

joakim zander

O CARTE IMPRESIONANTĂ,
COMPARABILĂ CU STILUL
LUI JOHN LE CARRÉ.

înotătorul

virtual-project.eu

Înotătorul

Joakim Zander

Traducere din limba engleză

IONELA CHIRILĂ

www.virtual-project.eu

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZANDER, JOAKIM

Înotătorul / Joakim Zander ; trad.: Ionela Chirilă. –

București : Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-756-7

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.113.6-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JOAKIM ZANDER

The Swimmer

Copyright © Joakim Zander, 2013

Publicată prin înțelegere cu Ahlander Agency

© Editura RAO, 2014

Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-756-7

Pentru Lisa, Milla și Lukas

*De jur împrejurul nostru,
nebunia imperiilor continuă.*

Jane Hirshfield

Iulie 1980

Damasc, Siria

De fiecare dată când te strâng în brațe cred că e ultima dată. Am știut asta de la bun început. Și când ai venit înapoi și l-am ținut în brațele-mi obosite pe copilul nostru, nu puteam decât să mă gândesc că asta era ultima dată.

Mă privești, cu ochii la fel de clari și de puri ca însăși promisiunea unei ploi, și atunci îmi dau seama că și tu știi. Că ai știut-o de la bun început, așa cum am știut-o și eu. Trădarea mea. În seara asta e atât de aproape, încât îi simțim amândoi răsuflarea dezgustătoare, ritmul neregulat, răsunător al inimii ei.

Fetița scâncește în pătuț. Dai să te ridici, dar eu ajung primul la ea și o iau în brațe. O țin la pieptul meu. Îi simt respirația, inima bătând nebunește prin pătura albăstrie, subțire, împletită de mama ta. Inima aceasta e însăși inima mea și nu există nicio posibilitate de a-ți explica logic și convingător motivele pentru care te-ai lepădat de propria inimă. Nu sunt decât măști pe care să ți le asumi sau nu. Nu sunt decât diverse minciuni peste alte minciuni pe care să le spui mai apoi. Iar eu, mai mult ca oricine altcineva, sunt un maestru într-ale minciunii și ale deghizărilor.

Orașul e imposibil de fierbinte. După două luni de secetă continuă, nemiloasă, el strălucește ca scăldat de lavă fierbinte. Când, în sfârșit, se lasă seara, încetează să mai fie cenușiu sau bej și devine translucid, descompus, veștejit, tremurând ca gelatina. Nimeni nu gândește clar în orașul acesta. Totul miroase a gunoi, gaze de eșapament, usturoi și a chimion. Însă eu nu pot simți decât mirosul copilului meu. Închid

ochii și trag adânc aer în piept, cu nasul lipit de creștetul capului ei aproapechel. Iar copilul este tot fierbinte. Mult prea fierbinte. Febra, pur și simplu, refuză să cedeze.

Îmi spui că asta e deja a treia zi. Te aud cum cotrobăi frenetic prin sertare, căutând aspirină sau orice poți găsi. Căldura asta. Ne înnebunește. Știam amândoi că nu aveam așa ceva aici, în apartamentul meu, în mirajul meu. Nici nu știu ce căutam acolo.

– Dă-mi cheile de la mașină, îmi spui tu.

Îmi faci un semn cu mâna, ca un vânzător din bazar care cere bani. Și când ezit...

– Dă-mi, dracului, cheile alea odată.

Vocea ta este deja cu o octavă mai sus, e deja cu o nuanță mai aproape de disperare.

– Nu, așteaptă... N-ar fi mai bine dacă eu... încep să-ți spun.

Copilul nu se mai mișcă deloc pe umărul meu. Respiră foarte încet, aproape imperceptibil.

– Și cum dracu' plănuiești să ajungem la ambasadă? Bănuiesc că îți dai și singur seama că avem nevoie de ceva ca să oprim febra asta.

Scot cheile din buzunar fără prea multă convingere. Încercând să mențin copilul în echilibru pe piept, le scap din mână și aterizează cu un zgomot înfundat pe podeaua de marmură a holului. Îmi închipui că până și sunetele sunt înăbușite de căldura asta teribilă. Sunt încetinite, întârziate cumva. Ne aplecăm în același timp să luăm cheile de jos. Pentru moment, degetele ni se ating, privirile ni se întâlnesc. Apoi înșfaci cheile în grabă și te ridici în picioare, pe urmă dispari pe scările răsunătoare, lăsând în urma ta doar sunetul înfundat al ușii trântite.

Rămân în picioare, cu copilul pe piept, în conul de umbră de pe balconul care dă în stradă. Pe chipul meu plutește amintirea unei rafale de vânt. Respir din ce în ce mai greu din cauza căldurii. În aer: gaze de eșapament, chimion. Ce s-a întâmplat cu iasomia? Cândva, orașul ăsta mirosea a iasomie.

Medalionul pe care mi l-ai dăruit, înainte ca totul să se transforme în arșiță, febră și fugă, îmi arde pielea de pe piept. Medalionul care, cândva, aparținuse bunicii tale, apoi mamei tale. Mă gândesc să îl las aici, pe bufetul de pe hol, pe cel cu incrustații din sîdef și palisandru pe care l-am cumpărat amândoi din bazar când eram împreună de abia o săptămână. Nu simt că am dreptul să iau medalionul cu mine. Nu îmi mai aparține. Nu știu dacă mi-a aparținut vreodată cu adevărat.

Știi tot ce e de știut despre supraviețuire. Știi fiecare stradă din orașul ăsta, fiecare cafenea. Știi fiecare patron mustăcios cu relațiile lui dubioase, știu cine deține fiecare prăvălie de antichități, cunosc fiecare vânzător de covoare persane versat într-ale bârfei, îl știu până și pe băiatul care vinde ceai din samovarul uriaș pe care îl cară după el în spate. Am băut whisky în camere afumate cu președintele, împreună cu liderii organizațiilor pe care, oficial, le reneagă. Președintele îmi știe numele. Mă rog, îmi știe unul dintre ele. Eu m-am ocupat de bani. M-am asigurat că ajung în mâinile care reprezintă interesele pe care am fost trimis aici să le apăr. Dacă dai ochii cu mine, sigur îți voi vorbi pe limba ta mai bine decât tine.

În același timp: trimite-mă în altă parte. Du-mă în junglă, în stepă, în holul hotelului Savoy. Lasă-mă un minut. Voi deveni, pe loc, o șopărlă, un fir de iarbă îngălbenită, un bancher tânăr, în costum cu dungi, cu părul o idee prea lung și cu un trecut pestriț, dar privilegiat. Îți știu, vag, prietenii din vremea facultății, pe care i-am cunoscut printre alții. Ei nu-și aduc aminte niciodată de mine.

Tu n-o știi, dar eu sunt mult mai priceput decât tine. Mă schimb mai repede. Mă adaptez mai ușor. Am contururi mult mai nedeslușite și un nucleu mult mai dur. Nu mențin niciun fel de legături apropiate. Dacă oamenii se apropie prea mult, renunț la orice fel de legătură. Și acum? Mi-am pierdut concentrarea și am lăsat legăturile acestea să crească dincolo de controlul meu, să se înrădăcineze. Să devină legături de sânge.

Jocul e nesfârșit, dar runda asta s-a terminat. Țin copilul și mai strâns la piept, târându-mi picioarele neliniștit pe ciment. Când

chipurile morții îmi invadează mintea, strâng din ochi puternic și scutur din cap. Mormăi inconștient, în sinea mea: „Nu, nu, nu...”

Fața umflată din canalul deschis de pe autostrada ce duce spre aeroport. Ochii aceia larg deschiși. Muștele în arșița zilei. Muștele.

„Nu, nu, nu...”

De ce nu l-am lăsat în pace? Știam deja totul. De ce n-am încercat să-l conving pe Firas să se mai întâlnească o dată când dâra era deja roșie ca focul, incandescentă? Dar era prea vag, prea greu de crezut. A trebuit să mai ascult o dată. Să mă mai uit încă o dată în ochii speriați ai lui Firas ca să văd dacă se ascundea ceva în spatele lor sau nu. Dacă nu cumva a trecut o umbră peste chipul lui când îmi repeta detaliile, fără nicio tragere de inimă, pentru ultima oară. Să observ dacă ticurile lui nervoase s-au înmulțit și s-au acutizat, sau dacă nu cumva au dispărut de-a binelea. Toate acele semne. Toate acele nuanțe subtile. Toate lucrurile acelea care construiesc granița aproape imperceptibilă între adevăr și minciună, între viață și moarte. Închid ochii și scutur din cap, în timp ce sentimentul de vină și de neliniște mă inundă. Trebuia să-mi fi dat seama.

Iar acum nu mai este niciun moment de pierdut. Unul dintre oamenii mei a închiriat o mașină care e parcată după colț. Un rucsac cu haine, bani și un pașaport nou mă așteaptă în portbagaj. Calea de scăpare este activată, scrisă cu cerneală invizibilă pe interiorul pleoapelor. În momentul acesta, nu există altă soluție. Nu mi-a mai rămas decât să devin precum ceața și, apoi, ca aerul însuși. Să devin una cu chimionul, cu usturoiul, cu gunoiul și cu gazele de eșapament din aer. Și poate că, într-o bună zi, una cu iasomia.

Țin copilul în fața mea. Mă simt ușurat să văd că ți-a moștenit ochii. Îmi va fi mai ușor așa. Ce fel de bărbat își abandonează propriul copil? Chiar dacă o face pentru a-l proteja. Trădare după trădare. Minciună după minciună. Cât timp poate relativitatea să salveze sufletul unui om?

Sunetele străzii. Mai încete, mai nepăsătoare din cauza arșiței. Aud ecourile vagi ale unor voci care abia ajung până la mine de la

etajul trei. Ale mașinilor care se târăsc – greoi, chinuite – pe asfaltul încins.

Și apoi, o mașină care tușește nădușit, cu motorul refuzând să pornească. O cheie se întoarce în contact, dar bujiile nici nu se gândesc să răspundă. O dată...

– Vrrrruuuuuuuummm!

Ies din umbră și mă îndrept spre balustrada balconului, protejând copilul de lumina soarelui. Simt de parcă aș fi intrat într-o baie cu o apă mult prea fierbinte. Sudoarea începe să-mi curgă pe obraji, pe la subraț; spatele și pieptul îmi sunt complet ude. Mă aplec peste balustradă, dând cu ochii de un Renault verde și vechi parcat pe partea cealaltă a străzii. Prin minte mi se perindă stoluri de gânduri: cât de bucuros am fost să găsesc locul acela. Cum m-am gândit că o să sfârșească prin a fi parcat acolo săptămâni la rând, poate chiar luni. Cum, poate, într-o bună zi vei da, într-un sfârșit, peste cheile de la mașină și o vei muta de acolo. Dar de ce ți-ar păsa de mașină?

Soarele se reflectă puternic în parbriz. Dar când mijesc ochii, reușesc să te disting. Frumosul tău păr blond pleoștit și gras de la nopțile nedormite și de la lipsa de apă. Ești aplecată în față, cu chipul schimonosit de iritare, de migrene, de toate griile tale, cu mintea trepidând de gânduri de-a valma. Cred că ești cea mai frumoasă faptură pe care am văzut-o vreodată și e ultima dată când te mai văd. Cuțitul mi se învâрте în inimă iar și iar.

Întorci cheia în contact încă o dată.

– Vrrrruuuuuuuummm!

Acesta este semnul. Unul dintre semne. Unul dintre miile de semne pe care am învățat să le recunosc pentru a-mi asigura supraviețuirea. Și știu că e prea târziu, mult, mult prea târziu. Îmi dau seama de asta și un fier roșu parcă trece prin mine. Frica de moarte, neputința, vina, vina, vina. Și toate astea, în timpul cât îi ia unui nerv să răspundă la senzația de durere.

În momentul în care explozia îmi sfâșie timpanele, eu sunt deja la pământ, pe podeaua balconului. Explozia nu e înăbușită, estompată de căldura sufocantă a arșiței. Este îngrozitoare, maiestuoasă. E o bătaie întreagă, înghesuită într-un singur moment. Simt cum mii de particule infime, foarte ușoare, foarte ascuțite îmi acoperă tot corpul. Sticlă și ce-ar putea fi bucăți din fațada de beton, bucăți de metal.

După aceea, se lasă o tăcere grea. Sunt sub o cuvertură de sticlă, o cuvertură din beton ieftin, din metal ruginit. Cred ca sângerez pe undeva. Mă gândesc că dacă reușesc să conștientizez ceva, înseamnă că sunt viu. Cred că brațele-mi sunt pe aici, pe undeva; le simt sub bucățile de ciment. Cred că mă țin de ceva, că am aterizat pe ceva, dar pe ce? Reușesc să mă rostogolesc pe o parte. Aud dedesubt cum scrâșnesc bucățile de sticlă și de ciment. Încep, încet, cu atenție, să mă ridic în capul oaselor, să mă sprijin într-un cot și să-mi dau seama că nu au fost afectate legăturile neuronale ale sistemului meu nervos.

Copilul e sub mine, iar eu îi țin mâinile lipite de urechi. Fetița mă privește și clipește, respirând slab, febril. N-a fost atinsă nici măcar de o așchie de sticlă.

8 decembrie 2013

Uppsala, Suedia

Mahmoud Shammosh nu era tocmai ceea ce ai numi paranoic. Ba dimpotrivă. Dacă ar fi fost să-l întrebe cineva, s-ar fi descris ca fiind exact opusul. Un rațional. Un învățat. Și, mai presus de toate, un om echilibrat.

Mahmoud n-a crezut niciodată în teoriile alienării sistemice, în conspirații, ceva comun în unele proiecte guvernamentale din Stockholm pe vremea tinereții lui. Astea erau pentru adolescenți, pentru jihadiști și pentru fanii extratereștrilor cu coifurile lor de staniol. Că doar nu s-a chinuit să abandoneze clădirile dezolante și senzațiile de disperare ale periferiei, n-a trecut prin câte și mai câte ca să ajungă în programul de doctorat de la Universitatea din Uppsala căutându-și scuze. De un singur lucru era sigur: în nouă cazuri din zece, cea mai simplă explicație era și cea corectă. Paranoia era pentru fraieri și ratați.

Cu o smucitură și-a eliberat bicicleta, un Crescent ruginit, din suportul special pentru aceste vehicule cu două roți, din fața bibliotecii Carolina Rediviva. Bicicleta fusese de un albastru strălucitor în urmă cu multă vreme. Dar în Uppsala numai bobocii au biciclete frumoase. Dinozaurii ca el știau foarte bine că aveau să fie furate în prima săptămână de la cumpărare. Bicicleta lui Mahmoud însă era prea veche și se afla la granița subțire dintre un camuflaj perfect care masca anii scurși și o funcționalitate precară.

Dădu de câteva ori din pedale și apoi lăsă valea să-l poarte de la sine spre oraș. De aproape șapte ani în Uppsala, încă îi mai plăcea

s-o ia la vale în viteză spre strada Drottninggatan și să simtă vântul în față. Aerul era rece ca gheața, degerându-i mâinile pe mânere. Se uită, fără tragere de inimă, peste umăr. În spatele lui, luminile electrice de pe dealul care ducea spre bibliotecă străluceau însingurate și melancolice, în întunericul care, în nopțile de decembrie, se lăsa mult prea devreme. Nu-l urmărea nimeni.

Biroul de recepție de la Facultatea de Drept din piața Gamla Torget strălucea de atâtea decorațiuni de Crăciun. Chiar și duminică țineau bradul de Crăciun și luminițele Advent aprinse, dar holul de la etajul al treilea era întunecat și liniștit. Descuie ușa biroului lui minuscul și aglomerat, intră, aprinse lampa de pe birou și deschise calculatorul.

Se așază pe scaun, cu spatele la fereastră, dând la o parte două cărți: una despre privatizarea instituțiilor statului și alta despre drepturile omului. În curând, dacă totul mergea conform planului, și el avea să fie mândrul autor al unei cărți cu același subiect. *Privatizarea războiului*. Acesta era titlul disertației lui. Scrisese cam jumătate din ea.

Ce scrisese până atunci, de fapt, era destul de convențional. Probabil că avea mai multe studii de caz decât obișnuita teză de doctorat în Drept. Dar asta era și ideea: să scrie ceva modern, interdisciplinar. Intervievase cincizeci de lucrători din diverse companii americane și britanice din Irak și Afganistan. Companii care au operațiuni pe care, anterior, le făcea armata, totul, de la transport și furnizare de bunuri și materiale până la diferite tipuri de servicii de pază și chiar mercenari pregătiți de luptă.

Inițial își dorise să afle dedesubturile masacrelor de la Abu Ghraib sau My Lai. Să fie primul din rândurile universitarilor care să dezvăluie aceste oribile, monstruoase crime. Iar faptul că venea de unde venea era un avantaj și el știa asta bine. Dar nu descoperise nimic spectaculos. Făcuse însă o treabă destul de bună catalogând și evaluând companiile și înțelegând regulile după care ajungeai să

publici un articol în *Jurnalul European pentru Drept Internațional* și un rezumat în *Dagens Nyheter*, cel mai mare cotidian al Suediei. Iar după toate astea a urmat un interviu complet neașteptat luat de un reporter de la CNN, în Kabul, interviu care a dus la o serie de invitații la conferințe internaționale și simpozioane. N-o fi fost cine știe ce articol extraordinar; în schimb, savura gustul dulce al iminentului lui succes.

Asta, până a venit mesajul.

Mahmoud ridică de pe birou un teanc de vreo cincizeci de hârtii și oftă: cel mai recent capitol al disertației. Până și prima pagină era acoperită de comentarii și note mâzgălite cu roșu. Îndrumătorul lui de doctorat, fost ofițer în rezervă, și-a dat seama imediat de încercările lui de a jongla cu materialul. Mahmoud simți cum îi fuge pământul de sub picioare și puse jos teancul de hârtii. E-mailurile mai întâi.

Computerul vechi mormăi îmbufnat când Mahmoud încercă să deschidă inboxul, ca și cum protesta până și el împotriva muncitului duminica. Echipamentul hardware al departamentului era departe de a fi nou. Dar asta era emblema lui. Nu veneai în departamentul ăsta pentru facilitățile moderne, ci exact pentru opusul lor: cinci sute de ani de tradiție.

Mahmoud aruncă o privire spre fereastră, la întunericul de decembrie. Poate că biroul lui era unul mic, dar avea una dintre cele mai frumoase vederi spre Uppsala. În planul din față se zărea râul Fyris și casa pe care Ingmar Bergman o folosisese pentru a filma *Fanny și Alexander*. Cum îi zicea? Academia Mill? În spatele ei, catedrala și castelul, care erau luminate în așa fel, încât păreau a fi niște uriașe fantome reflectând splendoarea arhitecturală a burgheziei academice de înaltă clasă.

În cele din urmă, calculatorul se supuse și îi permise lui Mahmoud să-și acceseze mesajele. Nu avea decât un e-mail nou, fără subiect. Nici nu era de mirare, de vreme ce își verificase mesajele în urmă cu

cincisprezece minute în bibliotecă. Era cât pe ce să-l treacă în spam, când își aruncă un ochi la adresă. Trooper00@hotmail.com.

Simți cum inima dă să-i sară din piept. Era al doilea mesaj pe care îl primea de la adresa respectivă. Primul venise imediat după cea mai recentă călătorie a lui în Afganistan și era motivul pentru săptămânile de supărătoare paranoia care au urmat.

Mesajul scurt, în suedeză, era, evident, trimis de cineva care fusese, la rândul său, în Afganistan:

Shammosh,

Te-am văzut la CNN în urmă cu câteva zile. Se pare că ești cum nu se poate mai serios zilele astea. Ne putem întâlni în Kabul? Am informații care ne pot fi de folos amândurora. Fii atent, ești urmărit.

Hotârâre, curaj și rezistență.

Acel ton intim. „Hotârâre, curaj și rezistență.” Cuvinte familiare, venite dintr-un alt timp. Era clar că era cineva care îl cunoștea.

Și finalul: „Ești urmărit.” Mahmoud alungase gândul din capul lui. Ba chiar râsese la ideea că ar fi putut fi urmărit. Trebuia să fi fost un prieten. Cineva care avea chef de glume. În curând o să primească un alt mesaj: „LOL!¹ Ți-am făcut-o!” Erau aspecte ale trecutului lui care îl făceau unic în peisajul social în care se învârtea și deveniseră, astfel, subiecte de glumă pentru noii lui prieteni. Dar n-a mai venit nimic altceva. Încet-încet, conștientiza din ce în ce mai mult lucrurile din jurul lui. Ca să fie el sigur că nu i-a scăpat nimic. Și, în definitiv, de ce nu? Erau obișnuințe vechi și proceduri reactivate care-i accesau calculatorul. Metode practicate de multe ori și care deveniseră automate. Îl surprindeau că erau încă prezente, în stare latentă, așteptând.

Și apoi, chiar în seara aceea l-a și văzut. Un Volvo obișnuit, model

¹ Acronim al expresiei englezești *laughing out loud*, utilizat pe internet pentru a exprima în scris hohotele de râs (n.red.)

V70. Cu o culoare cenușie comună. Parcat sub un felinar neaprinș în fața apartamentului său din Luthagen. Și, mai târziu, în aceeași săptămână, îl văzuse din nou când a ieșit din sala de gimnastică a campusului, după meciul lui săptămânal de baschet. Memorase numărul de înmatriculare. Iar apoi începuse să-l vadă peste tot. Mahmoud se cutremură, străbătut de fiori. Poate că era doar o coincidență. Sau poate că nu.

Se întoarse spre calculator și deschise noul e-mail. Oare gluma urma să fie dezvăluită? Nu avea să recunoască niciodată în fața glumețului că fusese oarecum afectat.

Mesajul era în suedeză.

Shammosh,

Te voi contacta în Bruxelles. Trebuie să ne întâlnim.

Hotărâre, curaj și rezistență.

Mahmoud simți cum inima îi bate și mai tare. De unde știe omul ăsta că va merge în Bruxelles la sfârșitul săptămânii? Nimeni altcineva în afară de îndrumătorul său nu știa că el acceptase o invitație să țină joi o prelegere la o conferință organizată de Grupul Internațional de Criză. Mahmoud simți cum i se face pielea de găină; un fior i se urcă pe șira spinării. Poate că, în cele din urmă, nu era decât o glumă? Oare Volvo-ul era doar produsul imaginației lui? Totuși... în sinea lui simți o stare de neliniște, un val de adrenalină curgându-i prin sânge.

Scutură din cap. Poate că ar trebui să aștepte să vadă dacă cineva chiar îl va contacta în Bruxelles. Dar mai avea ceva de făcut înainte să plece din birou, să scrie un ultim mesaj. Cuiva care așteptase de multă vreme să audă vești de la el.

Klara Walldéen apăruse în viața lui din senin și dintr-o direcție complet neașteptată. Într-o bună zi era pur și simplu acolo, cu brațele în jurul lui, cu capul pe umăr, cu mâinile înfipite în părul lui care creștea din ce în ce mai lung. Fusese o perioadă extrem de tumultoasă

în viața lui. Simțea că nimic nu avea valoare și era confuz, epuizat și nedormit. Singur, eminamente singur. Și apoi, într-o zi, ea era acolo pur și simplu, la ușa apartamentului lui mohorât și prost mobilat.

– Te-am văzut la curs, îi spusese ea. Ești singurul care arată chiar mai singur decât mă simt eu. Așa că te-am urmărit. E o nebunie, nu crezi?

Apoi, fără să spună altceva, păși înăuntru și își depuse singurătatea lângă a lui. Iar Mahmoud și-a lăsat singurătatea acolo, până când ambele singurătăți începură să fuzioneze, să crească împreună. Până când ei nu mai erau singuri. Era o ușurare faptul că, de cele mai multe ori, nici nu era nevoie să-și vorbească. Puteau să stea întinși, pur și simplu, pe salteaua lui spartană sau în patul tare și îngust al Klarei din Rackarberget, ascultând la casetofonul portabil rablagit una dintre melodiile acelea lente pe care le cumpăra de prin piețele de vechituri.

Nu trecea o zi fără să se gândească la ea. Sau la cum obișnuiau să respire atât de ușor, ca nu cumva să tulbure învelișul acela atât de fragil care îi învăluia, cum bătăile inimii lor se armonizau cu ritmurile melodiei lui Prince Philip Mitchell, *I'm So Happy*.

Cu toate acestea, știuse de la bun început că relația lor nu avea să dureze. Că ceva în el nu era suficient, că ceea ce el și Klara începuseră să creeze nu avea consistență, substanță. Era ceva ce ținea doar pentru el, în colțurile cele mai întunecate și mai ascunse ale inimii lui. Când Klara fusese admisă la cursurile de masterat ale Școlii de Economie din Londra, după absolvirea Facultății de Drept, își juraseră solemn că vor face naveta, că se vor strădui cumva ca să-și consolideze relația, că distanța era irelevantă pentru o relație așa de stabilă ca a lor. Dar Mahmoud știa deja că era sfârșitul. În sinea lui, lumina pe care se chinuise atâta vreme s-o stingă ardea în acele clipe cu o flacără nouă, mai vie ca oricând.

N-avea să uite niciodată privirea Klarei când stăteau în aeroport, iar el se bâlbâia, încercând să-și spună discursul memorat. Că poate

n-ar strica să ia o pauză. Că n-ar fi făcut decât să fie o povară unul pentru celălalt. Că n-ar fi trebuit să vadă asta ca pe un final, ci ca pe o șansă. Toate erau motive bune, dar nu reprezentau adevărul. Ea nu spunea nimic. Nici măcar un singur cuvânt. Și nici nu-l scăpa din priviri. Când își terminase discursul sau când, în sfârșit, graiul îl părăsise, toată dragostea, toată tandrețea ei se scurseră din privirea ei. S-a uitat la el, dintr-odată, cu un dispreț atât de cumplit, încât pe obrajii lui Mahmoud au început să curgă lacrimi. Apoi ea și-a luat bagajele și s-a îndreptat spre ghișeul la care i se verifica biletul și i se spunea ce loc are în avion, fără să se uite în urmă. Asta se întâmpla în urmă cu trei ani. De atunci n-a mai vorbit cu ea.

Mahmoud se aplecă asupra calculatorului și începu să scrie un mesaj, bătând repede cu degetele la tastatură. Era singurul lucru la care se gândise de când fusese invitat la conferința din Bruxelles: ar fi trebuit s-o contacteze pe Klara. Dar n-o făcuse. Nu se putuse convinge să-i scrie.

– Haide, frate! își spuse el cu voce tare. Haide!

Îi luă cam o jumătate de oră să scrie cinci rânduri. Și alte cincisprezece minute să șteargă tot ceea ce ar fi putut să-i sugereze ambiguitate sau disperare, sau trimiteri la un trecut la care el nu mai avea acces. În sfârșit, trase adânc aer în piept și apăsă pe căsuța *send*.

Primul lucru pe care îl văzu când ieși din clădire, douăzeci de minute mai târziu, era Volvo-ul cenușiu, tras în parcare a întunecată dinspre râu. Când își deschise dispozitivul antifurt al bicicletei, auzi și mașina pornind și văzu farurile aprinzându-se, apoi un fascicul de lumină se abătu asupra balustradei vechi din metal de-a lungul râului Fyris. Pentru prima dată după multă vreme îi fu cu adevărat frică.

8 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Tăcerea care urmă era aproape la fel de asurzitoare ca și cele două detunături de armă trase de la distanță mică și mai să-ți spargă timpanele. Totuși, în tăcerea asta aparentă, singurele sunete ce puteau fi deslușite erau măcăitul unor rațe care traversau golful și schelălăitul slab al câinelui care se zbătea în lesă. Neliniștit. Totul era cenușiu. Falezele și marea. Copacii și tufișurile goale. Vântul frământa stufărișul veșted de la marginea apei.

– Ai ratat, spuse bătrânul, ținând în mână binoclul.

– Nicio șansă, răspunse tânăra care se afla lângă el.

Încă își mai sprijinea arma de umăr. Lemnul de cireș al patului puștii era rece pe obrazul ei.

– Poate în prima rundă, dar sub nicio formă n-am ratat în a doua, zise ea. Dă-i drumul lui Albert și vedem noi.

Bătrânul se aplecă și desfăcu lesa de la gâtul cockerului spaniel. Câinele țâșni lătrând ascuțit, o tăie prin stufăriș și urcă spre faleză în aceeași direcție în care au fost trase focurile de armă.

– Ai ratat de două ori. Crede-mă. Te-ai înmuiat, Klara.

Clătină din cap, dezamăgit. Pe buzele femeii străfulgeră umbra unui surâs.

– Întotdeauna spui același lucru când vin aici, bunicule. Și anume că am ratat, că m-am înmuiat.

Imită expresia îngrijorată a bătrânului.

– Și de fiecare dată, Albert se întoarce cu cina noastră în gură.

Bătrânul clătină din cap din nou.

– Îți spun doar ceea ce văd prin binoclu, atâta tot, mormăi el.

Scoase un termos și două căni din rucsacul vechi care stătea sprijinit de o piatră lângă picioarele lui.

– O ceașcă de cafea și apoi ne întoarcem acasă și-o trezim pe bunica, adăugă el.

Auziră un lătrat scurt, urmat de stropi de apă împrăștiați dinspre țarm. Klara zâmbi și își bătu bunicul ușor pe obraz, cu tandrețe.

– M-am înmuiat, ai? Nu asta ai zis?

Bătrânul clipi și-i făcu semn cu unul din ochii lui de un albastru înghețat, turnă o ceașcă de cafea și i-o întinse. Cu cealaltă mână se scotoci prin haină și scoase dintr-un buzunar secret o ploscă mică.

– N-ai vrea o mică dușcă pentru a-ți sărbători triumful, stimată doamnă, maestră într-ale vânătorii? întrebă el.

– Poftim? Ai adus băutură? Ai idee cam cât e ceasul? Știi că va trebui să-i spun bunicii despre asta, nu?

Klara scutură din cap hotărâtă, dar îl lăsă pe bunic să-i toarne un strop de licoare magică în cana ei de cafea. Înainte să ia o gură, telefonul începu să-i sune în unul dintre largile buzunare ale hainei ei de vânătoare. Klara oftă și îi întinse cana înapoi bătrânului.

– Nu te poți ascunde de diavol, o tachină bunicul, cu un rânjet strâmb.

Klara scoase BlackBerry-ul din buzunar. Nu se miră văzând numele Eva-Karin clipind pe ecran. Șefa ei. Un dinozaur social-democrat și membru al Parlamentului European: Eva-Karin Boman.

– Of, mormăi ea, înainte să răspundă. Bună, Eva-Karin, spuse cu o voce având o octavă mai sus și mult mai rapidă decât în mod obișnuit.

– Klara, scumpete, ce noroc că te-am prins la telefon! Lucrurile încep să se precipite, dacă înțelegi ce vreau să zic. Glennys tocmai m-a sunat și m-a întrebat care e poziția noastră în privința raportului de securitate IT. Iar eu încă n-am avut timp să-l deschid, după cum bine știi. S-au întâmplat atâtea...

Vocea păru să-i fi dispărut un moment. Klara aruncă o privire rapidă spre ceas. Nu era nici nouă. Eva-Karin probabil că se afla în trenul spre aeroportul Arlanda. Își lăsă privirea să treacă rapid peste falezele cenușii și bătute de vânt. I se părea absurd să vorbească de acolo, din arhipelag, cu Eva-Karin, a cărei voce o simțea ca un intrus în locul ei de refugiu.

– ...așa că, dacă te-ai apucat să-mi faci un sumar care să fie gata până la... Până la cât să zicem? Până la cinci azi, după-amiază, te rog, e în regulă? Ca să mă și uit pe el înainte de întâlnirea de mâine. O să ai destul de timp la dispoziție, nu-i așa? Ești un înger, draga mea.

– Desigur, spuse Klara. De fapt, Eva-Karin, poate că nu-ți amintești, dar sunt în Suedia în momentul de față și nu am cursă spre Bruxelles până la două în după-amiaza asta. Nu sunt sigură că pot să termin și să ți-l și trimit până la ora cinci.

– Klara, normal că știu că ești în Suedia, o întrerupse Eva-Karin pe un ton care nu mai suporta niciun fel de discuție. Însă poți să lucrezi chiar dacă ești departe, nu-i așa? Pentru numele lui Dumnezeu, ai avut tot weekendul liber, corect?

Klara se lăsă pe vine, în iarba densă și umedă, și-și închise ochii. Era duminică dimineața. Nu avusese decât sâmbăta liberă. Se simțea de parcă cineva îi luase toată seva din ea.

– Klara? Klara? Ești acolo?

Vocea Evei-Karin i se auzea în ureche.

Klara își dresă vocea și își deschise ochii. Trase adânc aer în piept și își forță vocea să sune alertă, binevoitoare, dornică să fie de folos.

– Absolut, Eva-Karin, replică ea. Nu e nicio problemă. Îți trimit sumarul pe e-mail înainte de ora cinci, în seara asta.

O jumătate de oră mai târziu, Klara Walldéen era iarăși în camera în care a copilărit, înconjurată de tapet roz cu margini florale pentru

care se rugase pe când avea zece ani. Podelele bine lustruite și uzate de sub picioarele ei goale. Dincolo de fereastră, Marea Baltică strălucea printre copacii goi. Putea să vadă de acolo coamele înspumate ale valurilor mării. Va veni dinspre mare o furtună înainte ca ziua să se fi terminat. Trebuiau să se grăbească. Prietenul ei din copilărie, Bo Bengtsson, care locuia ceva mai departe, mai aproape de golf, urma s-o ducă în Norrköping cu barca sau cu mașina. De acolo avea să ia trenul spre aeroport și apoi un avion spre viața ei obișnuită în Bruxelles.

Își trase cămașa Helly Hansen, scămoșată, de pe umerii osoși și o înlocui cu o bluză ușoară, strâmtă și cu un cardigan asimetric. Își scoase pantalonii ponosiți, de reiat, care, de fapt, erau ai bunicii ei, și îmbrăcă niște blugi din denim japonez. Se încălță cu o pereche de adidași Nike, ediție limitată, care înlocuiau cizmele din cauciuc pe care le purtase la vânătoarea din dimineața aceea. Își dădu cu puțin fard fumuriu în jurul ochilor, apoi de câteva ori cu peria prin părul ei negru ca pana corbului. În oglinda de deasupra micuței mese de toaletă, arăta ca o cu totul altă persoană. Podelele scârtăiră sub pașii ei.

Klara se ridică de pe scaun și deschise ușa unui dulap ascuns în perete. Cu mare atenție, se aplecă spre întunericul dinăuntru și luă de acolo o cutie de pantofi veche, ponosită, din care scoase un teanc de fotografii. Le răsfiră pe podea și se lăsă, pe vine, în fața lor.

– Iar te uiți la fotografiile alea vechi, Klara?

Klara se întoarse. Bunica ei părea aproape translucidă în lumina palidă care răzbătea prin ferestrele înguste ale mansardei. Trupul ei era atât de fragil și de uscat, gata oricând să se frângă. Dacă nu vedeai cu ochii tăi, n-ai fi crezut niciodată că încă era în stare să se cațere în vârful merilor cu trunchiurile lor zbârcite, să ajungă înaintea pășărilor la fructele cele mai de sus.

Avea aceiași ochi albaștri și înghețați ca ai bunicului. Ar fi putut fi frați, dar ăsta nu era subiect de glumă acolo, în arhipelag. Fața ei avea câteva linii, dar, în rest, era lipsită de riduri. Niciun fel de machiaj, doar

soare, voie bună și apă de mare, obișnuia ea să spună. Nu arăta nicio zi peste șaiszeci de ani, dar în câteva luni avea să împlinească șaptezeci și cinci.

– Nu voiam decât să mai arunc o privire, știi cum e, răspunse Klara.

– De ce nu le iei cu tine la Bruxelles? Chiar n-am înțeles niciodată de ce n-o faci. La ce bun să rămână aici?

Bunica dădu ușor din cap, neînțelegând. În privirea ei albastră se simți tristețe și însingurare. Pentru o clipă păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Nu știu, zise Klara. Așa trebuie să fie. Acolo e locul lor. Acum, spune-mi, te rog, au mai rămas niște plăcinte cu șofran sau nu?

Strânse fotografiile și le puse, cu grijă, înapoi în cutia lor, înainte s-o urmeze pe bunică pe scările scârțâitoare.

– Ah, iat-o! Și-a pus hainele ei de orășeană!

Bo Bengtsson deja o aștepta pe doc, când Klara coborî pe cărarea dinspre arhipelag, unde era casa decolorată și îngălbenită a părinților lui. Același drum pe care l-a făcut de atâtea ori înainte. Era ca și cum pașii o purtau, fără voia lor, în direcția corectă. Ca și cum nu avea nevoie de creier ca să se ferească de rădăcini, pietre, băltoace.

– Haide, lasă de la tine, Bosse. Parcă ai fi bunicul, spuse Klara.

Se îmbrățișară ușor jenați. Bosse era cu câțiva ani mai mare ca ea și, mai mult sau mai puțin, crescuseră împreună, pe insula aceea. Îi era ca un frate, dar erau complet diferiți la înfățișare și personalitate.

Fuseseră o pereche ciudată. Klara era mică și slabă, întotdeauna cea mai bună din clasă, dar atât de bună la fotbal, încât o vreme a jucat la echipa de băieți de la Österviking. Lui Bo îi plăcea să pescuiască și, când mai crescuse puțin, să vâneze, să bea și să se încaiere. Ea fusese întotdeauna pe picior de plecare. El nici măcar nu se gândise că ar putea să părăsească arhipelagul, darămite satul. În jumătatea caldă a anului, călătoreau cu barja școlii, iar pe timpul iernii mergeau cu

aeroglisorul. Astfel de lucruri creau o legătură mai puternică decât multe alte activități.

Klara sări la bord și ridică apărătoarele de protecție uzate ale bărcii vechi a lui Bosse, în timp ce el începu să o manevreze, îndepărtând-o de mal. Când termină, Klara veni aproape de el, în cabina minusculă. Prin hublourile murdare, se vedeau valurile cum se ridicau înalte, cu crestele albe și îndrăcite.

– O să fie furtună la noapte, spuse Bosse.

– Așa se zice, răspunse Klara.

17 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Parcarea părea mică, goală, înghețată și urâtă de la fereastra cu vedere panoramică a biroului lui George Löow de la etajul șaptesprezece al companiei Merchant & Taylor – cea mai mare firmă de PR din lume –, situată lângă Piața Meeûs din Bruxelles. George Löow ura luna decembrie. Dar, mai presus de asta, ura Crăciunul. De la fereastră putea vedea decorațiunile de Crăciun de-a lungul străzii Luxembourg, care ajungea în fața Parlamentului European, și toate acele ornamente îl scoteau din sărite. Și nu se termina totul în decembrie, pentru că nenorociții de leneși de la primărie lăsau rahaturile alea atârinate până în februarie.

Nu mai erau decât câteva zile până când era forțat să meargă acasă, la Stockholm, în apartamentul imens al familiei lui din Rådmanstgatan, și să facă o evaluare a vieții lui din anul ce se apropia de sfârșit. Apartamentul va fi decorat cu lumânări și cu un pom creat de Elsa Beskow. Steluțele Advent, de foarte bun-gust, vor fi aprinse și masa de deserturi ale bătrânului său tată va geme sub greutatea marțipanului și a caramelelor făcute de noua lui soție, Ellen, și a ciocolatei exagerat de scumpe pe care George o aducea acasă, din Bruxelles, în fiecare an, nu fără o oarecare doză de jenă.

Cei din familia lui aveau să stea răspândiți peste tot, așezați pe canapele clasice Svenskt Tenn, ghiftuiți până la refuz, cu burțile proeminente gata să crape, ținând în mâini căni aburinde cu vin fiert în casă. Plini de patos și de ipocrizie, vor schimba priviri pline de

condescendență, întrebându-l pe George de slujba lui ca „lobbyist“, un cuvânt pe care îl vor pronunța ca pe „excrement“ sau „parvenit“.

– Cretinii dracu', șuieră George printre dinți, în biroul lui gol.

Espressorul micuț începu să curgă și umplu pe jumătate cana lui de Nespresso. Al treilea espresso în acea dimineață și nici măcar nu era încă ora zece. Se simțea neobișnuit de stresat în privința întâlnirii programate cu niște clienți noi de la Digital Solutions. Șeful lui George, directorul american al Diviziei Europene, Richard Appleby, spusese că au cerut anume să-l întâlnească pe George. Ăsta, în sine, era un lucru bun. Se părea că lumea începea să audă despre el. Că era genul de om al soluțiilor în Bruxelles. Că putea să schimbe evoluția lucrurilor după cum bătea vântul.

Dar era al dracului de neplăcut să nu știe nimic despre ei. Existau sute de firme cu numele Digital Solutions. Era imposibil să-ți dai seama cu ce se ocupau noii clienți. Nu avea cum să se pregătească pentru întâlnire. Trebuia doar să-și folosească șarmul și să conducă negocierile. Cei de la Merchant & Taylor nu aveau scrupule. „Dacă plătești, joci“ era motto-ul lor neoficial. Substanțe chimice, arme, tutun. Foarte bine. Nu fusese Appleby cel care reprezentase până și Coreea de Nord în urmă cu ceva vreme, pe la începutul anilor '90? Sau erau doar niște zvonuri? Nu contează. Dar George ar fi preferat să știe înainte de întâlnire cu cine dracu' avea să stea la masă.

Încă transpira de la jocul de *squash* de dimineață. Cămașa Turnbull & Asser, albastru-deschis, i se lipise de spate. „Sper să mă opresc din transpirat înainte de întâlnire“, se gândi el. Nici atâta cafea probabil că nu-l ajută la nimic.

Sorbi dintr-o înghițitură cafeaua, strâmbându-se. George bea cafeaua ca un italian. Doar un espresso mic pe picior de plecare. Sofisticat. Cu rafinament. Chiar și când era singur în birou, își bea cafeaua stând în picioare. Era important să nu renunțe niciodată la atitudine. Ești ceea ce arăți a fi.

Nouă cincizeci și cinci. Adună teancul de bancnote, o mapă și un stilou. Hârtoagele n-aveau nimic de-a face cu Digital Solutions. Dar clientul nu trebuia să știe asta. Nu voia să arate ca un nenorocit de stagiar, ducându-se la o întâlnire doar cu pixul după el.

Lui George i-a plăcut foarte mult sala de conferință de la etajul șapte, pe colț, încă de când a fost angajat de Merchant & Taylor și, de câte ori a fost disponibilă, a rezervat-o pentru el. Cei doi pereți din sticlă ai sălii de pe colț erau dispuși înspre interiorul etajului unde George își începuse cariera. Dacă apăsa un buton de lângă întrerupătorul aflat după ușă, geamul devenea mat instant, ca și cum o peliculă de gheață groasă s-ar fi așezat pe suprafața lui, făcându-l opac. În primele săptămâni ale slujbei lui, când George stătea la biroul său, în fața calculatorului, lucrând la analize de afaceri total neinteresante pe care le făcea pentru niște clienți din industria zahărului, auto, cea a polimerilor sau cine naiba mai știe și tasta de zor buletinele lor periodice de doi bani, se gândea că ferestrele acelea din sticlă erau cel mai deosebit lucru pe care l-a văzut vreodată. Îi plăcea să se uite la consultanții mai experimentați cum pluteau pe podeaua din lemn, în pantofii lor de piele italiană, lucrați manual și cum dispăreau în cubul de gheață. Nemaipomenit, chiar epic.

În acele momente, în schimb, George era cel care aluneca frumos pe podeaua strălucitoare, îndreptându-se spre cubul de gheață. Simțea ochii colegilor ațintiți asupra lui. Același gen de priviri pe care le aruncase și el când era în locul lor, la etajul acela. Mulți dintre cei cu care începuse erau tot acolo. Nu toți avuseseră cariera fulminantă a lui George și poate că nu toate privirile acelea erau îndreptate spre el cu adorație. Dar toată lumea avea o mină plăcută. Toți făceau din mână și zâmbeau. Toți jucau jocul foarte bine.

Încă mai simțea că a avut un noroc chior că a reușit să primească slujba asta după ce își dăduse demisia de la Gottlieb, o firmă de

avocați din Suedia, în urmă cu trei ani. Faptul că lucra pe atunci la Gottlieb la un departament atât de scârbos și de rudimentar precum legea companiilor, achiziții și fuzionări fusese un concept greu de digerat pentru bătrân, tatăl lui, cum îi zicea. În familia Lööw, dacă deveniai avocat în practică privată, atunci te ocupai de Drept penal. Principii mari, lupta între bine și rău. Nimic atât de murdar precum tranzacții corporatiste și bani. Asta era pentru începători și „parveniții fără niciun fel de moștenire de familie, fără obiceiuri de castă sau inteligență de vreun fel“, cum obișnuia bătrânul să spună. Măcar nu era la curent cu circumstanțele actuale ale demisiei lui George.

Cu toate astea, bătrânul fusese oarecum îngăduitor când George, după perioada lui de avocatură, fusese acceptat într-un program prestigios de masterat la Collège d'Europe în Bruges. O școală de elită în stil francez, cu intrare garantată și imediată în ceea ce se numește „crème de la crème“¹ a Uniunii Europene din Bruxelles. În cele din urmă, aveau să scoată ceva din puști. Cine știe, poate că o să ajungă în Ministerul Afacerilor Externe. Sau poate chiar în Comisia Europeană din Bruxelles. Ceva potrivit cu mediul în care voia să intre.

George știa foarte bine că, după scurta lui ședere la Gottlieb, o carieră în Suedia era ieșită din discuție. Prin urmare, cu noua lui diplomă de Drept de la Uniunea Europeană, evident că Bruxelles era locul cel mai bun să înceapă să-și caute de lucru. A scos din calcul, din start, posibilitatea de a lucra într-o altă firmă de avocatură. Terminase cu cutiile pline ochi de nenorocitele lor de rapoarte anuale care nu aveau niciun Dumnezeu și cu nopțile nesfârșite de căutare prin hardurile lor după contracte și după tot felul de acorduri mai mult sau mai puțin legale.

Firmele de PR s-au dovedit a fi o cu totul altă mâncare de pește. Birouri luxoase. „Păpuși“ din toate colțurile lumii în costume strâmte

¹ Superclasă, elită, cel mai bun dintre cei buni într-un anumit domeniu (în fr., în orig.) (n.red.)

și tocuri înalte. Frigidere ticsite cu sucuri și bere gratis. Espressoare ca lumea în loc de clasicele filtre de cafea.

Să vii de pe trotuarele cenușii și murdare ale Bruxelles-ului direct în clădirea de birouri a companiei Merchant & Taylor, cu spațiile lor de sticlă și lemn lustruit, plăcut luminate și bine ventilate, unde zgomotul vocilor era redus la o simplă șoaptă, toate aceste detalii din urmă constituiau raiul de pe pământ. Desigur, salariul nu era la fel de mare ca în firmele americane de avocatură, dar exista posibilitatea să faci foarte mulți bani. După câțiva ani îți dădeau o mașină de serviciu. Și nu orice vechitură, bătrână și rablagită, ci un Audi, un BMW sau poate chiar un Jaguar.

Firmele colos de PR ale americanilor erau mercenarii Bruxelles-ului. Vindeau bunuri superficiale și cu o strălucire aparentă –, mai exact, creau o falsă impresie pentru a influența autoritățile, la fel cum unele companii petroliere se dau drept binefăcători filantropici care protejează mediul –, informații și influență celui care plătea mai mult, indiferent de ideologie sau de convingeri politice. Multă lume se uita de sus la lobbyiști. George i-a iubit necondiționat din prima clipă. Era în elementul lui. Țștia erau oamenii lui. Bătrânul și familia lui n-aveau decât să gândească ce dracu' voiau.

George intră în cub și închise ușa după el. Îl deranjă faptul că noul lui client, probabil șeful negocierilor, era deja așezat pe unul dintre scaunele din piele lustruită. Secretarele erau instruite să țină vizitatorii în sala de așteptare dacă veneau mai devreme. Dar George nu-i permise clientului să-i simtă starea de enervare; apăsă un buton, cât se poate de relaxat, și geamul deveni mat ca gheața.

– Domnule Reiper, bun venit la Merchant & Taylor! spuse el, abordând cel mai larg și mai plin de încredere zâmbet de care era în stare și întinzând o mână trecută pe la manichiuristă unui bărbat în vârstă de vreo șaizeci de ani, care stătea înfundat în scaun, într-o poziție total nepăsătoare față de ceea ce-ar fi putut fi numit ergonomic.

Reiper părea să fi trăit o viață profund nesănătoasă. Nu era tocmai gras, ci mai degrabă pe jumătate umflat, cu contururile difuze ale unui balon cu heliu lăsat în voia sortii. Era aproape chel și în jurul capului avea un soi de brâu din păr gri murdar total neîngrijit. Pielea îi era gălbejită și moale, ca și cum n-ar fi ieșit deloc afară din casă. O cicatrice albă, groasă cobora dinspre tâmpla stângă spre colțul gurii. Era îmbrăcat cu un tricou polo negru și uzat, cu o pereche de pantaloni kaki duși la spălătorie de prea multe ori, iar la curea purta două huse din piele pentru iPhone și lanternă. Pe suprafața din sticlă strălucitoare a mesei de conferințe stăteau o agendă murdară și o șapcă albastră cu inscripția Georgetown Hoyas. Poziția în scaun, mișcarea încetinită a degetului pe ecranul telefonului, faptul că nu se uitase la George când acesta intrase în încăpere îi dădeau domnului Reiper o aură de autoritate care părea la fel de evidentă, pe cât era de lipsită de orice scrupule. George simți cum i se ridică părul pe mâini: un răspuns animalic primar la sentimentul de disconfort și inferioritate pe care i-l inducea acest nou client. Știa instinctiv că nu și-ar dori niciodată, dar absolut niciodată să afle povestea din spatele cicatricei domnului Reiper.

– Bună dimineța, domnule Löow. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să mă primiți, spuse Reiper, strângând, în sfârșit, mâna întinsă de George.

Pronunția numelui lui era aproape perfectă. Era neobișnuit pentru un american, se gândi George. Vocea îi era aspră și oarecum molatică. Poate era sudist.

– Ați fost servit cu cafea? Îmi cer scuze, secretara noastră este nou-nouță. Sunt convins că știți cum stau lucrurile cu o slujbă nouă.

Reiper scutură scurt din cap și aruncă o privire în jurul încăperii.

– Îmi place biroul dumitale, domnule Löow. Detaliile cristalelor de gheață de pe geam sunt, cum să zic, spectaculoase.

– Da, facem tot ce putem să ne impresionăm clienții, răspunse George cu falsă modestie.

George se așeză la masă, față în față cu clientul, și își aranjă cu mare atenție hârtiile lui complet irelevante într-un semicerc colțuros în jurul agendei sale.

– Așadar, cu ce putem veni în sprijinul companiei Digital Solutions? începu George, afișând din nou acel zâmbet care, considera el, merita fiecare centimă din cei 350 de euro cât câștiga el pe oră.

Reiper se lăsă pe spate, în scaun, și-i întoarse zâmbetul lui George. Era ceva în acel zâmbet, ce nu reușea să fie complet din cauza cicatricei de pe față, care îl făcea pe George să-și dorească să se uite oriunde în altă parte. Era ceva în ochii lui Reiper. În lumina caldă oferită de becurile atent selecționate și amplasate în camera de conferințe, ochii aceia păreau când verzi, când căprui. Erau reci și mereu în expectativă și îți lăsau impresia că-și schimbau culoarea pe neașteptate. Dacă adăugai asta la faptul că nu părea să clipească niciodată, Reiper căpăta o expresie ușor ironică, la fel ca a unei reptile care știe sigur că-și va ucide prada.

– Așadar, aveți aici acordul de confidențialitate, spuse Reiper și îi aruncă lui George peste masă o serie de documente capsate împreună. Știu că aici, la Merchant & Taylor, vă mândriți cu discreția voastră, dar la fel de bine știu și că ciripiți ca niște papagali când se întoarce roata. Desigur, nu e nimic mai mult decât o simplă formalitate.

George luă documentul și se uită peste el în fugă. Era un acord clasic de confidențialitate între el și Digital Solutions. Nu avea voie să divulge nimic din ce se discuta în timpul întâlnirilor lor. Nici măcar nu avea voie să spună nimănui că lucra pentru Digital Solutions sau că știa ceva despre existența lor propriu-zisă. Dacă încălca vreodată asemenea clauze, daunele cauzate ar fi fost de proporții aproape astronomice, în funcție de severitatea nerespectării obligațiilor contractuale. De fapt și de drept, nu era nimic ciudat. Mulți clienți erau preocupați de păstrarea anonimității lor și nu erau întotdeauna dornici să fie asociați cu o firmă

de relații publice cunoscută pentru absența scrupulelor, așa cum era Merchant & Taylor.

– Scrie aici că a fost semnat în Washington, D.C., spuse George într-un sfârșit. Numai că noi suntem în Bruxelles.

– Mda, replică Reiper, oarecum absent, părând să citească ceva pe iPhone. Avocații noștri cred că, prin schimbarea locației, vor reuși să evite o dispută juridică, în cazul în care acest lucru va deveni necesar.

Ridică din umeri și luă ochii de pe ecranul telefonului.

– Sunt totuși convins că dumneata știi mai multe despre contractele de confidențialitate decât mine.

Vocea lui trăda o nuanță de agresivitate. În privirea lui, de altfel moartă, se întrezări un licăr de interes sau de ceva care semăna a interes. George nu se simțea deloc în apele lui. Sigur, semnase destule astfel de acorduri în perioada petrecută la Merchant & Taylor. Cu toate acestea, era ceva în felul în care o spusese Reiper, în felul în care îi vorbise, ca și cum nu la asta se referise, ci la cu totul altceva, ceva mult mai complicat. George lăsă deoparte gândul. Era imposibil. Nimeni nu putea afla nimic despre afacerea aceea. Aluzia lui Reiper nu putea fi decât o coincidență.

George își scoase stiloul Montblanc din buzunarul de la piept, semnă contractul cu o iscălitură scurtă și îl împinse peste masă, lui Reiper.

– Poftim, spuse el, nerăbdător să lase deoparte tot ce ținea de acordul de confidențialitate. Poate că putem să începem acum?

– Excelent, replică Reiper absent.

Fără să ridice ochii din telefon, împături acordul fără niciun fel de grijă și îl îndesă în buzunarul din interiorul hainei lui ponosite. În cele din urmă, puse telefonul în husa lui și îl fixă cu privirea pe George.

– Avem nevoie să ne ajutați cu o traducere, conchise el. Asta, așa, pentru început.

August 1980

Virginia de Nord, Statele Unite

Ceva nu-i dă pace. Știu asta chiar dinainte ca Susan să deschidă gura. Nu e nimic ciudat sau supranatural în chestia asta. De-a lungul timpului am învățat să descopăr semnele, nuanțele, o simplă privire care și-a schimbat direcția, mâinile care se agită ca niște păsări speriate, ca și cum ar fi avut o minte a lor, proprie, sau, dimpotrivă, mâini care nu se mișcau deloc. Știu întotdeauna ce vor spune oamenii. E una dintre multiplele modalități care mă țin în viață. Doar că atunci când Susan vorbește, nu-i aud vocea. Nu pot decât să-i văd costumul cenușiu, părul vopsit blond și ochii umezi. Observ la ea semnele navetei zilnice: petele de cafea de pe reverul lucios.

Locuiește în Beltsville, Greenbelt, Silver Spring. Unul dintre cartierele acelea nesfârșite de periferie, unde locuim cu toții. Conduce un Ford și tot ce citește e strict secret. Întocmai celor mai mulți dintre noi, Susan nu mai bea. Noi, cei din suburbii, fie bem prea mult, fie nu mai bem deloc. Gogoși și cafea chioară duminica, la biserica metodistă. Cuvinte de laudă la adresa corului bisericesc, conversații fără rost despre grădinițe, clase pregătitoare, vacanțe. Susan e așa de comună. O americană foarte, foarte comună, la treizeci și cinci de ani, cu o casă și o ipotecă și o mașină nouă la fiecare doi ani. Doi copii pentru care ea și soțul ei încearcă să strângă bani pentru facultate. Dar, desigur, toate acestea fac parte din sistem. Jocul din interiorul jocului cel mare. Cu toții simțim faptul că viața de zi cu zi e prea încheată, prea lumească, prea obișnuită. Nu este nimic destul de important. Miza e prea mică.

Aerul condiționat este dat aproape la maximum, că începe să mă ia cu frisoane. Urechile încă îmi țiuie de la explozie și în fiecare noapte, una mai cumplită decât cealaltă, visez o lumină albă, că respir repede și sacadat și părul tău umed de transpirație. Mă trezesc learcă, cuprins de paroxism, cu cearșafurile făcute sul sub mine, protejându-mi perna cu propriul trup.

– Erau amândoi în mașină? întreabă ea, șezând pe celălalt scaun din încăperea mea microscopică.

Înclin din cap afirmativ. Mă forțez să mă uit în ochii ei, să nu ezit și să nu mă mișc.

– Cumplit, continuă ea. Pur și simplu, cumplit. Regret nespus. Slujba asta, viața asta. Plătim un preț foarte mare.

Nu pare tristă. Este la fel de neutră precum mașina ei, casa ei, costumul ei prost croit. Îmi rotesc scaunul și privesc spre parcare din fața biroului și spre copacii subțiri și verzi de dincolo de ea. Aproape că nici nu-ți dai seama că după copaci se întinde autostrada. Rămânem tăcuți o vreme. Privim praful care se învâрте în rotocoale în razele soarelui văratic ce pătrunde prin geam. Dar Susan nu e aici să-și prezinte condoleanțele. Sau nu numai pentru asta.

– De ce te-ai dus la Paris? întreabă ea în cele din urmă. De ce nu te-ai dus direct la ambasadă, în Damasc sau în Cairo?

Ridic din umeri, îndreptându-mi din nou privirea asupra ei, țintuind-o direct în ochi.

– La început, asta era planul, îi răspund eu. Vapor de la Latakia la Larnaca. Apoi zbor spre Atena. Tren de noapte spre Paris. Aveam bilete de la De Gaulle la Dulles, dar m-am gândit că, date fiind circumstanțele, era mai bine să mă opresc în Paris.

– După tot ce s-a întâmplat... n-ar fi fost mai logic să te fi abătut de la plan? Să te fi oprit în Damasc? întreabă ea.

Vocea îi este caldă și prietenoasă. Aparent, ea e aici ca să se asigure că sunt bine, să-și exprime compasiunea și simpatia față de mine. Dar știm amândoi că asta nu e decât o mască. Există întotdeauna un

pretext, un motiv care zace dedesubtul măștii. Și apoi încă un motiv dedesubtul lui.

– Am explicat totul în ședință, continui eu. Bomba era pentru mine. Am urmat protocolul și am rămas în umbră până când am fost sigur că nu aveam să fiu împușcat în parcare de la ambasadă.

Susan se lasă pe spate. Bate încet cu verigheta în cadrul de oțel al scaunului.

Clic, clic, clic, clic, clic!

Doar asta și hurea puternică a aerului condiționat.

– Îți supraestimezi pe sirieni și pe aliații lor, zice ea. Nu sunt în stare să facă mai mult decât să plaseze o bombă într-o mașină în Damasc.

– Poate, îi răspund eu. Însă, așa cum am mai zis, voiam să mă asigur.

Susan dă încet din cap, permițându-și un moment de satisfacție. Nimeni nu avea voie să se abată de la protocol. Nici măcar o secundă. Se uită direct în ochii mei.

– Îți prindem noi, rostește ea domol. Știi asta. Damasc, Cairo, Beirut... Toate agențiile din Orientul Mijlociu sunt implicate în momentul de față. O să dureze ceva, dar îl vor găsi pe vinovat, știi asta, nu?

Încuviințez, fără un cuvânt. Gândul răzbunării abia a încolțit.

Susan se apleacă în față. Are pe chip o expresie diferită, iar în tonul vocii ceva s-a schimbat.

– Și informația pe care ai primit-o de la persoana ta de contact? Referitoare la armele livrate sirienilor. Nu ai inclus informația decât în raportul pe care l-ai înaintat doar către mine, corect? Nu în timpul ședinței de informare? Nicăieri?

Dau din cap că nu.

– Numai în raportul către tine, îi confirm eu.

– Da, probabil că nu are nicio finalitate, oricum. O bombă plantată premeditat. Dar nu vrem să declanșăm niciun fel de alarme pe nicăieri.

– Sunt conștient de consecințe. Rămâne doar în raport.

Se lasă o vreme pe spate. Urmărindu-mi privirea spre fereastră. Într-un târziu, se ridică de pe scaun.

– Ești bine? mă întreabă ea.

Tonul este mereu același, indiferent câtă suferință îmi cere să îndur.

– Da, sunt.

– Ia-ți liber restul săptămânii, zice ea. Du-te și înoată. Bea ceva.

O observ cum bate cu palma pe cadrul de plastic al ușii, înainte de a ieși din birou. Cadrul vibrează ușor. Poate că este un fel de încurajare. Ori, simpatie. Știe că înot. Nu e nimic să nu cunoască despre mine.

Apa în piscina publică este prea caldă, dar tot e mai bună decât cea din piscina de la Langley. Când ies la suprafață, să trag aer, după fiecare a patra mișcare a brațului, aud un cor de voci false de la școală repercutând ca undele radar între pereții mirosind a clor. Tură după tură. A fost o vreme când aș fi putut deveni un foarte bun înotător. Aș fi putut avea chiar posibilitatea să particip la Jocurile Olimpice. Era chiar un țel pe care aș fi putut să-l ating. Dar ambiția nu s-a perpetuat dincolo de sălile Universității din Michigan. Nu regret că s-a întâmplat așa. Nu regret nimic.

Știu că o bună parte din tot ce se întâmplă este o mare minciună. Dar realitatea e fragilă; dacă nu ar exista minciuna, s-ar putea prăbuși. Minciuna este ceea ce menține podul stabil. Este ceea ce-ți permite să treci de pe un mal pe celălalt. Adevărul nu există.

Totuși, am cerut raportul înainte de a pleca din birou. Știam bine că era peste nivelul meu de acces. Nu ni se permitea niciodată să citim ceva ce ne privea direct. Și știam la fel de bine că, dacă mi se permitea să văd raportul, dacă puteam să-l citesc cu ochii mei, atunci, cu siguranță, totul nu avea cum să fie altceva decât o minciună. Însă cererea mea a fost refuzată. M-am simțit ușurat. Nu vreau să știu când sunt mințit.

Prin urmare, acum stau în vestiarul ăsta mizerabil și mohorât, cu picioarele tremurând, de la turele interminabile de piscină. Sentimentul paralizant de vină circulă prin mine, constant, ca un șoc electric. Înotul mă ajută să funcționez oarecum. În apă sunt, pe moment, în siguranță. Cum mă opresc, cum aud zgomotul motorului de la mașină, văd imaginea unui copil mic, prins sub cioburi de sticlă, sub bucăți de ciment.

Mai târziu mă așez în fața televizorului, cu o sticlă de Rusty Nails. Sufrageria mea este aproape goală, fără cine știe ce mobilă. Am niște cutii înghesuite prin colțuri, fără vreun conținut de valoare în ele. Stau pe canapeaua mea nouă și mă uit la reluarea unui meci de baseball de care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Apartamentul meu – o cutie modernă, ca multe altele, cu un garaj, destul de aproape de zgomotul calmant al traficului de pe autostradă – miroase vag a vopsea și a aer condiționat. Îmi simt mușchii brațelor foarte încordați. Am înotat aproape zece kilometri. De două ori mai mult decât înot de obicei.

Meciul de baseball se încheie când eu sunt pe cale să-mi torn al treilea pahar și mut canalul pe showul lui Johnny Carson. Îmi dau seama pe loc că nu sunt în stare să ascult glumele lui Richard Pryor pe seama lui Ronald Regan. Nu mă interesează glumele lui. Sunt fade, ajung prea greu la poantă.

Totul se mișcă prea încet, de când m-am întors. Eu sunt făcut pentru munca de teren, pentru misiuni. Strategiile, analizele, politica eternă a celor de la Langley, de la Pentagon, D.C. sunt prea încete pentru mine. Mie să-mi dea un alt pașaport, o altă limbă, o altă viață. Să mă lase în Damasc, în Beirut, în Cairo. Știu cum să stabilesc legături, cum să le mențin la un pahar de ceai dulce, whisky și trabuc. Pot să fac o salată libaneză tabouleh care să le aducă aminte oaspeților mei de copilăria lor la Aleppo. Chiar și când frontierele sunt ostile, am cel mai bun vin din tot Libanul la mine pe balcon.

Și acolo, pe balcon, în frumusețea melancolică a apusului, cu

mireasma de iasomie adiind în aer și cu zgomotul furnicarului de diplomați, gangsteri și politicieni dinăuntru, din jurul mesei, fac schimb de informații care mă aduc din ce în ce mai aproape de supraviețuire. Voi încheia o înțelegere care va însemna că, la sfârșit, altcineva va muri, și nu eu. Întotdeauna încercăm să păstrăm jocul la egalitate. Idealul nostru este să păstrăm statu-quo-ul.

Zilele astea, la întoarcerea din misiune, ne-au pus să facem ore de terapie cu psihologul. Ca și cum ședințele de informare n-ar fi fost de-ajuns. Bronzul încă ne mai e proaspăt și strălucitor sub luminile fluorescente, în mijlocul telefoanelor, copiatoarelor și al teletexurilor. Cu trupurile încă suferind de pe urma schimbării de fus orar și de climat. Cu mințile încă pline de arabă, rusă, portugheză. Trebuie să stăm și să suportăm sesiunile astea obligatorii. Să vorbim luni la rând despre tranziția prin care trecem, despre anii petrecuți în alte țări, în alte culturi, departe de naveta zilnică pe autostradă spre muncă, de lanțul de restaurante american Kentucky Fried Chicken în drumul înapoi spre casă și de plictiseala ucigătoare a vieții obișnuite, de zi cu zi.

Dar când vine momentul să vorbim despre ce vor ei să vorbim, rămânem tăcuți. Cum am putea să vorbim despre ceea ce facem? Ce-aș putea eu spune? Că am trăit în Damasc, în postura unui om de afaceri arab, cumpărând arme, secrete de doi bani și influență în cercuri obscure cu banii contribuabililor, așteptând să dau peste ceva care să merite prețul infinit de mare pe care suntem dispuși să-l plătim? Că eu, atunci când, în sfârșit, am prins în nări mirosul prăzii, am rămas împietrit ca un iepure în fața farurilor unei mașini și am pierdut totul?

Chiar ar trebui să vorbesc despre asta? Ceea ce nici față de mine nu pot să recunosc? Dacă mă apuc să vorbesc despre asta, nu mă mai opresc. Dacă încep să mă gândesc, sunt un om mort.

Și tot ce știu să fac în lumea asta este să supraviețuiesc, așa că zâmbesc și mă uit la ceas. Când timpul pe care trebuie să-l petrec aici obligatoriu se termină, mă ridic, iau pe mine haina anonimă, bleumarin

și pornesc pe autostradă, mă întorc aici, înapoi în cutia mea neștiută care este orice, numai acasă nu e. Și las să treacă timpul, așteptând să ies din carantină în cele din urmă. Să găsesc pe biroul meu un plic cu o altă identitate, cu bilete de avion și un număr de cont, astfel încât să pot merge mai departe, să o iau de la capăt. Nu trăiesc decât pentru următoarea misiune, pentru următoarea rundă.

18 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Gara care aparține de aeroportul Zaventem părea să fie constant în construcție. Totul era o amestecătură de conuri portocalii, panglici semnalizatoare și schele de tot felul.

Mahmoud se străduia cât putea de bine să se strecoare prin mulțimea pasivă ca să prindă trenul următor spre Bruxelles. Peste tot dădeai de lobbyiști sau de tot felul de alți soldați ai cauzei nobile a integrării europene, cu copii ale celor mai recente ediții din *Financial Times*, ziare de curând răsfoite și care nu mai încăpeau în genților lor scumpe Samsonite, și cu telefoanele mobile lipite de urechi; evrei ortodocși, îmbrăcați în negru, așteptând trenul spre Anvers; familii, înțolite de vacanță, cărând după ele genți mult prea mari, în drumul lor spre un zbor charter spre Phuket. Conducătorul de tren fluieră și Mahmoud dădu din coate, să prindă trenul. În momentul acela simți cum rucsacul pe care îl aruncase pe un umăr alunecă și căzu pe pardoseala de beton a peronului. Se opri, dar nu reuși să vadă unde a căzut. Enervat, se aplecă, să vadă mai bine. Mulțimea îl împinse într-o parte, spre tren. Cineva îl bătu pe umăr.

– Vă aparține?

O tânără blondă, cam de-o vârstă cu el, cu o coadă prinsă la spate, cu haine largi și confortabile și cu ochii verzi îi înmână rucsacul.

– Da, mulțumesc frumos! răspunse Mahmoud.

Își luă rucsacul și reuși nu numai să își facă loc să intre în

tren, ba chiar să-și găsească un loc la fereastră. Oftând, se așeză pe mușamaua portocalie și crăpată a banchetei.

În timp ce trenul vechi și ruginit, protestând zgomotos, ieșea din aeroport, Mahmoud scoase programul pentru a doua zi. Agenda era impresionantă. Membri ai Parlamentului European, ofițeri NATO, un ambasador, reporteri ai unor prestigioase publicații internaționale. Dintr-odată, se simți deosebit de stresat și de emoționat. De ce nu se pregătise mai bine? Închise ochii, încercând să se concentreze. În mai puțin de treizeci de secunde, oboseala acumulată din noaptea nedormită dinainte începu să-și spună cuvântul și căzu într-un somn adânc, imediat, un somn pe care numai cei care călătoresc îl cunosc.

– Așa că, domnule Shammosh, nu aveți de mers nici măcar cinci minute, îi spuse recepționarul bine înțolit al hotelului Bristol, pe un ton ușor prețios care îl făcea să sune mult mai în vârstă decât cei douăzeci și ceva de ani pe care îi arăta chipul lui tânăr.

– Perfect, zise Mahmoud.

Împături harta și o puse înapoi în vechiul lui rucsac uzat, de camuflaj, care arăta de parcă viața lui începuse undeva în armată. Pe partea din față avea desenată o parașută stilizată.

Asemenea recepționarului, holul hotelului Bristol părea să-și revendice dreptul la o istorie pe care, de fapt, nu o avea. Cu covoarele lui roșii, mobilele din mahon și din piele veritabilă, nu reușea decât să mascheze apartenența la un lanț hotelier internațional, cu elemente de conace englezești.

– Apropo, domnule Shammosh, cineva v-a lăsat un mesaj, îl anunță recepționarul și îi întinse peste ghișeu un plic gros și sigilat bine.

Camera lui Mahmoud era mică și cenușie, așa cum știuse că o să fie. Decorul era lipsit de orice gust, asemenea celor din telenovele. Nu erau niciun fel de încercări de a imita budoarele aristocrate

englezești. Numai monotonia și familiaritatea camerelor de hotel obișnuite. Mahmoud trase draperiile până la capăt. Fereastra dădea într-o curte interioară mică și murdară. Câțiva fulgi de nea zburau singuratici deasupra lui. Păreau confuzi, ca și cum s-ar fi rătăcit în drumul lor spre o pârtie de sanie sau un patinoar.

Mahmoud lăsă rucsacul pe pat și se așeză pe fotoliul uzat de lângă fereastră, cu plicul maroniu, căptușit în mâini. Pe o parte a plicului era scris cu markerul negru numele lui cu litere mari, de tipar.

Tremurând, rupse marginea lipită a plicului. Rămase o vreme ținând în mâini coletul deschis, privind cei câțiva fulgi de zăpadă învârtindu-se dincolo de fereastră. Trase adânc aer în piept și răsturnă conținutul plicului.

Un telefon mobil grosolan, un încărcător și o coală de hârtie atent împăturită îi căzură în poală. Mahmoud ridică telefonul. Era un Samsung ieftin. Genul de telefon cu cartelă pe care îl cumperi cu 40 de dolari din orice benzinărie. Îi puse bateria care fusese împachetată separat și apăsă butonul de pornire. Se aprinse cu un bâzâit. Lista de contacte era goală. Și căsuța de mesaje asemenea.

După ce mai trase încă o dată aer în piept, despături foaia de hârtie. În ea descoperi încă o coală de hârtie care zbură și ateriză pe covor. Hârtia pe care o ținea încă în mână conținea un mesaj scurt, scris la calculator în suedeză.

Mahmoud,

Dețin informații și nu știu ce să fac cu ele. Am nevoie de ajutorul tău. S-ar putea să aibă ceva de-a face cercetările tale. Trebuie să ne vedem după întâlnirea ta de mâine după-amiază. Ține telefonul pornit între 13 și 13.30 și să fii pregătit să pleci. Altfel, ține-l închis și cu bateria scoasă. Te voi contacta eu.

Hotărâre, curaj și rezistență.

Mahmoud împături la loc mesajul și aruncă o privire spre telefon. „Pregătit să plec.“ „Hotărâre, curaj și rezistență.“ Cuvinte dintr-o altă vreme, părând să aparțină unei alte vieți. Cineva știa lucruri despre el pe care el însuși aproape că le uitase.

Încet, absent, se aplecă și ridică de jos hârtia care căzuse pe covor. O desfăcu și, instinctiv, se retrase în sine în fața a ceea ce văzu.

Era o fotografie foarte neclară. Pixelată și estompată. O imagine digitală imprimată pe o hârtie obișnuită, albă, de xerox, probabil un model mai vechi. Însă scena care i se prezenta în fața ochilor era cât se poate de clară.

Fotografia părea să fi fost făcută cu un aparat foto de buzunar sau cu un telefon mai performant și ocupa aproape în întregime pagina A4 din fața lui. Un bărbat apărea în partea din față a pozei, întins pe o targă de care era legat fedeleș cu curele. Hainele, cândva bune, erau atât de ponosite, încât abia dacă mai acopereau trupul. Printre rupturile țesăturii, Mahmoud putea să distingă pielea murdară și plină de răni deschise. Pe brațe, gât și piept avea urme de arsuri mici și rotunde. Țigări. Cineva îl arsesese, în mod repetat, cu țigara. Dar asta nu era nici pe departe cel mai rău lucru care i se întâmplase.

Cel mai cumplit a fost pentru ochi. Lui Mahmoud nu-i trebui mai mult de o secundă să-și dea seama, cu oroare, că orbitele omului păreau ca niște cratere goale tocmai pentru că erau goale. Se forță să țină hârtia mai aproape de ochi ca să vadă clar. Orbitele semănau cu niște prăpăstii întunecate. Marginile lor erau pline de sânge închegat, amestecat cu noroi. Simțind cum îl ia greața, Mahmoud pricepu că ochii victimei fuseseră fie smulși pur și simplu din cap, fie arși. Îi fu imposibil să-și dea seama dacă omul era viu sau mort.

Rămase cu ochii pironiți la fotografie ca și cum ar fi fost paralizat, până când n-a mai putut să se uite deloc și o întoarse cu fața în jos pe genunchi. Era o imagine de coșmar. Camera albă ca de spital, în lumina nemiloasă a blițului. Targa cu curelele ei. Sângele.

Mahmoud a avut partea lui de suferință, durere, încarcerare și chiar tortură. În total, trei luni în Irak și Afganistan, în decursul a trei ani, l-au expus la mai multă mizerie și suferință decât majoritatea lumii. Dar asta... Asta era mai rău decât ce i se întâmplase lui în Abu Ghraib.

– Oh, Dumnezeuule, își șopti Mahmoud sieși, chiar dacă Dumnezeuul său era mult mai complicat decât ar fi putut sugera exclamația lui.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Ea îi simți parfumul – subtil, cu nuanțe dense de tutun și vanilie, brute – înainte ca el s-o apuce ușor de cotul drept. O năpădi o moleșală plăcută, o ușoară amețală, ca și cum capul începuse să i se umple de câlți. Întâlnirea din acea dimineață spre care tocmai se îndrepta, tot ce avea programat în ziua aceea se pierdu în ceață și îl lăsă să o conducă afară din holul vast și în culoarul îngust și capitonat care deservea una dintre sălile de conferințe ale Parlamentului European. Covoarele care acopereau fiecare centimetru pătrat de pardoseală amortizau zgomotul de pe coridoarele imense și din sala destinată conferințelor de presă din apropiere.

– Mi-a fost dor de tine, îi spuse Cyril Cuvelliez în engleză, sărutând-o apăsător.

Accentul lui american nu reușea să-i mascheze diftongii francezi. Buzele lui moi și insistente. Felul firesc prin care își adjudeca tot ceea ce își dorea.

– N-am știut că vei fi aici săptămâna asta, șopti Klara cu buzele lipite de ale lui.

Simți cum trupul i se trezi imediat la viață, fără ca ea să aibă vreun control în privința asta.

– Nu știam nici eu că voi ajunge aici.

Cyril vorbea încă, dar cuvintele i se pierdeau în zumzetul asurzitor al urechilor ei. Sângele i se puse în mișcare cu forță. Pura atracție fizică. Cyril se îndepărtă ușor de ea și zâmbi.

– Ca și cum chiar aveam neapărat nevoie de o scuză să vin să te văd, adăugă el.

– Ai fi putut să-mi lași un mesaj, spuse Klara. Oricum, mă bucur că ești aici.

Întinzându-se iar spre buzele lui, ea închise ochii, hotărâtă să ignore simplitatea și seducția din spatele cuvintelor lui. Între timp, degetele ei îi desfăcură singurul nasture al jachetei cenușii ca tăciunele. Își strecură mâinile sub ea, simțindu-i pielea prin cămașa subțire, albastru-deschis. El oftă de plăcere. Klarei îi plăcea nespuns să-l audă oftând la atingerea ei.

– Am fost prins puțin la muncă, șopti el. Dar acum sunt aici.

– Pentru cât timp? Ne putem întâlni?

Klara îi inhală aroma corpului lui. Ca și cum ar fi vrut să-l țină prizonier în interiorul ei, reținându-i parfumul în nări.

– Doar până mâine. Și, din păcate, am o cină programată în seara asta foarte târziu.

Ea îi simți respirația pe obraz, barba ușor crescută și mâinile lui calde și uscate. În fața lui nu avea apărare. Nu se putea retrage nici din fața lui, nici nu putea trece peste dezamăgirea pe care o simțea că nu avea cum să-l vadă mai mult timp. Dădu din cap a înțelegere.

– Nu ne putem vedea nici măcar la prânz? întrebă ea, mușcându-l delicat de ureche.

– Ești îngrozitoare, spuse el. Într-un mod absolut minunat, desigur. Cum aș putea să te refuz? Azi?

Klara dădu din cap că da, simțind ceva în sinea ei luând avânt.

– Am o ședință până la ora unu. Ne vedem la 13.30 la mine?

Cyrl își scoase telefonul din unul dintre buzunare și își verifică agenda.

– O să-mi pun ședința internă la patru. Cina nu începe până la ora opt.

Klara se întinse pe vârfuri și îl sărută înainte să-l împingă departe de ea.

– Haide, du-te, spuse ea. Ne vedem peste câteva ore.

El îi zâmbi.

– Abia aștept, zise el.

Ea înclină din cap, simțindu-se entuziasmată, fără voia ei, dar și oarecum întristată. Așa cum, de altfel, se simțea întotdeauna după câte una dintre prea scurtele lor întâlniri.

– E mai bine să pleci tu primul, ca să nu fim văzuți ieșind împreună.

El încuviință și o sărută din nou, în timp ce se încheia, la loc, la haină. Își îndreptă cravata.

– Ne vedem în curând, spuse el.

Și cu asta dispăru fără să se uite în urmă, înapoi în tumultul de fiecare zi al Parlamentului European.

Klara rămase acolo, rezemată de zid, purtând încă pe buze gustul lui Cyril. Deschise încet ochii. Urechile încă îi țiuiau. Inima nu reușea să-și domolească bătăile. Încerca să respire adânc, să-și potolească reacțiile corpului, măcar o parte dintre ele. Clipi de câteva ori. Își trecu mâinile prin păr. Cum s-a ajuns la asta?

Cum a reușit Cyril să treacă peste toate zidurile ei de apărare, peste alarmele și sârmele ei ghimpate, peste reflectoarele și încuietorile ei, peste tot ceea ce a pus în jurul ei anume ca să se protejeze de astfel de sentimente? Sau poate că nu peste astfel de sentimente le pusese. Chestia asta, orice va fi fiind, era minunată, dar numai dacă nu te gândeai la ce avea să urmeze în mod inevitabil. Inexplicabilul. Trădarea. Golul rămas în urmă. Sentimentul absolut opus față de cel care începuse încet-încet să crească în ea.

Și de ce acum? De ce, de data asta, nu reușea să se distanțeze? Arăta bine, știa asta. Nu era disperată după atenție, ba, chiar, dimpotrivă. Parlamentul European era plin de tineri inteligenți, dintre care pe cei mai mulți, gândea ea, i-ar fi putut avea fără prea mult efort. Cel puțin pentru o vreme.

Și nu era vorba că nu încercase. În primele șase luni la Parlamentul European, începuse să-și revină încetișor. După Mahmoud, după anul

ei în Londra care se dovedise a fi cu totul altceva decât își imaginase. Orașul în care visase să locuiască încă din vara de după terminarea liceului, când a plecat acolo de una singură. Orașul unde ar fi putut să danseze pe muzică soul în Club 100 pe strada Oxford. De unde să-și fi cumpărat rochiile din anii '60 din Camden¹ și unde să fi răzuit lozuri în piața comercială Spitafields. Londra cu cafenelele de pe vechea stradă Compton chiar înainte de răsărit, autobuzele de noapte și întâlnirile stânjenitoare cu băieți anorexici și cu părul mișos și lung în apartamentele umede din districtele Brixton și Islington.

În schimb, Londra se dovedise a fi o închisoare ploioasă și însingurată. Abia dacă își mai amintea cum fuseseră primele luni. Nu reținuse amănunte, ci doar senzația pur fizică de a fi petrecut toamna într-o cameră mizeră de cămin în apropiere de autostrada Strand. Frigul pătrunsese prin pereții subțiri și prin ferestrele prost izolate și nicio sticlă cu apă fierbinte din lume n-avea cum să-l țină la distanță. Avea o amintire vagă a nesfârșitelor ore petrecute în biblioteca de pe strada Portugalia, unde evada cu cărțile și cu singurătatea ei. Resimțise totul ca pe o eternitate de deșertăciune. De gol.

Și, mai rău ca orice, sentimentul de vinovăție. Senzația că s-a trădat pe sine. Era exact în locul în care își dorise să fie, în locul în care s-a străduit atât de mult să ajungă. La un prestigios program de masterat într-un oraș pe care îl iubea. Dar pentru prima dată în viața ei, nu știa încotro trebuia s-o apuce.

Apoi a apărut Gabriella, făcându-i o vizită scurtă într-un weekend în decembrie. Klara n-o să uite niciodată imaginea ei prin fereastra înghețată a camerei ei complet goale. Cum Gabriella a sărit din taxi, cu zăpada proaspătă de iarnă timpurie în părul ei roșu. Cum a plătit cu atâta nonșalanță, cu sofisticarea cuiva care deja începea să urce scara șepuitoare a unei firme de avocatură. Cum și-a ridicat ochii și, printre fulgii de nea, îi surprinse privirea Klarei în fereastra luminată de la al treilea etaj. Cum Klara, chiar și

¹ Burg londonez situat în vecinătatea Londrei mari (n.red.)

de la distanța aceea, putea să vadă în ochii ei încăpățânarea, ambiția fierbinte și de neînlăturat.

La Facultatea de Drept își aruncau ocheade. Deși erau în același an, Klara nu fusese, la început, dornică să-și facă prieteni. Chiar deloc. Îl cunoscuse pe Mahmoud în timpul celui de-al doilea semestru și întâlnirea cu el i se păruse mult mai promițătoare decât sperase vreodată. Din prima zi îi spusese Moody¹. Deoarece chiar așa arăta, morocănos și plin de toane. Temperamental. Oarecum confuz, ca și cum se gândea cu insistență la ceva, ca și cum ascundea în sinea lui un temperament vulcanic sub suprafața aceea liniștită.

Klara nu-și amintea să fi avut vreo prietenă foarte bună din vremea copilăriei în Aspöja. Când a ajuns, în sfârșit, în aceeași grupă cu Gabriella, la jumătatea perioadei anilor de facultate, a fost o revelație aproape la fel de promițătoare ca atunci când l-a cunoscut pe Moody. Nu putea să priceapă cum o altă persoană simțea la fel ca ea despre muzica soul nordică și despre rochiile Vintage. Fusese un fel de infatuare de care Moody răsese. Dar Klara credea că era un lucru bun pentru ei, că era bine că ea căuta companie și în afara sferei lor atât de ermetice.

Apoi, mult mai târziu, în cele mai întunecate și mai cumplite zile de toamnă din Londra, Klara se gândea deseori că toate lucrurile teribile care s-au întâmplat au fost din cauză că i-a permis Gabriellei să intre în viața ei. Dacă ar fi rămas numai cu Moody, dacă ar fi sigilat pereții care îi înconjurau pe amândoi, nelăsând pe nimeni să se apropie de ea, poate că lucrurile ar fi mers bine de la sine.

Dar în acea seară, în zăpadă, când Klara a văzut-o pe Gabriella pe strada aceea din Londra, plină de putere și hotărâre, știuse cât de stupide fuseseră gândurile acelea. Câteodată nu există nicio explicație logică. Uneori se întâmplă să mori, pur și simplu. Și în acea vineri înghețată din decembrie Gabriella venise să-i salveze viața.

¹ Capricios, cu toane, schimbător (în engl. în orig.) (n.tr.)

Și a reușit. Londra n-a devenit chiar ceea ce Klara visase să fie, dar începuse să-și recapete puterile, dacă nu și dorința de a trăi. Și-a dat examenele, și-a scris lucrarea de licență și a depus CV-uri la diverse companii. Când Eva-Karin Boman, un politician cunoscut și respectat, cu ambiții internaționale, i-a spus că vrea s-o vadă la un interviu, până și dorința de a trăi i-a revenit, odată cu incredibila fascinație de a fi în preajma politicii de mare anvergură, a deciziilor importante, a banilor și a puterii.

Primele șase luni cu Eva-Karin au fost minunate. Klara privea cu indulgență toate toanele și solicitările șefei sale. Iar lumea părea plină de bărbați cu umeri puternici, cu gusturi acceptabile în muzică, proaspăt frizați. Tipi pe care, cu câteva luni înainte, nici nu i-ar fi băgat în seamă. Lumea i se înfățișa nouă, excitantă, distractivă și, câteodată, de-a dreptul incendiară.

Dar ceea ce se întâmpla cu Cyril era altceva. Cu toate că și relația asta începuse, ca toate celelalte, ca un joc, în acele clipe i se părea că era cât pe ce să-și piardă controlul. Poate chiar l-a pierdut deja. Își netezi fusta și oftă. Mahmoud îi apărui în minte fără să vrea. Poate din cauza e-mailului pe care îl primise de la el în urmă cu câteva zile și la care decise să nu răspundă. Clătină din cap.

– Moody, Moody, șopti ea ca pentru sine. Ce se întâmplă?

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

– Domnule Shammosh? Mai aveți ceva de adăugat? Mă refer în mod deosebit la ultima parte a argumentației profesorului Lefarque; în special, dacă v-ați putea opri asupra efectelor persistente ale persecuției și radicalizării luptelor din mișcările de rezistență din Irak și Afganistan.

Fostul ambasador, Sir Benjamin Batton, moderator extraordinar pentru Conferința Grupului Internațional de Criză axată pe rolul mercenarilor în zonele de război, se aplecă spre el, ținându-l cu privirea lui blândă, dar vigilentă.

Calm, Mahmoud ridică ochii din carnetul lui de notițe. Pe buze îi flutura un zâmbet. Era în elementul lui. Abia dacă își mai amintea de nervozitatea paralizantă pe care o simțise în dimineața aceea, când se așezase în fața unei audiențe de mai bine de cincizeci de politicieni și parlamentari, jurnaliști și alți demnitari de rang înalt.

– Absolut, încuviință el. Sunt de părere că nu există niciun dubiu în privința faptului că incredibilele acte de cruzime pe care le-am văzut la Abu Ghraib, spre exemplu, au dus la radicalizare. Ca s-o spun cât se poate de la obiect...

Nici măcar nu trebuia să se gândească la ce-ar fi putut spune. Cuvintele se formau singure și ieșeau din gură plutind, calm și precis, în efuziuni bine articulate. Ca în rarele ocazii când ținea prelegeri la Universitatea din Uppsala pe marginea unui subiect care îl interesa întru totul.

Putea să vadă în public cum fețele se întorceau spre el cu un interes renăscut, cum căscatul înceta și ochii li se deschideau larg, iar

stilourile alunecau cu repeziciune pe paginile caietelor, marcând în scris comentariile lui. Și tot ceea ce vedea, tot ce auzea îl umplea cu energie și mândrie. Era aproape mișcat de propriul profesionalism și de abilitatea de a susține o prelegere de la cap la coadă. Mahmoud Shammosh: superstar universitar.

Când Sir Benjamin, cu eleganța plină de relaxare a unui moderator experimentat, se folosi de pauzele retorice ale lui Mahmoud pentru a sugera că discuția ar putea continua la prânzul oferit în foaier, Mahmoud se simți ofensat. Sigur, observase ceva care semăna cu primele semne de plictis strecurându-se în privirile la început adoratoare ale publicului, și totuși... Acesta era momentul lui. Clipa lui în lumina reflectoarelor. Bine, va avea ocazia să continue să vorbească în timpul prânzului. Ce sentiment îl năpădea, ce orgoliu fără margini. Cercetarea în toată gloria ei: aceasta era adevărata lui răsplată.

Când se ridică în picioare, își scoase telefonul mobil și bateria din rucsac. În momentul în care l-a deschis, a și început să-i vibreze în mână. Două apeluri pierdute de la un număr pe care nu-l recunoștea. Mahmoud simți cum i se urcă fiori pe șira spinării. Telefonul începu să sune din nou și el tresări, cu inima gata să-i iasă din piept.

Se scuză cât de repede putu și se îndreptă spre una dintre ieșirile laterale ale amfiteatrului care, bănuia el, dădea spre toalete. Răspunse la telefon în momentul în care deschise una dintre ușile mari. Era foarte tensionat, gata să explodeze. Adrenalina din timpul prelegerii se amesteca în clipele acelea cu suspansul a ceea ce urma să se întâmple în momentul în care ar fi răspuns la telefon. Imaginea cumplită din fotografie îi reapăru în fața ochilor.

– Aici e Mahmoud Shammosh, spuse el, șoptind în telefon.

– Cum au fost scrisorile pe care le-ai primit?

Vocea pe care o auzea Mahmoud era gravă și înfundată, ca și cum ar fi fost filtrată prin ceva.

Gura i se uscă instant.

– Hotărâre, curaj și rezistență, zise el, intrând în toaleta pentru bărbați.

O singură cabină. Goală.

– Unde ești în momentul ăsta?

– La Grupul Internațional de Criză, pe Bulevardul Louise, preciză el. Cine ești?

– Pleacă de acolo cât poți de repede. Ia metroul de la Louise la Arts-Lois. Schimbă acolo și ia metroul spre Gara Centrală. Dă o raită prin gară, până când ești sigur că nu te urmărește nimeni. Ia trenul înapoi câteva stații și schimbă apoi la Gara de Est. Să fii atent tot timpul la ce se petrece în jurul tău, bine?

Mahmoud era împietrit.

– Ne știm din Karlsborg, nu-i așa? De asta m-ai contactat?

– Când ajungi la Gara de Est, pune înapoi bateria în telefon și sună la numărul ăsta pentru alte instrucțiuni. Ne-am înțeles?

Mahmoud încercă din răspuțeri să recunoască vocea. Dar nu era nimic de care să se agațe, nimic anume la care să se concentreze.

– Am înțeles, răspunse el. Totuși, despre ce e vorba? Ce vrei să-mi spui? E o glumă sau ce?

– Nu este o glumă. Urmează-mi instrucțiunile. Am nevoie de ajutorul tău. Ce ai de pierdut?

– Bine, zise Mahmoud. Pot să ies de aici, cel mai devreme, peste o oră.

– OK. Scoate bateria și nu suflă o vorbă despre asta nimănui. Sunt cât se poate de serios. Și probabil că ești umărit. Nu e nicio glumă la mijloc.

Cu un clic, vocea dispăru. Mahmoud își vedea imaginea reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei. Ce era sentimentul ăsta pe care îl simțea năpădindu-l? Îndoială? Stres? Nervozitate?

Anticipare, hotărâse el în cele din urmă. Ce avea de pierdut?

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Bărbatul cu frizura cazonă care îl aștepta la intrarea de la Merchant & Taylor arăta cu cinci ani mai în vârstă decât George și era masiv și cu o musculatură care îl făcea pe George să simtă că jocurile lui de *squash* și antrenamentele blânde de la sală constituiau o glumă bună. În ciuda costumului anonim și a cămășii albe la care nu pusese nicio cravată, arăta de parcă era destinat călătoriilor pe mare sau pe munte, nu pentru lobby, holuri și birouri. Era elegant și arătos, pregătit pentru acțiune și viteză maximă. „Ca Matt Damon în filmele din seria *Bourne*, se gândi George plin de invidie. Fir-ar al naibii, ticălosul ăsta chiar era un împătimit al sălilor de gimnastică.“

– Domnul Brown? întrebă George, întinzând mâna.

– Da, eu sunt. Poți să-mi spui Josh, îi răspunse bărbatul, dezvelindu-și, într-un zâmbet scurt, dinții albi ca de cretă, tipic americanilor.

– Numele meu este George.

O strângere de mână destul de fermă. Totuși, dură puțin mai mult decât în mod obișnuit. Cei doi bărbați se măsurară din cap până-n picioare. George dădu primul drumul mâinii și își conduse oaspetele la lifturi.

– Reiper ți-a explicat situația? începu Josh, fără să fi fost întrebat.

– Da, răspunse George și apăsă pe butonul liftului. Aveți documente care necesită traducere. Pentru un motiv oarecare, sunteți dispuși să plătiți de două ori tariful normal, doar ca eu să uit imediat de existența lor.

Zâmbetul lui Josh nu era ca al lui Reiper. Îngăduitor, ca și cum ar fi fost în posesia unor informații care îl făceau de neînlocuit. Clătină din cap aproape imperceptibil.

– Nu știu nimic despre cum se face plata. Asta e treaba lui Reiper. Rolul meu e să mă asigur că documentele astea rămân sub ochii mei tot timpul. Nu e nimic personal, dar chestiunea aceasta este una delicată. Ca să nu spunem mai mult de atât.

Ieșiră din lift. Pantofii făcuți manual ai lui George pocneau pe podeaua din lemn tare, fără îndoială realizată dintr-o specie de arbore prețios pe cale de dispariție. Tălpile de cauciuc ale lui Josh nu scoteau niciun sunet.

– Va trebui să te rog să încui ușa, spuse Josh când intrară în birou.

– Oh, desigur, replică George și se supuse, oarecum ezitant.

Josh scoase la iveală din geanta bleumarin de laptop care îi atârna de umăr ceea ce părea a fi un model mai vechi de iPod negru. Cu ochii fixați pe ecran, dădu repede înconjurul încăperii. După toate aparențele, inspecția se dovedi satisfăcătoare, pentru că își puse aparatul la loc și se așeză pe unul dintre scaunele din piele.

Cu ochii ieșiți din orbite, George se gândea dacă să deschidă sau nu gura pentru a întreba ce mama dracului se întâmpla, dar se simțea inferior fizic și nu prea-i dădea mâna. Nu voia să pară și mai depășit de situație decât era deja. În schimb, se așeză la birou și așteptă ca Josh să preia inițiativa.

– Iată, spuse Josh, scoțând din geantă un laptop negru, mic și un dosar verde. Documentele din acest dosar trebuie traduse. Le vei tasta pe acest laptop și nicăieri în altă parte, suntem înțeleși? Nu e nevoie să fie o traducere perfectă. Căutăm să vedem în perspectivă, să ajungem la esență. Vom reveni la dumneata dacă avem întrebări. E în regulă dacă îmi fac o cafea?

Arătă spre espressoorul care se afla lângă un frigider mic.

George încuviință, ridică dosarul de pe masă și-l deschise. Paginile fuseseră, după toate aparențele, curățate de toate elementele care ar fi

permis identificarea lor. Toate referințele la nume fuseseră suprimate cu un marker negru. În colțul din dreapta sus al primelor pagini, cineva, poate chiar Josh însuși, se chinuise să hașureze un pătrat. George trecu repede prin conținutul dosarului.

Primul document fusese creat de Serviciul de Informații Suedez și era un raport personal scurt.

George se opri și se uită în gol o vreme. Săpo¹, poliția secretă suedeză. Pătratul hașurat în colțul din partea dreaptă sus a paginilor fusese, cu siguranță, o ștampilă secretă. Resimțea un sentiment amețitor să aibă în fața lui documente clasificate. Era spionaj. Pur și simplu.

Nu era alt fel de a pune problema. Indiferent cine a dispus emiterea unor asemenea documente către Reiper și acoliții lui, persoana respectivă se făcea vinovată de spionaj. De neconceput. George nici nu voia să se gândească la ce fel de infracțiune se încadra numai ținând în mână aceste documente. Dar, în același timp, era intoxicant.

Primul document conținea ceea ce părea a fi o descriere incredibil de detaliată a unui arab oarecare, din unul dintre acele cartiere rezidențiale îngrozitor de deprimante de la periferia Stockholmului. O fotografie a unei clădiri cu zece etaje era atașată. George n-a înțeles niciodată cum unii oameni chiar pot să trăiască așa. Arăta ca o scenă desprinsă dintr-un coșmar sovietic.

Bărbatul descris în acel document era cel mai în vârstă dintre trei frați. Fusese crescut de un tată singur, care fugise în Suedia din Liban, după ce soția lui murise în ceea ce părea să fi fost un tir de bombardamente israeliene de la începutul anilor '80. Din câte putea să-și dea seama, persoana care scrisese raportul interviewase profesorii și, poate, chiar prietenii arabului și apoi tradusese rezultatele într-o suedeză înfiorător de birocrată. „Cel mai mare punctaj din clasă.“ „Prezintă o dorință și o ambiție puternice de

¹ Säkerhetspolisien (în suedeză, în orig.) (n.red.)

a-și depăși condiția.“ „O motivație neobișnuit de convingătoare.“ „Abilități lingvistice deosebite. Vorbește și scrie fluent în suedeză, arabă și engleză.“ „Interesat de politică, dar nu este implicat activ.“

Un pasaj mai lung ținea de religia bărbatului analizat. „Musulman nepracticant, fără legături strânse cu elemente radicale sau cu moscheea locală“ era concluzia.

Sub titlul: „Timp liber și viața socială“, autorul concluzionase că arabilul își găsea majoritatea prietenilor prin intermediul activităților sportive. Din câte citea, îndrăgea atletismul și baschetul.

Însă prietenii lui erau numiți „cunoștințe“ și persoana respectivă descrisă drept „introvertită, deși, în mod paradoxal, prezenta aptitudini foarte puternice și bine dezvoltate de lider“. Raportul se termina cu secțiunea „Evaluare de ansamblu“, unde persoana în discuție era considerată „în mod expres pregătită“ pentru „servicii speciale“. George habar n-avea ce însemna asta. Dar treaba lui era să traducă rahatul ăsta în engleză, nu să-l înțeleagă.

Al doilea document era mai lung, peste treizeci de pagini și, dacă te luai după dată, data de câteva zile. Prima parte a raportului era intitulată „Motive pentru supraveghere specială“. Textul era scurt: „Surse de încredere din agențiile străine de informații susțin că subiectul s-a afiliat unor elemente subversive din Irak și/sau Afganistan. A se vedea pentru referință dosarul SÄK/R/00058349“.

Paginile următoare rezumau situația actuală a subiectului. Licență în Drept. A fost președintele Asociației pentru Politici Internaționale. Doctorand Facultatea de Drept. Cursurile pe care le-a predat. Fotografii cu o clădire pe care era încercuit cu roșu apartamentul unde locuia. Baschet la Centrul de Sănătate pentru Tineret de două ori pe săptămână. O relație amoroasă serioasă cu o anume Klara Walldén, încheiată în urmă cu câțiva ani. Numele nu era acoperit cu markerul negru.

George se ridică de la locul lui și se duse la espressor. Introduse o capsulă neagră și apăsă butonul verde.

– Klara Walldén, își spuse sieși, șoptit.

– Poftim?

Josh își dezlipi privirea de pe telefonul lui mobil. Stătea pe scaunul din piele de lângă fereastra care dădea spre parc. George privea stropii de ploaie care se loveau de geam și se prelingeau de-a lungul pervazului. Frigul de ieri se potolise, dar în locul lui o furtună puternică părea a se îndrepta spre Bruxelles. Camera se întunecă dintr-odată, ca și cum soarele tocmai apunea.

– Klara Walldén, spuse din nou George.

El își dădu seama imediat cine era femeia. Știa câte ceva despre mai toți suedezii din Bruxelles. Și mai ales avusese grijă să o țină sub atentă observare pe Klara Walldén. Nu pentru că deținea o poziție proeminentă în vreun fel. Europarlamentarul sub care se afla ierarhic, Boman, era o muma pădurii, politiciană de stânga, concentrată mai mult pe politici internaționale. Nu reprezenta ceva ce îl interesa pe George în mod deosebit. Nu, el se interesase de Klara din rațiuni pur personale. Se găsea pe lista lui cu cele mai frumoase cinci asistente personale din Parlament.

– Lucrează în Parlamentul European, preciză el.

– Exact, replică Josh calm. Reiper vrea ca dumneata să o ții sub observare. Există indicii că ar fi avut de-a face cu teroristul pe care îl urmărim noi.

Terorist? Cuvântul părea să răsună ca un ecou în sala de ședințe.

– Să o țin sub observare? Ce vrea să însemne asta?

George nu se simțea în apele lui. Terorist. Săpo. „S-o țin sub observare“. Experiența aproape euforică de a avea în fața lui documente secrete începea să se transforme în senzația clară că, probabil, era deja băgat până peste cap într-o chestie care îl depășea.

– Nu este cine știe ce. Începe prin a o urmări prin mediile sociale. Chestii de genul ăsta. Am face-o noi, dar suedeza noastră nu e așa de avansată. După cum probabil că ai și remarcat.

George se așază din nou și reluă lectura. Celelalte documente

erau „rapoarte de informare“. Descrieri scurte a ceea ce făcea bărbatul respectiv în timpul unei zile. „Fir-ar, medită George. Vreun biet nătărău a primit sarcina să stea țeapăn în fața casei tipului cât era ziua de lungă.“

Citind rapoartele, câteva detalii nu păreau să-i dea pace. În primul rând, conțineau descrieri precise și chiar fotografii din interiorul apartamentului subiectului și din biroul acestuia. Era ceva total supărător și intruziv în felul în care Săpo, sau cine erau ăștia, intra în casa arabului.

Ba, mai mult, erau incluse și fragmente din e-mailurile lui. Două mesaje proveneau de la o adresă ciudată de hotmail de la cineva care voia să-l întâlnească în Irak sau Bruxelles. Bărbatul sub supraveghere a trimis un e-mail scurt către Klara Walldén, în urmă cu doar unsprezece zile și fusese marcat, probabil, de Reiper sau Josh. George, un om nechinuit, în mod normal, de principii, începea să nu se simtă tocmai bine. Dar el nu era decât încă o roțiță în sistem.

– Cred că documentele îmi vor solicita cea mai mare parte a după-amiezii, îi spuse lui Josh și deschise un nou fișier Word în laptopul lui.

– Păi, atunci ar fi cazul să te apuci de lucru, îi replică Josh și se lăsă pe spate în scaunul lui, cu un zâmbet vag arborat pe buze.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Mahmoud a petrecut o oră în metroul din Bruxelles. A schimbat direcțiile și trenurile după cum îi dictase vocea de la telefon. Când a ajuns în Gara de Est, s-a îndreptat pe scările rulante spre un peron pustiu. Deasupra părții de sud a Bruxelles-ului plana un nor jos care dădea impresia lăsării amurgului. Burnița lovea fără milă pe pardoseala din beton. Totul era cenușiu. Posomorât. Împrejur putea distinge rugina de pe șinele de tren și multe graffiti care deja începeau să se șteargă de pe ziduri, în spațiul de așteptare mic și acoperit al peronului.

Se ascunse pe jumătate după un stâlp și puse bateria înapoi în telefon. De acolo va putea să vadă dacă venea cineva pe scări. Își simțea pulsul accelerat, gâtul sugrumat. Peronul, ploaia, totul părea parcă mai tangibil, mai real. Într-un anumit fel, totul era o aventură. Un joc.

Mahmoud se uită de jur împrejur din nou, deși știa că peronul era gol, și apelă singurul număr salvat în telefon. Cineva răspunse înainte să se audă măcar dacă sună sau nu.

– Ia un taxi până la Gara de Nord, spuse vocea înfundată. Schimbă taxiurile și mergi până la Muzeul African din Tervuren. Ar trebui să ajungi acolo într-o oră. OK?

– OK, replică Mahmoud.

– Nu te grăbi când vei ajunge la destinație. Uită-te la expoziții. Este o ieșire de urgență la capătul sălii cu girafa. La 18.50 ieși pe

acolo și o să ajungi în parc. Ușa va fi deschisă și alarma oprită. Plimbă-te în jurul lacului din dreapta a muzeului. După gardul viu, vizavi de muzeu, o să găsești o statuie. O s-o vezi negreșit. În partea ei dreaptă, la marginea pădurii, e o bancă ascunsă în tufșuri. O să mă găsești acolo, la șapte. Să nu întârzii!

Ianuarie 1985

Stockholm, Suedia

Zăpada estompează orice zgomot. Dacă închid ochii, nu mai sunt în oraș. Scârțâitul tălpilor mele din cauciuc... vântul biciuindu-mi fața. Sunt pe gheață. Singur, pe un lac înghețat, unde cerul și zăpada devin unul și același lucru, o parte din aceeași substanță. Dacă mi-aș fi permis vreodată să-mi fie dor de ceva, atunci mi-ar fi fost dor de iernile din Michigan.

Străzile aici sunt largi, rămășițe ale altor vremuri. Timpuri ale armatelor și paradelor, ale steagurilor fluturând în vânt. Simplitatea momentului nu face decât să mă întristeze. Orașul este la fel de frumos și de solemn ca niște funeralii. Mașinile merg cu farurile aprinse chiar și acum, în timpul acestor ore ciudate și pline de confuzie dintre răsărit și apus. Simt că sunt îmbrăcat prea subțire, chiar dacă am îmbrăcat haina albastră pe care n-am mai purtat-o din facultate.

Sunt așteptat la ambasada Statelor Unite. Noile mele acte de identitate sunt gata. Nimeni nu mă cunoaște aici. Nimeni nu știe încotro mă îndrept. Dar ei au primit ordine și știu foarte bine că nu au de ce să pună întrebări. Îmi închid geanta într-un seif în biroul atașatului militar al ambasadei, refuzându-i politicoșii invitația la cină. Conștientizez interesul cu care mă privește, curiozitatea lui față de mine. În spatele fiecărui secret, există încă unul. În spatele fiecărei minciuni, o minciună și mai mare.

Îmi ia o secundă să mă hotărâsc dacă să întreb sau nu. Există un risc, dar unul pe care sunt dispus să mi-l asum. S-ar putea ca asta să fie singura mea șansă.

– Am nevoie de ajutorul unuia dintre oamenii tăi, îi spun eu atașatului. Cineva care vorbește suedeză și știe cum funcționează sistemul suedez.

– Desigur, absolut, zise el, părând de-a dreptul fericit că poate să mă ajute astfel.

Este un om foarte cumsecade. Un bărbat care s-ar potrivi ca o mânășă în barurile irlandeze, unde ar putea împărtăși câteva dintre poveștile lui de război.

– Dar, evident, nu avem pe nimeni care să aibă o autorizație la un nivel suficient de înalt.

– N-are a face asta, îi spun eu. Este o chestiune pur personală. Am nevoie de ajutorul vostru să găsesc un prieten care, după știința mea, e în momentul de față în Suedia.

– Înțeleg. Cred că Departamentul de relații cu presa are câțiva lucrători care să întreprindă câteva cercetări în numele tău. O să-mi rog secretarul să se asigure că ai tot ce-ți trebuie.

Urmez un traseu pe care l-am desenat pe o hartă, în camera mea, și pe care l-am memorat. Printre alei șerpuitoare, printre ceilalți turiști, până când sunt convins că cei care mă urmăresc mi-au pierdut urma în metrou. Mi-au spus că e mai ușor aici, în Stockholm. Că e mult mai greu în Helsinki. Poate că așa e.

Mi-a mai rămas o oră. Iau un taxi de la castel și cer să fiu dus la Djurgården. Șoferul de taxi nu înțelege ce vreau să spun, așa că îi arăt pe hartă unde trebuie să ajung. Asta mă îngrijorează. Își va aduce aminte de un client american. O urmă. Eu nu las urme. Dar acum e prea târziu. Îi cer să mă lase la pod. Vorbește o engleză înfiorătoare, așa că sunt nevoit să îi arăt din nou unde trebuie să ajung. Arată a fi arab, dar nu pot să schimb limbile. Urmă pe care aș lăsa-o ar deveni fosforescentă. Nu contează. Umbrele mele mi-au pierdut urma oricum.

În toaletă, în spatele porților de la grădina zoologică din Skansen,

îmi schimb haina albastră cu una bej. Îmi scot pălăria roșie. Iau, cu atenție, dosarul galben-deschis din servieta mea și îl pun într-un rucsac din nailon albastru bleumarin. Las servieta goală și fără amprente într-una dintre cabinele de toaletă, în spatele unui coș de gunoi. Apoi părăsesc grădina zoologică. Deja se lasă întunericul.

La 15.15 mă urc în feribot. Îl găsesc pe bărbatul de la telefon singur lângă pupă. Așa cum ne și înțelesesem. Purtând ochelari de soare și o haină de iarnă crem, cu o garioară mică la butonieră. Mustața lui rivalizează cu cea a liderului lui. E un chip demn de o carieră lungă în clădirile guvernamentale ale Bagdadului. Mă așez lângă el și mă uit în jos, la spuma pulverizată de elicele vaporului. Decorațiuni de Crăciun strălucesc melancolic, uitate deasupra parcului de distracții pe care îl lăsăm încet-încet în urmă. Nu avem mai mult de zece minute.

– *As-salamu alaykum!*¹ îl salut eu.

– *Wa alaykumu as-salam!*² rostește el din reflex, surprins. Vorbiți arabă?

– Da, răspund eu.

– Ce aveți să-mi comunicați? Trebuie să fie ceva important dacă americanii își trimit reprezentanții până în Stockholm.

– Imagini de satelit de alaltăieri. Flota iraniană este poziționată în așa fel, încât să vă blocheze traficul în golful Persic. O unitate de artilerie este deja staționată pentru un atac asupra Bagdadului.

Mă uit de jur împrejur și apoi întind dosarul emisarului irakian. El îl primește, înclinând din cap, și îl pune în servietă fără să-l răsfoiască. Deși stăm pe bordul adăpostit de vânt din spatele suprastructurii feribotului, gerul mușcă din obrajii noștri fără milă.

– Asta e tot?

Pe chipul lui, dezamăgirea este cât se poate de vizibilă. Nu am niciun fel de știri pentru el? Scutur din cap că nu e cazul.

– Mai este totuși ceva. Am găsit cinci companii dispuse să-ți

¹ Pacea fie cu tine! (în arabă, în orig.) (n.red.)

² Allah să te binecuvânteze! (în arabă, în orig.) (n.red.)

vândă ceea ce cauți. Reprezentanții lor vor să vă vedeți în Zürich peste două săptămâni. Detaliile sunt în dosarul pe care tocmai ți l-am dat. Sper că nu e nevoie să-ți explic cam cât de delicată e situația.

În ochi îi apăru o strălucire nouă. Asta era ceea ce aștepta de la mine.

– Chimice? întreabă el, abținându-se, apoi deveni din ce în ce mai interesat.

– Gândește mai departe de atât.

Înclină din cap. Înțelege. Luminile îndepărtate ale parcului de distracție i se reflectă în ochelari. Sub picioare simt vibrațiile vaporului.

– Îți suntem datori, spune el în cele din urmă.

– Nu-mi mulțumi, îi răspund eu. Nu sunt decât mesagerul. Și, evident, când totul va fi finalizat, liderii politici pe care îi reprezintă vor aștepta o compensație pentru asta, într-o formă sau alta. Dar puteți discuta mai multe în timpul întâlnirii din Zürich.

Rămânem o vreme pe loc fără să mai spunem vreun cuvânt. Lăsăm doar hurele motorului să umple tăcerea dintre noi. Dacă a înghețat deja, chipul lui – ceea ce se putea distinge dincolo de ochelari, mustața lui, eșarfa roșie ca vinul, băgată în haina din păr de cămilă – nu trăda acest lucru.

– Cât despre restul... începe el.

Ochii lui privesc spre pontonul sudic: feribotul mare, roșu cu alb, orașul care se ridică masiv în spatele lui. Atomii de zăpadă, comprimați de frig și duri ca niște grăunțe de sare, se învârt imponderabili între noi. Nu spun nimic. Îi las tot timpul de care are nevoie. Sunt cuprins de un cutremur, de niște descărcări electrice care mă fac să pârâi, topind zăpada imediat ce mă atinge. Rădăcinile răzbunării sunt electrice.

– Nu știe nimeni nimic, adaugă el. Noi nu. Nici sirienii. Nimeni nu știe nimic.

Se întoarce către mine și își scoate ochelarii. Privirea îi e blândă și caldă, surprinzător de expresivă și de directă.

– Era familia ta? întreabă el.

Nu răspund nimic, însă nu îmi feresc privirea. Știe și fără să-i spun eu. Toate întrebările sunt retorice. Și trebuie să mă uit adânc în ochii lui.

– Îmi pare rău, continuă el. Sincer. Mai ales că ne-ai fost de un mare ajutor. Aș vrea să-ți fi putut oferi un răspuns mai bun.

Înclin din cap. Dacă minte, atunci este un maestru.

– Știi că nu înseamnă nimic faptul că nu am mai multe informații. Știi că sistemele noastre sunt mult mai organice decât ale voastre. Mai puține documente, știi cum e. Procedurile noastre de finalizare a procesului decizional sunt, cum să zic, mai scurte. Se întâmplă foarte rar ca astfel de informații să ajungă la cineva aflat în afara celor mai închise sfere de influență.

Înclin din nou din cap. Știi totul despre cât de organic este sistemul. Despre procesul decizional.

– Cineva trimite un semnal, altcineva îl transmite unei terțe părți. Sunt multe stadii.

– Dar există și zvonuri, îi precizez eu. Întotdeauna.

– Desigur, aprobă el.

O încuviințare. Un zâmbet din care transpare o umbră de tristețe.

– Dar n-ar trebui să crezi în zvonuri, nu-i așa?

– Ba da, dacă numai asta ai de oferit, spun eu.

El nu continuă. Privirea lui este intensă, francă, după toate aparențele, onestă. Rămâne tăcut pentru un moment. Micile granule de zăpadă s-au topit deja pe mustața lui, pe sprâncene.

– Câteodată este mai bine să mergi, pur și simplu, mai departe, zice el în cele din urmă. Să lași lucrurile în seama lui Dumnezeu. *Insha' Allah*. Fie voia Domnului.

Înainte să andocăm, ne despărțim. Eu sunt deja pe picior de plecare, plin de îndoieli. În urma mea nu las decât perspectiva unei morți iminente.

Nu mă interesează să mai fac vreo manevră de eschivare în timp ce merg pe bulevardul Strandvägen, spre ambasada SUA. Acum nu au decât să mă urmărească. O angajată pe nume Louise mă așteaptă la micuțul ei birou pe care îl împarte cu un alt lucrător irakian al ambasadei. Se pare că suntem singurii în clădire.

– Ai întârziat, spune ea și își dă la o parte părul lung și blond de pe față.

Are în jur de treizeci de ani, nu este frumoasă, dar, în schimb, e ceva în seriozitatea ei care o face foarte atrăgătoare. Engleza ei e americană, dar cu un accent pe care îl cunosc foarte bine.

– Trebuie să-mi iau copiii de la școală.

– Sincer, îmi pare rău, spun eu, și chiar îmi pare.

Evident stresată și nervoasă, pune câteva documente pe masă, în fața mea.

– Aceasta este femeia pe care o cauți, zice ea. Iată și certificatul ei de deces. Aveai dreptate că a lucrat ca diplomat pentru Ministerul Afacerilor Externe și se pare că a murit în Damasc, în 1980, în urma unei explozii.

Încuviințez înmărmurit și încep să mototolesc pagina pe care este ceva scris într-o limbă pe care nu o înțeleg.

– Am găsit niște articole despre asta în ziarele suedeze. Se pare că a fost o chestiune destul de importantă pe aici. Ba îmi aduc până și eu aminte de ea. Nu se întâmplă des ca diplomați suedezi să fie uciși în străinătate. Am făcut copii după o parte din articole. Se bănuiește că a fost un accident, o bombă într-o mașină, o bombă destinată altcuiva. Au greșit mașina.

Mă așez pe un scaun din lemn lângă biroul ei. Picioarele mi se par, dintr-odată, nesigure.

– A avut o fată, îi precizez eu, dându-mi seama cât de goală, cât de seacă e vocea mea.

– Da, exact, încuviințează ea. A avut o fată care a supraviețuit. Nu avea mai mult de câteva luni. E o poveste ciudată. Foarte, foarte

ciudată. În toate articolele și reportajele din mass-media se arată că fata ar fi murit odată cu mama ei, în mașina care a explodat, dar, dacă e să sapi ceva mai adânc...

Femeia își dă la o parte de pe frunte o şuviță rebelă și privește nerăbdătoare spre ceasul mic de la mână.

– Dacă sapi ceva mai adânc, o s-o găsești în registrele publice. Klara Walldéen. Am un prieten la Ministerul Afacerilor Externe care a făcut o scurtă anchetă.

Răsfoiește rapid printre hârtii.

– Totuși, destul de ciudat, aș putea zice, nu există nicio mențiune despre așa ceva în documentele oficiale. Dar, dacă e să te iei după zvonuri, în cazul în care crezi în zvonuri, a fost găsită, învelită în pături, la ambasada Suediei din Damasc, la o zi după ce a explodat bomba. Totul a fost trecut sub tăcere, evident. După toată povestea cu bomba, cred că s-au temut că ceva se va întâmpla cu ea.

Întreg corpul îmi e scuturat ca și cum ar fi fost curentat.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Locuiește cu bunicii ei în arhipelagul Östergötland pe... stai să mă uit... A, da, iată. Pe o insuliță care se numește Aspöja.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Klara trase adânc aer în piept și se întoarse cu fața spre tapetul cu imprimeuri florale albastre, încercând să scape de tentația de a-și îngropa fața în gâtul lui Cyril care stătea doar la câțiva centimetri de ea, dezbrăcat și somnoros. În ciuda goliciunii lor, a faptului că, în ultimele săptămâni, i-a explorat fiecare centimetru din trup cu gura și cu mâinile, un asemenea gest ar fi fost de o intimitate de-a dreptul tulburătoare, de o surprinzătoare tandrețe.

Relația lor nu era tandră. Pasională, cu siguranță, dar nu tandră. Simțea o scânteie aprinzându-se de fiecare dată când Cyril se apropia de ea, un impuls sexual care o lăsa fără grai, ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci. Bănuia, în schimb, dar fără să cerceteze ipoteza mai îndeaproape, că atracția ei avea ceva de-a face cu inaccesibilitatea lui. De câte ori, în ultimele luni, s-a trezit la răsăritul soarelui numai ca să-l vadă pe Cyril pe jumătate îmbrăcat, ieșind în grabă din dormitorul ei? De câte ori o trezise scârțâitul scărilor care duceau spre camera de zi de la parter? De câte ori n-a anulat Cyril întâlnirile lor care erau din ce în ce mai puține și mai rare, doar pentru că era blocat într-un aeroport, la o altă întâlnire sau o cină?

Și câte nopți au petrecut, în cele din urmă, împreună? Douăzeci, poate? Cincisprezece? Nici măcar. Cyril, ca mai toți membrii Parlamentului European, era în Bruxelles doar câteva zile pe săptămână. Restul timpului îl petrecea acasă, în circumscripția lui din Paris sau călătorind.

Când au început să se vadă, în urmă cu câteva luni, pentru Klara era perfect convenabil. Nu voia mai mult de la el. Cyril era excitant, inteligent. Iar atracția dintre ei o transformase, o făcuse neputincioasă și instabilă; când supusă, când dominantă. Își dădea seama că și pe el îl afectase. Felul autoritar în care o ținea de brațe, de gât. Degetele lui în părul ei, ținându-l de saltea în timp ce o pătrundea pe la spate. Încă îi mai simțea gustul pe buze, pe limbă. Era pasiune, o dorință arzătoare. Dar nu tandrețe, nici vreo intimitate reală. Și era neașteptat de eliberator. Nu i se cerea nimic, nu exista niciun trecut care să-i lege, doar scurte momente, excitante, dincolo de timp.

Așa că rămase surprinsă când Cyril se întoarse spre ea și o privi îndelung, fără să spună un cuvânt. Privirea lui era întunecată, ușor ironică. Îl privi ezitant, oarecum jenată și împărțită împreună tăcerea celor câteva clipe.

– De ce nu ai niciun fel de fotografii cu familia ta, întrebă el la un moment dat. Am fost aici de câteva ori pe săptămână în ultimele luni și încă nu știu nimic despre tine. Bine, cunosc câteva chestii despre tine.

Trase cearșafurile pe el, ca și cum dintr-odată ar fi devenit conștient de propria goliciune.

– Vorbim despre parlament, despre lume. Despre mâncare. Dar nu știu aproape nimic despre tine. Despre familia ta. Despre casa ta. Și mi-am dat seama, perplex, că nici măcar nu ai fotografii cu familia ta. Expatriații au întotdeauna fotografii cu familiile lor la vedere. Dar tu nu. De ce?

Vocea lui, blândul accent francez, vocabularul american. Oare studiasse în America? Își întoarse privirea și se așeză pe spate, uitându-se fix în tavanul înclinat deasupra patului ei, concentrându-se asupra propriei respirații.

Nu era pregătită pentru asta. Adică să rupă pactul lor, înțelegerea pe care o aveau de a nu se implica. În același timp, nu voia nimic mai

mult decât să-i dezvăluie trecutul, să-și desfacă viața în bucăți în fața lui Cyril, iar el să i-o dezvăluie pe a lui. Dar avea nevoie de timp să se obișnuiască astfel cu ideea. Nu o putea face în felul ăsta, fără nicio avertizare, fără timp să se acomodeze.

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta. Cred că nu mă interesează fotografiile chiar așa de mult.

Se ridică din pat și rămase goală, în picioare, pe podeaua rece, cu spatele la Cyril.

– Aiurea, spuse el. Toată lumea are nevoie de fotografii cu familia.

Nu putea să aștepte puțin, să-i ofere un răgaz să se obișnuiască până la urmă cu ideea? S-o lase să-și tragă răsuflarea și să încerce să fie în același pas cu el?

– Chiar nu poți să-mi spui nimic despre tine? Ai frați, surori? Ce fac părinții tăi? Chiar nimic?

Se întoarse spre el. Își permise să arate o anumită iritare la tirul de întrebări.

– Nu, nu am frați sau surori, răspunse Klara, trăgând pe ea, jenată, un tricou maroniu pe care scria Școala de Economie din Londra. Își legă părul nu foarte lung, abia dacă ajungea până la umeri, într-o coadă neglijentă.

– Sunt singură la părinți.

Își ridică telefonul de pe noptieră și se uită să vadă cât e ceasul.

– Oh, nu se poate! Am o ședință într-o jumătate de oră. Trebuie să plecăm.

Îi zâmbi timidă și fără convingere și îi făcu semn lui Cyril spre scările înguste care duceau de la dormitorul ei minimal până în sufrageria mansardei ei minuscule.

– Nu te simți în apele tale, nu-i așa?

Cyril își deschise brațele ca și cum ar fi determinat-o, în sfârșit, să recunoască ceva ce ea și-a negat multă vreme. Satisfacția gestului lui o făcea să-și dorească din ce în ce mai puțin să continue conversația.

– Ce? întrebă ea.

Oare Cyril chiar își dorea discuția asta?

– Mă întrebi dacă nu mă simt în apele mele când vorbesc despre familia mea? OK, bine, nu mă simt în apele mele când trebuie să vorbesc despre familie. E destul? Ești mulțumit cu răspunsul ăsta?

Îl țintui cu ochii ei albaștri. Nu îl scăpă din priviri nicio clipă, nu dădu niciun pas înapoi, străbătută de un fior violent de supărare.

Cyril își înalță mâinile într-un gest împăciuitoare și se ridică în capul oaselor.

– Bine, bine. Dacă nu vrei să vorbești despre asta, mormăi el, trăgându-și o pereche de boxeri. Voiam doar să arăt puțin interes.

Câteva minute mai târziu erau amândoi, complet îmbrăcați, în sufrageria ei. Comandaseră un taxi. Erau gata să reintre în fluxul normal al vieților lor.

– Îmi pare rău, îi spuse Klara. N-am vrut să reacționez atât de exagerat.

Îi mângâie mâna timid. Cyril încă era supărat. Rănit. Poate că amantele lui erau, în genere, mai curtenitoare și mai ușor de suportat.

– Nu e nicio problemă, zise el, trecându-și mâna prin păr. Înțeleg.

– Familia mea, începu ea.

Cyril se întoarse spre ea, atent, curios.

– Familia mea este ușor de descris. E formată din bunici care înseamnă totul pentru mine. Punct. Și Gabriella, prietena mea cea mai bună. Am avut iubiți. Relații scurte. Și una care a fost mai lungă și care, în unele nopți mai dificile, când nu pot să dorm, îmi doresc să fi durat ceva mai mult. E suficientă doza asta de onestitate pentru tine, ce zici?

– De ce nu a durat mai mult, dacă asta ți-ai dorit? Nu-mi pot imagina că el a fost acela care te-a părăsit.

– Asta, spuse Klara... Putem s-o lăsăm pentru altă dată. Dar nu a fost o perioadă fericită din viața mea. Eram tot timpul pe fugă. Mai întâi în Londra și apoi aici. În cele din urmă, pur și simplu, nu a mai fost loc pentru o relație. Și poate că așa e cel mai bine.

– Părinții tăi? rosti Cyril cu blândețe, ca și cum nu voia să-i întrerupă șirul istorisirii.

– Nu am părinți. Nu a mai fost loc și de părinți în viața mea. Mama a murit când aveam două luni. Am poze cu ea într-un dulăpior, în mansarda din Aspöja, dar niciun fel de amintiri. Absolut niciuna.

I se uită direct în ochi. Trecutul ei tragic. Singurătatea și vulnerabilitatea ei. Nimic nu-i displăcea mai mult decât să discute despre ele. Privirile pline de compasiune, ochii plini de lacrimi care, inevitabil, veneau odată cu povestea orfelinei din arhipelag. Toată înțelegerea și toată simpatia aceea nenorocită. O făceau să fie mereu în dezavantaj, o transformau în ceva ce nu era, în persoana pe care lumea o credea a fi.

Însă Cyril nu făcu decât să încline încet din cap și să-i dea la o parte o șuviță de păr rătăcită pe frunte.

– Îmi pare rău, se scuză el. N-am știut.

Îi luă mâinile Klarei într-ale lui. Ea nu și le retrase, dar nici nu-i răspunse cu aceeași afecțiune.

– Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Nu știu nimic despre el, decât că a fost american și că a cunoscut-o pe mama pe vremea când ea își avea jobul în Damasc. Mama a lucrat în diplomatie. Poate că și el era diplomat. Poate că era om de afaceri. Cine știe?! Mama n-a vorbit niciodată despre el cu bunica. Iar apoi a murit într-o explozie provocată de o bombă plasată în mașina ei, în Damasc.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Vremea se înrăutățise în timp ce taxiul lui Mahmoud se îndepărta de Cartierul European și se îndrepta spre Muzeul African din Tervuren, la est de centrul Bruxelles-ului. Lapovița lovea în rafale violente bătrânul Mercedes, părând să taie, aproape, caroseria din oțel. Era numai cinci și jumătate și afară deja se întunecase, un cadru oarecum deprimant, prevestitor de rele. Mahmoud se chinui să se uite pe geamul mașinii, să încerce să vadă acoperișurile cenușii ale clădirilor de birouri unde era adunată întreaga putere europeană. Clădirile păreau să se continue în sus, în întuneric, fără sfârșit. Taxiul se târa încet, tot înainte. Strada Belliard, artera est-vest a Cartierului European, era, ca aproape întotdeauna, blocată de un ambuteiaj. Cel puțin o bandă era închisă, iar taximetristul înjura și mormăia în legea lui, în franceză. Ceva cu politicieni și curve și relația dintre ei, asta pricepu Mahmoud din franceza lui rudimentară.

Se uită în jur, prin geamul ca de acvariu, din spatele mașinii. Farurile se oglindeau, ca niște fulgere, pe fațadele din sticlă ale clădirilor. În întuneric și prin ploaie, îi era imposibil să-și dea seama dacă era urmărit sau nu de vreo mașină. Nu credea că era foarte probabil. Manevrele lui în metrou fuseseră atât de iraționale, că o întreagă echipă de profesioniști n-ar fi putut ține pasul cu el și i-ar fi pierdut urma cu siguranță. Și, după toate astea, a mai schimbat și taxiul. Ar trebui să fie în siguranță. Dacă nu ar fi fost acel Volvo în Uppsala, nici nu i-ar fi venit să creadă că era urmărit. În acele clipe era o posibilitate clară.

Undeva în spatele lor, pe strada Belliard, începură să sune sirene. Luminile albastre se răsfrângeau în luciul betoanelor și al geamurilor din sticlă, colorând întunericul mohorât al mașinii. Cu coada ochiului, Mahmoud văzu polițiști apropiindu-se pe motociclete, într-o viteză incredibilă, de-a lungul benzii închise. Erau urmați de o mașină de poliție și de o coloană de Mercedesuri negre, modele mult mai noi decât taxiul în care se afla Mahmoud. Un steag al UE și ceea ce ar fi putut fi un steag afgan erau fixate pe bordul fiecărei mașini. Steagurile fluturau oarecum dramatic în furtuna de afară. Delegația se îndrepta, oare, spre întâlnirile preliminare în vederea deschiderii summitului pe problemele legate de Afganistan din primăvara asta? Planul Marshall era în pregătiri. Cel care va aduce pacea în munți. Sau, poate, era doar un ambasador condus la aeroport.

Când își pierduse speranța că va putea să lase în urmă Cartierul European, erau deja ieșiți din Bruxelles și se aflau pe un drum drept care traversa o pădure de foioase. Păreau să se apropie de destinație. Simțea că inima îi bătea ceva mai tare și că gura i se uscase. Începea să regrete faptul că n-a spus nimănui unde a plecat. Poate că, în cele din urmă, ar fi trebuit s-o contacteze pe Klara. Dar cum naiba ar fi sunat chestia asta, după doi ani de tăcere? „Bună, Klara, cred că sunt urmărit și mă duc să mă întâlnesc cu cineva în Tervuren care are de împărtășit niște informații secrete. Cum? Schizofrenie și paranoia? Eh, dacă tot ai pomenit...” Nebunie totală. Plus că și-a dat cuvântul că nu va divulga nimic nimănui. Era singur. Ar face bine să conștientizeze asta. Să respire calm.

De la rondul unde l-a rugat pe șofer să-l lase, lui Mahmoud nu i-a luat mai mult de cinci minute să ajungă la muzeu. Era aproape șase. Parcarea laterală a muzeului se transformase într-o băltoacă de noroi și Mahmoud se trezi mergând pe vârfuri ca să nu se murdărească din cap până-n picioare. Înconjurând masiva clădire, dădu peste un parc bine proiectat, cu alei pietruite, tufișuri îngrijite și pajiști cenușii. Era

prost luminat și Mahmoud se opri, încercând să-și dea seama unde va trebui să se afle peste o oră. Era destul de ușor să identifice lacul din fața scărilor de la intrare. Trebuia să-l aștepte în partea dreaptă a scărilor. Dar nu reușea să distingă mai multe în întuneric. Când va veni vremea, va trebui să se bazeze pe intuiție.

Jumătate de oră mai târziu, putea să-și dea seama cum o țară cu o istorie colonială controversată precum Belgia nu-și dăduse silința să facă un muzeu mai interesant de atât. Cea mai captivantă parte era clădirea însăși. În afară de asta, muzeul nu părea să aibă expus mai mult de câteva girafe mâncate de purici, niște vitrine cu animale mai mici și obligatoriile sulite și scuturi central-africane. Un muzeu de istorie naturală tipic, care a văzut cândva și vremuri mai bune. Dar el nu se afla acolo ca să învețe despre istoria colonială a Belgiei.

Mai erau zece minute până la ora șapte și Mahmoud își croi loc încet-încet spre ușa prin care trebuia să iasă în parc. Trase adânc aer în piept. Inima îi bătea puternic. Venise momentul. Apăsă clanța cu hotărâre.

Ușa se deschise cu putere și Mahmoud trebui să o țină bine ca vântul să nu i-o smulgă din mâini. Nu mai ploua și, judecând după aburii scoși de respirația lui, temperatura scăzuse cu câteva grade în timpul orei petrecute în muzeu. Tremura, urcând niște trepte din oțel către cărarea pietruită și plină de noroi. Lacul din fața muzeului era luminat slab, iar parcul care se întindea în pantă, în spatele lui, era imposibil de distins în întuneric. Mahmoud rămase în umbră în partea dreaptă a lacului, ca să fie sigur. Îi venea să se ia singur la palme că își luase cu el doar pantofii de oraș; șosetele îi erau deja ude leoarcă din cauza ploii înghețate. E esențial să te păstrezi uscat la picioare. Nu e soldat pe lumea asta care să nu știe acest lucru. Dar Mahmoud crezuse că zilele lui de armată se terminaseră.

Cifrele luminoase de pe cadranul ceasului său antișoc arătau 18.53. Mai avea încă șapte minute. Rămas în umbră, trecu peste un gard viu

subțire de pe partea cealaltă a lacului. Se opri să asculte. Parcul era învăluit complet în tăcere. Singurul sunet îi aducea în urechi vuietul îndepărtat al traficului. Era, probabil, oră de vârf pentru oficialii UE și pentru diplomații care locuiau în Tervuren. Din poziția în care se afla, putea să vadă întregul muzeu. Nu era nimeni în jur. Nu fusese urmărit.

Când se întoarse să scruteze întunericul, nu-i luă mult să distingă sculptura din instrucțiunile pe care le primise. Bronzul statuii străluci vag în lumina care venea dinspre lac. Se întoarse spre strânga și traversă o pajiște mică și udă. În fața lui reuși să distingă o pădure sau ceva ce semăna a pădure. Își continuă drumul. Și acolo, aproape ascunsă de tufișurile perene, reuși să vadă o bancă. Se opri. Pe bancă, în dreapta, se vedeau contururile unei siluete masculine.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Joi seara, George intră în restaurantul Comme chez Soi la ora șapte fix. Făcea parte din noua lui viață din Bruxelles; era întotdeauna punctual. Înainte, punctualitatea lui reprezenta mai mult o chestiune de aproximație. Dar gata. Încercă inutil să-și ascundă un zâmbet. După ce George terminase traducerea, Appleby venise la el în birou și îi sugerase să-și finalizeze raportul anual de evaluare la restaurantul care se tot lăuda cu cele două stele Michelin¹. Era de-a dreptul nemaipomenit. Asta iubea el la viața lui. Se lupta cu tot felul de sarcini de neînțeles și cu traduceri cretine, dar nu era nicio problemă, atâta vreme cât avea parte de așa ceva.

Un chelner îl întâmpină în momentul în care apăru în ușa restaurantului.

– Monsieur Löow? Monsieur Appleby vă așteaptă la etaj, spuse el în franceză.

– Merci, răspunse George și îl urmă pe chelner în secțiunea publică a restaurantului – care tocmai se deschisese în seara aceea.

Fețele de masă erau toate proaspăt apretate. Ferestrele, vopsite. Nu era gălăgie, deși exista un zgomot de fond destul de animat în jur. Cravate și bănet peste tot. Scăunele pentru poșetele doamnelor. Începea să se simtă din ce în ce mai bine. Acesta era stilul lui. Restaurante ireproșabile și chelneri care îi așteptau sosirea. Dacă mai pui la toate astea și un pahar cu șampanie și o doză mică de cocaină în baie, George ar fi în formă maximă.

¹ Sistem de evaluare a restaurantelor cu grade (stele Michelin) de la 1 la 3, inițiat de compania Michelin prin *Ghidul Roșu Michelin* (n.tr.)

Când ajunseră în capul scărilor înguste, chelnerul deschise o ușă mare, cu oglindă, care dădea într-o încăpere privată.

Appleby stătea singur la o masă aranjată pentru două persoane. Era ocupat să scrie ceva la BlackBerry-ul lui, dar îi făcu, nerăbdător, semn cu mâna lui George să intre. Încăperea era îmbrăcată în lemn deschis la culoare. Draperii grele încadrau ferestrele și o pictură mare în ulei – un fel de natură moartă – atârna pe peretele din spatele lui Appleby. În apropierea ferestrei erau amplasate două fotolii din piele. Probabil că în acel loc stătea când îți savurai coniacul. Restaurantul nu era totuși stilul lui George. Prea prăfuit și de modă veche. Lui George îi plăceau pereții albi, să vadă multă sticlă și mult oțel. Stilul revistei *Wallpaper*. Dar era imposibil de negat faptul că locul acesta avea clasă. Era al naibii de scump.

– Intră, intră, stai jos, pentru Dumnezeu! Ce faci, bătrâne?

Lui Appleby îi plăcea să folosească astfel de expresii. Probabil că-l făceau să se simtă englez. Nu era întotdeauna ușor să fii american în Bruxelles.

– Mulțumesc, mă simt excelent, de-a dreptul nemaipomenit, răspunse George.

– Garçon¹! O să bem o sticlă din șampania casei.

Appleby apăsă cu emfază butonul *send* al telefonului lui, apoi îl puse pe masă, lângă farfurie.

„Garçon, medită George. Numai o categorie anume de americani își mai cheamă chelnerii cu apelativul ăsta.”

– Așa, George, deci ce crezi despre Comme chez Soi? Ai mai fost aici până acum?

– Da, chiar de vreo câteva ori...

– Fantastic, îl întrerupse Appleby.

Păru să-și fi pierdut interesul pentru propria întrebare și începu să răsfoiască meniul.

– Știi ce vrei să comanzi? Am aici felurile mele preferate gata pregătite.

¹ Ospătar (în fr., în orig.) (n.red.)

George deschise meniul. Scoici Colchester. Calcan cu medalioane de homar. Appleby încuviință, mulțumit.

– Asta e. Acum nu trebuie decât să ne dăm seama cine o să plătească pentru această micuță serată, spuse el, cu un zâmbet larg.

Dinții albi ai lui Appleby străluciră în lumina domoală și caldă. „Secretarele chiar aveau dreptate, se gândi George. Arată ca un rechin. Mare, relaxat, agil. Ochii negri, mici și plini de cruzime.” George îi răspunse cu un zâmbet ușor nervos. Doar idiotul nu și-o închipui că George o să plătească pentru o cină la care i s-a ordonat să participe! Mai ales că salariul lui Appleby era de zece ori mai mare decât al lui George, care era, de altfel, destul de generos.

– Tutun sau coniac? întrebă Appleby scoțând o monedă de un euro din buzunar. Regele Albert înseamnă Philip Morris, iar partea cu euro semnifică Hennessy.

Ambii erau clienții Merchant & Taylor. Appleby aruncă moneda în aer. Regele Albert ateriză cu fața în sus.

– Fantastic! Philip Morris achită nota de plată.

Își îndesă moneda în buzunar cu o expresie de satisfacție adânc întipărită pe față.

– Presupun că ar fi potrivit să îi facturăm și pentru timpul nostru. Ședința asta va dura cel puțin trei ore. Să te asiguri că va fi trecută în contul lor mâine. O să verific mai târziu, săptămâna asta.

Ce senzație euforică! Nu era atât de neobișnuit ca o masă să fie trecută pe factura unui client, chiar dacă masa în sine nu era neapărat relevantă pentru clientul respectiv. Dar George nu mai fusese părtaș la ceva asemănător, să încarce cu 400 de euro contul clientului, pentru o cină în doi. Dacă aduni de trei ori câte 350 de euro pentru timpul lui George și, poate, 500 pentru o oră a lui Appleby, și Philip Morris avea să primească o notă de plată frumușică pentru absolut nimic. Aproape 3 000 de euro pentru o seară care nu avea nimic de-a face cu ei. Așa funcționau lucrurile la nivelul acesta. Fără discuții, fără mare tamtam. George zâmbi. Să plătească nătărăii ăia, că-și permit.

Conversația decurse fără probleme. Appleby voia să știe despre marii clienți ai lui George și despre contractele pe care le semnase cu ei. După o vreme conversația se duse în registrul bârfelor și al zvonisticii. Era plăcut. Relaxant.

Totuși, George nu se simțea chiar perfect confortabil în pielea lui. Cina la *Comme chez Soi* i se părea prea extravagantă, chiar și pentru *Merchant & Taylor*. Era ca și cum ceva plutea sau atârna deasupra lor, ca un nor, ca o ceață. O premoniție că ceva era în neregulă, că altceva se ascundea dedesubtul poveștii ăsteia. Era ceva ce George întrevăzuse în privirea lui Appleby. O licărire trecătoare de întuneric sau de mare furtunoasă. Iar mișcările lui erau nerăbdătoare, un indiciu că cina nu constituia decât o încălzire, o etapă preliminară. George dădu peste cap ultima gură de șampanie și îi zâmbi lui Appleby plin de încredere. „Haide, să vedem ce poți. Sunt pregătit“, medită el.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Cel mai probabil s-au văzut în același timp, pentru că persoana de pe bancă se ridică și făcu câțiva pași spre el. Mai puțin de zece metri îl despărțeau de Mahmoud. Bărbatul întinse mâna într-un gest care însemna stop. Mahmoud se supuse.

– Ține mâinile pe lângă corp și mergi încet spre mine, îi spuse calm bărbatul în suedeză.

Îi luă o secundă lui Mahmoud să recunoască vocea. Era mai gravă, mai dură decât își amintea. Pentru un moment, rămase pironit locului, la jumătatea drumului, lovit, dintr-odată, de o sumedenie de emoții contradictorii.

– Lindman? spuse el.

– Shammosh, zise celălalt. Mă bucur că ai avut bunăvoința să vii.

Rămaseră în tăcere, uitându-se unul la altul pentru o vreme, fără să spună un cuvânt. În ciuda întunericului, reieșea clar că timpul nu fusese blând cu Lindman. Era mai în vârstă, desigur, că doar trecuseră zece ani, dar nu era numai asta. Era mai mare. Mai voinic. Ca și cum ar fi mâncat steroizi cu pumnul. Gâtul îi era tatuat și pomeții ascuțiți și cu contururi aspre. Părul blond pe care încă îl mai ținea tuns scurt, în stilul clasic, cazon, avea mare nevoie de o baie. Chipul îi părea brăzdat de cute adânci și obosit. Hainele – blugi largi și o jachetă camuflaj M-60 – erau ponosite și boțite, ca și cum ar fi dormit în ele.

– A trecut mult timp, zise Mahmoud.

Vocea îi era mai înceată și mai tremurândă decât și-ar fi închipuit.

– De unde ai știut că sunt în Bruxelles?

Lindman ridică din umeri.

– Te-am căutat pe Google și am găsit un seminar cu numele tău pe el. Era ceva cu Grupul de Criză sau cum s-o fi chemând și am aflat unde o să stai. Simplu.

Lindman cercetă cu privirea parcul din spatele lui Mahmoud, căutând ceva, orice.

– Ești sigur că n-ai fost urmărit?

– Am făcut tot ce mi-ai cerut să fac și chiar mai mult de atât, rosti Mahmoud cu o frântură de zâmbet pe buze care rămase acolo un moment, apoi dispăru.

Comportamentul lui Lindman îi dădea o stare de nervozitate. Întreaga situație era stresantă. Lindman nu-i răspunse. Părea să asculte concentrat. Singurul sunet care se auzea era vântul printre copaci și traficul din fundal.

– Lucrurile s-au cam dus dracului în ultima vreme, spuse el, în cele din urmă.

– Așa e, răspunse Mahmoud, precaut.

Lindman clătină din cap aproape imperceptibil, încleștându-și și frământându-și mâinile.

– Nu știu cât timp avem la dispoziție.

Din nou, privirea lui neliniștită dansă frenetic peste întinderea parcului, încercând să străpungă întunericul. Trase adânc aer în piept. Ca și cum se pregătea de ceva.

– Știi, chestia aceea care s-a întâmplat atunci. A fost cu multă vreme în urmă. Eram tineri, începu Lindman.

– Nu chiar așa de tineri, îl întrerupse Mahmoud. Ba chiar nu eram deloc tineri.

O scânteie se aprinse înlăuntrul lui și un fier roșu îi străbătu corpul. Un val de furie nesatisfăcută. Îi trebui un considerabil efort conștient ca să-și țină în frâu cea ură, să n-o lase să dea pe afară.

– De ce naiba m-ai ademenit aici? Și ce este cu toată secretoșenia asta?

În sfârșit, ochii lui Lindman încetară a mai da roată parcului. Se îndreptară asupra lui Shammosh ca și cum atunci îl vedeau pentru prima dată, ca și cum până în momentul acela nici nu fusese pe deplin conștient de prezența lui. Își trecu limba peste buze. Era ceva nerăbdător și lacom în privirea lui. Continuă să-și frământă mâinile.

– Păi, uite cum stau lucrurile, spuse el.

Își dresе vocea și se uită fix la Mahmoud.

– Am fost martor la niște chestii pe care nici nu ți le poți imagina. Am trecut prin niște situații urâte.

Se opri, scutură din cap. Își zgârie obrajii fără milă, scărpînându-se maniacal.

– Niște chestii bolnave, niște tâmpenii incredibile, înțelegi? Și am informații... Niște informații foarte delicate. Al dracului de delicate, pricepi? Ce-am văzut. Pur și simplu, nu m-ai crede. Pe bune.

– Ca fotografia pe care mi-ai trimis-o?

– Da, da, fotografia, așa. Fotografia. Ai văzut, nu? Nu? Genul ăsta de nebunie. Exact genul ăsta.

Lindman se mișca de colo-colo, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Expresia chipului lui: mai întâi volatilă, apoi intensă și directă. Își încleșta și descleșta întruna maxilarele. Era drogat. Chiar foarte drogat, își dădu seama Mahmoud.

– Deci, după cum ziceam, m-am dus să lucrez acolo. În Afganistan. După ce am terminat Academia Militară și toate chestiile care au urmat după aia. Cu americanii. Mamă, nu ți-ar veni să crezi ce nebunii am putut să văd! Și am și mai multe dovezi.

Mahmoud simți că nu mai avea suflare. Sentimentul lui de efuziune se disipase în întuneric și fuse înlocuit cu unul de dezamăgire cruntă. Cât de idiot fusese! Să nu-și fi dat el seama că toată trășenia nu era adevărată. Mesajele îl făcuseră să-și imagineze tot felul de lucruri. Era atât de ridicol faptul că fusese convins că cineva îl urmărea. Volvo-ul acela din Uppsala probabil că aparținea

unui vecin care lucra la universitate ca și el. O coincidență. Cea mai evidentă și mai simplă dintre soluții. Desigur.

În același timp, simțea față de Lindman ceva ce semăna cu compasiunea. Regele din Karlsborg în vremurile lui bune. Fusesse primul la el în an. Redus în acele momente, în fața lui, la o epavă distrusă de amfetamine și umflată cu steroizi.

– Ce fel de dovezi? Despre ce vorbești? întrebă Mahmoud, fără tragere de inimă.

– Deci, m-am dus de la Paris la Kabul, da? După ce am luat tâmpenia lor de documentație prețioasă. Înțelegi ce-ți zic?

Privirea lui Lindman îl părăsi din nou pe Mahmoud, rătăcind după umbre în întuneric.

– Nu, spuse Mahmoud, epuizat. Nu înțeleg o iotă.

Lindman se întoarse iar spre el. Privirea îi deveni, din nou, intensă și directă.

– La naiba cu asta. Am o tonă de poze. De filme. Sunt exact ca lucrurile pe care le-ai văzut în fotografia aia. Tortură, crimă, spune-i cum mama dracu' vrei. Am un calculator plin, pricepi? O căruță de dovezi. Și ceva mai mult. Ceva care unește punctele lipsă.

Lindman schiță cu degetul un model, ca și cum conecta puncte imaginare în aer, în fața lui, cu un zâmbet inteligent și îngâmfat pe buze.

– Ceva care unește punctele lipsă? întrebă Mahmoud.

Lindman încuviință.

– Vei vedea.

– Unde? Unde ai tu o asemenea informație, Lindman?

– Undeva, într-un loc absolut sigur. Un loc absolut sigur în Paris.

Scoase un portofel din buzunarul din interiorul hainei. Îl flutură în fața lui Mahmoud.

– Să fii sigur, mormăi el. E un loc absolut sigur.

– OK, spuse Mahmoud. Sigur. Haide să pretindem pentru un moment că tu chiar ai o uimitoare poveste de zis. Bine, fie. Ce vrei de la mine?

Lindman se aplecă înspre el. Respirația îi era oribilă. Vântul urla în copacii dimprejurul lor. Sunetul autostrăzii venea din spatele lor.

– Numerar, zise el. N-am de gând să las din mână bomba asta fără să-mi iau o recompensă grasă. Vorbim de banii mei de pensie aici. Înțelegi? Tu mă ajuți să iau banii pe fotografii. Știi cu cine să vorbești, nu? Cine plătește? Tu poți să aranjezi chestiile astea. Întâi, banii în mână și apoi, fotografiile.

– Banii în mână? întrebă Mahmoud. Ce numerar? Crezi că am de gând să te plătesc? Ai înnebunit?

Lindman scutură din cap viguros.

– Nu, nu, spuse el.

Vocea îi era cu o octavă mai sus. Era nerăbdător. N-avea stare. Trase adânc aer în piept, începu să se controleze iar înainte să continue ce avea de spus.

– Nu tu, fir-ar să fie, dar poți să-mi faci lipeala cu careva. CNN sau cine-o fi. Pe tine or să te creadă pe cuvânt, or să te ia în serios. Ești profesor universitar. Cu tine or să stea de vorbă. Vreau un milion. Niciun ban mai puțin. Să le spui chestia asta. Și mai e o chestie. O mică problemă.

Înghetă brusc. Ochii i se îndreptară iar spre parc. În același timp, Mahmoud simți și el. Un al șaselea simț pe care învățase să-l folosească în Școala militară începuse să intre în acțiune. Nu mai erau singuri în parc.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Cina era la sfârșit și George împreună cu Appleby se mutară pe scaunele din piele de lângă ferestre. În pahare strălucea ademenitor un Calvados. George era în al nouă cer după seara petrecută acolo. Poate doar își imaginase norul întunecat plutind deasupra acestei întâlniri?

– O să fiu cinstit cu tine, George. Cred că ai tot ce-ți trebuie ca să ajungi în vârful piramidei. De când ești cu Merchant & Taylor? De trei ani?

– Da, de trei ani și câteva luni, răspunse George. Au trecut al naibii de repede.

– Asta, cu siguranță! Te-ai ridicat repede. Nu cred că am mai avut un consultant personal după doar trei ani, zise Appleby zâmbind. Și ai cu douăzeci la sută mai multe ore facturabile decât oricine altcineva din generația ta din biroul din Bruxelles, ceea ce înseamnă că tu adaugi douăzeci la sută în plus la profit. Clienții te plac. Îmi placi și mie.

Se opri, părând că se gândea la ceva. George nu voia să-l întrerupă. Era bine ce se întâmpla. Appleby se lăsă în scaun, relaxat, ridicând paharul de Calvados în lumina lumânărilor de pe masă, ca și cum ar fi căutat să îi analizeze conținutul.

– În industria noastră, totul ține de bani, George, continuă el. Să aduci banii și să eviți toate problemele care vin cu ei. Așa e pentru toată lumea, cred, dar industria noastră e diferită. A face lobby. Oamenii nu înțeleg cu ce ne ocupăm, cum facem ceea ce facem.

Importanța a ceea ce facem. Ticăloșii ignoranți continuă să ne atace. Ne numesc mercenari și cred că suntem complet imorali. În orice nenorocită de statistică, oamenii de rând spun că nu ne plac. Că nu au încredere în noi.

Appleby își deschise brațele într-un gest de neputință. Ca și cum îi era imposibil să priceapă cum cineva n-ar putea avea încredere în el.

– Politicienii spun că nu ne plac. Că influența noastră trebuie limitată în orice fel posibil. Dar adevărul este că niciunul dintre ei n-ar putea să reziste nici măcar o săptămână fără noi, care să le șoptim în ureche. Unde ar fi astăzi, dacă nu le-am face noi rost de contacte și nu le-am mobiliza votanții? Noi suntem uleiul în mașinăria lor politică. Noi lubrifim mecanismele de funcționare. Deci nu ar trebui să-i deranjeze așa de rău dacă, din când în când, mai și schimbăm direcția mecanismelor spre binele clienților noștri. Este un preț mic în schimbul contribuției noastre.

Appleby sorbi încă o înghițitură din pahar. George ar fi vrut să tragă un fum, însă nu se putea ridica să iasă afară, la o țigară.

– Dar ceea ce facem noi nu se poate face întotdeauna la lumină. Unii dintre clienții noștri se simt mai bine în umbră; unele dintre metodele noastre funcționează mai bine în umbră. Nu e nimic ciudat în asta. Este doar parte a jocului. Însă uneori avem nevoie de protecție, de un plan de rezervă.

Se opri din nou și se uită fix, scrutând golul din fața lui. George înțelese că Appleby s-ar putea să fie beat. Până în momentul acela nu-și dăduse seama de asta.

– Nu sunt convins că pricep ce vreți să spuneți, zise George și ridică paharul la gură, moment în care Appleby se întoarse spre el.

– Nu? Eh, păi, nici nu e de mirare. Chestia despre care vorbim noi aici e mult peste nivelul la care ești tu acum. Și chiar nu vreau să intru în detalii. Într-o bună zi, vei înțelege. Ba, de fapt, vei fi obligat să înțelegi dacă vrei să rămâi în afacerea asta și să continui pe calea pe care ai apucat-o până acum. În orice caz, ce încerc să spun e că

avem ceea ce ne place să numim drept protectori în variile categorii ale societății. Sau am putea afirma că ne protejăm unii pe ceilalți. Ne spălăm pe mâini reciproc. Și câteodată acești protectori ne solicită să le plătim datoria de onoare. Sincer vorbind, când se întâmplă chestia asta, nu e întotdeauna plăcut. Dar este necesar.

Appleby se întoarce iar spre George și îl privi drept în ochi. Cu siguranță, nu era beat. Ba dimpotrivă. Părea să fie perfect treaz. George se simțea nervos. Fir-ar al naibii, exact asta suspectase. Nu mănânci niciodată pe gratis. Niciodată.

– Ca să continui, e întotdeauna lucrativ să-ți plătești datoriile. Nu cumva a scris chiar prim-ministrul tău o carte despre asta prin anii '90? Că o persoană cu datorii nu este o persoană liberă sau ceva asemănător?

Appleby îi zâmbi cu indulgență.

– Ah, da, așa e. Nu știam dacă a fost sau nu tradusă în engleză. Și nu a fost prim-ministrul meu, dacă înțelegeți ce vreau să spun, replică George.

– Da, exact, zise Appleby și zâmbi și mai larg. Spre deosebire de mai toți concetățenii din țara ta, nu ești un social-democrat. Oricum, în momentul de față, Merchant & Taylor nu este liberă. Are o datorie de plătit. Ca să fiu complet cinstit, nu doar o datorie. Am ajuns la limita creditului nostru și acum a venit momentul să ne plătim datoriile. Avem o imagine destul de bună printre clienți. Pentru cele câteva chestii pe care ne cer să le facem, suntem răsplătiți înzecit. Și asta nu se aplică doar la Merchant & Taylor ca firmă, ci și la oamenii care fac serviciile respective. Înțelegi unde vreau să ajung?

George simți că-l ia cu frisoane. Avea senzația că era pe cale să fie inițiat în ceva mare. O societate secretă, o frăție.

– Nu știu, spuse el, prudent. Vă referiți la ceva anume?

Appleby nu răspunse, ci, în schimb, aruncă o privire la ceasul lui imens de la mână.

– Nu toți clienții noștri sunt ceea ce par a fi, George, preciză el în

cele din urmă. Să nu uiți asta. Îți va fi mai ușor pe viitor. Nu te gândi prea mult. Continuă să faci ceea ce faci. Fă ce ți se cere. Facturează așa cum se cuvine. Asta va face ca totul să fie mai simplu pentru tine. Mult mai simplu pentru toată lumea. Și, ține minte, noi, aici, la Merchant & Taylor, nu-i uităm pe cei care ne ajută să ne plătim datoriile. Deja ai ajuns departe. A sosit momentul să faci următorul pas. Și următorul pas nu ține doar de capacitățile tale de a fi un bun lobbyist. Aici este vorba de dăruire. Către firmă. Către clienții noștri. Este vorba de loialitate. Cei care demonstrează asta ajung departe. Foarte departe. Dar lipsa loialității... ei bine, haide să spunem că nu va fi apreciată. Chiar deloc.

Appleby îl privi pe George și ceva în ochii lui de rechin străluci. Ceva teribil care nu promitea niciun fel de milă, ceva ce George spera să nu ajungă să cunoască îndeaproape. Nu știa ce să spună, așa că mai luă o înghițitură de Calvados. Avea un gust amar, de leșie, de drojdie stătută. George ura Calvados. Digital Solutions, se gândi el. Știuse el că era ceva sinistru și necinstit la acel Reiper.

– Este târziu. Cred că a venit momentul să mergem. Nici măcar eu nu pot să pun chiar toată seara în contul lui Philip Morris.

Appleby se întinse și râse sec, apoi se ridică în picioare. George îi urmă exemplul. Coborâră scările amândoi și ieșiră în stradă. George se împiedică de trotuar, iar aerul rece îl făcu să-și dea seama că era totuși destul de amețit. Primul taxi trase la scară și Appleby sări pe bancheta din spate. Înainte să închidă portiera se întoarse spre George.

– Nu-ți face griji, spuse el. Gândește-te la asta ca la o aventură. Toată lumea bună din compania asta a fost în situația ta. Ia taurul de coarne și, cu asta, basta. Și nu te gândi prea mult, OK?

– OK, cred că aveți dreptate, zise George. Deși încă nu știu despre ce este vorba.

– Lasă dracu' asta. Asta e și ideea. Să nu te gândești. Să faci, pur și simplu, ce ți se spune. Și să facturezi ca de obicei. Ai sânge în tine pentru asta, știu sigur. Ne vedem mâine.

Și, cu asta, Appleby trânti ușa. Taxiul se îndepărtă încet, sub luminile colorate de Crăciun care atârnavă deasupra străzilor pavate. George își aprinse o țigară și-și trase haina mai strâns pe corp. Câteva fulgi îi aterizară pe umeri.

– Fir-ar decembrie al dracului, mormăi el și se simți ușurat când descoperi o punguță de cocaină în buzunar. Poate că o să mă opresc o vreme la Place Lux. Nu este încă așa de târziu.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Era ceva în aer. Ceva diferit în sunetele parcului. Ceva se schimbaseră, ceva nu era în regulă. Mahmoud se lăsa în jos instinctiv, făcându-se mai mic și întorcându-se cu fața spre parc. Ochii nu-l ajutau deloc în întuneric. Vântul se domolise, dar temperatura continua să scadă. Se chinuia să audă ceva. Să-și ascute simțurile. Nu auzea decât vântul foșnind prin crengile de deasupra lui și sunetul traficului din depărtare. Totuși era ceva. Ceva nu era în regulă.

Când Mahmoud se întoarse iar spre Lindman, văzu un punct roșu dansând pe obrazul lui, ca o insectă minusculă, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Era mai mult decât suficient. Știa exact de unde venea.

– La pământ! urlă el. Foc!

Țipând, Mahmoud se trânti pe burtă în iarbă, fără să-l scape din ochi pe Lindman. Degetele îi erau umede de la iarbă, obraji reci. Drept în fața lui, sus, în urma impactului glonțului, capul lui Lindman fu dat violent pe spate și apoi se răsuci pe jumătate într-o imitație absurdă, caraghioasă a mișcărilor baletului clasic. O balerină monstruoasă într-un film realizat de Pixar. Doar o fracțiune de secundă, pe urmă Lindman se prăbuși pe bancă, în fund. Ca și cum cineva i-a desfăcut, dintr-odată, legăturile de fantoșă.

Pulsul lui Mahmoud se accelerează, însă instinctul și pregătirea lui militară preluară controlul. Fără să știe exact cum, analizase unghiul de unde venise glonțul, unde era ascuns, după toate probabilitățile, lunetistul. Se târi în patru labe, încercând să iasă din raza vizuală a

țintașului și să ajungă până la trupul neînsuflețit al lui Lindman. Abia atunci reuși să audă șoapte în depărtare, foșnetul picioarelor prin iarba parcului. Mâna lui dădu peste ceva moale și subțire în iarbă. Portofelul lui Lindman. Fără să se gândească, îl strecură în buzunar. Îl căută pe la picioare. Îl apucă de haina militară și continuă să-l cerceteze. În sus, spre brațe. Timpul stătea în loc. Îl apucă pe Lindman de braț și îl trase jos de pe bancă. Se chinui să-l târască spre o zonă de relativă siguranță, chiar dacă știa că ce făcea el era lipsit de sens.

Înainte să reușească, văzu din nou, pentru o clipă, punctul roșu sărind de colo-colo pe chipul răvășit al lui Lindman. Și, apoi, trupul lui Lindman se mai smunci încă o dată, iar capul îi fu aruncat, din nou, într-o parte. Ceva umed și cald se răspândi pe obrajii lui Mahmoud. Dădu imediat drumul brațului lui Lindman și se aruncă, într-o panică foarte controlată, în tufișurile care înconjurau mica dumbravă.

„Sânge. Am sângele lui pe față“ fu singurul lucru la care se gândea.

Dar nici măcar nu auzise împușcătura. Apoi văzu din nou punctul roșu. Pentru un moment, se opri chiar lângă copacul din fața lui. „Trag în mine, medită el, surprins, confuz. Trag în mine cu o armă cu amortizor.“ Se făcu mic și alergă cât de repede putu spre ieșirea din parc. Pământul din crâng era moale și plat. În fața lui vedea luminile străzii care părea să ducă înapoi în Tervuren. Sângele lui Lindman se scurgea de pe fața lui, pe jacheta cenușie.

În taxi, înapoi spre Bruxelles, abia își mai amintea cum reușise să iasă din parc. Avu senzația vagă că auzise pași alergând în urma lui. Crengi care se rupeau sub picioare și voci americane. Aburul care îi ieșea pe gură și sângele care i se scurgea de pe față. Își aducea aminte frânturi de imagini: cum s-a pomenit în stradă, cum a traversat și cum a continuat să alerge prin curțile din spatele caselor și pe străzile înguste, laterale, până când a ajuns în micul centru istoric al Tervurenului. N-avea nici cea mai vagă idee cum a găsit taxiul. Tot ce a

făcut până atunci fusese absolut automat. Instinctul de supraviețuire. Nu este nimic mai important decât să supraviețuiești.

Mahmoud se lăsă pe spate pe bancheta taxiului și închise ochii. Un val de extenuare îl năpădi. Cu ochii închiși, văzu punctul roșu dansând pe obrajii nebărbieriți ai lui Lindman, apoi chipul lui devastat de gloanțe, iar și iar. Cum reușiseră să-l urmărească până la muzeu? Cumva trebuie să nu fi fost destul de precaut. El a fost cel care i-a condus la Lindman. El era responsabil de moartea lui Lindman.

Mahmoud nici măcar nu-și dădu seama că radioul taxiului era pornit decât în momentul în care muzica se domoli încet, lăsând locul unei voci masculine, puternice și solemne. Știrile. Mahmoud se uită la ceas. 20.51. Primul lui gând fu că trecuseră deja două ore de când se întâlnise cu Lindman. Două ore de când viața lui fuse întoarsă pe dos. Chiar stătuse ascuns atâta vreme pe aleile întunecate ale Tervurenului? Următorul lui gând se materializă într-o întrebare: ce fel de buletin de știri începe cu nouă minute înainte de ora stabilită? Și apoi începu să asculte cu atenție. Recunoscui frânturi de cuvinte în puhoiul franco-belgian. *Assassins. Tervuren. Extrêmement dangereux.*¹

Cuvinte care nu puteau însemna decât un singur lucru: era căutat pentru moartea lui Lindman. Era ca și cum taxiul se micșorase în jurul lui, ca și cum nu mai avea aer. Văzu taximetristul arab încercând, cu disperare, panicat, să schimbe canalul. Îl zări aruncând priviri îngrozite peste umăr. Își aminti fiecare amănunt pe care îl învățase în Karlsborg și după aceea. Și, cea mai importantă lecție dintre toate: „Fii creativ, nu reactiv.“

Înainte ca șoferul să știe ce se întâmpla, Mahmoud era deja așezat pe scaunul din față, cu vârful unui pix presându-i artera carotidă care pulsa frenetic. Se simțea extrem de calm, amortit, deconectat de orice emoție.

¹ Asasini. Tervuren. Extrem de periculoși (în limba fr., în orig.) (n.tr.)

– Să nu scoți un sunet, ai priceput? îi spuse Mahmoud într-o arabă șoptită. Jur că-ți iau gâtul, pricepi? Jur.

Chipul șoferului era asudat. Ochii măriți de panică. „L-am prins, chibzui Mahmoud și nu se mai putu gândi la nimic altceva. L-am prins la cotitură, exact cum trebuia.”

– Condu spre Bruxelles, îi ordonă Mahmoud. Încet și cu grijă. Să nu cumva să-ți vină vreo idee cretină, că te ia naiba.

Ochii șoferului se plimbau de sus în jos, de la asfaltul negru din fața mașinii la Mahmoud. Înclină aproape imperceptibil din cap.

Mahmoud simți schimbarea ritmului de trafic cu câteva secunde înainte să vadă girofarele mașinii de poliție reflectate în geamul taxiului și în asfaltul scăldat de ploaie. Un blocaj. Desigur. Taxiul încetini în spatele mașinilor din trafic care rula și mai încet. Schimbare de planuri. Creativ, nu reactiv.

– Ascultă-mă, spuse Mahmoud calm. Am o bombă legată de trup. O bombă a naibii de adevărată, ai înțeles? În stilul jihad.

Îi apucă fața șoferului cu mâna liberă și i-o aduse foarte aproape de a lui, suflându-i cu putere în direcția gurii și a nasului arabului respirația lui acră și rapidă, alimentată de adrenalina care îi pompa în sânge.

– Nu voi ezita să mă arunc în aer. *Allahu Akbar!*¹ Și-i voi lua și pe porcii ăștia cu mine la ceruri. Înțelegi ce-ți spun sau nu?

Șoferul abia dacă mai respira. Sângele îi pulsa și mai puternic prin jugulara în care Mahmoud împingea pixul și mai tare. Bietului taximetrist începu să-i curgă o lacrimă pe obraz.

– Poți să te salvezi, continuă Mahmoud. Când îți spun eu, deschizi portiera și fugi cât te țin picioarele. Cât de repede poți. Nu contează dacă te urmărește cineva sau nu. Dacă nu ajungi la cel puțin o sută de metri de aici, o să te fac bucățele, împreună cu mine și cu restul păgânilor. Ai înțeles?

Șoferul încuviință, plângând.

¹ Dumnezeu este mare! (în arabă, în orig.) (n.red.)

- Da, da, spuse el. Te implor, am familie. Sunt musulman!
- O să fie bine, fă doar ce ți-am zis eu. Desfă-ți centura de siguranță.

Șoferul se supuse fără să crâcnească. Un clic, apoi sunetul centurii retrăgându-se în teaca ei. Mahmoud se aplecă în față, uitându-se după girofarurile mașinii de poliție. Reuși să distingă câțiva polițiști ceva mai în față, pe șosea. Lanterne și arme automate. Trei mașini de poliție, din câte reușea să-și dea seama. Poate vreo zece mașini între oamenii legii și taxiul în care se afla el. Nu încă. Sincronizarea trebuia să fie perfectă.

- Vezi străduța aceea de acolo? întrebă el.

Arătă în diagonală, peste intersecția imobilizată, către o stradă îngustă și slab luminată, între două șiruri de case mici și cenușii.

- O să fii în siguranță acolo. Când ajung la trei, deschizi ușa și fugi cum n-ai mai fugit niciodată în viața ta, înțelegi?

Ochii șoferului de taxi urmăriră degetul lui Mahmoud. Dădu din cap că înțelege și se întoarse spre el. Privirea îi era plină de recunoștință. Ca și cum Mahmoud chiar se pregătea să-i salveze viața. Doar cinci mașini îi mai despărteau de blocada făcută de polițiști.

- Ești gata? întrebă suierător Mahmoud.

Avea în gură un gust de metal și de sânge. Stresul devenise, brusc, real, palpabil, aproape copleșitor. Trase adânc aer în piept.

- Da! aproape că țipă șoferul. Da! Sunt gata!
- Bun. Unu. Doi. Trei.

Mahmoud abia dacă pronunță ultima cifră și șoferul deschise brusc portiera și se aruncă din mașină. La început se împiedică și, pentru o secundă, Mahmoud crezu că o să cadă, dar își recăpătă echilibrul, se înfipse bine pe picioare și începu să alerge frenetic, o frenezie rezervată numai celor care erau hăituiți de moarte. Peste stradă, printre mașini, direct spre străduța cu case cenușii pe care i-o indicase Mahmoud.

Polițiștilor, care erau la zece metri în fața lui, nu le-a luat mai mult de o secundă să-și dea seama ce s-a întâmplat. Un arab alerga departe de blocadă cât putea de repede. După un moment de haos și confuzie,

cineva urlă un ordin, reflectoarele fură aprinse și tălpile de cauciuc începură să scârțâie rapid pe asfalt.

Mahmoud nu mai putea aștepta. Ieși pe portiera din dreapta cât de încet putu și dispăru în direcția opusă. În spatele lui se auziră voci puternice și zgomotul metalic al armelor. Mergând pe vine, dispăru în spatele unui tufiș, pe străduța din spatele blocadei. Inima îi bătea cu putere. Să se ducă la poliție nu i se mai părea o idee chiar așa de bună.

Primăvara 1988

Afganistan

În cele din urmă m-au trimis aici. Frumosul, neînduplecatul, îngrozitorul Afganistan. Aici, unde timpul s-a oprit, unde timpul stă în loc.

– Cunoști regiunea, îmi spun noii mei șefi.

Nu cunoșteam nimic în afară de coridoare și săli de conferințe.

– Le vorbești limba, mai spun ei, cu gândul în altă parte, deja la următoarea întâlnire, la următoarea conversație slugarnică.

Nu am energia să le explic că vorbesc araba, nu farsi¹, nici pashtun². Am deja un bilet de avion, o nouă identitate, promisiunea uitării, promisiunea unui viitor.

Suntem într-o dubă Toyota, o mașină veche și ruginită, și traversăm granița dinspre Pakistan, cu capetele înfășurate în eșarfe și dotați cu arme Kalașnikov, exact ca toți gangsterii localnici de cea mai joasă speță. În fața noastră, numai drumuri, gropi, pietriș și nisip. Într-o piață în afara orașului Jalalabad, îi spun interpretului să-mi cumpere o baionetă englezească cu anul 1842 ștanțat pe lamă. Acești munți sunt cimitirele regatelor care au crezut că îi puteau cuceri pe afgani. Englezii. Acum rușii. Se retrag, confuzi, răniți. Ce e cu munții ăștia? Trimit înapoi rapoarte informative către superiorii mei despre mujahedini – sunt de neîmblânzit, de neclintit. Dar, în același timp, imposibil de coordonat, de controlat. Într-o bună zi ne vom da seama, poate, de ceea ce am creat aici. Straturile sunt date la o parte, unul

¹ Limba persană se numește parsi, dar a ajuns prin arabă la forma farsi (n.red.)

² Dialect vorbit în Afganistan și în nord-vestul Pakistanului (n.red.)

câte unul. În Washington nu pun preț pe fanatismul lor. Religia nu e un factor de luat în seamă în acest iad fierbinte. Dar, într-o bună zi... După ideologie, vine religia. Cei care ne erau prieteni ne vor deveni dușmani.

În sfârșit, păcatul meu a fost ispășit sau, poate, doar uitat. Cinci ani la Langley, înainte să mă lase măcar să fiu curier. Zile nesfârșite de hârțogăraie și navetă. Piscină și televizor. Plictiseala nesfârșită, insurmontabilă, a vieții de zi cu zi. Era pedeapsa mea pentru că nu am rupt la timp relația cu tine și am lăsat-o să continue. Era pedeapsa mea pentru că mi-am pierdut, fie și pentru un moment, concentrarea. Ca și cum nu am fost, și așa, pedepsit destul.

Credeam că, într-o bună zi, nu mă voi mai gândi. Gândul la ce s-a întâmplat, la ce a trebuit să renunț, și nu o dată, ci de două ori. Mi-am zis că eram liber când am cunoscut-o pe Annie, când ne-am căsătorit, după un an de întâlniri, de mese la restaurant, filme, seri acasă și, în cele din urmă, de weekenduri la părinții ei, în Connecticut. Totul încet, precaut, dar cu atât mai convingător. Dar totul era o fațadă. Numai ipsos și chit. Lumini colorate și oglinzi.

În sfârșit, iat-o pe Susan în ușa biroului meu. În costumul ei bine călcat, bleumarin, cu ochii ei obosiți și cu părul prost vopsit și nearanjat. Așa cum, de fapt, știam că va fi într-o bună zi. Oh, cum îmi bătea inima în momentul acela. Cum îmi tremurau mâinile când am deschis plicul cenușiu plin cu tot felul de ștampile impresionante extrem de secrete. Cum camera dispăruse din jurul meu, cum realitatea se schimba în timp ce citeam pagină după pagină cu dovezi circumstanțiale și zvonuri; rapoarte agitate, scrise la repezeală, cu greșeli de limbă, din Amman și Cairo, Beirut, Paris, Londra. Cum am închis ochii înainte să ajung la fotografia pe care mâna mea deja o simțise. Am întors-o încet pe partea printată. Și ți-am privit ucigașul drept în ochi.

Annie nu spunea nimic, doar se uita la mine când i-am zis despre noul meu post, atent să nu-i divulge amănuntele și nici încântarea mea,

foamea mea cruntă de libertate și răzbunare. Știam că nu va plânge, nu era stilul ei, nu așa funcționa relația noastră. N-a spus absolut nimic, doar s-a ridicat, a strâns de pe masă rămășițele frugalei noastre cine de la McDonalds. Pașii ei erau silențioși pe mocheta densă și groasă.

Iar eu nu-mi doream decât să simt adrenalina pompând în vene în timp ce mă apropiam de Beirut într-un avion Blackhawk, dintre cele cu zbor la mică altitudine. Nu-mi doream nimic mai mult decât să mă trezesc în fiecare dimineață ca să simt violența în jurul meu, lunetiștii, exploziile, în loc să-mi continui această nesfârșită călătorie în neant, în sfera cenușie a regretelor. Nu voiam decât să înfrunt timpul, să aștept ultima informație care să deschidă fereastra, fisura aceea în timp. Dolar peste dolar. Amenințare peste altă amenințare. Flatăre peste flatăre, promisiune peste promisiune, un pahar peste altul și încă unul și tot așa. Numărul de înmatriculare al mașinii, locul unde era parcată noaptea, unde va fi condusă în ziua următoare, de către cine, când.

Și apoi calculele, estimările. Măsurile de minimalizare a riscului și verificările arsenalului exploziv. Munca grea, laborioasă care duce la perfecționarea unei bombe cu care să plătesc o alta. Ochi pentru ochi. Un schimb de pioni, un schimb lipsit de sens.

Sus, deasupra munților. De acolo, nu vedem decât alți munți. Visez la munți și la câmpii deschise, acoperite cu zăpezi. Gheață în lumina palidă a soarelui. O iarnă veșnică, fără sfârșit. Beau ceai cu luptătorii locali care își spun „studenți“, talibanii. Interpretul îmi zice că au studiat la școlile islamice din Pakistan și că sunt profund religioși. Wahhabi¹, ca în Arabia Saudită.

Dar aici, oamenii sunt rebeli, nu intelectuali. Religia lor este simplă și împănată cu reguli. Dincolo de Allah, nu există nicio altă autoritate. Nu există scriitură dincolo de Coran. Și, deasupra tuturor, nu există altă religie, decât Islam. Pe mine mă tolerează deoarece le

¹ Wahhabism – mișcare religioasă islamică descrisă în mai multe feluri drept „ortodoxă“, „ultraconservatoare“, „fundamentalistă“ (n.red.)

pun la dispoziție armamentul și muniția necesare pentru a distruge armatele sovietice care îi ocupă. Se pare că războiul le permite să facă un asemenea compromis. Chipurile lor sunt măști din piele bătută, caftanele lor n-au mai fost schimbate de mii de ani și sunt pe cale de a distruge cea mai mare armată a lumii cu arme mici și câteva lansatoare de rachetă.

Și apoi? Când rușii vor fi plecat, când fotografiile lui Lenin vor fi arse și numai ruinele și morții vor fi rămase? Vor construi acești bărbați atemporalii o țară în numele lui Allah? Le vom permite să interzică muzica, teatrul, literatura și chiar monumentele străvechi? Așa cum zic ei că vor să facă? Preferăm asta comunismului profan? În mâinile cui punem soarta acestei lumi?

Să te răzbuni este o experiență puternică. Nu mulți au acest privilegiu. Se întâmplă atâtea nedreptăți pentru care nimeni nu e răspunzător, nimeni nu plătește. Sunt atâtea pe care suntem forțați să le acceptăm. Și totuși abia dacă îmi aduc aminte. Nu rețin decât intensitatea febrilă a zilei dinainte. Instrucțiunile către tehnician, un veteran bătrân și pe jumătate surd din nu știu ce trupă de elită cu o grămadă de experiență și o căruță de ași în mânecă, adus aici special pentru asta. Mormăitul lui morocănos și felul în care se juca de zor cu cablurile și explozibilul cenușiu într-o casă dărăpănată dintr-o suburbie părăsită. Cum ne-am dat mâinile și cum, dintr-odată, zăceam întins pe burtă, pe un acoperiș, în lumina puternică a soarelui, cu binoclul presat puternic de orbite, că am avut vânătași două săptămâni după asta.

Îmi amintesc un chip văzut prin lentilele binoclului. Un chip ca oricare altul. Ochi catoticeilalți. Trăsături anonime pe care le învățasem pe de rost de pe ultima pagină a raportului de la Susan. Îmi amintesc rezistența pe care o opusese butonul telecomenzii detonatorului. Îmi amintesc cât de lucios și fin mi se părușe în mâinile mele transpirate, în soarele dogoritor.

De explozie nu-mi amintesc nimic. Chiar nimic. Tot ce-mi vin în minte sunt fumul și sirenele, țipetele îndepărtate. Totul a fost atât de impersonal, o parte firească a esenței în sine a Beirutului. Îmi amintesc că am închis ochii. Că m-am gândit că s-a terminat. Că am făcut tot posibilul. Îmi amintesc golul din mine. Piatra a fost așezată pe piatră. Vina a devenit parte din vină.

Următoarea mea amintire este mult mai clară. Trei nopți pline de insomnie mai târziu, am auzit vocea vibrantă, eterică a Anniei, răzbătând prin receptorul telefonului codat, cu transmisie prin satelit, în micul nostru fort din ambasada Beirutului.

– E încă prea devreme, nu trebuie să ne facem prea multe speranțe, spuse ea.

Dar vocea ei era atât de plină de speranță, că a trebuit să mă așez pe scaun și să-mi îngrop fața în mâini.

– Mai ești acolo? întrebases ea, cu vocea trecută prin filtrele pulberii de stele statice, metalice.

– Sunt aici, i-am răspuns eu.

– Ți vine să crezi că vom fi părinții unui copil?

În fundal am auzit începutul serii, primele obuze, cerul luminat de incendii, de reflectoare.

– E o nebunie aici, se zguduie pământul, i-am zis eu.

– Și aici, dragul meu. Și aici.

Și apoi, chiar dacă pentru o secundă, am simțit cum vina se retrăgea în matca ei. Am încetat să mă învinovățesc pentru moartea ta, pentru trădarea mea, pentru răzbunarea mea. Nu pentru că o meritam, ci pentru că nou-născutul, care nu văzuse încă lumina zilei, merita doi părinți. Îmi era imposibil să înțeleg enormitatea unei a doua șanse, a unui al doilea copil. Poate că era posibil. Poate că, în cele din urmă, exista în mine capacitatea de a face acest compromis. Doar Beirut și apoi nu voi mai părăsi niciodată periferia Washingtonului. Aveam deja casa, ipoteca, împrumuturile, mașini

noi la fiecare doi ani. Nu mai era nevoie decât de copil și de mine însumi.

M-am întors din Beirut după două săptămâni, într-o seară de august, când mirosul ierbii proaspăt cosite pe stadioanele locale umplea aerul, când clipocitul sistemelor de irigație se contopea cu mugetul hipnotic al autostrăzii. Am văzut-o pe Annie stând singură pe scările bungalow-ului nostru, al visului nostru de suburbie americană, cum îl numise agentul imobiliar, cu dinții lui albiți și cu propriile vise tragic provinciale de Wall Street. I-am văzut ochii lui Annie în lumina amurgului. Și am știut. Așa cum știu întotdeauna.

– Nu spune nimic, i-am zis eu, ținând-o în brațe, în felul acela complet nepotrivit, dar singurul pe care îl știu.

– Copilul, mi-a spus Annie. Am încercat să dau de tine.

– Ssst, nu vorbi. Știu. Știu.

Am ținut-o în brațe pe scări până când întunericul se făcuse de nepătruns și irigațiile s-au oprit. Până când zgomotul autostrăzii nu mai era altceva decât o șoaptă.

Mai târziu, la masa din bucătărie, când Annie, în sfârșit, adormise în patul nostru în camera care dădea înspre grădină, eram din nou în același punct din care pornisem. Niciun regret. Nimic altceva decât dorința de a pleca, de a ieși de acolo, de a merge mai departe. Simțeam doar simplul fapt că, poate, minciuna era falsă, adevărul fiind, de fapt, dușmanul meu cu adevărat.

Au venit să mă trezească în zori și suntem iar într-o Toyota, și nici n-am apucat să-mi alung somnul de pe ochi, nici munții din visele mele nu apucaseră să fie pe deplin înlocuiți cu cei adevărați. Conducem în tăcere prin canioanele portocalii, prin pietriș și nisip; o iarnă timpurie, fără zăpadă. Războiul acesta a luat sfârșit. Politica este singurul lucru care întârzie victoria lui David asupra lui Goliat. O victorie infimă în eterna căutare a statu-quoului. Timpul meu aici se apropie de sfârșit și am cerut să fiu înlocuit de cineva care vorbește farsi sau pashtun. Însă

dorințele mele sunt ca șoaptele în vânt. Nimeni nu-și mai aduce aminte ce limbi se vorbesc în Afganistam acum că Dragonul Roșu e pus pe fugă. Am căpătat ceea ce ne-am dorit, țelul nostru a fost atins.

Poate că voi fi răsplătit în Washington pentru contribuția mea inestimabilă pe teren. Viitorul mă sperie în aceeași măsură ca și trecutul. O slujbă de birou, așteptând ca totul să se reseteze, să o ia de la capăt. Nopti însingurate în bungalow, cu ecoul pașilor silențioși ai lui Annie pe covorul gros. Telefoane politicoase care se sfârșesc în lacrimi. Explicații pe care nu le am. Gânduri despre cum am pierdut două familii, doi copii. Gânduri despre sirene și fum. Plictiseală și apoi oboseală. Așteptare monotonă până apare următoarea posibilitate de a uita, de a dispărea într-un prezent căruia îi lipsește contextul.

Pe fereastra mașinii, munții sunt înlocuiți de munți, pietrișul de pietriș. Mergem tot înainte, dar rămânem întotdeauna în același loc.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

George își croi drum spre barul Ralph, fluturând în aer cardul lui de credit American Express. Se strecură cu măiestrie printr-un grup de stagiare cu obraji în flăcări și cu ochii albaștri, apoi ajunse în fața barului, lângă un irlandez gălăgios, cu cravata strâmbă, care încerca să-i atragă atenția barmanului, îngânând niște cuvinte franțuzești abia descifrabile.

Pubul nu era mai mare decât două sufragerii normale puse cap la cap, dar în ultimii câțiva ani, datorită amestecului perfect de stagiare arătoase, tineri de pe la toate instituțiile europene, lobbyiști și avocați, era singurul bar din Cartierul European în care voiai să fii observat de toată lumea. Locul perfect în care să cunoști oameni, să mergi la petreceri și să agăți italience tinere cu ochi admirabili și cu decolteuri generoase sub taioarele bine croite.

După mai puțin de un minut, George avea deja două pahare cu șampanie în mâini, spre surpriza și iritarea irlandezului. Plătise și era gata de acțiune. George ridică din umeri la irlandez și la reînnoita lui campanie de captare a atenției barmanului. Își întinse gâtul puțin, în căutarea mesei înalte pe care tocmai o părăsise. Bun, tipa era tot acolo. Mette? Parcă așa o chema, nu? Daneză. Stagiara comisarului UE al Danemarcei. Perfect. Era bună ca punct de contact cu comisarul și bună în draci. Câteodată slujba asta a lui era ceva nemaipomenit. Afaceri și plăcere într-un singur pachet. Deja îi obținuse cartea de vizită, așadar, nu-i mai rămânea decât să închidă și capitolul plăcere.

Singura chestie enervantă era faptul că nu reușea să priceapă o

boabă din ce spunea tipa. Daneza ei cuplată cu zgomotul din bar – un babel de șase alte limbi, pe muzică de Lady Gaga – reprezentau mai mult decât putea el suporta. Daneza era destul de grea și așa. Dar vorbitul în engleză ieșea complet din discuție. Trebuia să te prefaci că pricepi celelalte limbi nordice. Și ea părea să-i înțeleagă daneza lui fără probleme.

Eh, oricum, nu mai dura mult și o scotea de acolo. Îi va sugera să comande amândoi niște sushi și să meargă apoi la el. Să deschidă o sticlă cu vin spumos. După aceea, nu va mai conta cine ce limbă vorbește. Țsta era avantajul de a locui la o aruncătură de băț de Piața Luxembourg.

Ajunse la jumătatea încăperii, când simți cum telefonul îi vibrează în buzunarul interior al hainei. Ținând cele două pahare cu șampanie în mâna stângă, se folosi de dreapta să scoată telefonul. Cine mama naibii suna la ora aceea târzie, joi seara? Pe ecran îi apăru Digital Solutions. Fir-ar al dracu'! Buna lui dispoziție de la bar se duse pe apa sâmbetei. După cina cu Appleby deveni stresat la gândul că trebuia să aibă de-a face cu Digital Solutions. Telefonul se opri din sunat înainte ca el să poată răspunde. Pentru un moment, se gândi să nu sune înapoi, să-și bage picioarele. Să pretindă că nici n-a auzit telefonul. Însă apoi văzu aievea ochii de rechin ai lui Appleby drept în fața lui. Un fior îi străbătu tot corpul, în timp ce așeză pe masa înaltă, în fața lui Mette, unul dintre paharele cu șampanie.

– Îmi pare rău, spuse el, arătând cu subînțeles spre ușă. Mă cheamă datoria.

Mette zâmbi și rosti ceva neinteligibil, ceva ce George presupuse că însemna înțelegere din partea ei. Îi făcu semn că se întoarce, își luă paharul cu șampanie și reuși să treacă de zidul pe care-l reprezenta trupul masiv și bine îmbrăcat al femeii. Apoi ajunse la ușa care dădea spre piață.

Era întuneric când ieși afară, un frig de crăpau pietrele și, ca niciodată, aproape că nu se zărea țipenie de om. Singura formă de

viață pe care George o putea distinge erau taximetriștii înșirați în fața barului sportiv Fat Boys, de partea cealaltă a pieței, și câteva suflete înghețate care mărșăluiau rapid între baruri în hăinuțele lor mult prea subțiri. La capătul pieței, Parlamentul European, închis, era complet liniștit și întunecat. Cu toate acestea, prezența lui părea aproape organică. George aproape că îl auzea respirând.

În aer, o burniță înghețată. Își descheie haina, aprinde un Marlboro roșu și trase adânc fum în piept. Înainte să aibă timp să-l sune pe Reiper, telefonul începu să vibreze din nou. George își puse căștile în ureche, băgând de seamă ora – 9.55 – ca să poată să le factureze celor de la Digital Solutions timpul alocat conversației.

– Domnule Reiper, răspunse el, cu ce vă pot ajuta în seara asta?

– Bună seara, domnule Lööw, se auzi vocea lui Reiper. Îmi pare rău că vă deranjez. Bănuiesc că nu sunteți la birou.

– Nu, aveți dreptate. Tocmai am plecat. Dar, așa cum am spus și marți, la Merchant & Taylor suntem întotdeauna la datorie. Cu ce vă pot fi de folos?

George luă o gură de șampanie, în timp ce se aplecă să vadă prin geamul de sticlă ce se mai întâmpla în barul Ralph. În lumina slabă putea s-o vadă pe Mette stând încă în picioare, la masa înaltă, unde o lăsase.

– Bun, bun. Ei bine, domnule Lööw, regret nespus că vă deranjez în seara asta, dar ar fi nemaipomenit dacă ne-am putea întâlni. Acum.

George apăsă pedala de accelerație a Audi-ului, chiar dacă trebui să frâneze puternic la următorul semafor, în capătul străzii. În mod normal era relaxant să se cufunde în scaunele din piele ale mașinii lui, cu muzica lui Avicii¹ bubuind stereo în difuzoare. Dar, în momentul acela, chestia asta nu funcționa. Nu funcționa deloc.

¹ Tim Bergling, cunoscut sub numele scenic Avicii, este un DJ, remixer și producător muzical suedez (n.red.)

Opri muzica. Nu putea să sufere basul din fundal. Euforia șampaniei deja începea să se transforme într-o durere de cap. Scoase două aspirine dintr-un tub pe care îl ținea în buzunarul drept de la pantaloni și le înghiți fără apă.

În mod normal, adora fazele astea, să fie chemat la ceas de seară, pe post de consultant. Să se simtă indispensabil. Fir-ar, o văzuse și în ochii lui Mette, sau cum o fi chemând-o, când îi spusese că trebuie să se ducă să-și consilieze un client. Admirație. Excitație.

Și dacă asta ar fi un client obișnuit, n-ar fi fost nicio problemă. Ar fi sunat-o pe Mette în drum spre casă. Ar fi cumpărat încă o sticlă de Bollinger de la un chioșc deschis până târziu. Dar cu Digital Solutions era diferit. Era ceva la Reiper. Era ceva și la Josh ăla, care apăruse la el în birou. Ceva care îi întorcea stomacul pe dos. Și, pe deasupra, mai erau și documentele alea strict secrete. Și cina cu Appleby din seara asta. Pentru prima dată, după foarte mult timp, George simți că, poate, era depășit de situație.

Cincisprezece minute mai târziu, George o luă pe Bulevardul Brugman și apoi pe Bulevardul Molière, în districtul Ixelles. Nu venea foarte des pe aici. Sigur, dejunase la un moment dat la foarte selectul Caudron sau luase prânzul în urma unei beții, după colț, la cantina americană situată în Piața Brugman, însă, altfel, ieșea în Cartierul European sau în centru.

Oricum, era destul de frumos pe aici: câteva ambasade de-a lungul Bulevardului Molière, destul de elegant, cu clădirile lui impozante în stilul Art Nouveau, și cu trotuarele mărginite de copaci umbroși. Citise undeva că pe aici proprietățile erau cele mai scumpe din Bruxelles.

GPS-ul scoase un bip și-l informă că ajunsese la numărul 222, adresa pe care i-o dăduse Reiper. Parcă Audi-ul în fața intrării principale a unui conac magnific, construit pe trei niveluri. Ca multe alte construcții Art Nouveau, și asta îi dădea fiori lui George. Era ceva atât de gotic la fațada cu motive florale, cu unghiurile ei moi și cu ferestrele circulare.

Toate acele ornamente în boltă și înfloriturile subțiri din fier păreau a se urca, asemenea plantelor agățătoare, peste tot, pe clădire. Fațada casei era dominată de o firdă imensă, care aproape că dădea în stradă. Ferestrele cu pervazuri din fier trebuie să fi avut aproape doi metri și jumătate înălțime. Draperii grele atârnau, trase, și era imposibil să vezi ceva înăuntru.

George se cutremură și simți cum curajul îl părăsește și mai mult. Casa era perfect reprezentativă pentru Reiper. Îți dădea același sentiment de intens inconfort ca și locuitorul ei. Ieși din mașină, o încuie automat cu un bip care îl făcu să se simtă în siguranță și urcă cele patru trepte până la poartă. Lângă ușă, pe o placă mare, cât o foaie A4, era gravat Digital Solutions. Arăta nouă-nouță. Ca și cum ar fi fost pusă acolo ieri.

George sună la ușă. Fu surprins să audă o sonerie modernă, în locul unui înfundat ding-dong. În colțul din dreapta, sus, era montată o cameră de luat vederi. Părea să se miște de colo-colo. Ca și cum cineva o comanda cu ajutorul unei telecomenzi.

– George. Intră.

Josh deschise ușa, îmbrăcat în ceea ce părea a fi o pereche de pantaloni negri, de luptă, făcuți dintr-un material Gore-Tex de ultima modă. Un hanorac pe pieptul căruia era imprimat Marina. Era ceva în atitudinea lui, de parcă ziceai că stătea să dea în clocot. Era stresat. Avea fața roșie, congestionată, mustind de endorfine. Ca și cum abia se întorsese de la alergat.

– Ăăă, mersi, îi răspunse George.

– Intră, intră. Reiper te așteaptă în birou.

John aruncă o privire afară, la mașina lui George.

– Faină mașină. Leasing? Văd că au grijă de tine la Merchant & Taylor.

Nu așteptă un răspuns de la George, ci, pur și simplu, se întoarse și străbătu pieziș holul de la intrare.

George înclină din cap și o luă, tiptil, după el. Se simțea complet nelalocul lui. Nu era stăpân pe situație. Nici pe departe.

Josh deschise o ușă enormă din stejar care ducea într-o cameră semănând cu biblioteca unui conac de țară din Marea Britanie. Dușumeaua era acoperită cu un covor roșu uzat și pe pereți se puteau vedea diverse suporturi de fixare, rafturi de cărți goale și lambriuri din lemn închis la culoare. Ferestre mari, franceze, dădeau spre ceea ce George presupunea a fi o grădină din spatele conacului. Era prea întuneric afară ca să vadă cum trebuie. Camera era complet nemobilată, cu excepția unui set de fotolii cu canapea care părea a fi produs de IKEA și a unei mese imense, plasate direct în mijlocul încăperii. O colecție impresionantă de calculatoare, monitoare și alte tipuri de echipamente electronice era întinsă pe masă. Reiper se ridică de pe scaunul lui din fața unui laptop negru.

– Domnule Lööw! Bine ai venit la Digital Solutions. Am să te rog să ne scuzi.

Își aruncă brațele în lături în ceea ce se presupunea a fi un gest de resemnare. Era îmbrăcat și el, ca Josh, cu pantaloni militari Gore-Tex și cu un tricou de aceeași culoare. Coama lui bogată de păr sur și soios era lipită de cap, ca și cum ar fi purtat, cu câteva minute mai înainte, o șapcă.

– Încă nu ne-am instalat cum trebuie și designul interior nu e tocmai specialitatea mea.

George dădu din cap că înțelege și privi în jur.

– Câți oameni lucrează la Digital Solutions, totuși? întrebă el.

– Păi, este cam greu de spus cu exactitate. Unii dintre noi lucrează pe bază de contract, mai mult ca liber-profesioniști.

– Dar câți lucrează în Bruxelles, la momentul actual?

George simți că iritarea lui creștea din ce în ce mai mult. Durerea lui de cap. Toată nenorocita asta de secretoșenie.

– În momentul de față, cred că suntem cinci sau șase oameni în

Bruxelles. Acestea fiind spuse, mai sunt și alții care sunt pe teren, ca să zic așa. Implicați în proiecte și așa mai departe. Ia loc, te rog. Am câteva chestiuni de discutat cu dumneata.

Josh se ridică încet de la masă și părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui. Reiper și George rămaseră unul în fața celuilalt, pe două fotolii tari, crem la culoare. Între ele era o măsuță de cafea uzată și veche. Începuse să plouă din nou. Rafale de ploaie băteau în ferestrele franțuzești. Afară era întuneric beznă.

– Mai întâi de toate, mulțumesc pentru traducere, spuse Reiper. O lucrare rapidă și competentă.

George ridică din umeri, încercând să zâmbească, în ciuda durerii de cap. Dracu' să le ia de pastile, oare când și-or face efectul? Reiper se îndreptă de spate, își puse mâinile deasupra capului și privi în întuneric, dincolo de fereastră, extrem de atent la lapovița de afară.

– A fost absolut inutilă, evident. Dar dumneata ți-ai dat seama de asta, nu-i așa?

George clătină involuntar din cap, clipind.

– Poftim? Ce spuneai că a fost inutil?

– Nu contează.

Reiper alungă ideea cu un semn din mână.

– Nu ești idiot. Dimpotrivă. Poate că nici vreun geniu, dar, cu siguranță, ești mult peste media. Ți-ai dat seama că documentele erau secrete, că a umbla cu ele constituie o infracțiune, de-un fel sau altul. Totuși, asta nu te-a oprit. Iată ceva interesant.

– Eu... începu George din nou.

Dar tăcu. Pulsul i se accelerează. Simțea de parcă aluneca pe-o pantă teribil de înclinată. Ca și cum picioarele lui se chinuiau să-și găsească susținerea, însă continuau să alunece.

Reiper se ridică de pe fotoliu cu o grație neașteptată, merse la masa mare, cu calculatoare, și luă de acolo un dosar galben, subțire, pe care îl deschise și începu să-l cerceteze absent. După câteva

secunde, se întoarse spre George și îl fixă cu ochi goi. În încăperea slab luminată, ochii lui păreau verzi. Luminoși. Ca ai unei feline.

– Dar dacă e să continuăm să lucrăm împreună, trebuie să fiu absolut sigur de loialitatea dumitale. Sută la sută sigur. Așa că mi-am luat ceea ce dumneata ai putea numi măsuri de siguranță în ceea ce te privește.

Se întoarse de la masă spre fotoliul lui și așeză dosarul galben, cu atenție, în fața lui George.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Telefonul care vibra în buzunarul larg de la haina Klarei îi alungă oboseala într-o fracțiune de secundă. Săptămâna, plină de rapoarte, de ședințe de echipă, de ore nesfârșite în săli de conferințe neaerisite, de prânzuri mâncate în picioare și de nopți târzii în fața calculatorului, dispăru ca prin farmec. Singura oază de lumină a ultimelor șapte zile fusese timpul petrecut cu Cyril în apartamentul ei. Încă mai simțea furișările pe piele.

Nu fusese prima dată când petrecuseră câteva ore în miezul zilei și luaseră taxiuri separate spre apartamentul ei ca să facă sex. Nu avea de ce să nege chestia asta. Era așa cum era. Și, la început, acesta fusese esențialul. O legătură interzisă. Furișatul din viața ei foarte ocupată, faptul că îl determina pe el să se furișeze din a lui. Era oarecum meschină chestia asta, oarecum murdară, dar, în cele din urmă, nu făceau rău nimănui. Un joc în care nimeni nu era rănit. Și era bine că erau prudenți. În Parlamentul European, bârfa era imediată și devastatoare. O consilieră suedeză și un europarlamentar francez ar fi devenit sursa tuturor bârfelor.

Scoase telefonul din buzunar. Inima îi bătea cu putere. Oare cina se terminase prea devreme? Oare deja se îndrepta spre ea? Dar speranțele ei sucombară în momentul în care privi ecranul. Jörgen Apelbom. Fir-ar al naibii! Uitase complet de el.

– Îmi pare nespus de rău, Jörgen, răspunse ea.

Se strădui ca vocea să-i fie sinceră și drăguță. În timp ce-și ținea telefonul la ureche, își căută în geantă cheile de la poarta clădirii unde locuia.

– Îmi pare nespus de rău, Jörgen, repetă ea.

– Da, da, da, o întrerupse acesta. Ai avut multe de făcut. Bla-bla-bla. Ca de obicei. Și marțea trecută ai anulat întâlnirea.

Jörgen continuă să vocifereze în telefon, încercând să afișeze un aer mâhnit, cu un ton cât se putea de ironic, însă era un actor jalnic. În spatele ironiei, Klara reuși să distingă dezamăgirea pe care el o simțea, de fapt.

Bine, îl lăsase pe Jörgen să o convingă să bea ceva cu el în barul jurnaliștilor, după lucru, și să vorbească despre nu știu ce raport cu privire la anonimitatea pe internet, ceva ce pentru Partidul Piraților¹ din Suedia era, în mod evident, cum nu se poate mai important. Îi era datoare pentru tot ajutorul pe care i l-a dat de fiecare dată când în Parlamentul European apărea câte o problemă legată de internet și de securitatea sistemelor computerizate. El voia, fără doar și poate, să-i convingă pe social-democrați să voteze cu Partidul Piraților în această problemă. Așa funcționa relația lor. Serviciu contra serviciu. Se ajutau reciproc pe cât posibil.

Dar, recent, Jörgen începuse să manevreze întâlnirile lor lunare în așa fel, încât să se transforme în unele săptămânale și cât mai târziu seara, și în locuri din ce în ce mai retrase. Klara bănuia că interesul lui Jörgen nu mai era pur profesional. Iar acum, acest martiriu telefonic plângăreț și fals.

– Ei bine, ce-aș putea să spun? îl întrerupse ea.

Era surprinsă de iritarea din propria voce, așa că împinse ușa de afară a blocului și trase adânc aer în piept.

– Pe bune, Jörgen, am uitat. Este jenant, dar se mai întâmplă. E 21.30. De ce nu m-ai sunat până acum, dacă era așa de important?

Scările erau întunecate. Apăsă întrerupătorul, însă nu se întâmplă nimic. Probabil că se arsese becul. Un curent puternic de aer închise ușa în urma ei. Dintr-odată simți că ceva nu era în regulă.

¹ Fondat în 2006, partidul are ca scop reforma legislației drepturilor de autor și brevetelor, protejarea dreptului la viață privată, atât pe internet, cât și în viața de zi cu zi, precum și asigurarea transparenței în instituțiile statului (n.red.)

– Am fost într-o ședință, îl auzi pe Jörgen, în ureche.

Da, o întâlnire cu World of Warcraft¹, se gândi Klara, dar nu spuse nimic. Scările începură să scârțâie sub picioare, când dădu să urce cele patru etaje pe întuneric.

– Uite cum facem, continuă el. Întrucât ai anulat deja întâlnirea noastră de două ori la rând, va trebui să plătești tu cina săptămâna viitoare.

Undeva deasupra se auzi scârțâitul unei uși care se deschise încet. O încuietore pârâi la loc, ca și când ușa fuse din nou închisă. Lemnul scărilor scârțâi sus, ca un ecou al propriilor ei pași. Se opri pe palierul dintre al doilea și al treilea etaj. Pașii veneau de mai sus. Sunete scârțâitoare. Ea era singura care locuia la etajul patru. Creierul ei funcționa prea încet, era mult prea nepregătit pentru așa ceva. Ușa care fusese închisă nu putea să fie decât a apartamentului ei.

Se întoarse, cu inima bătându-i nebunește în piept, o luă la fugă în jos pe scări, în întuneric, împiedicându-se pe palierul următor. Învârtindu-se zăpăcită, coborî scările câte două deodată, fără măcar să mai asculte pașii în urma ei. Nu dură câteva secunde. Dură o eternitate. Când ateriză pe dalele de mozaic de la parter, își suci glezna. O ignoră total. Se împletici până spre poarta din față și se chinui îndelung cu yala veche. În urma ei, nu auzi decât liniște. Nu mai era nimic. Dar asta, cumva, o înfricoșă și mai rău. Întoarse cheia în yală și deschise poarta, ieșind pe străzile întunecate și udate de ploaie ale Bruxelles-ului.

Și se trezi astfel într-o lume complet normală. Felinarele din fața parcului, tinerii îmbrăcați elegant care se îndreptau spre o cină târzie, lumina de la localul cu specific spaniol de lângă clădirea ei. Se îndreptă în fugă spre restaurant. Simți un fel de siguranță zărind înăuntru paharele cu vin pe jumătate pline, farfuriile mici cu pastramă, tortilla și măsline. Cravatele degajate și cerceii strălucitori. Se opri în fața vitrinei restaurantului, lăsând lumina aurie și caldă dinăuntru să o învăluie. Se întoarse spre poarta clădirii ei. Nimic.

¹ Joc pe internet (n.red.)

– Hei, Klara? Mai ești acolo? Ce faci?

Vocea lui Jörgen se auzi distantă, în telefon. Klara și-l puse la ureche.

– Îmi pare rău, Jörgen, spuse ea. Era...

În secunda aceea văzu cum ușa de la clădirea în care locuia se deschise dinăuntru.

– Te sun mai târziu, șopti ea, gâfâind în telefon și apoi întrerupse apelul.

Se întoarse cu fața spre fereastra localului, ca și cum ar fi citit meniul expus acolo. Își ridică gulerul hainei, să-i acopere obraji. Trase cu coada ochiului spre ușă. O femeie tânără, poate cu vreo câțiva ani mai în vârstă ca ea. O coadă de cal blondă și haine negre, asemenea celor pe care le poartă alergătoarele profesioniste. Dungile reflectorizante de pe colanți și bluză străluceau în lumina farurilor mașinilor care treceau pe stradă. O postură dreaptă, plină de încredere. În spate avea un rucsac. Se întinse de câteva ori, se uită împrejur, aparent nedându-i niciun fel de atenție Klarei. Apoi o luă ușor și calm la picior, în pas de alergare ușoară, îndreptându-se spre Klara și trecu pe lângă ea, părând să n-o observe deloc.

Klara așteptă până când tipa dădu colțul blocului, până când își recăpătă, cât de cât, suflul. Apoi puse din nou mâna pe telefon. Avu un moment de ezitare înainte de a forma numărul lui Cyril.

Cyрил răspunse la al șaselea apel. Șoptea în telefon, cu o nuanță de iritare în voce.

– Klara, nu e un moment foarte bun.

– Scuze, spuse ea. Dar ceva s-a întâmplat. Și voiam să verific... Ea îi simțea prin telefon nerăbdarea.

– Da, ce e? Ce s-a întâmplat?

– Pot să vin să dorm la tine în noaptea asta?

– Poftim?

Aproape că îl vedea încruntându-se, aproape că simțea cât de epuizant era gândul ăsta pentru el.

– Ce s-a întâmplat?

Klara trase adânc aer în piept. Se simțea penibilă, puerilă. Dar, în același timp, era supărată pe Cyril. Chiar era nevoie să întrebe? Nu putea, pur și simplu, să spună: „Da, cum să nu, vino.“

– Cred că cineva mi-a spart apartamentul.

Cyril spuse ceva, cuiva, în franceză. Se auzi un clinchet de pahare.

– Crezi că ți-a spart cineva apartamentul? Poftim? Ai chemat poliția?

– Nu contează, zise Klara. Uită că te-am întrebat. Mă descurc singură.

Îl auzi încercând să-și înăbușe un oftat iritat.

– Nu, nu, sigur că poți să rămâi peste noapte la mine. Poți să iei un taxi să te duci direct acolo? Noi suntem la desert. Dă-mi o oră și jumătate, și vin.

Klara închise ochii.

– Nici măcar nu știu unde stai.

19 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

George înghiți greu și se întinse după dosarul galben. Cumva știa deja ce era înăuntru. Era imposibil, dar știa deja.

De îndată ce văzu logoul firmei Gottlieb pe prima pagină, știu că jocul se terminase pentru el. Scoase încet documentul din dosar. Era ca și cum încăperea vibra și pârlăia de jur împrejurul lui.

Ce ținea în mână era un exemplar a unui contract de confidențialitate între el și Mikael Persson, partener al firmei de avocatură Gottlieb. Nu existau decât două exemplare. George depusese unul într-o cutie de valori la o bancă din Stockholm și îl văzuse cu ochii lui pe Persson încuindu-l pe al doilea într-un seif în biroul lui din Norrmalmstorg. Se uită peste document fugitiv, cu ochii mijiți. În fond, nici nu voia să-l vadă, să-l citească, să accepte faptul că era în acel moment, tocmai cu acel contract în mâini, într-o sufragerie prost mobilată din Bruxelles, cu un om care semăna cu geamănul demonic al lui Gene Hackman. Dar chiar dacă în clipele acelea nu mai avea niciun fel de dubii, tot trebuia să verifice că documentul pe care îl avea în față era cel care trebuia.

Era. Evident că era.

Totul se afla acolo. Fiecare paragraf impecabil. Nu erau prea multe detalii, doar atât cât să specifice că George și Persson nu vor divulga nimic despre afacerea lor cu o posibilă legătură cu fondul de investiții Oaktree Mutual. Însăși dezvăluirea existenței acordului de confidențialitate reprezenta o încălcare a contractului. Ceea ce părea dificil de făcut. Însă George nu era în poziția să sugereze amendamente în ziua în care l-a semnat.

Acordul în sine nu era în mod special incriminatoriu. Ci îți dădea o senzație de amețală, de agonizare. Iar Reiper avusese acces la el și chiar îi făcuse o copie. Pe aceasta o pusese Reiper, desigur, prima în dosar.

George nu mai voia să se uite prin dosar. Știa ce ar fi găsit acolo.

Deocamdată, nu mai putea face nimic.

Și tocmai cum bănuise, celelalte documente conțineau, în mare, aproape treizeci și cinci de pagini de corespondență și extrase de cont. Împreună dovedeau, dincolo de orice suspiciune, că George a vândut informații către Oaktree Mutual despre o fuziune comercială de amploare cu care îl ajutase pe Persson în schimbul unor beneficii în numerar.

Oaktree fusese una dintre firmele de investiții care finanțau fuziunea. Dar, în același timp, folosindu-se de organizații-paravan, vindeau acțiuni în ambele companii. Utilizând informațiile de la George, era imposibil ca investițiile celor de la Oaktree să eșueze. Jucau poker pe mize foarte mari, cu cărți de joc măsluite. George nici măcar nu vru să se gândească la câți bani au făcut atunci pe baza informațiilor de la el. Prin comparație, el era plătit în nasturi, deși era o sumă valoroasă pentru un avocat proaspăt uns și cu un stil de viață scump.

Însă George nici măcar nu primise vreun ban înainte ca Persson să devină suspicios. Era un vulpoi bătrân când a intrat în afacerile financiare de prim rang și și-a dat repede seama că Oaktree Mutual juca la dublu. Nu era problema lui atâta vreme cât nu foloseau informații provenite de la el. George n-a priceput niciodată cum de a înțeles Persson. Erau, pe puțin, zece asociați și trei parteneri care lucrau la contractul ăla la Gottlieb. Poate că Persson pusese sub observare toată corespondența prin e-mail de la persoanele implicate în contract. Poate că doar avusese o bănuială că era George.

Orice s-ar fi întâmplat, într-o bună zi George fusese chemat în biroul lui Persson, care stătea acolo, în fața lui, cu o mină încurcată pe față. Pe birou, înaintea lui, se găsea, practic, același dosar subțire pe care George îl ținea în mâini în conacul lui Reiper.

Persson îi explicase, sec, faptul că utilizarea de informații confidențiale pentru tranzacții bursiere însemna închisoare de la șase luni la patru ani. Și, pe deasupra, și amenzi. Cariera lui în Drept, dusă pe apa sâmbetei. Ca să nu mai menționăm reacția tatălui său când va afla. Era ruinat și nu avea mai mult de douăzeci și șapte de ani.

Ba chiar îi mulțumise lui Persson când îi spusese lui George să demisioneze de urgență și să nu sufle nimănui un cuvânt despre incidentul acesta. Persson susținuse că a vrut să se ducă la poliție. Să-l vadă pe George pus la zid în Tribunalul din Stockholm. Dar distrugerea pe care ar fi însemnat-o asta pentru Gottlieb ar fi fost mult prea mare dacă s-ar fi aflat, cumva, că au fost implicați în asemenea tranzacții bursiere ilegale. O firmă de avocatură de calibrul lui Gottlieb nu-și putea permite să fie asociată cu așa ceva. Soția lui Cezar trebuie să fie deasupra oricărei suspiciuni, îi spusese Persson atunci.

George semnase hârtiile necesare, își primise salariile compensatorii și mulțumise cerurilor. Iar peste câteva minute aproape că reușise să-și reprime rușinea și frica îngrozitoare pe care le simțise în acea zi.

– Regret nespus, George, dar, așa cum am mai spus, chiar am nevoie de ajutorul tău și nu-mi pot permite să mă îndoiesc de motivațiile tale.

George se cutremură. Nu-l observase pe Reiper venind tiptil în spatele fotoliului pe care stătea.

Se întoarse spre el.

Reiper nu arăta ca și cum îi păsa teribil de ce simțea George. Ba, mai degrabă, părea să se bucure de faptul că formalitățile se încheiaseră.

– Cum?

Vocea lui George nu era altceva decât un croncănit dogit și trist. Dintr-odată îi fu greu să respire și își lărgi puțin cravata Ralph Lauren, de un galben strălucitor.

– De unde naiba ați luat toate informațiile astea?

Reiper făcu un gest din mână a nepăsare.

– Nu contează. Avem metodele noastre, așa cum, probabil, ți-ai și dat seama până acum. Dar, în momentul ăsta, aș dori să ne concentrăm asupra rolului pe care îl vei juca pe viitor.

Se uită la ceas.

– Va trebui să mă scuzi, însă am o noapte destul de grea înainte, așa că e nevoie să ne grăbim.

George nu reuși decât să dea scurt din cap. Gâtul îl durea, inima îi bătea să-i iasă din piept. Simțea de parcă o boala gravă se acutizase și întreg sistemul lui imunitar era pe cale să intre în colaps.

– Poftim, spuse Reiper și îi aruncă lui George un stick USB. Este un program folositor pe drăcia aia mică. Îți permite să vezi tot ce se întâmplă în orice computer pe care e instalat. Ce vreau de la tine este să te duci cu chestia asta la Parlamentul European și să instalezi programul pe calculatorul și laptopul Klarei Walldéen. Dacă este posibil, să te asiguri că e instalat și pe celelalte calculatoare ale doamnei Boman.

– Dar cum?

Era singurul lucru pe care George reuși să-l scoată pe gură.

– Sunt sigur că o să te gândești la o soluție. Avem, așa cum, probabil, ai înțeles și singur, niște resurse impresionante, însă nu suntem niciodată mai buni decât agenții noștri din teren. Acum tu ești agentul nostru în Parlamentul European. Ai acces oriunde vrei în calitatea ta de lobbyist. Glisezi pe coridoarele alea ca și cum ar fi ale tale.

„La asta s-a referit Appleby în timpul cinei? Nu-mi pot imagina managerul senior al Merchant & Taylor făcând astfel de chestii ilegale în tinerețile lui, cum ar fi înșelăciune, furt și spionaj“, medită George.

– Și aici, spuse Reiper și îi întinse o serie de cilindri din plastic pe masă.

Arătau ca niște capace de la recipientele din plastic.

– Microfoane. Sub birourile Klarei și ale lui madam Boman. Și în camerele colegelor lor, dacă ai ocazia. Toate astea trebuie să se întâmple mâine-dimineață, cât de devreme. Suntem destul de convinși că laptopul ei e încă în birou. Și nu-ți face griji în privința tehnologiei. E floare la ureche.

George închise ochii și se lăsă pe spate.

– Îmi pare rău, George, încă nu e cazul să adormi. Josh are să-ți arate câteva detalii tehnice, ca să te pregătească pentru mâine-dimineață.

George nu știa exact cum a ajuns acasă. Se trezi, undeva după miezul nopții, în Audi-ul lui, în fața blocului în care locuia, cu motorul încă mergând. Era extrem de epuizat. Putea să simtă stickul USB în buzunar. Dacă n-ar fi avut USB-ul cu el, ar fi crezut că întreaga seară nu fusese decât un vis urât.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Mahmoud zăcea întins pe patul lui tare, de hotel, treaz. Vlăguit, atât de obosit, încât nu putea adormi. Iar creierul nu-i dădea nicio ocazie să-și revină. N-a pus geană pe geană de când și-a luat o cameră la un hotel ieftin, la o aruncătură de băț de Bulevardul Anspach, în centrul Bruxelles-ului, la o oră foarte târzie, în noaptea dinainte. Își întoarse încheietura mâinii. Numerele verzi, strălucitoare ale ceasului lui arătau ora 4.35.

Își puse capul pe pernă într-o nouă încercare inutilă de a adormi, când auzi un scârțâit de cauciucuri pe asfalt, o mașină care rula încet, cu motorul oprit. Scârțâitul roților se opri în dreptul ferestrei lui, urmat de zgomotul portierelor care se deschideau și se închideau încet, cu multă precauție, aproape în liniște.

Mult prea multă precauție. „Nimeni nu închide portiera unei mașini fără să o trântască, decât dacă fac asta anume“, se gândi Mahmoud. Se ridică în capul oaselor, cu auzul acordat la maximum, cu toată atenția concentrată asupra sunetelor de afară. Fereastra prost izolată permitea aproape tuturor sunetelor străzii să intre în cameră, chiar dacă era cazat la etajul patru. Ce auzea în acele clipe suna ca niște bocanci și șoaptele unor voci foarte obișnuite cu disciplina. Gore-Tex și arme automate. Amintiri dintr-o altă vreme. O operațiune în pregătire.

Cu inima bătându-i nebunește, Mahmoud își luă în grabă hainele pe el și trase, cu atenție, draperiile de la geam ca să poată vedea strada luminată de felinare. Se așteptase, oarecum, să zărească girofare de

poliție și blocade. Dar afară nu era decât o singura dubă neagră, dintre cele pentru livrare de mărfuri. Reuși să distingă, la colțul clădirii care se afla spre intrarea principală a hotelului, trei indivizi îmbrăcați în haine negre, de alertat.

Un al patrulea bărbat stătea în dreptul barei de protecție a dubei, ocupat cu ceva aflat lângă felinar. Era cu spatele la hotel, așa că Mahmoud nu reuși să vadă exact ce făcea acolo. În schimb, dintr-odată, felinarul se stinse și strada se cufundă complet în întuneric. Ceva verde, ca un fel de scriere pe un ecran vechi de calculator, străluci pentru o clipă în locul în care Mahmoud presupunea că trebuia să fie capul individului.

Ochelari cu vedere noaptea, chibzui Mahmoud și trase înapoi draperiile cu viteza luminii. Individul probabil că a ochit cu un glonț felinarul ca să poată urmări fereastra lui Mahmoud folosindu-se de echipamentul de vedere pe timpul nopții. Cu siguranță, nu erau de la poliție.

Când își puse urechea pe ușa care dădea în holul hotelului, crezu că aude pași venind de jos. Tălpi silențioase de cauciuc pe mocheta pătată. Dar nici măcar acești profesioniști nu puteau ascunde faptul că scările scârțâiau și pârlăiau din toate încheieturile, ca niște ființe vii. Mahmoud își dădu seama că nu prea avea mult timp la dispoziție. Tămplile îi pulsau și maxilarele erau atât de încleștate, că îl dureau. Cel mai probabil o să fie mort în mai puțin de cinci minute. Nu putea să rămână acolo, să-și aștepte asasinii.

Își vârî rapid cele câteva lucruri în rucsac și îl aruncă în spate, apoi deschise ușa cu precauție, să vadă în hol. Era încă gol, dar putea să audă deja apropiindu-se pașii aceia eficienți și silențioși. Păreau a fi cu un etaj mai jos.

Ieșirea de urgență era chiar vizavi de camera lui Mahmoud. Scările folosite în mod curent se aflau în celălalt capăt al holului. Se hotărî să riște. Zece pași rapizi pe niștepicioarecare tremurau de atâta adrenalină. Împinse ușa care dădea spre scările de urgență. Inhală adânc aerul care venea de acolo, saturat de umezeală și praf de ciment.

Scările erau goale, liniștite și întunecate. Presupuse că oricine erau indivizii care veneau după el, sigur au lăsat pe cineva de pază la recepție sau chiar la ușa de la scări, așa că decise că e mai bine să urce. Nici nu începu bine să pipăie în jurul lui, în beznă, ca să poată să urce primele scări, că auzi pași în urma lui. Păreau a fi mai mulți oameni. Îi auzi apropiindu-se; erau la mai puțin de zece metri în spatele lui.

Urcă primele două paliere cât de repede și de silențios putu, câte două trepte odată. Înjură încet când se împiedică de primele trepte și-și juli genunchii. Era întuneric beznă și nu îndrăznea să aprindă lumina.

Prin pereții subțiri auzi pe cineva, undeva dedesubt, lovind cu piciorul în ceea ce doar presupunea a fi ușa lui, și cum aceasta ieși din țâțâni și lemnul se făcu așchii. Voci înfundate dădeau ordine șuierate și sacadate. În ciuda curentului rece care venea pe scări, simțea cum îi curgea sudoarea pe gât și pe spate. Continuă să urce. Aproape de al cincilea etaj al hotelului, care era, de altfel, și ultimul, auzi o ușă deschizându-se undeva sub el. O rază de lumină apărură două etaje mai jos, proiectând umbre pe scări. Cineva părea să se fi postat în ușa de la ieșirea de urgență.

Mahmoud se afla în capătul scărilor. Dedesubt erau mai mulți inși hotărâți să-l ucidă. Singura modalitate de a ieși de acolo era ușa care dădea pe culoarul etajului cinci. Dacă ar fi deschis-o, asasinii ar fi văzut lumina de pe hol și ar fi știut că el fusese acolo. Se lăsă pe vine și încercă să nu respire, să nu se miște. Să nu facă absolut nimic care l-ar fi dat de gol.

Mahmoud pipăi de-a lungul peretelui, să dibuie clanța ușii. Mâinile îi trecură peste o cutie pătrată, lucioasă, fixată în perete. Se întoarse încet spre ea. Deschise ochii cât de larg putu pentru a reuși să distingă ceva în întuneric. O alarmă de incendiu. Îi veni în minte o voce pe care o auzise cândva, în vremurile de demult: „Dacă șansele sunt împotriva ta, singurul tău prieten este haosul.“

Haos. Mahmoud se căută febril prin buzunare și scoase cheia de la camera lui de hotel. Haos. Se ridică în picioare fără să scoată un

sunet. Trase adânc aer în piept. Ridică brațul, cu cheia în mână, și lovi cât de tare putu în gemulețul de la alarma de incendiu.

Casa scării explodează de sunetul asurzitor, familiar și străvechi al alarmei de incendiu. Volumul îl șocă și își acoperi urechile.

Îi luă câteva secunde. Apoi umbrele de dedesubt începură să se miște, să urce. Luminile se aprinseră și întreaga casă a scării fu inundată de o lumină puternică, fosforescentă. Câteva perechi de pași se îndreptară rapid spre el, urcând scările în viteză. „Vin după mine, medită Mahmoud. S-a terminat. Chiar s-a terminat.“ Alarma suna peste tot în jurul lui, în el. Amenințând să-l înnebunească de tot.

Apăsă clanța ușii de la hol, o deschise grabnic și se repezi spre etajul cinci.

– E acolo, sus! Haideți, rapid! auzi o voce guturală, de la etajele inferioare.

Mahmoud se clătină pe picioare și dădu buzna în hol. Se uită în jur disperat. La capătul culoarului văzu o scară care continua în sus. N-avea nici cea mai vagă idee unde anume ducea, dar el fugi înspre ea. Când ajunse la ușă, își dădu seama că scara nu avea decât câteva trepte care duceau la o ușă zăvorâtă și închisă cu lacăt. Lângă ușă, pe podea, era un stingător mare de incendiu. Mahmoud îl apucă și izbi încuietoarea ușii cu toată forța pe care o mai avea. Rată ținta îngrozitor și scăpă stingătorul din mâini. Îl ridică din nou, cu mâinile tremurânde.

La a doua încercare, lovi din nou zăvorul care zbură în aer bucăți, într-un arc de boltă foarte satisfăcător. Zăvorul, cu lacăt cu tot, ateriză pe podea și ricoșă pe mochetă. Mahmoud apăsă clanța ușii, auzind în urma lui asasinii care erau deja în hol. Deschise ușa, iar aerul rece îl lovi cu o asemenea putere, că aproape îl lăsă fără suflare.

În fața lui se întindea terasa prost întreținută a hotelului, o terasă cât jumătate dintr-un teren de tenis. Mahmoud se afla într-unul dintre colțurile hotelului, la șapte etaje deasupra pământului. Cele

două părți ale terasei care dădeau înspre stradă erau împrejmuite cu un gard din sârmă ruginită și ruptă. Sub el se auzea sunetul îndepărtat al sirenelor. Pompierii erau deja în drum spre hotel. Haos a căutat, haos a găsit.

În spatele lui, lângă ușa pe care tocmai ieșise, zări câteva răngi din fier forjat, fixate de perete. Ca un soi de scară improvizată. Nu prea avea de ales. Tot ce putea face era să continue să urce. Cumva, nu știa nici el cum, reușise să se cațere pe acoperișul mansardat al hotelului. Țiglele păreau să se miște sub greutatea lui. Nu avea timp să se gândească la cât de sus era cocoțat.

Îi mulțumi lui Dumnezeu că acoperișul nu era și mai înclinat. Cu brațele pe o parte a marginii și cu trupul poziționat pe cealaltă parte, începu să alunece. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta. Dar, la câțiva metri mai încolo, reuși să distingă o trapă metalică, neagră, ce părea să se deschidă printr-o fereastră. Poate că era ieșirea de la sistemul de aerisire sau intrarea în vreo mansardă. Mahmoud începu să facă pași nesiguri înspre ea. Imediat sub el, auzi cum următorii lui intrară pe terasă.

– Deci, care e situația? Au venit pompierii. Circul naibii! îl auzi Mahmoud pe unul dintre ei vorbind în engleză.

Un al doilea ins părea să alerge în partea cealaltă a terasei. Zgomotul pe care îl făcea suna de parcă trăgea viguros de gardul din sârmă.

– Nu este nimeni aici. Poate că a sărit, îi informă el pe colegii lui după câteva secunde. Trebuie să fi urcat.

Mahmoud auzi pe cineva începând să urce pe răngile din fier pe care urcase și el. În momentul acela ajunsese și el la trapă.

Dacă reușea s-o deschidă, poate că va izbuti să coboare și să se ascundă acolo. Se aplecă încet, clătînându-se în vântul care deja se întetise și se făcuse din ce în ce mai rece. Mâinile îi erau țepe și mânerul trapei era alunecos. Adrenalină. Inima îi bătea cu o asemenea putere, încât amenința să-i facă o gaură în piept și s-o ia la sănătoasa.

La a treia încercare, reuși să se prindă de marginile trapei și s-o zguduie bine ca să vadă dacă putea s-o deschidă. Chiar în momentul în care simți că metalul ceda, auzi pe cineva pășind pe aceeași margine de acoperiș ca și el.

– Am ținta în vizor! spuse o voce calmă.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Klara se trezi, auzind telefonul bipuind. Își frecă ochii și își întinse mâna ca să poată citi mesajul. Eva-Karin.

„8.30 la birou.“ Ca de obicei, felul ei concis de a se exprima. Tastatura era prea mică pentru degetele Evei-Karin. Ceva ce ea, evident, refuza să recunoască.

Klara își trecu mâinile peste față, încercând să alunge somnul. Telefonul îi arăta că era abia trecut de ora șapte. Își aduse aminte, vag, că Cyril încercase deja să o trezească. Și că ignorase încercările lui, apoi adormise iar. Cyril luase deja un tren de dimineață, înapoi la Paris. Ceva despre niște întâlniri, colegiul lui, alegătorii. Neinteresant.

Eva-Karin probabil că voia să-i încredințeze agenda pentru următoarea săptămână. Avionul ei spre Suedia decola înainte de ora prânzului. Dar, evident, voia să se oprească pe la Parlament și să-și verifice numele în lista de compensații. Parlamentarii își primeau diurna pentru fiecare zi pe care o lucrau în Bruxelles. Mulți dintre ei aveau zboruri dis-de-dimineață, vinerea, în loc să plece cu o seară mai devreme, anume ca să-și ia compensația și pentru ziua respectivă.

„Ca și cum nu sunt și așa plătiți destul. Zgârciții dracului“, se gândi Klara.

„OK“, răspunse ea la mesaj și se ridică în capul oaselor.

Se uită de jur împrejur. Dormitorul era luminos și curat. Nu erau haine aruncate pe podea. Într-un colț se afla un scaun din plastic transparent, de la compania italiană de design interior Kartell. Un perete întreg era acoperit cu dulapuri. Pe peretele de lângă ușă atârna o fotografie abstractă, în roșu și albastru, semnată și numerotată.

Ferestrele dădeau în stradă, acoperite cu draperii albe și grele care confereau încăperii un decor semiobscur, foarte confortabil. Atmosfera era neutră, de gentilom burghez. Un apartament micuț mobilat cu gust, dar fără să iasă în evidență prin ceva anume.

Klara nu știa cât timp rămăsese în fața restaurantului spaniol, în noaptea precedentă. Destul de mult încât să se asigure că tânăra blondă cu coadă de cal și haine negre nu se va întoarce. Într-un târziu își făcu curaj și se îndreptă spre ușa de la intrare cu hotărâre. Cu simțurile ascuțite, se strecurase sus și se oprise în fața ușii ei subțiri de la apartamentul aflat la ultimul etaj. Trăsese aer adânc în piept, întoarse cheia în yală și dădu ușa de perete.

Apartamentul era întunecos și liniștit. Inima îi bătea puternic în momentul în care trecu pragul casei și aprinse lumina în sufragerie. Nu știuse la ce să se aștepte. Apartamentul să fi fost întors cu fundul în sus? Canapeaua tăiată, televizorul sfărâmat pe podea? Dar totul era în ordine. Pernele pe canapea erau aranjate așa cum le punea ea de obicei. Cel mai recent exemplar din *New Yorker* zăcea deschis la o cronică la cea mai nouă carte a lui John le Carré, exact așa cum îl lăsase de dimineață înainte să fi revenit cu Cyril în după-amiaza aceea. Urcase scările la mansardă. Cearșafurile erau în dezordine. Chiloții ei roz, marca Agent Provocateur, aruncați, la întâmplare, la marginea patului, exact acolo unde îi azvârlise Cyril când i-a smuls de pe ea în urmă cu opt ore. Totul era așa ca de obicei, așa cum trebuia să fie.

Oare să-și fi imaginat întreaga tăărășenie? Să fi auzit zgomote care veneau din altă parte? Poate că fata care ieșise din clădire nu era altcineva decât o vecină pe care n-o recunoscuse.

Klara stătea pe closetul extrem de curat și dezinfectat al lui Cyril masându-și tâmplele. O durere de cap începuse să-și facă apariția din momentul în care se dăduse jos din pat. Dacă nu va lua în curând o pastilă, va trebui să suporte migrena care va deveni agresivă. Se șterse și deschise dulapul cu oglindă.

Pe raftul de deasupra se afla o cutie de Panodil. Klara scoase o folie, desfăcu două tablete și le dădu pe gât cu un pahar de apă de la chiuvetă. Era cât pe ce să închidă ușa dulapului, când văzu ceva ce-i dădu fiori pe șira spinării. Două periute de dinți.

Una albastră.

Una roz.

Împotriva propriei voințe, luă periuța roz și o țină la lumină. Arăta folosită. O puse la loc și descoperi încă o periuță de dinți. Una mai mică, tot roz, cu o Alba-ca-Zăpada pe mâner.

Devenind din ce în ce mai neliniștită, Klara ieși din baie și merse în sufrageria care dădea într-o bucătărie. O bucătărie Miele albă, în spatele unei teighele din marmură. Ferestre înalte, din podea până în tavan, cu vedere spre copacii golași din Piața Ambiorix. O canapea albă, imensă și scumpă trona în sufragerie, iar pe perete era instalat un televizor. O masă mare, din stejar, cu șase scaune Kartell, identice cu cele din dormitor. Câteva fotografii din aceeași serie cu cea din dormitor. Totul curat, aproape steril și complet impersonal. O cameră de hotel cu gust. Cuvintele lui Cyril de ieri răsunau în mintea Klarei: „Expatriații au întotdeauna fotografii cu familiile lor la vedere.“

Klara se întoarse în dormitor. Rămase în picioare în fața patului. Două noptiere, de o parte și de alta. Pe ele, două lămpi de lectură, cu abajururi cilindrice închise în metal satinat, evident dintr-o colecție a unui designer de modă. Se duse până la noptiera din partea cealaltă a patului, unde dormea Cyril. Perna lui încă mai avea urmele capului său. Aplecându-se spre ea, simți că mirosul lui era încă pregnant. Închise ochii și trase încet sertarul noptierei lui. Inspiră adânc aer în piept și deschise ochii.

Înăuntru era o singură fotografie înrămată, pusă cu fața în jos. Simți dintr-odată o apăsare ca de plumb pe tot trupul. Ca și cum picioarele nu mai aveau puterea s-o mențină dreaptă. Se așeză pe pat, cu grijă și întoarse fotografia.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Mahmoud se întoarse în direcția din care venea vocea. Tot ce reușea să vadă era partea de sus a trupului unui bărbat îmbrăcat în negru și purtând o mască de schi pe față, cu găuri pentru ochi și gură. Individul ținea în mână, sprijinită de umăr, o armă mică, automată, compactă. Arăta ca un profesionist. Ca și cum a sta pe acoperișuri, ținând arme spre oameni era taman lucrul pentru care se născuse.

Se terminase. Într-un fel, se simțea aproape ușurat. Mahmoud se îndreptă încet. Stătea cu călcâile pe marginea trapei, lăsat pe spate, nesigur pe picioare, sprijinit de acoperișul înclinat, din țiglă. În zare, peste celelalte clădiri, distingea luminile strălucitoare ale orașului licărind în întunericul dinaintea răsăritului. Închise ochii.

– Nu trageți! se auzi o voce și mai gravă de pe terasă. Este prea mare riscul. Avem nevoie de el viu.

Mahmoud auzi vocile atacatorilor ca și cum se afla de partea cealaltă a unui zid gros. Totul era pentru el o bâlbâială monotonă. Nu îndrăznea să deschidă ochii.

– De la centrul de comandă ni se spune să anulăm operațiunea! Repet: avem ordine să anulăm operațiunea și să ne întoarcem la bază.

Era iar vocea aceea gravă, de pe terasă.

– Trebuie să ieșim înainte să apară pompierii. În camera 504 ar trebui să fie o scară de incendiu. Trebuie să ajungem acolo. Este mai important, în momentul ăsta, decât ținta în sine. Dați-i drumul!

Mahmoud se uită precaut în sus la bărbatul care ținea arma îndreptată spre el. Nu era departe. Zece metri. Bărbatul coborî arma încet, fără să-l scape din ochi pe Mahmoud.

– Ești un cadavru ambulant, îi spuse tipul.

Apoi dispăru din nou în spatele acoperișului mansardat.

Era aproape ora opt, după ceasul lui Mahmoud, când a auzit, prin trapa de la acoperiș, oameni mișcându-se încoace și încolo, pe aceeași terasă de pe care venise și el. Probabil că echipa de pompieri și poliția încă mai cercetau clădirea. Cumva, reușise să deschidă trapa și să intre în mansarda hotelului. Rămăsese acolo ore întregi, nemișcat, pe termoizolația neacoperită. Așteptând, răbdător, să plece toată lumea.

Dar curând stresul lui fu înlocuit de neliniște. Trebuia să plece de acolo. Trebuia să preia, într-un fel sau altul, controlul asupra situației.

Mahmoud se târî cincisprezece minute pe podeaua nefinisată a mansardei pentru a găsi trapa care dădea înapoi în hotel. Cu o smucitură rapidă, reuși s-o deschidă și să sară în holul pe care îl traversase, terorizat, cu câteva ore mai devreme. O scară de incendiu în camera 504, spusese atacatorii. Camera respectivă se afla la capătul holului. Atinse ușa cu palma transpirată și o împinse. Se pare că americanii pulverizaseră, pur și simplu, încuietoearea. Camera era goală și semăna cu cea în care fusese și el cazat până în dimineața aceea, singura diferență fiind că fereastra dădea spre o clădire situată ceva mai aproape de hotel. Nu puteau fi mai mult de trei metri între clădiri. Mahmoud se duse spre fereastră și se uită, precaut, printre faldurile draperiei. Într-adevăr, înspre stânga, era o ieșire de incendiu ruginită.

Deschise încet fereastra care dădea spre alee și se uită în jos. Spre groaza lui, îl văzu pe bărbatul îmbrăcat în negru așteptând,

ghemuit, lipit de peretele clădirii din capătul aleii. Purta un fes tricotat pe cap și la picioare ținea o geantă neagră din nailon. Americanii erau încă în preajmă.

Fără suflare, închise din nou fereastra. Bărbatul nu-l văzuse. Părea ocupat să citească ceva pe telefon și nu se uitase sus.

La naiba!

Ieși din cameră și traversă holul, îndreptându-se spre ieșirea de urgență. Își ținu respirația și împinse ușa. Nimeni nu părea să stea de pază acolo.

Cu grijă și foarte rapid, ajunse la parter. Acolo erau două uși. Una părea să ducă spre recepție. Mahmoud nici nu îndrăzni să se apropie de ea. Holul de la intrare era, cu siguranță, supravegheat.

În loc de asta, încercă cealaltă ușă, care se dovedi a fi descuiată. Bingo. O scară care ducea într-un subsol întunecat și umed. Mahmoud aprinse becul care inundă treptele de beton și totul în jurul lui cu o lumină fosforescentă. Scările duceau către un coridor cu două rânduri de uși. Mahmoud o încercă pe prima. Încuiată. A doua, la fel.

Dar apoi își ridică privirea. La capătul coridorului se zărea o fereastră murdară care trebuia să fie la nivelul străzii. Mahmoud alergă spre ea. Încercă zăvoarele de lângă geam. Nu era niciun lacăt, iar fereastra se deschise înăuntru și în sus. O ridică și se înălță și el pe vârfuri ca să vadă ce era afară.

O alee. Niște tomberoane. Nici urmă de americanii îmbrăcați în negru. Atât cât putea să vadă. Poate că asta era singura lui șansă. Puse un picior pe balamaua ușii celei mai apropiate de fereastră, se apucă zdravăn de pervaz și se ridică în mâini. Cadrul ferestrei era suficient de mare, încât să poată să-i încapă și capul, și umerii. Mai întâi își împinse rucsacul pe geam, apoi se cățăără și se strecură și el. A fost mai ușor decât se așteptase, pe urmă, dintr-odată, se trezi întins, cât era de lung, pe alee.

Se uită în ambele direcții. Deocamdată nu părea să-l fi observat

cineva. Se ridică și fugi să se ascundă după tomberoane, unde era protejat, cât de cât.

Acolo se lăsă pe vine, respirând greu și încercă să-și dea seama care era situația. Evadarea lui nu păruse să fi atras atenția cuiva. Se scutură de praful din mansardă și de mizeria pe care o luase de pe asfalt, se ridică și începu să meargă calm către ieșirea din alee. Când ajunse în stradă, se opri. Aruncă precaut o privire după colț, spre intrarea în hotel. Strada era complet pustie. Americanii se dăduseră la fund. Însă dacă ținuseră sub observare ieșirea de incendiu, cu siguranță, păzeau și intrarea de la hotel. Fie că îi vedea el sau nu. Știa că nu se găsea decât la o stradă distanță de Bulevardul Anspach și că de cealaltă parte era districtul turistic. Dacă reușea să ajungă acolo, putea să dispară într-o masă de turiști și de oameni ieșiți la cumpărături. Supraviețuirea lui depindea de această cursă de numai cinci minute.

Își puse rucsacul în spate, îi strânse bine cataramele și încercă să se calmeze. Toate simțurile îi erau încordate, gata-gata să plesnească. Trase de trei ori adânc aer în piept și fugi cât îl ținură picioarele până în stradă, apoi coti la dreapta, departe de intrarea hotelului. După cincizeci de metri, făcu la stânga, spre Bulevardul Anspach.

Auzi voci departe în spatele lui. Înjurături în engleză. Pași alergând, ordine. Mahmoud alergă mai repede decât a alergat vreodată în viața lui. Ajunse pe Bulevardul Anspach fără să se uite în urmă. Simți mai degrabă decât văzu mașinile încetinind în preajma lui când traversă strada. Claxoanele și înjurăturile umplură bulevardul. Nu îndrăzni să se uite în jur, alergă, alergă întruna. Departe de hotel, tot înainte, departe de Bulevardul Anspach. După câteva minute de sprint pe aleile pietruite, se trezi pe partea laterală a strălucitoarei Grand Place, inima flamandă a Bruxelles-ului. Se opri și se lipi cu spatele de una dintre fațade.

Piața de Crăciun era pe cale să se deschidă și în aer se simțeau aromele de vin fiert și de prăjituri. Un brad imens trona în fața

clădirii primăriei. Ornamentele lui roșii și argintii răsunau blând în adierea înghețată a vântului. Epuizat și cu adrenalina curgându-i încă prin vene, Mahmoud privi peste umăr. După toate aparențele, scăpase de urmăritori.

Câțiva fulgi înghețați îi căzură pe obraz și el își ridică ușor capul, închise ochii și respiră adânc. Supraviețuise. Deschise ochii și își plimbă privirea peste fațadele flamande, cu extravaganța aproape comică a ornamentelor florale aurii. Dar pentru cât timp?

Primăvara anului 1991

Kurdistan

Este atât de frumos. În lumina după-amiezii, dealurile ondulate au strălucirea aceea monotonă a mătăsii neprelucrate. Pe crestele lor atârnă o ceață fină. Un cer atât de înalt și de albastru, încât pare aproape alb. Intonez, în tăcere, o melodie al cărei nume nu-mi este cunoscut, aparținând unei formații pe care s-ar putea s-o cheme Dire Straits. Nu știu nimic despre muzică. Nu mă interesează muzica, așa cum nu mă interesează nici ficțiunea. Dar e ceva în versurile astea: *These mist covered mountains/ are a home now for me.*¹ Ceva în tonalitatea caldă și plăcută a chitarei electrice.

Aici nu sunt mirosuri. Peisajul este complet lipsit de orice arome. Nu simt decât mirosul de motorină din motorul defect al Land Cruiserului. Sau cel de ceai negru, dulceag, când ne oprim să mâncăm. Mâncarea e simplă: pâine, iaurt, alune și câteodată miel. Mâncarea țăranilor și a soldaților. Rații de război, chiar dacă vedem roșii, smochine, rodii la standurile de pe marginea drumurilor. Până acum, războiul a fost blând cu ei. Poate că se pregătesc pentru ce urmează?

Mă doare tot corpul, resimt fiecare gaură din drum, fiecare piatră, fiecare palmă de pământ denivelat pe care suspensiile mașinii nu sunt în stare să le absoarbă. Câți kilometri am parcurs în mașina asta? Câți kilometri am făcut în astfel de vehicule, pe astfel de drumuri, pe cărări folosite, în mod normal, de măgari de povară, de tractoare de tot felul?

¹ *Acești munți acoperiți de cețuri îmi sunt acum lăcaș* – versuri din melodia *Brothers in Arms* (în engl., în orig.) (n.tr.)

Sunt alte vremuri. Acum alianțele noastre aici sunt din ce în ce mai arbitrare. Pe teren. Pe teren real, nu metaforic. Câștigăm încrederea câte unuia cu fiecare ceașcă de ceai băută împreună, doar pentru a ne lepăda de propriile promisiuni înainte ca gustul ceaiului să dispară de pe buze. Nu mai trăim în spatele deghizărilor. Nu ca înainte. Parametrii s-au schimbat. Deja nu mai vorbim de un joc fără miză personală. Țelul nostru deja nu mai e să nu ieșim în pierdere. Cine s-ar fi gândit măcar că am putea câștiga până în ziua aceea de neînțeles când au trecut peste zid? În același timp, pentru mine nu s-a schimbat nimic. Pentru mine totul se învâрте, încă, în jurul ideii de supraviețuire.

– M-am săturat, dracu', de jaful ăsta de mașină, spune colegul meu nimănui în mod special, numai că, în afară de translator, eu sunt singurul care vorbește engleză.

Este felul lui de a da tonul. De a crea o suprafață a lucrurilor, o pojghiță în spatele căreia să poată să rămână. Nu este o noutate pentru mine. Cunosc genul ăsta de oameni.

– Ce-ai spus? îl întreb eu.

Deși am auzit bine ce-a zis. Mă uit înspre el. Stă lângă mine pe bancheta din spate, prăbușit peste tapițeria ruptă, într-o poziție care îi va garanta dureri de spate la noapte dacă nu și-o schimbă. Capul îi e descoperit, creștetul poartă urme de început de chelie. O cicatrice groasă, prost vindecată, se întinde, ca sârma ghimpată, de pe creștet până pe obrazul stâng, cu pielea gălbuie. Cicatricea îi strânge pielea feței, transformându-i rarele zâmbete în grimase asimetrice și imposibil de interpretat.

De fapt, nu știu nimic despre el, nimic altceva decât faptul că a băut Jim Beam până când sticla pe care o adusese cu el ieri s-a terminat, iar apoi s-a reorientat spre ceva ce semăna cu terebentină, o chestie pe care o procurase ca un cunoscător, de la marginile unei piețe din Mosul. Îmi spune că îi e dor de fotbalul jucat în facultate.

Zilele astea nu mai beau nimic mai tare decât ceaiul negru. Îmi lipsește monotonia înotului. Îmi lipsesc turele de piscină, mirosul

de clorură, sunetul picioarelor goale pe lespezile umede. Îmi lipsesc musculatura încordată și durerea cauzată de exercițiul fizic.

- Am spus că m-am săturat, dracu', de jaful ăsta de mașină. Turnăm o căruță de bani în războiul ăsta, dar nu putem nici măcar să avem niște mașini de teren ca lumea. Exact exemplarul tipic cu care ne dotează Pentagonul. Corect?

Ridic din umeri. Nu mă interesează genul ăsta de lamentație pisăloagă și ineptiile pe care ți le bagă pe gât oamenii ca el. Nu l-am întrebat, dar este clar că tipul a fost militar la vremea lui. Îi lipsește inteligența extremă, vie și mortală a celor din trupele speciale navale SEAL, deci probabil că a făcut parte din trupele speciale. Inteligența lui este limitată, primitivă, concentrată asupra țelului și complet lipsită de compasiune. Nu știe nimic despre Orientul Mijlociu, despre importanța ceaiului, despre orice altceva care nu face legătură directă între A și B. Un om instruit pentru linii trasate drept, pentru forme dreptunghiulare, nu pentru contradicțiile, frustrările și răbdarea zonei crepusculare.

În lumea dinainte – cea care se sfârșise în urmă cu aproape un an, lumea aceea de care abia ne mai aducem aminte – tipul ăsta venea după mine, acționa în baza informației pe care eu i-o puneam la dispoziție. În lumea dinainte, lucram în ture diferite. Acum muncim cot la cot.

- Interpretul zice că mai durează încă o jumătate de oră, îl informez eu.

Mă las pe spate, închid ochii. Fie ca sunetele monotone, drumul denivelat, iritarea aproape imperceptibilă să mă legene până când voi adormi adânc.

Este aproape întuneric când ajungem în sat. Toate satele arată la fel. Cenușii, pline de bolovani, de pietriș, de haine puse la uscat, de capre. În amurg, putea la fel de bine să fi fost același sat din care veneam eu cu cel în care vom merge mâine. Câțiva copii pe lângă mașină,

țipând ceva ce nici n-aud bine, nici nu înțeleg. Suntem comis-voiajori ai promisiunilor și armelor și primiți ca niște eroi în fiecare colț alt acestei țări temporare. Speranțele în noi le sunt mari și noi nu facem nimic să le micșorăm. Treaba noastră este să-i entuziasmăm.

– Țsta e locul? îl întreb eu pe șofer, în arabă.

Încuviințează dând din cap și încetinește, apoi ajungem la ceea ce ar putea fi descris, cu multă indulgență, drept o piațetă prăfuită. Oameni murdari în caftane până la genunchi și eșarfe pe cap, purtând după ei un amestec pestriț de arme, stând într-un grup mic, în afara uneia dintre casele din piatră. Îi fugăresc pe copii de lângă noi.

Colegul meu doarme dus, așa că îl apuc de umăr și-l scutur vânos. Se trezește numaidecât, ca și cum abia ațipise.

– Am ajuns, îi zic eu.

– Haznaua dracu', exclamă el.

Sărim din mașină și suntem întâmpinați de oameni. Schimbăm câteva dulcegării. Colegul meu zâmbește ironic când se înclină, în schimb, rostește perfect frazele de salut. Are o înclinație naturală către limbile străine, dar nu și răbdarea necesară să învețe altceva în afară de engleză. Umbrele l-ar fi devorat într-o secundă. Nu este interesat de nuanțe.

În casa care nu este nimic mai mult decât o baracă sărăcăcioasă, cu podele de lut și o vatră deschisă, bem a suta ceașcă de ceai, iar eu mint despre intențiile țării mele. Colegul meu nu e interesat de nimic din toate astea; el vrea să trecem la faza următoare a operațiunii. Cere ceva mai tare decât ceaiul și gazdele noastre scot o sticlă de whisky pe care n-am mai văzut-o până acum. Sunt beți de victorie. Privirea lor iradiază nemurire. Chiar acum, în acest moment, au reușit să obțină victoria pentru care au luptat o sută de ani. Controlează granițele propriiei țări fictive. Au cucerit orașul Mosul în urmă cu câteva zile și nu reușesc să se oprească din a vorbi despre eroism, despre relevanța istorică a momentului. Îi felicit din nou, iar și iar și le explic ce impresionați suntem de curajul lor. Le promit arme. Sprijin aerian.

– Sprijin aerian? repetă ei, așa cum o fac întotdeauna, ca și cum cuvântul în kurdă nu e suficient de explicit pentru ei.

– O să-i ciuruim curu' lu' Saddam, dacă își arată mutra pe aici, spune colegul meu, plictisit de faptul că nu fac decât să repet întruna același lucru. Ia tradu asta, adaugă el, făcându-i un semn din cap interpretului, care se supune.

Gazdele noastre râd, se bat pe spate prietenește, își mai toarnă încă un pahar din whisky-ul acela dubios.

Până la sfârșit este toată lumea mulțumită de promisiunile mele. Vor să ajungă ei înșiși să vadă armamentul american, așa că îi luăm cu noi în Land Cruiser.

Colegul meu scoate trei cutii și o deschide pe prima în lumina farurilor de la mașină.

– Mortier, explică el. Trei mortiere. Brutele astea or să facă țandări orice tanc vrei.

Fermierii, care acum sunt partizani, luptători de gherilă, legendele locului, se apleacă și iau armele în mână. Le trec de la unul la altul.

– Vă vom învăța mai târziu cum să le întrebuințați, spune colegul meu.

– Nu este necesar, replică unul dintre luptătorii de gherilă, o legendă. Ne descurcăm noi cu armele.

Colegul meu pune mâna ferm pe mortier și îl bagă înapoi în cutie, lângă celelalte.

– Vă vom învăța mai târziu cum să le întrebuințați, repetă el.

– Putem să vedem muniția? întreabă unul dintre soldați.

Colegul meu deschide a doua cutie și le arată obuzele. Douăzeci la număr, care nici nu ajung măcar pentru un exercițiu de dimineață.

– Asta este tot? întreabă partizanii.

– Asta e tot ce avem azi, le spun eu. Dar, așa cum v-am promis, o să aducem mai multe săptămâna asta.

Mormăie îmbufnați.

– Și dacă irakienii ajung aici înaintea voastră?

– Atunci, o să le ciuruim curu', răspunde colegul meu și se întoarce spre interpret. Tradu ce-ți zic.

Fermierii râd, scuturând din cap.

În ultima cutie e muniție mai multă pentru armele lor rusești. Sunt dezamăgiți. Sperau să fie și mai multă. Strălucirea din ochii lor s-a mai domolit. Dar e încă vie.

Fermierii, partizanii șoptesc între ei. S-a stabilit ora antrenamentului militar. Luăm cina târziu. Ceaiul este înlocuit cu sticle asemănătoare celor ale colegului meu. Sunt entuziasmați și dornici de acțiune. Văd mișcările colegului meu încetinindu-se, chipul relaxându-i-se. De când am ajuns, bea constant și mult.

Interpretul ridică din umeri.

– Vor să vă arate ceva, după câte se pare. Dar nu știu ce.

În cele din urmă sunt toți de aceeași părere. Ne iau de mână. Sunt beți morți. Dezamăgirea lor că nu au primit destule mortiere era, se pare, temporară. Au devenit soldați, luptători de gherilă, au devenit iar, pentru o vreme, legende. Ne conduc prin sat. Pe drumurile de pietriș și bolovani, scăldate de lumina lunii, prin întuneric și străfulgerări de argint. Ajungem la o altă adunătură de case mici, joase, puțind a capră. Poate că sunt grajduri sau șuri. În fața uneia dintre case stă un partizan bărbos, o altă legendă. De umăr îi atârnă o mitralieră rusească. În colțul gurii, o țigară care abia arde.

Scapă țigara pe pietriș, o stinge cu călcâiul și deschide ușa strâmbă, din lemn, și ne permite să intrăm. Luminile de la lanternele partizanilor saltă și se zbânțuie în întuneric, iar noi nu reușim să ne concentrăm să vedem ce e înaintea noastră. Putoarea e insuportabilă. Animale și încă ceva, ceva mult mai înțepător. În cele din urmă, lanternele se focalizează pe o pereche de saci în colțul din spate al grajdului, cât mai departe posibil de ușă. Trei dintre partizani se duc înspre saci și încep să îi lovească, să țiepe la ei, să rupă din ei.

Sacii se mișcă, gem, încearcă să se facă mici. Partizanii îi ridică. Doi tineri, nici măcar nu au încă optsprezece ani, cu fețele distruse de lovituri, îmbrăcați în uniforme largi și zdrențuite. Doi tineri irakieni terorizați.

Legende rîd și îi scuipă. Îi înjură în arabă. Interpretul se întoarce spre noi, ridică din umeri.

– Spun că prizonierii refuză să vorbească. Susțin că nu sunt altceva decât niște soldați de infanterie.

Clatin din cap.

– Deoarece exact asta și sunt. Doar niște soldați de infanterie. Ce vor să le spună altceva?

Cu colțul ochiului îl văd pe colegul meu dispărînd pe ușă afară.

Îl ajung din urmă la Toyota. Caută ceva. Capota e ridicată. În jurul gâtului are cablurile de pornire ale bateriei.

– Ce naiba faci aici? îl întreb eu.

Nu-mi răspunde. Se bagă cu amîndouă mâinile în mașele mașinii, apucă de baterie și o scoate afară. O pune pe pietriș.

– Ajută-mă, îmi zice el, abia articulat.

– De ce?

Deși știu foarte bine ce are de gând.

– Nu fi idiot, îmi zice el.

Se uită direct în ochii mei. Privirea îi este aprinsă de o nouă strălucire. O străfulgerare de sadism pur. Sunetul metalic al cablurilor în momentul în care le conectează.

– Puțintel din astea direct în coaie o să le dezlege limba amicilor irakieni.

– Cât de beat ești, fir-ai al dracu'? îl întreb eu. Sunt numai niște puștani din infanterie care au fost lăsați în urmă după retragerea din Mosul.

– Dacă nu vrei să mă ajuți, n-ai decât să rămâi în mașină, zice el și se apleacă să ia bateria.

Controlul de sine se scurge din mine ca uleiul din motor. Îi văd

privirea dansând de entuziasm. Nu mai este nimic de zis. Niciun argument n-ar funcționa.

Desfac capsă de la tocul în care port Glockul meu. Îi simt greutatea în mână. Aud urlete venind dinspre grajd. Voci gălăgioase. Lovituri. Unde naiba este interpretul? Unde e șoferul?

– Îți mai dau o singură șansă să pui dracu' bateria aia înapoi în mașină, îi zic eu.

Își întoarce capul spre mine, clătinându-l. Apoi se proptește în fața mea.

– Ia te uită, da' văd că ești o curvă nesuferită și dată dracu', ei? Exact ca și curva aia a ta, din Damasc.

Îl pocnesc în nas cu mânerul pistolului. Aud osul și cartilajul sfărâmându-se. Văd sângele scurgându-se pe pietre. Îl încalec și mă așez pe pieptul lui înainte să aibă măcar timp să-și acopere fața cu mâinile.

– Ce dracu' ai spus? îl întreb eu. Ce mama dracului știi tu despre Damasc?

În gură am un gust metalic și de endorfine. Nu mai este cale de întoarcere. Apăs cu putere mânerul pistolului în orbita unuia dintre ochi, împingându-i ceafa, cu forță, în pământul argintiu și însângerat.

– Din cauza ta a crăpat curva aia, șuieră el printre dinți. Din cauza ta a fost spulberată în mii de fărâme...

– Taci! urlu eu, apăsând cu arma și mai tare în orbită.

Apoi cineva mă ia pe sus, de pe el. Niște mâini mă apucă și mă țin strâns. Pistolul îmi este smuls din mâini. Îi văd pe fermieri cum se apleacă asupra colegului meu, cum îl ajută să se ridice de jos. Să-l mențină pe picioare, să-l țină departe de mine. Scui pă sânge pe pietriș, pufnește pe nas și scutură din cap. Șuierături.

– Tu trebuia să fii în locul ei. Sper că știi asta, poponar nenorocit.

Ieșim din sat a doua zi, la prima oră. Plouă. Mai degrabă e burniță. Lăsăm în urmă trei mortiere, douăzeci de grenade care nu pot să

facă pagubă blindatelor și câteva gloanțe pentru Kalașnikovurile lor și doi irakieni abuzați. Ne lăsăm și amintirile în urmă. Sângele de pe pietre. Ce-a fost spus și ce n-a fost spus. Nu există niciodată o alternativă la mersul înainte.

Mă întorc. Colegul meu deja doarme dus pe bancheta din spate. Un bandaj improvizat și duhoarea mahmurelii lui sunt singurele rămășițe ale zilei de ieri. Însă mintea îmi este încă în alertă. Mă gândesc la zvonuri și la bârfe. Ce nu voia să-mi spună irakianul de pe vapor, în Stockholm. Ce nu voiam nici eu să-mi spună.

Mă gândesc la ochii mari ai copilului. La felul cum am părăsit-o. Și la cum nimic în lume nu poate schimba asta. Mă gândesc la acoperișurile din Beirut. Căldura sufocantă și rezistența declanșatorului. Mă gândesc la toate lucrurile în care trebuie să avem încredere, ca să nu permitem lumii să se sfârșească. Alianțele mereu în schimbare. Mă gândesc la planurile de distrugere pe care i le-am dat irakianului în seara aceea înghețată, la decorațiunile de Crăciun reflectate în apă, în ochelarii lui. Toate fac parte dintr-un aranjament deja schimbat, pervertit, inversat.

Mă gândesc la fermierii pe care tocmai i-am lăsat în urmă, care vor fi executați în momentul în care Saddam se va întoarce spre nord. Mă gândesc că nu facem niciodată ceea ce spunem că o să facem. Nu ne ținem niciodată de promisiuni. Întotdeauna sfârșim prin a-i sacrifica pe cei pe care ne-am propus să-i salvăm.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Cum naiba l-au găsit din nou? Asta era întrebarea pe care Mahmoud și-o pusese, iar și iar, tremurând încă, după ce fusese nevoit să fugă în metrou în dimineața aceea, după experiența aproape mortală prin care trecuse. Cum naiba s-a putut întâmpla? L-au urmărit ieri? Până la Muzeul African și apoi la hotel. Dacă, într-adevăr, l-au urmărit, atunci trebuie să fie invizibili. Alesese hotelul absolut la întâmplare. Din ce știa, fotografia lui nu ajunsese în presa belgiană. Nu se logase la internet, nu folosisese telefonul. Nu avea niciun sens.

Mahmoud cumpără o cutie de Coca-Cola și o baghetă cu pizza de la un chioșc din Gara Centrală. Pizza era tare ca lemnul și părea a fi umplută cu lipici și presărată cu pietriș. Își continuă drumul către unul dintre peroane. Erau cu el în mod constant: stresul și paranoia. Ca și cum ar fi fost pe o scenă. Ca și cum toată lumea se uita la el, îl observa, așteptând momentul potrivit să-l atace.

Nu mai putea continua așa. Să rățăcească haotic, neavând alt țel decât să se ascundă. Era complet pasiv, reactiv mai degrabă decât activ.

Așa cum se prezentau lucrurile în momentele acelea, nu-și putea imagina cum ar fi putut să aibă mai puțină inițiativă. Ceva trebuia să se schimbe. Se așeză pe o bancă și așteaptă următorul tren, scuturându-și nervos picioarele. Lângă el, auzi un bărbat înjurând în engleză că n-avea semnal la telefon.

Mahmoud îngheță. Nu-i venea să creadă că nu s-a gândit la asta până atunci.

Animat de o nouă energie, aruncă rămășițele prânzului său jalnic în cel mai apropiat coș de gunoi și se grăbi să urce scările și s-o ia înapoi pe unde a venit, prin tunelul duhnind a urină. Urmă semnele ruginite care îi indicau prezența toaletelor la subsolul gării.

Plăti treizeci de centime femeii care stătea de pază la ușă. Cele două monede fură aruncate cu zgomot în vasul de porțelan de pe masa de picnic la care stătea. Cabinele erau goale și surprinzător de curate. O alege pe prima, încuie ușa în urma lui și coborî capacul la veceu. Își scoase rucsacul de pe umeri și-l goli pe capac. Pașaport, portofel, telefoane mobile și baterii, prezentarea PowerPoint și programul pentru conferință. Lenjerie intimă și șosete. O cămașă și un tricou. Cartea lui Philippe Sands, *Torture Team*, în ediție de buzunar, pe care o citise în avion și care îl adormise. Și portofelul lui Lindman. Îl cercetă repede. Un card American Express, un VISA. Nu avea niciun card auriu. Două sute de euro în bancnote de douăzeci. Un permis de conducere și un bon de la un depozit securizat în Paris. Mahmoud se opri. Se mai uită o dată la bon, îl întoarse pe cealaltă parte. Lindman îi spusese că a ascuns ceva în Paris. Exista un loc mai bun decât un depozit securizat? Poate că merita să afle. Puse bonul în portofelul lui și continuă să cerceteze conținutul rucsacului fără să știe exact ce căuta. Orice ar fi fost, se pare că nu era printre lucrurile lui. Pipăi buzunarele rucsacului și cele ale hainelor de pe el. Nimic. În cele din urmă întoarse pe dos rucsacul de nailon, cu totul.

Și, pe fundul rucsacului, în colțul din stânga, ceva era prins cu bandă adezivă neagră. O smulse, exaltat, și ținu obiectul de dedesubt la lumina rece, fosforescentă, a becului. Arăta ca o cutie de chibrituri foarte tehnologizată, încapsulată complet în plastic dur. Un transmițător cu GPS. Așa reușiseră să-l urmărească, așa l-au găsit la hotel.

Și, mai rău de atât: așa îl găsiseră pe Lindman. Se așeză pe podeaua toaletei, ținând încă în mână transmițătorul. Îi condusesese

pe americani, sau ce-or fi fost ei, direct la Lindman. N-a contat câte manevre evazive făcuse. Gândul în sine îl îmbolnăvea. Moartea lui Lindman a fost greșeala lui. El era vinovat. Cum a putut să fie atât de naiv? Dar nu luase totul chiar în serios. Chiar și când erau indicii care să-i arate că era urmărit, n-a crezut cu adevărat. Dar în situația asta nu-și putea permite să fie cuprins de remușcări și de anxietate. Poate că va veni și vremea aceea. Dar, cu siguranță, nu acum.

Se ridică de jos cu mare efort și își adună lucrurile. Aruncă ambele telefoane și bateriile într-un coș mic de lângă veceu. Pentru o clipă, se gândi să arunce și transmițătorul acolo, însă se răzgândi și îl puse în buzunar. Celelalte lucruri – cartea și chiloții, pașapoartele și portofelele – le îndesă înapoi în rucsac.

La ieșirea din gară, se întrebă cum reușiseră să-i planteze transmițătorul în rucsac. Nu-l lăsase la cală, în avion și nu-l pierduse din ochi nicio clipă. Cu excepția momentului în care l-a scăpat de pe umăr, la aeroport. Tipa aia blondă, frumoasă, cu coadă de cal și cu ochii albaștri. Oare să fi fost posibil? De ce nu? De ce s-o excludă din ecuație și să n-o creadă în stare, doar pentru că era o gagică arătoasă? Scutură din cap. Ce idiot indolent fusese!

Mahmoud urmă indicatoarele spre o stație de autobuz și sări rapid, printre uși, în primul care apărui. Se așeză pe un scaun gol din apropierea ușilor. Cu mâna stângă plasă transmițătorul GPS sub scaun. Banda adezivă încă mai era lipicioasă. Când se asigură că se ținea bine de scaun, sări din autobuz înainte ca ușile să se închidă. N-avea nici cea mai vagă idee unde se ducea autobuzul, însă cel puțin o să-i țină pe urmăritorii lui ocupați o vreme. Cât despre el, era momentul să preia inițiativa.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Nimeni nu putea intra în Parlamentul European fără o invitație anume sau fără un card special de acces, o legitimație, ca să vorbim pe limba Bruxelles-ului. Toți oficialii UE erau deținătorii unor legitimații, așa cum și unii lobbyiști aveau carduri speciale, permanente. Legitimația de lobbyist a lui George îi permitea accesul în Parlament în zilele de lucru, între 8.00 a.m. și 6.00 p.m.

La opt fără două minute, George era deja la coadă pentru verificarea obligatorie de securitate, așteptând ca servieta să-i fie scanată. Era palid. Și acoperit din cap până în picioare de o transpirație rece. Avea pungi negre sub ochi care îl făceau să arate ca și cum ar fi încheiat un meci de box în care altcineva ieșise învingător. Nici nu se simțea altfel, oricum. N-a închis un ochi de când s-a întors de la Reiper, în seara dinainte. A zăcut în pat, privind în tavan, întorcând pe toate fețele, în minte, iar și iar, situația în care fusese vârat, fără să găsească vreo portiță de scăpare. Să refuze să facă ceea ce Reiper voia de la el însemna că viața lui s-a terminat. Închisoare. Cu siguranță, va fi dat afară de la Merchant & Taylor.

Nu era o opțiune.

Pe de altă parte, să facă ceea ce Reiper îi ceruse însemna să fie complice la mai multe infracțiuni. Reiper l-ar fi avut cu și mai multe la mână. Asta, cu siguranță, nu era o perspectivă plăcută. Unde avea să sfârșească toată chestia asta? Trebuia să recunoască adevărul: Digital Solutions, oricine vor fi fiind ei cu adevărat, puseseră stăpânire pe el. Le aparținea.

La cinci și jumătate, în sfârșit, renunțase, se ridicase din pat, făcuse un duș și se îmbrăcase. Din câte se părea, singura lui șansă de a duce la bun sfârșit misiunea încredințată era să pătrundă în biroul Klarei înainte ca ea să ajungă. Josh îi dăduse un soi de cheie electrică universală care, chipurile, avea să deschidă rapid orice ușă în Parlamentul European, fără să distrugă încuietoarea.

– N-ai cum să greșești, prietene. E floare la ureche, îi spuse Josh, bătând palma forțat cu George și rânjind cu dinții aceia ai lui, albi ca spuma laptelui, un gest care se voia și încurajator, și batjocoritor, deopotrivă.

Desigur, ca toți băieții, când era mic, George își imaginase să fie spion. Visase cu ochii deschiși cum intra prin efracție în birouri încuiate, cum ajungea să pună mâna pe informații strict secrete, în același timp fermecând fete superbe. Livrări secrete de colete prin parcuri întunecate. Să urmărească și să fie urmărit. Dar ce i se întâmpla în acele momente i se părea scârbos. Se simțea ca un hoț nenorocit. În plus, era complet înspăimântat. Ce-o să facă dacă o să dea peste Klara în birou? Și l-ar găsi pe el acolo? Sau, mai rău, ce-ar face Reiper dacă ar afla că a ratat misiunea?

Era rar lucru pentru un asistent să fie la muncă înainte de 8.30. Întâlnirile și apelurile telefonice în Parlamentul European încep, de obicei, după ora nouă. Dacă ar putea ieși din biroul Klarei înainte de 8.20, ar trebui să fie în siguranță. Spera că așa vor sta lucrurile. Cămașa era pătată la subsuori cu cercuri de transpirație. Scârbos.

Înainte să plece de acasă, studiasse, cu atenție, harta Parlamentului European de pe website-ul instituției ca să afle, cu exactitate, amplasarea birourilor Klarei și al lui Boman. Știa, din experiență, că fiecare birou avea două uși: una care dădea în holul exterior și una, în biroul de alături.

Își luă servieta de pe banda rulantă din zona de securitate și începu să meargă spre lifturile care urcau spre birourile delegației Social-Democrate Suedeze, de la capătul coridorului, la etajul șaisprezece.

Coridorul era pustiu, așa cum George sperase că o să fie. Pașii lui silențioși, înfundați în mocheta de un albastru-deschis, erau singurul zgomot perceptibil. Birourile Klarei și al lui Boman se aflau chiar la capătul coridorului. Privi, stresat, în jur, și scoase din buzunar cheia electrică pe care i-o dăduse Josh. Arăta ca un epilator electric de mici dimensiuni. Atașă o tijă lungă, din metal, la un capăt al aparatului și apăsă rapid butonul de pornire. Începu să bâzâie, exact așa cum făcuse și în noaptea precedentă, când îi arătase Josh cum funcționează. Apoi eliberă butonul și aparatul se opri.

Mâinile îi tremurau. Cămașa îi era lipită de spate. Aruncă încă o privire peste umăr și scoase o punguță de cocaină din buzunar. Dar o doză minusculă, o linie cum se spune în argoul obișnuit. Ca să fie totul cum trebuie.

Un gest destul de dezgustător din partea lui să se drogheze în dimineața aceea, dar era o urgență. Nu făcea totuși parte din plan. Dacă n-ar fi fost Reiper și tâmpenia la care îl supunea, nu s-ar fi gândit în ruptul capului să se apuce să tragă pe nas o linie dimineața. Niciodată. Nici gând. Însă date fiind circumstanțele astea... Nici nu se punea problema, asta era o excepție. Presără puțină pudră albă, pură, pe cardul lui American Express. Nu s-a deranjat s-o mai aranjeze într-o linie, ci doar puse nara stângă peste ea și o trase pe nas dintr-o suflare. Simți cum sinapsele răspund imediat. Trupul i se animă instant. Vedeă lucrurile mult mai clar. Deveni concentrat, controlat. Închise ochii și scutură puternic din cap, apoi își curăță nara de praf, ștergând-o cu degetul mare și arătătorul. Poate că, în cele din urmă, chiar exista o cale de soluționare a chestiei ăsteia.

George se uită la ceas. Era ora 8.07. După calculele lui, mai avea treisprezece minute la dispoziție. Ar face bine să se grăbească. Scoase din servietă o piesă alungită, din metal, cu un cârlig mic la un capăt. Fără să mai ezite, îl introduse în încuietorea ușii de la biroul Klarei, în așa fel încât să țină fix, în loc, o parte a broaștei și apoi inseră o lamă subțire a aparatului electric în același orificiu, lângă cârlig. Apăsă

butonul de pornire și începu să manevreze aparatul peste butucul din încuietoare.

Nu îi luă mai mult de douăzeci de secunde să deschidă prima încuietoare. Inima îi bătea în piept, gata să iasă. Ținându-și răsuflarea, apăsă clanța și deschise ușa biroului Klarei. Făcu un pas înăuntru și încuie ușa în urma lui. Dacă apărea cineva, avea timp să se repeadă în biroul lui Boman, prin ușa de legătură. Biroul Klarei arăta ca orice alt birou al oricărei asistente din Parlamentul European. George văzuse o grămadă în toți anii ăștia de când se afla în Bruxelles. Acesta era totuși oarecum mai bun, pentru că era situat la un etaj destul de sus și era pe colț. Vederea de acolo era nemaipomenită. Însă chiar nu avea timp să stea s-o admire în momentul acela.

Laptopul Klarei, subțire, argintiu, ca folia de aluminiu, stătea pe birou. Bingo. Era în standby. Ridică ecranul monitorului ca să-l pornească. Nu mai avea decât zece minute. În momentul în care laptopul fu operațional, George introduse stickul în portul special USB și făcu clic pe iconița care îi apăru pe ecran. Puse aplicația pe desktop. Programul porni singur. Azi-noapte Josh îi arătase de cel puțin zece ori cum să facă. Nu-i trebuia decât un minut. În timp ce aștepta să se instaleze programul, atașă o capsulă mică, din plastic, pe partea de dedesubt a biroului Klarei, cât mai departe de scaun. Dispozitivul avea un soi de adeziv pe partea de sus și se lipi ușor. Repetă manevra și sub biroul lui Boman, apoi se întoarse să vadă dacă programul se instalase deja pe laptopul Klarei.

Exact în momentul în care se așază în fața calculatorului Klarei pentru a scoate stickul, auzi cheia în yală. Cum naiba era posibil? Asistenții nu veneau niciodată atât de devreme. Smulse stickul din laptop. Trânti ecranul monitorului și îl trimise iar în standby. Dintr-un pas ajunse în biroul lui Boman. În momentul în care închise ușa, văzu ușa de la biroul Klarei deschizându-se și simți un miros slab de parfum. De ce nu o auzise venind pe hol? Evident, mochete puse din perete în perete. Îi tremurau picioarele. Prin

peretii subțiri o putea auzi pe Klara mișcându-se în camera cealaltă. Auzi cum îi sună telefonul.

– Bună, Eva-Karin, o auzi el spunând. Da, sunt aici. Bineînțeles, pot să le printez. Bine, ne vedem în câteva minute.

La naiba, Boman era în drum spre birou. George știa că ar trebui să se strecoare afară pe ușa exterioară care dădea în hol, dar nu se putea convinge s-o facă. Rămase ținut de perete, încercând să-și recâștige controlul asupra propriului corp. În cele din urmă, își adună curajul și parcurse, zburând aproape, distanța dintre perete și ușă. Încet, cât de încet putu, apăsă clanța. Se deschise cu un clic. În capul lui George, clicul acela răsună ca reverberațiile unei împușcături. Dar nu avea timp de pierdut. Slavă Domnului că totul în locul ăsta era nou și nimic nu scârțâia. Împinse ușa suficient de mult, ca să poată ieși. Nu avea cum s-o încuie după el. Spera că or să creadă că personalul de serviciu o uitase deschisă în noaptea precedentă. Alergă spre capătul coridorului, așteptându-se în orice moment să audă deschizându-se în spatele lui ușa biroului Klarei. Însă nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, ajunse la lifturi și apăsă butonul frenetic. Se deschiseră ușile de la cel mai îndepărtat lift. În graba lui de a intra, dădu nas în nas cu Eva-Karin Boman.

– Scuze, îmi pare teribil de rău, mormăi el, ascunzându-și fața.

Eva-Karin nu păru să-l bage în seamă deloc. Trei minute mai târziu, George stătea pe trepte, la intrarea principală în Parlament, ținându-și capul între genunchi, încercând să respire din nou normal. „Ce fac? gândi el. Ce mama dracului fac?” Mâna stângă căuta în străfundurile buzunarului lui după punguța cu cocaină. Dacă după tot ce s-a întâmplat în dimineața asta nu merita o linie, atunci ce anume ar fi trebuit să facă să merite una?

20 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

Gabriella Seichelman se grăbi să străbată coridorul de la intrarea în clădirea Instituției de Drept Administrativ din Stockholm, situată pe strada Tegeluddsgatan. Cercetă cu privirea ecranele care indicau în ce încăpere va avea loc audierea. Mai avea încă douăzeci și cinci de minute până începea și își pregătise clientul, Joseph Mbila, până la ora șase seară. Ar trebui să fie totul în regulă.

Dar nu așa stăteau lucrurile, de obicei, înainte să apară în fața Curții. Întotdeauna avea grijă să își lase măcar jumătate de oră la dispoziție, undeva, într-o cameră de ședințe disponibilă, unde să fie numai ea, o cană de ceai și documentele de care avea nevoie. Asta era rutina ei, talismanul ei. În mod normal, știa cazul aproape pe dinafară înainte ca audierea să înceapă. Însă jumătatea aceea de oră era modalitatea ei de a intra în rol, de a se concentra. Felul ei de a bloca orice altceva, de a rămâne cu simțurile alerte. Să nu aibă acea jumătate de oră la dispoziție... nu, nu așa trebuia să fie.

Gabriella era maestră în a se detașa de tot ce se întâmpla în lumea din jurul ei. Știa că dintre toți obsedații de muncă din prestigioasa firmă de avocatură Lindblad & Wiman, ea era cea care muncea cel mai mult. Nu era nimeni mai devotat ca ea clienților ei. Nimeni care să stea mai târziu ca ea la birou. Nimeni nu se trezea mai devreme decât ea. Primise o mulțime de priviri invidioase când fusese primită ca membru al Baroului Suedez înaintea oricărora dintre colegii ei mai în vârstă. Era pe drumul cel mai scurt către ierarhia de vârf.

Și începuse să i se urască. Încet, aproape imperceptibil, începuse să devină exact genul acela de femeie detestată de ea și Klara când erau în facultate. O carieristă. O persoană care nu era interesată de nimic altceva, în afară de slujba ei și de ierarhia profesională. Când fusese ultima dată când își luase o vacanță? Când a fost ultima dată când a stat trează toată noaptea, petrecând? Când a fost ultima dată când a sărutat pe cineva? Când a fost ultima dată când a simțit și altceva în afară de neliniștea aceea care o îmboldea mereu că nu citea destul de mult, că nu ținea pledoaria destul de clar, că nu lucra mai multe ore pentru a-și salva clientul? Când a fost ultima dată când a ascultat unul dintre albumele care, cândva, însemnaseră totul pentru ea, dar care în momentele acelea acumulau praf în spatele dulapului, sub teancurile de hârtii care creșteau din ce în ce mai mult?

În ultima vreme simțea asta din ce în ce mai pregnant. Pereții începură să se strângă în jurul ei. Singurătatea, gândurile ascunse în spatele peretilor groși de cazuri și de hârtii. Inutilitatea de neînțeles a tot ceea ce făcea.

Chestia asta o speria îngrozitor, așa că nu făcea decât să se arunce din nou, cu capul înainte, spre următorul țel, spre următorul client, spre următoarea săptămână de lucru de optzeci de ore. Se convinsese pe sine că era necesar. Că, într-adevăr, clienții ei aveau nevoie de ea. Că în momentul în care va deveni partener în firma în care lucra, totul se va potoli.

O Crăciuniță roșie și o lampă albă, în formă de lumânare erau frumos așezate în cușca recepționerei. Marți va fi ajunul Crăciunului. Dumnezeu, singurele amintiri pe care le avea Gabriella din toamna aceea erau din sălile de judecată, secțiile de poliție și din agențiile guvernamentale. Și din biroul ei. Cele mai multe erau din biroul ei. Chiar înainte să ajungă la recepție, auzi pe cineva în spatele ei strigându-i numele.

– Gabriella Seichelman?

Se opri, se întoarse cam prea repede și alunecă pe dalele de piatră cenușie din hol. O mână o prinse și o ajută să se echilibreze.

– Trebuie să recunosc că vă mișcați repede, nu glumă, spuse vocea atașată mâinii respective.

Gabriella își întoarse capul și zâmbi strâmb. Roși, fără voia ei. Vocea aparținea unui bărbat de vreo cincizeci de ani. Păr sur, tuns scurt, sub o șapcă neagră, blugi scămoșați, ridicați puțin cam prea sus, o cămașă ieftină și o geacă din piele până în talie și destul de purtată. Un polițist în haine civile. N-avea nicio îndoială. Dacă era ceva ce Gabriella putea să identifice imediat, era un polițist în civil.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el îi și arată legitimația.

– Numele meu este Anton Bronzelius, se prezentă el. Lucrez în cadrul Săpo.

– Da? spuse Gabriella evaziv, începând să devină neliniștită.

Nu avea timp pentru asta. Chiar deloc.

– Aveți o secundă? întrebă Bronzelius. Sau haide să începem altfel: știu că aveți o secundă...

Polițistul își verifică ceasul de plastic de la mână.

– Știu, de asemenea, că aveți douăzeci și cinci de minute înainte să înceapă audierea. Și mi-am îngăduit să rezerv o sală de conferințe pentru noi amândoi.

Gabriella butona la telefonul mobil. Se uita să vadă cât era ceasul. Încă nouăsprezece minute până începea audierea. Sigur, Joseph era pregătit. N-o aștepta să apară în următorul sfert de oră. Picioarele îi zvâcneau pe sub masă. Se juca iar cu telefonul. La naiba, nu așa trebuia să fie.

Măcar Bronzelius n-a pierdut vremea. Abia intraseră în sala de conferințe, că îi și aruncă două tabloide pe suprafața albă a mesei dintre ei. Toate sălile astea erau albe. Gabriella simțea că a petrecut mai multe ore în genul ăsta de cameră decât în propriul apartament, cu pereții lui văruiți în alb.

Titlurile erau aproape identice. Diferite versiuni pentru SUEDEZ CĂUTAT PENTRU CRIMĂ ÎN BRUXELLES. *Expressen* alesese să adauge și cuvântul „terorist“. *Aftonbladet* folosisese sintagma „soldat de elită“. „Ce șleahță de idioți sunt ăștia de la *Expressen*! medită Gabriella. Aia cu «soldat de elită» s-ar vinde mult mai bine decât orice alt articol cu teroriști.“

– Ați auzit despre asta? începu Bronzelius.

– Ei bine, citesc ziarele, răspunse Gabriella. Așa că, da, am auzit despre asta. Dar tot ce am văzut au fost doar titlurile de dimineață, de pe internet. Nimic mai mult.

Bronzelius dădu calm din cap. Era ceva la omul ăsta. O sinceritate anume. Ceva care îi dădea un sentiment de siguranță. Gabriella se simțea mai calmă.

– Ce urmează să vă spun trebuie să rămână între noi. Trebuie să rămână absolut secret. Sunteți avocat. Știți foarte bine ce înseamnă asta.

– Da, înțeleg conceptul de confidențialitate.

Zâmbi oarecum jenată. Bronzelius părea cât se poate de serios.

– Teroristul – sau soldatul de elită, depinde ce ziar citiți – este Mahmoud Shammosh, spuse el.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Klara se lăsă pe spate în scaun și se roti, ca să se uite pe geam, la incredibila vedere asupra Bruxelles-ului din biroul de la etajul șaisprezece. Departe de calculatorul care zumzăia. Departe de notițele ei de la întâlnirea cu Eva-Karin. Dimineața era înghețată și cerul albastru și curat. Fumul din coșurile caselor plutea, tăcut și alb, peste acoperișuri. Era ca și cum ar fi înghețat în zborul lui spre albastrul acela nesfârșit. Strălucirea soarelui era atât de intensă, încât Klara trebui să-și ferească privirea și să și-o întoarcă din nou asupra biroului.

Nu putea să suporte să se uite la el. Nu putea să sufere reflexiile luminii de pe clădirile Uniunii Europene; contururile lor deveniseră brusc atât de luminoase, încât o dureau ochii. Ziua aceea era una în care avea sentimentul că totul se întâmpla pentru prima dată. Ca și cum Pământul s-ar fi învârtit cu câteva grade în jurul axei sale, ca și cum Universul s-ar fi extins sau s-ar fi contractat. Ca și cum s-ar fi trezit într-un alt trup, înțesat de experiențe pentru care nu avea niciun fel de amintiri. Anii ei de adolescență fuseseră plini de astfel de zile. Poate că toți adolescenții aveau astfel de zile. Închise ochii și șterse ceea ce s-ar fi putut numi o lacrimă în colțul ochiului.

După ce întorsese rama foto, rămase acolo, în fața peretelui incredibil de alb al lui Cyril, uitându-se în gol. Încercând să tragă adânc aer în piept. Gândindu-se la ceea ce obișnuia bunicul să spună, nu o dată: „Stâncă și sare. Din asta suntem făcuți noi, ăștia din arhipelag.“

Stâncă și sare.

Încet, își coborî privirea spre fotografia alb-negru.

Erau frumoși. Toți trei erau frumoși. Fetița probabil că avea trei ani. Arăta atât de fericită pe umerii lui Cyril. Era aplecată asupra lui, iar părul ei lung și des se contopea cu buclele lui rebele, lejere, lăsate așa în vacanță. Ochii ei mari și negri priveau direct în camera de luat vederi. Cyril era fără cămașă și avea capul ridicat în sus, sărutându-și fata pe obraz. Lângă el, cu un braț prelung și catifelat, îmbrățișând, într-un mod foarte firesc, talia lui Cyril stătea o femeie care părea atât de sănătoasă și de relaxată, încât Klara simțea că nu mai poate respira. Cu pistruii ei fini, cu nasul micuț, cu părul atins de stropi sărați, cu rochia ei de plajă și cu picioarele bine bronzate, femeia ar fi putut foarte bine să fie un manechin. Poate chiar era. În spatele lor se întindea o plajă, iar dincolo de ea, valuri și mare. Era imaginea arhetipală a familiei franceze fericite.

Oare cât timp rămăsese acolo, cu fotografia în mână, luptându-se cu tentația de a o trânti de perete atât de tare, încât rama simplă să se sfarme și sticla să se facă mii de fărâme pe parchet, răspândindu-se ca argintul viu? În cele din urmă, a pus-o înapoi în sertarul din care o scosese. S-a ridicat și s-a îmbrăcat. Și-a pus telefonul în geantă și a plecat la birou.

Stâncă și sare.

Când auzi telefonul de pe birou sunând, la început se gândi să nu răspundă. Nu voia să discute cu nimeni, nu putea să îndure gândul că va trebui să se gudure pe lângă Eva-Karin. Dar, după ce-l auzi sunând pentru a șasea oară, decise că orice era mai bun decât ce simțea în momentul acela.

– Da? răspunse ea.

– Mademoiselle Walldéen, vă caută un domn Moody, se auzi recepționera spunând în franceză, la capătul celălalt al liniei.

Klara rămase fără grai. Era ca și cum compoziția în sine a aerului

atmosferic se schimbbase dintr-odată, ca și cum ea trebuia să se chinuie pentru a-și oxigena sângele.

– Klara, spuse o voce în telefon. Ești acolo?

Vocea lui era mai ascutită decât și-o amintea. Cuvintele păreau să se comprime. Încercă să respire normal, dar era imposibil.

– Moody, șopti ea.

Apoi nimic. Klarei îi luă câteva secunde să rupă, în sfârșit, tăcerea.

– A trecut multă vreme.

Îl putea auzi la celălalt capăt, respirând greu. Da, trecuse multă vreme. Totuși știa că ceva era în neregulă.

– Trebuie să te văd, spuse Mahmoud.

În voce i se simțea tensiunea și agitația, ca și cum l-ar fi străbătut un curent electric. Klara începu să se simtă vinovată că nu-i răspunsese la e-mail. Nu pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că n-a știut ce să-i scrie.

– Acum? întrebă ea. Vrei să ne vedem acum? Ești în Bruxelles?

– Poți să pleci de la birou?

– Moody, ce e? S-a întâmplat ceva?

– Nu pot să-ți spun acum. Nu la telefon. Ne putem vedea?

Klara se gândi un moment. Avea sentimentul ciudat că se afla la o răscruce de drumuri.

– Da, spuse ea într-un sfârșit. Nicio problemă. Unde am putea să ne întâlnim?

Primăvara anului 1994

Sediul CIA din Langley, Virginia, SUA

Toți suntem suspecti; ba mai mult de atât. Vinovați până la proba contrarie. Nemișcăm pe holuri ca niște umbre. Umbre care sunt umbrele umbrelor. Cei mai curajoși schimbă priviri cu înțeles peste maldărele de documente mărunțite, de calculatoare huruitoare. Discuțiile din jurul dozatoarelor cu apă sunt șoptite, intense, pline de neîncredere și atent măsurate. Cei care sunt obiectul unor anchete oficiale își poartă stresul ca un clopoțel legat de gât, ca Steaua aurie a lui David. În cantină stau singuri, cu tăvile și cu gândurile lor de pensie, economiile pentru întreținerea la facultate a copiilor topindu-se cu fiecare interogare, cu fiecare nouă și, mai mult sau mai puțin, explicită suspiciune. Nimeni nu vorbește despre asta. Și totuși, toată lumea discută despre asta.

Au trecut deja câteva săptămâni de când l-au ridicat pe Aldrich Ames. Vertefeuille și grupul ei operativ de cucoane trecute și pensionate de la etajul al doilea. O cârțiță la Langley. Un nou Kim Philby chiar la noi acasă. Este mai rău să-ți trădezi țara pentru bani decât pentru o ideologie? Opinia generală a celor adunați în jurul dozatoarelor cu apă e că da.

Și acum clădirea e plină de agenți FBI. Polițiști necomplicați, în costume închise la culoare. Ar fi putut la fel de bine să fi fost îmbrăcați în uniformă în acest teritoriu unde cămășile și pantalonii kaki sunt o regulă. Ei nu știu nimic despre noi, despre munca noastră. Este o glumă. Detectoarele de minciuni nu funcționează când vine vorba de cineva care nu face diferența între minciună și adevăr. Sunt irelevante pentru cei cărora nu le pasă care este una și care cealaltă.

Nu sunt surprins când aud pași pe mocheta îndreptându-se spre biroul meu și nu mă deranjez să-mi ridic privirea în momentul în care ușa se deschide fără să fi bătut cineva în ea în prealabil. Tacticile lor sunt evidente, de modă veche, la fel de familiare ca și o pereche de cizme uzate. Un bărbat obosit, cam de-o vârstă cu mine, intră în birou. Are nevoie de o tunsoare și de cel puțin 15 kilograme în minus, dacă vrea să evite un atac de cord ale cărui simptome deja le-a simțit, după gâfâielile pe care le scoate din piept. Un stagiar, cu pomeții înalți, îmbrăcat într-un costum nou, chinându-se să-și țină testosteronul sub gulerul de la cămașă, îl urmează îndeaproape.

– Dacă ne spui imediat ce vrem să știm, va fi mai ușor pentru toată lumea, zice bobocelul, pironindu-și asupra mea ochii de puiut abia ieșit din academie. Deja știm aproape tot ce e de știut, așa că tot ce trebuie să faci e să umpli golurile.

Bărbatul mai în vârstă se așază pe unul dintre scaunele jerpelite din oțel din fața biroului meu și își ridică ochii în tavan, uitându-se la plafonul antifonat. Cel mai vechi truc din lume. Arunci o acuzație, îți prinzi suspectul cu garda jos și vezi cum reacționează. Chestia asta ar putea funcționa la vreun drogat din Bronx, la vreun brokeras asudat dintr-un birou de pe Wall Street, la vreun amărât care deja începe să regrete cine știe ce tranzacție ilegală.

Dar n-are cum să meargă aici. Nu în Langley. Nu în cazul unor inși care au inventat metoda asta, care sunt infinit mai buni la a minți decât la a spune adevărul. Nu cu cei care, pentru prima dată în viața lor, nu au nimic de ascuns.

Paisprezece ore mai târziu stau, cu electrozi atașați de trup, în fața unui tehnician care pare cât se poate de conștient de inutilitatea sarcinii lui. Este o șaradă. Ne jucăm rolurile cum putem mai bine.

Trecem prin toate formalitățile, prin toate întrebările de control. Unde locuiesc, unde am fost repartizat, divorțul meu, cât de mult beau.

– Este prima dată când se face o anchetă în legătură cu tine? Întreabă el în cele din urmă, privind la butoanele din fața lui.

– Nu, îi răspund eu. Am fost anchetat din 1980 până în 1981. Suspendat timp de o lună, apoi eliberat, dar am rămas aici, la Langley, până în 1985.

– Știi care a fost motivul pentru care ai fost anchetat?

– Da, au fost momente în care chestiuni din viața mea personală au compromis o operațiune întreprinsă sub acoperire, în străinătate.

– Ce fel de circumstanțe?

Tipul își ridică ochii aceia cenușii, pieziși și-mi întâlnește privirea.

– Nu știu dacă ești pe deplin autorizat ca să-ți răspund la asta, îi zic eu.

– Poți să presupui că am toate autorizările de care am nevoie.

– Îmi pare rău, nu vreau să isc niciun fel de probleme pentru niciunul dintre noi, dar nu pot presupune nimic. Superiorii mei vor trebui să desecretizeze chestia asta și până nu deții un document care să ateste lucrul ăsta, nu pot să spun mai mult decât am spus deja.

Fac un efort să par prietenos. Tipul nu e altceva decât un instrument, o boxă pentru niște întrebări scrise de altcineva.

– Care a fost finalul acelei anchete?

– M-am întors în serviciu. Bănuiesc că motivele pentru care s-a făcut alegerea asta sunt undeva în dosarul meu. Eu nu le-am știut niciodată.

Este satisfăcut de răspunsul meu și continuă să mă întrebe de nume și date. De prieteni și colegi. Îi răspund cum pot mai bine.

– 15 ianuarie 1985, spune el spre final. Stockholm.

– OK, replic eu. Dacă zici tu.

– Te-ai cazat la hotelul Lord Nelson și avionul tău a zburat, în după-amiaza aceea, spre Dulles, cu escală la Londra, spune el consultându-și hârtiile din fața lui. La 8.30 ai închiriat un Volvo sub un nume fals și te-ai întors la aeroport pe la 14.30. Îți aduci aminte?

– Îmi aduc aminte de Stockholm. Era frig, îi spun eu.

– Ai avut mașina timp de șase ore, zice el. Aproximativ. Unde te-ai dus?

Mă uit la ceas.

– Sunt aproape zece ani de atunci, răspund eu. Aveam niște timp liber, așa că am închiriat o mașină. Unde am condus? Am luat-o spre nord, de-a lungul coastei, dacă îmi aduc bine aminte. Aveam o misiune și voiam niște timp pentru mine.

– Ai avut grijă să scapi de toate umbrele care erau după tine, spune bărbatul, aruncând o privire spre panoul de control al poligrafului.

– Din reflex. Scap de umbre și când mă duc să-mi cumpăr un pachet cu crochete de pui McNuggets.

Un zâmbet îi flutură pe buze. Încă douăzeci de întrebări de rutină și terminăm. Ne strângem mâinile și știm amândoi că ancheta aceasta e încheiată.

Mai târziu, sunt în camera mea. Soarele palid de primăvară strălucește printre copacii subțiri și golași. Autostrada vuieste în depărtare.

Închid ochii și-mi amintesc de Stockholm. Îmi amintesc de pupa feribotului dinspre parcul de distracții. Îmi amintesc de promisiuni și de moarte. Îmi amintesc de gol și de lucrurile cu care ne umplem golul. Îmi amintesc de fiecare cuvânt rostit de femeia aceea epuizată, dar cumsecade, de la ambasadă. Îmi amintesc de Volvo, îmi amintesc de umbrele mele, de urmăritorii de care am scăpat, de cum am închiriat mașina cu un nume fals, al treilea sau al patrulea nume fals, cum am condus spre sud, nu spre nord, cum am crezut că soarele nu va mai răsări niciodată. Îmi amintesc de cafeaua slabă și de covrigii arși dintr-o stație goală de benzină. Îmi aduc aminte că ninge și că Volvo-ul rula prin zăpadă fără să scoată un zgomot, ca și cum aș fi fost într-un vis. Îmi aduc aminte că, în cele din urmă, am oprit într-un mic sat de pe coastă, numit Arkösund.

Îmi aduc aminte că am ieșit din mașină, că am mers pe jos, am trecut de un magazin de țară, de niște vile galbene, de pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, acoperite de omăt. Îmi aduc aminte de liniștea pe care numai pașii mei prin zăpadă o mai perturbau. Îmi aduc aminte cum stăteam pe un pod, privind în jos, spre întinderea de gheață, ferindu-mi ochii de fulgii care cădeau întruna. Îmi aduc aminte că am rostit atunci numele ficei mele. Îmi amintesc lacrimile care mi-au înghețat pe obraji. Îmi amintesc că nu puteam să merg mai departe de atât. Îmi amintesc că am spus, în șoaptă, gheții, mării, vântului: „Mă voi întoarce.“

Îmi aduc aminte că am crezut în ce-am spus.

Îmi aduc aminte că, atunci când am revenit la mașină, zăpada îmi ștersese deja pașii, ca și cum aș fi ajuns pe pontonul acela de undeva, de sus, ca și cum prezența mea nu avea continuitate, nici context, nici cauzalitate.

Mai târziu în aceeași seară. În drum spre casă, mă opresc la piscină. Mi-am uitat costumul de baie, dar intru oricum. Nu e nimeni la bazin, cu excepția a doi bătrâni care înoată hotărâți prin apa verde, clorinată. Mă așez pe dalele reci, cu spatele la perete. Afară, stropi grei de ploaie încep să cadă pe pământul deja ud. Când închid ochii, îmi imaginez că merg pe o pătură groasă de zăpadă înghețată, atât de albă, încât te orbește. Vântul îmi biciuie obraji. Am lăsat în urma mea dăre adânci în omăt și, oricât aș încerca, nu pot să le acopăr.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

– Bună treabă, soldat, spuse Reiper. Ți-ai îndeplinit misiunea cum nu se putea mai bine!

Cu un braț aruncat după umerii lui George, Reiper îl împinse spre sufrageria englezească din care musafirul lui plecase în urmă cu mai puțin de douăsprezece ore.

Soldat. Tonul acela degradant. George nu era soldat, ci general sau, cel puțin, un asistent pe teren, un consilier al generalilor. Efectele cocainei de dimineață deja se estompaseră. Dacă ar mai fi fost încă sub influența drogului, i-ar fi spus lui Reiper exact ce credea despre el, și anume să se ducă la dracu' cu Digital Solutions, cu tot. Un loc pe care, probabil, deja îl cunoașteau destul de bine. În schimb, George se simți deprimat. Epuizat după insomnia din noaptea precedentă și valul de adrenalină de dimineață. Însăimântat de Reiper și de gașca lui, de pilele lui și de resursele la care era evident că avea acces. Nu spuse nimic, doar dădu din cap.

– Ah, pentru Dumnezeu, George, ia loc, îi invită Reiper. Ai avut o dimineață foarte productivă. Cafea?

George voia să se întindă. Să-și frece ochii. Să-și scoată jacheta și pantofii, să se ghemuiască pe canapea și să doarmă. Asta era tot ce voia cu adevărat. Sau, chiar mai bine de atât, să se ridice în picioare, să dea mâna cu Reiper și să-i mulțumească. Apoi să se urce la volanul Audi-ului său, să dea drumul la CD-ul cu Avicii la un volum confortabil și să conducă până acasă, la apartamentul lui alb, curat, bine întreținut și aranjat cu gust. Acolo, să facă un duș, să spele de pe el ultimele rămășițe

și amintiri cu și despre Digital Solutions, pe urmă să se strecoare între cearșafurile călcate, în patul lui model Hästens.

– Cafea? Sigur, spuse el, în schimb.

– Deci, începu Reiper. Raportul. Se pare că tehnologia funcționează, după câte ne putem da seama. Excelent. Acum spune-mi cum ai făcut-o.

– Păi, la început totul a mers conform planului. Am făcut exact cum m-a învățat Josh. Dar Klara a venit mai devreme decât m-am așteptat, așa că, spre final, lucrurile au fost cam pe muchie.

Îl străbătu un fior amintindu-și cum se strecurase în biroul lui Boman.

– Înțeleg, zise Reiper, încruntându-se.

Cicatricea de pe obrazul lui se înroșise ca focul. Ochii lui verzi, de reptilă, se uitau prin George.

– Te-a văzut?

– Nu, răspunse George. Nicio șansă. M-am furișat în biroul șefei ei. N-avea cum să mă fi văzut. Începuse să vorbească la telefon și m-am strecurat din birou fără să mă observe. Sunt sigur de asta.

Simțea că era important, chiar vital să-i explice lui Reiper cum a scăpat neobservat, să-l facă să înțeleagă că și-a îndeplinit misiunea fără greș. Nici nu voia să se gândească la ce-ar fi presupus pedeapsa pentru un eșec. Reiper nu spuse nimic, dar părea să cântărească vorbele lui George cu atenție. George sorbi din nesul lui. Avea un gust oribil. În momentul în care își puse ceașca pe măsuta de cafea, ușa de la sufragerie se deschise. O femeie atrăgătoare, cam de vârsta lui George, cu părul blond prins într-o coadă de cal, își făcu apariția. Reiper se întoarse spre ea.

– Kirsten, spuse el. Vreo veste?

– Cred că s-a stabilit primul contact, replică tânăra.

– E-mail? întrebă Reiper.

– Telefon. Bănuim că e Shammosh, dar n-o putem auzi decât pe Klara. Vorbește cu el chiar acum.

Reiper se întoarce spre George.

– Grăbește-te. Avem, din nou, nevoie de tine pentru o traducere.

Reiper se îndreaptă spre ușă, făcându-i semn, nerăbdător, lui George să vină cu el. Ieșiră în hol, apoi intrară într-o încăpere mai mică de alături, care părea a fi bucătăria. Poate că era camera vreunei slujnice, pentru că bucătăria respectivă nu era mai mare decât un dulap mai spațios. La capătul încăperii, sub o fereastră mică ce dădea în grădină, se afla o masă cu două monitoare și un laptop. În fața mesei stătea Josh, cu căștile pe urechi. Îi făcu semn lui George să se așeze și să-și pună și el o pereche de căști. Pe unul dintre monitoare rula un program audio.

– Lasă detaliile. Concentrează-te doar asupra lui Shammosh, și dacă ei urmează sau nu să se întâlnească. De restul ne ocupăm noi mai încolo, spuse Josh.

George încuviință.

Treizeci de secunde mai târziu auzi un clic, semn că Klara tocmai închisese telefonul. George ridică o clipă căștile de pe urechi și se întoarce spre Reiper.

– Păi, n-o aud decât pe ea, nu și pe celălalt. Dar, cu siguranță, e Shammosh. Și ea se duce acum să-l întâlnească, zise el.

După încă vreo câteva minute, George își scoase căștile și se scărpină în cap. Era a treia oară când asculta conversația dintre Klara și Mahmoud.

– Nu, nu e nimic acolo. Ea îl întreabă unde ar trebui să se întâlnească și el îi răspunde. Ea nu repetă adresa. Și nu aud decât ce spune ea. Pe el nu-l aud.

Josh încuviință. Erau singuri în încăpere. Reiper și fata dispăruseră imediat ce George le tradusese, în mare, ce discutaseră cei doi.

– Poți să te culci o vreme, dacă vrei, îl sfătui Josh. Reiper o să-ți spună când o să fie iar nevoie de tine.

– Vrei să sugerezi că pot să mă duc acasă?

Simțea că speranțele lui reînviau. Dacă ar putea să se întoarcă în apartamentul lui. Să facă un duș. Să doarmă. Poată că, până se va trezi, toată nebunia asta va fi dispărut.

– Revino-ți, amice, nu te duci nicăieri. Poți să te întinzi pe canapeaua din camera de zi.

Josh se întoarse iar spre monitoare, clătinând încet din cap.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

Nu știa de cât timp stătea în fața Palatului Regal – zece minute, douăzeci... – înainte să apuce să-l vadă pe Mahmoud de cealaltă parte a caldarâmului. Abia îl putu desluși, rezemat de un stâlp înalt, la intrarea în parc. Stătea nemișcat. Klara simți că inima îi bătea să-i iasă din piept. Când înțelese că fusese văzut, în cele din urmă, Mahmoud ridică mâna dreaptă spre Klara și îi făcu semn să se apropie. Apoi se întoarse calm pe călcâie și dispăru în parc.

După ce închisese telefonul, ceva mai devreme, Klara rămăsese nemișcată o vreme, la birou. Boman plecase deja acasă în weekend. N-o mai ținea nimic la birou. Nu era nimic ce nu putea aștepta până mai târziu. Încă se simțea amorțită, confuză și zdruncinată după ce descoperise fotografia în apartamentul lui Cyril. Dintr-odată i se păruse extrem de firesc să se ducă să-l întâlnească pe Mahmoud.

El îi ceruse să iasă din Parlament prin spate. Singura cale de acces pe care o știa era prin parcare de la subsol, așa că s-a îndreptat într-acolo. Apoi a luat metroul până la Gara de Nord și pe urmă un taxi până la Palatul Regal. Făcuse exact ce îi ceruse el. Fără ezitare, fără să se gândească. Oricum ar fi fost, avea nevoie să iasă de acolo, să ajungă cât mai departe. Și vocea lui fusese atât de dezarmant de onestă, atât de însingurată și de tensionată. Klara privi o ultimă dată în jur, înainte de a-l urma pe Mahmoud în parc.

Se simțea teribil de vulnerabilă, stând acolo, în picioare, între palatul cenușiu și decrepit și alea pietruită și largă care îl

despărțea de parc. Dar măcar reuși să vadă că era singură. Paranoia lui Mahmoud i se păru nefondată. Tocmai de aceea și voise s-o întâlnească în acel loc. Ca să poată să se asigure de asta.

Îl văzu din nou la intrarea în parc. Stătea pe o bancă, lângă o cărare pietruită, așteptând-o. Arăta obosit, îmbătrânit. Părul îi era mai scurt decât își aducea ea aminte. Nu atât de scurt ca atunci când s-au cunoscut, când el era un parașutist proaspăt ieșit de pe băncile școlii, cu o tunsoare cazonă. Dar, cu siguranță, nu erau buclele acelea ciufulite pe care și le amintea de la ultima lor întâlnire din Uppsala.

El se ridică de pe bancă s-o întâmpine, însă ea nu putu să-i întâlnească privirea. Se chinuise multă vreme să lase ochii aceia în urmă, să-i uite. Și în momentele acelea, iată-l din nou, chiar în fața ei. În ciuda cercurilor largi și negre din jurul lor, ochii lui erau la fel cum și-i amintea. Profunzi, cu acea nestăpânită licărire de libertate din ei care îl făcea arogant pentru cei mai mulți. Dar, în același timp, degajau o căldură puternică și plină de nostalgie pe care ea, după toți anii ăștia, o găsea irezistibilă.

Era neras. Haina lui închisă la culoare avea, pe rever și pe o parte, până jos, pete uscate de ceva roșu și unsuros. Arăta îngrozitor. Era la fel de frumos ca întotdeauna.

– Moody! spuse ea și se opri în fața lui. Oh, Dumnezeuule, ce-ai pățit?

El ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

– Îmi pare rău, începu el, șoptind. Dar trebuie să-mi dai poșeta ta. Klara se uită la el, întrebătoare.

– Poftim? De ce?

– Te rog, spuse Mahmoud. Nu te-aș ruga dacă n-ar fi important. Te asigur de asta.

Ezitănd, îi întinse nesigură geanta ei Marc Jacobs, în nuanțe de albastru-închis.

– Îmi pare rău, repetă el.

Răsturnă conținutul genții pe banca stacojie din parc, golind-o complet.

– Ce naiba, Moody? exclamă Klara, ridicând vocea.

El nu părea s-o audă.

– Ți-ai închis telefonul, așa cum ți-am cerut, nu? o chestionă el, cercetându-i pe rând, rapid, dar cu atenție, fiecare compartiment din geantă: trusa ei de machiaj, portofelul, tamponanele. Nimic nu rămase neatins.

– Da, însă ai de gând să-mi spui ce faci?

Mahmoud ridică ochii spre ea și începu să-i pună înapoi lucrurile în geantă.

– Știu că pare o nebunie, continuă el, dar ultimele câteva ore au fost foarte palpitate. Ridică brațele.

Klara se uită la el cu îndoială. Era ceva în ochii lui care o implora, ceva care îi cerea cu disperare să-l asculte. O scânteie a ceva ce nu mai văzuse înainte. Mahmoud se ridică și veni înspre ea, mai aproape. Klara simți parfumul lui. Fie folosea aceeași apă de colonie, fie acesta era mirosul lui natural. Mosc și iasomie. Însă aroma era mai slabă decât își aducea ea aminte, ascunsă sub mirosul de pământ reavăn și transpirație, și sânge. Mahmoud își vârî mâinile în buzunarele pardesiului ei de molton. Rapid și eficient. Apoi cercetă interiorul hainei, buzunarele de la pantaloni, trecând repede mâinile în jurul taliei. În sfârșit, ajunse să cerceteze cu atenție cusăturile hainelor ei, mergând cu mâinile de-a lungul lor. De-a lungul trupului ei. Când termină, făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău. Crede-mă, nu așa mi-am închipuit reîntâlnirea noastră.

Se așeză pe bancă și-și trecu mâinile peste față. Klara se așeză și ea lângă el, ușor ezitant. Îi trecu un braț pe după umeri. Straniu, și totuși atât de firesc.

– De vreme ce deja m-ai percheziționat, pot să te îmbrățișez? întrebă ea.

El se întoarse cu fața spre ea și-i zâmbi strâmb.

– Probabil crezi că am luat-o razna de tot.

Klara ridică din umeri.

– Pe bune, Moody, nu știu ce să cred. Ți-am văzut e-mailul despre venirea ta în Bruxelles.

Își drese vocea. Privi parcul de jur împrejurul ei.

– Și, sincer, nu știu cum să-ți răspund. A fost greu pentru mine. Știi ce-a fost între noi. Felul în care s-a terminat. Mi-a luat mult timp să accept că nu voi primi niciodată o explicație. Că, pur și simplu, ai încetat să mă mai iubești. Este greu să accepți așa ceva, înțelegi? Nici măcar nu știam dacă mai voiam să te văd vreodată.

Se întoarse către Mahmoud. El avea privirea în pământ. Piciorul îi tremura, îi tresărea. De nervi sau de stres.

– Și acum asta. Ce se întâmplă, Moody?

Mahmoud se ridică brusc.

– Nu putem sta aici, spuse el. Haide, trebuie să ne mișcăm!

Intrară de-a binelea în parc, mergând pe sub copacii goi, peste cărările pietruite și înghețate, acoperite cu frunze uscate. Soarele scânteia palid și rece, ca și cum era și mai îndepărtat decât de obicei.

Klara nu spuse nimic, iar Mahmoud își tot dregea vocea, trăgea adânc aer în piept, se pregătea. Și, în cele din urmă, îi spuse, despre cercetările lui academice, despre călătoriile în Afganistan și Irak. Despre mesajele pe care le tot promise de la cineva care părea să fi fost frate de arme cândva, în vremurile dinainte. Despre conferință și despre telefonul primit. Despre întâlnirea de la Muzeul African și moartea lui Lindman. Și, în sfârșit, despre atacul ireal de la hotel, azi-dimineață și despre transmitătorul pe care îl găsisese în rucsac. Îi spuse totul, nu lăsase nimic nespus. Un fluviu puternic curgea din el, calm la suprafață, dar cu o forță teribilă dedesubt.

– Dumnezeu, zise Klara, când ajunseră la celălalt capăt al parcului. În ce te-ai băgat?

– Nu știu, răspunse el. Lindman pare să dețină – părea să dețină, vreau să spun – informații pentru care cineva este dispus să ne omoare pe amândoi ca să pună mâna pe ele.

– Americanii pentru care lucra? întrebă Klara.

– Nu știu.

Mahmoud se căută în buzunar și scoase o bucățică de hârtie.

– Tot ce știu e că Lindman a spus ceva despre o gară din Paris și că se pare că a lăsat un bagaj într-o casetă specială metalică, sau dulăpior de bagaje, la Gara de Nord. Asta este tot ce am și după asta mă ghidez.

Mahmoud chemă un taxi care oprișe în curbă. Ținu portiera deschisă și se uită la Klara întrebător.

– Nu zic că vreau să mergi la Paris cu mine, dar mai ai puțin timp liber la dispoziție?

Trase adânc aer în piept. Părea că roșise.

– Îți sunt dator cu o uriașă explicație. Și, așa ciudat cum o să sune sau cum vrei tu s-o iei, îl implică și pe Lindman.

Iunie 2002

Kalsborg, Suedia

Euforie și endorfină. Este greu de imaginat și totuși atât de evident, încât pot să-ți adulmece libertatea prin crema de pantofi și grăsimea de curățat arma de foc, prin pâslă și prin soluția dezinfectantă. Atât de subit și de real, încât, pe limbă, pot să simtă gustul libertății în votcă. Amestecă tăria cu Fanta și o beau în paharele lor verzi din plastic, aceleași pahare pe care le aveau cu ei din prima zi. Cu ei în marșurile de câte două săptămâni, în regiunea nordică Norrland, trecând prin nenumărate exerciții de supraviețuire la minus 25°C, cu ei urcând muntele Kebnekaise și apoi coborând și cu ei în avion, de la prima săritură până la ultima. Și ei râd, și râd, și iar râd. Își pun porecle. Spun povești despre recrutare, despre săriturile cu parașuta, despre degete degerate, despre operațiunile la graniță. Povești învățate pe de rost și apoi relatate și îmbunătățite mereu, aduse la perfecțiune, în timp ce ei își curăță armele sau fac de gardă, sau în nopțile nedormite, sau în diminețile prea devreme.

Este așa de la bun început. E ca și cum abia s-ar fi cunoscut, ca și cum ar fi fost îndrăgostiți. Ca și cum n-ar fi fost despărțiți niciodată. În seara aceasta, totul este scaldat într-o lumină nouă. O străfulgerare primordială, reflexivă de nostalgie sau de sentimentalitate. Se luptă. Nu se pot opri din a-și atinge trupurile, din a simți căldura și forța lor. Cincisprezece luni de un fel de apropiere fizică pe care n-o vor mai simți niciodată în viața lor, deși acum nu-și dau seama de asta. O apropiere pe care n-o vor simți nici față de prietenele lor, de soțiile și de copiii lor. Nu așa, nu în același fel. Își mângâie unul altuia

creștetele tunse scurt. Sunt atât de fericiți că s-a terminat; nu le vine să creadă că s-a terminat.

Mahmoud se lăsă pe spate în patul lui de cazarmă. Pentru o clipă, reuși să blocheze tot testosteronul și toată energia din jur. Închise ochii, simțind votca și bereta castanie strângându-i tâmpile. Își dorea să fi putut plânge. Își dorea ca mama să-l poată vedea în acele clipe. Nu contează; oricum n-ar înțelege. Nimeni n-ar putea înțelege prin ce-a trecut el. Ce-a reușit să facă.

Disciplina nemaipomenită – concentrarea de care fusese nevoie ca să-și obțină bereta și aripile. Să iasă dintre betoanele cartierelor de periferie și să ajungă aici. El, mai mult ca oricine altcineva, dăduse dovadă de hotărâre, de curaj și de rezistență. Se ridicase deasupra bănuielilor și a insultelor. A comandanților care, în primele două luni, i-au spus bin Laden. Graffiti în negru. Marker îngroșat. *Al-Qaeda. Raghead. Allahu Akbar*. În fiecare dimineată în primele câteva săptămâni. Câteodată și o svastică. Își impusese să se trezească, la început, cu o oră înaintea celorlalți, ca să poată să-și șteargă rușinea de pe vestiar. Se obișnuise să ignore vocile pe care le auzea pe la spate și tăcerile bruște când intra într-o încăpere. Nu cedase nicio clipă. Nu făcuse decât să se maturizeze și să se obișnuiască încet cu ei. Pur și simplu, devenise mai bun decât ei. Mai puternic. Mai dur. Până când n-au mai putut să-l excludă. Până când, aproape imperceptibil, deveni o parte din ei. Trecuse de la bin Laden la Shammosh. Începuse să le simtă respectul, încrederea în el. Începuse să simtă că nu-l mai tratau diferit.

În acele momente, acolo, în patul lui dur, de cazarmă, înconjurat de vocile tinerilor care erau mai apropiați și mai familiari decât orice altceva în lume, cu aburii alcoolului care îl ridicau și-l purtau departe, simțea de parcă ar fi câștigat o medalie olimpică de aur. A fi acolo și în acele momente era o reușită de o măreție greu de perceput.

– Shammosh! Ce dracu'! Haide!

De undeva, de lângă patul lui suspendat, brațul cuiva îl apucă și-l trase pe podea. Mahmoud își varsă băutura peste tot, pe blugii lui Levi. Nici măcar nu băgă de seamă. Toată lumea dansează, izbindu-se unii de ceilalți. Răbufniri scurte, controlate încă, de energie masculină mocnită. Valve care, sub presiune, ar putea exploda, dacă nu ies de acolo, dacă nu se îndepărtează imediat. Departe de barăci și de regiment. Să fie oriunde altundeva, numai nu acolo. Ar vrea totuși, cu tot dinadinsul, să-și păstreze beretele pe cap. Ar vrea totuși, cu tot dinadinsul, să vadă lumea cine erau, ce-au reușit. Dar disciplina câștigă meciul și ei își lasă beretele în vestiare, înainte să plece în permisie, să danseze toată seara, trâmbițându-și vocile în tăcerea provincială a orașului.

Barul este plin de elevi de liceu și de casieri de la supermarketul din oraș. Un grup mare de soldați, proaspăt recrutați, cu ochii în stele, cu grade mult inferioare lor. Își dau seama că nu au nevoie de berete. Toată lumea poate să-și dea seama cine sunt. După privirea lor. După felul cum se poartă. După încrederea evidentă în forțele lor fizice. Găsesc o masă pe terasă, lângă apă și o chelneriță, rămasă în urmă de la vreo conferință la care participase, le servi un rând de lichior de lemn dulce. E genul ăla de noapte. Genul ăla de noapte de vară în care amurgul pâlpâie continuu în jurul lor, făcându-i să radieze lumină ca argintul și ca apa, să se desfășoare și să plutească deasupra pământului.

Mai târziu, Mahmoud stă la bar. Are senzația că ar putea bea la nesfârșit. Nicio picătură în cincisprezece luni și nici înainte de asta nu luase cine știe ce la bord, dar în seara aceea putea să bea întruna, fără oprire. Se împleticește și se redresează, ținându-se de bar. Încearcă să-și controleze limba. Scutură din cap. El e Mahmoud Shammosh, de la periferie. El e Mahmoud Shammosh, parașutist, în curând, student la Drept în Uppsala. El e Mahmoud Shammosh, invincibilul.

– Tu ești unul dintre acei rangeri, nu-i așa?

O voce se desprinsese din tumultul glasurilor și al muzicii din jurul lui. Foarte aproape, chiar lângă urechea lui Mahmoud. Își răsuci capul și răspunse înainte să vadă cine l-a întrebat.

– Sunt invincibil.

Este un bărbat. Poate cu zece ani mai bătrân decât Mahmoud. Poartă un costum închis la culoare, croit pe talie. O cravată subțire pe care o menține strânsă în jurul gâtului, chiar dacă se află într-un bar, chiar dacă este o oră târzie. O cămașă albă, fină, bine călcată. Tras la față. Un chip oval, cu trăsături hotărâte. Când râde la gluma lui Mahmoud, o gropiță îi apare pe un obraz. Un tip scund, blond. Ochi albaștri care sunt mai mult decât curioși.

– Oh, exclamă el. Invincibil. Nu-i rău.

Privirea pare amuzată, pare să se uite direct în străfundurile lui Mahmoud. O privire lipsită de orice jenă. O privire care pare să-i spună lui Mahmoud că „e alegerea ta. Dar dacă ești tot aici, ai ales deja“.

– Da, spuse Mahmoud. Invincibil. Sunt parașutist. Știi cât de duri suntem noi?

Se chinuie să pronunțe consoanele. Își zice în sinea lui că ar trebui să iasă de aici, că nu se poate termina bine povestea asta.

– Mamă, exclamă iar bărbatul, ducându-și mâna la gură, clipind. Cât de dur ești, soldat?

– Al naibii de dur.

Apoi încearcă să se strecoare afară din el. Să iasă din hibernare și negare. Să iasă din ascunzătoare. Și-l lasă să iasă. Lasă alcoolul să-l elibereze. Lasă libertatea să curgă prin el. Invincibilitatea. Pârâie și dansează prin lobul temporal ca bulele de gaz în pahar. Ereția îi pulsează în spatele fermoarului de la pantaloni.

– Stai aici, la hotel?

Lucrurile devin mai abordabile. Ca și cum n-a făcut niciodată nimic altceva. Dacă e cineva care să merite asta, el e acela. Gata, s-a terminat. Toate jocurile și dorința de a dovedi ceva. Are bereta. Este ceea ce este.

– Ești foarte direct, soldat, continuă bărbatul, rânjind. Îmi place chestia asta.

Cei doi nu pierd vremea. Se strecoară pe lângă bar, trec de recepție, plutesc în sus, urcând două etaje, pe scări laminate. Gustul berii în gură, mirosul proaspăt de lemn și vopsea care abia dacă acoperă mirosul de mucegai. Mahmoud nu pricepe ce este cu scările astea. Urcă în spirale și par a se îmbina în unghiuri imposibile, într-un fel de geometrie nepământeană. Intrând și ieșind rapid, trecând de uși, etaje. E un labirint greu de închipuit, ca într-un castel fermecat. În sfârșit, ajung la o ușă, intră în cameră, împiedicându-se, închid ușa în urma lor, cu un zgomot ca și cum ar fi fost aer sub presiune, sunetul sigilării ermetice.

Nu are timp să-și recapete echilibrul, să-și dea seama de împrejurimi. Valul îl mângâie și îl leagănă. Amenință să-l cuprindă complet, să-l învăluie. Îl împinge înainte, pe pat. Degete pline de nerăbdare se chinuie să desfacă nasturii, cureaua de la pantaloni. Guri, buze și dinți sărută și sug, și mușcă. Măinile mângâie coapsele, piepturile și sexurile palpitând, zvâcnind. Pielea dezgolită frecându-se de piele dezgolită, apăsând, lovind. Iar Mahmoud nu se împotrivește. În sfârșit, își permite sieși să se descătușeze, să-și piardă complet controlul. În sfârșit, îi permite valului să se izbească de țărnam și apoi să se retragă iar în larg. Îi permite să-l poarte cu el.

După aceea, se trezește din beție. Noaptea strălucitoare de vară nu mai e magică sau supranaturală, extraterestră, ci rece și albă, și mult prea clară. Bărbatul de lângă el se foiește între așternuturile ieftine, se rostogolește pe o parte și se uită la el. Câteva fire albe lucesc prin părul și așa rar de pe pieptul lui. Gropița aceea în obraz. Ochii aceia care nu-i dau pace.

– Trebuie să plec, spuse Mahmoud. Trebuie să mă întorc la cazarmă.

Apoi tăcere. S-a terminat. Este prea târziu. Nu mai are de ce să se agațe.

– Trebuie să plec, pur și simplu.

Se ridică, își îmbracă boxerii și blugii dintr-o singură mișcare. Își trage peste cap tricoul alb. Încheie nasturii de la cămașă. Nici măcar nu se mai chinuie să-și lege adidașii Nike. Împiedicându-se, iese pe ușă, abia ținându-se pe picioare.

– Pot să te sun? întrebă bărbatul.

Vocea se aude dinspre pat, exact în momentul în care Mahmoud apasă clanța ușii care deja se întredeschise, o voce atât de patetică și de neliniștită, încât el nu știe ce să spună. Așa că turuie rapid numărul de telefon înainte să se gândească, pe jumătate sperând că tipul n-o să-și aducă aminte. Pe jumătate sperând că îl va suna totuși, tot timpul, întotdeauna.

Seară sau noapte, sau dimineață. E o stare în afara timpului. Un moment triumfător, rușinos, eliberator, oprimant, ceva lipsit de clipe notabile sau de referință. Se simte în același timp ușor, ca și cum n-ar fi avut un trup, și greu, ca plumbul, atât de greu, că nici nu mai poate merge cum trebuie. Karlsborg îi pare oarecum familiar, dar nu cine știe ce. Este o amintire neîn rădăcinată. Ca un déjà-vu. Îl uimește faptul că reușește să-și găsească drumul, pe străzile și aleile orașului, înapoi la cazarmă. Îl uimește că are o legitimație în buzunar, că soldatul de pază îl primește, îl uimește că el e același cu puștiul din fotografia de pe legitimație, abținându-se cu greu să nu râdă.

Știe că s-a terminat în clipa în care deschide ușa la baracă. Știe, când vede luminile fosforescente încă strălucind, că noii rangeri nu dorm. Știe că s-a terminat din tăcerea și zâmbetele, și privirile lor ferite. Binecunoscutul sentiment al alienării se intensifică treptat, cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare moment nesfârșit în care el nu spune nimic, ci doar stă acolo, în picioare, ca un hoț, prins, în pragul ușii, cu cămașa în dezordine. Prins între cine este și ce este de fapt. În mijlocul conștientizării că nu există cale de întoarcere. Fețele nesfârșite ale discriminării.

Lindman este cel care rupe tăcerea. Care apare pe unul dintre paturile de jos. E Lindman cel care se întinde, de la nimic la doi

metri în sus, 120 de kilograme ca un balon cu heliu umflat brusc. E Lindman cel care se leagănă, venind înspre ușă, până când ajunge aproape. Până când e în fața lui Mahmoud, respirația mirosindu-i a lemn dulce, a bere și a adrenalină.

– Deci, începe el. Știam că regulezi cămile, bin Laden. Dar n-aveam nici cea mai vagă idee că-ți place și să le-o tragi oamenilor în cur.

Râsete și chicoteli.

– Lasă-l, frate, în pace, intervin doi răutăcioși, Glans și Petrov, cu jumătate de gură.

Dar nu înseamnă nimic. Două fraze. De atât este nevoie ca să ștergi cu buretele cincisprezece luni de asimilare.

La început, Mahmoud nu spuse nimic. E copleșit de un sentiment de imensă extenuare. Trebuia să fi stat în oraș. Ce nebunie l-a îndemnat să se întoarcă?

– Despre ce naiba vorbești, Lindman? întrebă el.

Îi răspunde privirii directe, albastre, suedeze a lui Lindman. Între timp se ridicaseră și alții în picioare. Reuși să-i distingă pe Malm și Svensson. Landskog și Torsson. Se apropie, dezlipindu-se de pereți, precum ceața, strângându-se în jurul lui.

– Despre ce vorbesc?

Lindman se întoarce, aruncând un zâmbet către corul lui grecesc, către figuranții lui.

– Vorbesc despre faptul că ești un poponar nenorocit, bin Laden. Despre asta vorbesc.

– Haide, Shammosh. Te-am văzut cu homosexualul ăla la bar. Te-am văzut cum te-ai strecurat cu el.

Ăsta este Glans. Privirea îi e fixată undeva spre capătul patului de deasupra. Glans. Cel cu care făcuse de pază și cu care împărțise și turele, și stresul. Cel pe care l-a ajutat cu bătăturile și pe care l-a învățat să citească o hartă ca lumea. N-a mai rămas nimic.

Două bipuri răsună în toată cazarma. Două bipuri înfundate, din

buzunarul pantalonilor lui Mahmoud. Înainte să poată reacționa, cineva îl prinde de brațe și i le întoarce la spate. Ca și cum ar fi primit o comandă secretă, ca și cum asta ar fi fost aranjată de la bun început, Lindman e călare pe el, înfundându-și mâna în buzunarul lui îngust. Căutând, trăgând și apucând. Ținând în mână, triumfător, telefonul lui, Nokia. Apasă câteva butoane. Își dregă vocea. Sună a victorie.

„Îți mulțumesc pentru seara asta, soldat, citește el de pe telefon. Chiar n-ai glumit, ai fost, într-adevăr, un dur. Ai grijă de tine...”

Face o pauză de efect.

„Ai grijă de tine, Jonas!”

Întreaga încăpere explodează de râsetele lor și de dezgustul triumfal. Mahmoud simte cum e împins cu fața de linoleumul pestriț. Nu opune nicio rezistență. Trupurile lor îl ținutuesc la pământ, cu toată greutatea. Respirația lor...

– Fir-ar al dracu', bin Laden, îi șuieră Lindman în ureche. Fir-ar mama dracu'. Ești scârbos rău. Jonas ți-a tras-o bine în cur? Zi, mă!

Îl apucă și-l trag în toate direcțiile, ca și cum n-ar fi fost siguri ce să facă, ce fel de pedeapsă ar trebui să-i aplice. În cele din urmă, ajung cu el la dușuri. Cămașa și maioul lui Mahmoud sunt rupte în bucăți. Blugii îi sunt trași în jos peste șolduri, peste coapse, apoi peste genunchi. Simte dușul curgând peste el, pumnii și picioarele. Zace acolo, gol, în dușul de cazarmă, cu pantalonii în vine, sub apa rece ca gheața. Voci peste tot în jurul lui; voci ascuțite, agitate, ricoșează de pe dalele strălucitoare. Acele voci pe care credea că le-a convins. Pe care se amăgise că le-a convins. Toate spun același lucru, în o mie de feluri diferite: pentru cineva ca tine, nu există milă, nu există pace, nu există nimic.

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

– Clasa întâi? spuse Mahmoud. Nu mai erau alte bilete disponibile?

Puse rucsacul pe podea, lângă el și se uită pe fereastră. Peronul cenușiu, animat era plin de călători. Klara se așeză pe scaunul dinspre culoar și își îndepărtă o șuviță rebelă de pe frunte.

– Nu știu. M-am gândit doar că la clasa întâi sunt mai puțini oameni. Se pare că ești, cum să zic... căutat de poliție.

– O să fii și tu căutată de poliție, și cât de curând, mormăi Mahmoud.

S-a împotrivit venirii Klarei cu el încă din momentul în care ea i-a sugerat asta, din momentul în care a insistat că vrea să vină cu el, atunci, în taxi, după ce, în cele din urmă, i-a spus totul. Tot ceea ce ar fi trebuit să-i fi spus în urmă cu trei ani, cu cinci ani. Tot ce ar fi trebuit să știe din prima clipă când s-au cunoscut, nu acum, în Bruxelles, după tot ce s-a întâmplat. Se simțea ca un idiot. Și incredibil de egoist. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era ca, pe lângă toate celelalte, s-o expună și pericolului.

În cele din urmă, Klara bătu în retragere, ridică mâna și spuse:

– OK, bine. Cum vrei tu.

Dar când se întoarse de la ghișeu, cumpărase bilete pentru amândoi. Nu se schimbaseră deloc. Făcea tot ce voia ea. Pe de altă parte, Mahmoud nu se putea abține să nu se simtă ușurat. Era atât de singur, atât de vânat de toată lumea. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră un coșmar total. Stând lângă Klara, la clasa întâi, în acel

tren TGV spre Paris, asta îi permitea să respire din nou. Îi datora mai mult decât îi va putea vreodată răsplăti.

– Ce-ai spus? întrebă Klara.

– Am spus că, dacă o să continui să te ții de mine, și tu o să fii pe lista celor căutați.

– N-are a face, zise ea și mai luă o gură de apă din sticla pe care o cumpărase în gară.

– Sau, mai rău de atât. Tipii ăștia nu par dornici de compasiune.

Mahmoud își lăsa privirea să se odihnească pe imaginea gării care se vedea pe fereastra trenului. Șine ruginite și buruieni ofilite, graffiti și clădiri cenușii, abandonate. Învârtindu-se deasupra aceluia decor, era chipul uriaș, zâmbitor, al lui Tintin.

Când Mahmoud se dezlipi, în sfârșit, de lângă fereastră, o simți pe Klara uitându-se la el. Se îmbărbătă și o privi în ochi. La un moment dat, în viața lui, fusese lipsit de apărare în fața lor. Profunzimea albastrului lor îl copleșea complet. Trenul accelerează. Lumina cenușie era fracturată de fereastra trenului, transformând-o într-o pânză plină de picături bălțate.

– Arăți altfel, îi spuse Klara. Complet diferit.

Mahmoud își trecu mâna peste obrajii nebărbieriți, prin părul murdar și transpirat.

– Nu, nu e asta, adăugă ea. Nu mă refer la păr. Sau nu doar la păr. Ești diferit din cap până în picioare. Felul în care te porți, în care arăți. Ochii tăi. Ești mai matur.

– A fost o zi lungă, spuse el.

Ea dădu din cap.

– Te-am văzut la CNN în urmă cu vreo câteva săptămâni. Gabriella mi-a trimis un link prin e-mail. Îți merge bine.

– Mă simt de parcă au trecut o sută de ani de atunci, zise Mahmoud.

– Arătai bine pe ecran. Camera de filmat te iubește, spuse ea,

facându-i cu ochiul. E un lucru bun, de vreme ce s-ar putea să primești mai multă atenție din partea presei decât ai sperat vreodată.

– Ha-ha, exclamă Mahmoud, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ah, am reușit să scot un zâmbet de la tine, zise Klara.

Îl mângâie blând pe obraz, apoi își lăsa degetele să-i alunece pe braț; în cele din urmă îi luă mâna într-a ei. Mahmoud simți cum tot stresul resimțit până atunci dispăru, fie chiar și pentru o clipă. O strânse de mână. Puțin cam prea tare, însă ea nu protestă.

– Deci, începu ea. Poate că nu este momentul pentru asta. Vreau să spun...

Klara începu să clipească repede, părând, brusc, atât de mică.

– Oh, Dumnezeu! Pare atât de banal acum. Totuși. Oh, nu contează.

Rămase tăcută o vreme.

– Da, Klara, spuse Mahmoud.

Trase adânc aer în piept și îi atinse fața cu mâna liberă, întorcându-o spre el, trăgând-o mai aproape. Obrajii ei erau foarte moi, foarte fini.

– Bineînțeles că te-am iubit. N-am iubit niciodată pe nimeni așa cum te-am iubit pe tine. Niciodată. N-a fost asta. Te-am considerat foarte atrăgătoare, sexual vorbind, dacă te întrebai despre asta.

– Ai face bine să spui adevărul, mormăi Klara.

– Doar că n-a fost destul. Nu știu. Nu este ușor de explicat. Am știut din adolescență că-mi plăceau bărbații. Adică am știut că-mi plăceau și bărbații. Sau ceva de genul ăsta. Dar, știi, pe atunci, pe străzile pe care am crescut... Nu era ceva cu care să te lauzi. Și apoi, Karlsborg. Ei bine, ai auzit ce s-a întâmplat acolo. Când ne-am cunoscut, am crezut că, poate, o să reușim, o să mergă, că, poate, în cele din urmă, eram normal. Sau cum vrei să-i zici. Așa am simțit atunci. Totuși, era ceva care nu-mi dădea pace.

Tăcu. Se priviră în liniște. Trenul se apropia deja de viteza lui maximă. Parisul era la o oră distanță.

– O să fie bine, Moody, spuse Klara în cele din urmă. O să treci prin asta, OK?

El dădu din cap și închise ochii ca să ascundă lacrimile care amenințau să dea pe afară. Klara își puse capul pe umărul lui. Mahmoud putea să simtă mirosul șamponului ei, al parfumului ei.

Mai 2003

Afganistan

Când obiectivul aparatului foto se fixează asupra bannerului roșu cu alb, întins de-a lungul punții navei portavion, părăsesc mulțimea însuflețită, antrenată de valuri de testosteron și ies pe pista de aterizare ca să iau ceva aer curat. Aici, seara e blândă și răcoroasă, în briza caldă nu se mai simte decât o șoaptă a căldurii toride de peste zi. Vuietul generatoarelor se amestecă, peste tot, cu sunetul imnului național, clinchetul sticlelor de bere, vociferările gurilor-cască. Simt cum greața refuză să cedeze. Poate am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Poate sunt obosit. Poate că trupul meu reacționează fizic la ceea ce am devenit.

Nu mai pot să mă uit la televizor, la președinte, fără un sentiment de anxietate, iar ultimul lui circ mă deranjează. *Misiune îndeplinită.* Și aici, și în Irak, se arată într-un raport al Ministerului Apărării. Au trecut doar două luni și jumătate de când am ținut în brațe un coleg tânăr și teribil de patriot, în timp ce murea acolo, în praf și mizerie, în acei munți pustii și înspăimântători. Sângele lui curgând în noroi, pe mâinile mele, pe cămașa mea. Îi plăcuse berea nemțească și America. Facultatea de Drept de la Harvard și fotbalul. Privirea îi era înflăcărată, dar nu de neliniște sau de însingurare, ci de idealism. Ce se spune? Inocența este cauza principală a războiului? De cât timp era puștiul aici? De-o lună? Nu le mai țin socoteala. Nici a lunilor. Nici a morților.

Îi aud cum sporovăiesc veseli în cantina vasului. Sărbătoresc iluzia victoriei, a hologramei aceleia tremurânde, fremătânde, o minciună așa de prost elaborată, încât e de-a dreptul insultător că se așteaptă de

la noi s-o luăm în serios. Dar în seara aceasta, pur și simplu, ei nu mai pot suporta. După luni întregi de tensiune criminală, acest simbolism pueril de simplu este exact ce au nevoie. Cât mai durează până mor aici, în mizerie, cu jeepurile lor neblindate aruncate în aer, în mii de bucăți, trupurile lor împrăștiate pe o rază de doi kilometri? Ce știi ei despre cimitirul imperiilor?

Stau pe vine, cu spatele rezemat de metalul ondulat și iau o gură de Corona. M-am apucat din nou de băut. Au trecut cincisprezece ani de când am stat în munți cu studenții aceia, cu talibanii, nu departe de aici. Cincisprezece ani de când i-am înarmat, le-am dat imagini din satelit, i-am învățat cum era cu strategia de război asimetric, le-am promis prietenia noastră. Cincisprezece ani. O șoptă. O paranteză. Au trecut optsprezece ani de când, într-un Stockholm înghețat, am făcut o promisiune de distrugere totală unui om aflat pe un feribot. Dacă te întrebi de ce suntem atât de convingși că ei dețin arme de distrugere în masă, e pentru că le au de la noi. Acum culegem ce-am semănat. Pietriș, sânge, minciună peste minciună. Semănăm haos și culegem statu-quoul.

Îl văd înaintea sa vină și să așeze fix lângă mine. Cicatricea lui albă strălucește în soarele care se pregătește să apună. E palid. Spongios. Părul lui sur este tăiat scurt în jurul capului său chel. Asemenea mie, e îmbrăcat într-o uniformă de teren fără decorații, pantalonii de-o culoare și cămașa de alta. Un spion în vreme de război. Ia o gură de bere și râgâie, cu pumnul la gură. Acesta e domeniul lui, războiul lui.

– Porcăria asta este impresionantă, spuse el întinzându-se.

Pe buze i se strecoară un zâmbet. Rămân tăcut.

– Bush pe nenorocita aia de navă? O tâmpenie nemaipomenită.

Își aruncă sticla goală de bere cu boltă înaltă, spre un tomberon cam la zece metri distanță. Aterizează, răsunând zgomotos, dar nu se sparge.

Dau din cap, semnalând vag că sunt de acord.

Rămânem în tăcere câteva minute, înainte să se întoarcă spre ușa de la sala de mese.

– Mai vrei o bere? întrebă el, peste umăr.

Îi fac semn din cap că nu mai vreau. Îi răspund, în schimb:

– N-o să țină.

El se oprește și se întoarce. Își ridică sprâncenele, într-un gest de mirare exagerată sau prefăcută.

– Poftim? Ce n-o să țină?

Nu mă uit la el. Privesc doar, printre pleoapele mijite, soarele care se reflectă în ferestrele jeepurilor prăfuite.

– Știi ce vreau să spun. Ghidul de interogare. Metodele noastre în sălile de interogare. N-o să țină.

Se întoarce de la ușă și vine iar spre mine. Zâmbetul acela în colțul gurii.

– Și chiar dacă ar fi să țină, continui eu, metodele sunt prea brutale. Oamenii vor spune orice, vor recunoaște orice. Numai să se termine. Nu poți avea încredere în rezultate.

– Aiurea, zise el, uitându-se direct în ochii mei. Prostii. Nu-mi spune mie tâmpenii din astea. Ai văzut rezultatele. Rata de obținere a informațiilor s-a triplat de când am început programul de interogare intensă. Producem mai multe arme. Știm mai multe despre lideri. Știm mai multe despre ce plănuiesc.

Făcu un pas înapoi, privindu-mă de sus până jos.

– Ce naiba... doar nu-ți pierzi firea, nu?

– Să-mi pierd firea? Tot ce spun e că metodele sunt inumane. Și nu duc la rezultate corecte, pe care să te poți baza. Atâta tot. Îi distrugem și nu obținem rezultate bune în schimb. Și toată literatura de specialitate și studiile care s-au făcut în acest sens dovedesc lucrul ăsta.

– Studiile, scuipă el printre dinți. Care mama dracu' de studii? Ce, ai un doctorat în tehnici de interogare sau ceva? Suntem în mijlocul unui război, fir-ai al dracu', în cazul în care n-ai observat. Nu contează

ce spune președintele la televizor. Război, ai înțeles? Ucide sau vei fi ucis. Dacă nu poți să ții pasul, urcă-te într-un avion și întoarce-te la Langley, unde până mâine-dimineață o să poți să comentezi următorul editorial din *The New York Times* pe culoare, sprijinind pereții, Dar aici, tot ce contează e doar ce funcționează. Și ce facem noi funcționează. Este cât se poate de simplu.

– Funcționează pe naiba!

N-aveam intenția să ridic vocea, dar ochii lui reptilieni, setea lui de sânge mi-au făcut sângele să fiarbă. În momentele astea, oameni de felul ăsta erau pe val. Baterii de mașină și electrozi. Totul s-a schimbat după operațiunile din Kurdistan.

Colegul meu nu zice nimic. Se uită doar mai atent la mine. Așadar, continui. Lovind cu piciorul în nisip, simt cum mă golesc de orice urmă de empatie. Ne holbăm unul la celălalt. Sunetul televizorului și al vocilor dinăuntru. Mirosul de mâncare prăjită și de primăvară uscată. El întoarce primul spatele.

– Este timpul să te întorci acasă, spuse el. Când nu mai ești în stare să iei deciziile cele mai dificile, e clar că a cam trecut vremea operațiunilor tale pe teren. Mai bine să-ți faci bagajele.

Nu spun nimic, ci doar continui să mă uit la el, calm.

– Doar știi asta, nu?

Face un pas mai aproape de mine. E chiar în fața mea, în sufletul meu. Respirația îi miroase a bere, a praf și a tutun.

– Întotdeauna ai fost o curvă, suieră el printre dinți. Am știut asta în Irak. Am știut că nu ești altceva decât o curvă proastă. Ai face bine să te asiguri că ai un loc în următorul transport din Kabul. Ai terminat aici.

Scuipă în praful de pe jos, îmi întoarce spatele și intră în sala de mese fără să se uite înapoi. Așa se termină chestia asta?

20 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

Gabriella ieși din taxi în fața cafenelei și buticului Albert & Jack de pe Skeppsbron, ușa în ușa cu firma de avocatură Lindblad & Wiman. Nici nu termină de urcat cele trei scări care duceau în cafenea, că se răzgândi. Era trecut de ora trei și încă nu mâncase de prânz, dar nici nu-i mai era foame. Sentimentul de neliniște care nu-i dădea pace o făcea să uite de toate celelalte îndatoriri fiziologice.

„Mahmoud, se gândi ea. Ce se întâmplă?“

Bronzelius îi ceruse să-l contacteze în cazul în care Mahmoud ar fi luat legătura cu ea. S-ar putea să simplifice lucrurile, îi spusese el. Săpo, poliția secretă suedeză, era convinsă că totul era o greșeală, o neînțelegere. Mahmoud nu trebuia decât să se predea și să explice ce s-a întâmplat. Cel mai probabil întreaga poveste ar putea fi rezolvată neoficial.

Gabriella oftă. Nu știa ce să creadă. Dar, cu siguranță, era o ușurare să audă că Săpo credea că era nevinovat.

Urcând scările spre Lindblad & Wiman, simți cum zăpada apoasă de decembrie îi trecea prin părul ei roșcat și des. Deasupra Djurgårdenului și a portului Stockholm pluteau nori întunecați. Până acum, decembrie a fost nemilos.

Se așază oftând în fața calculatorului și începu să răspundă la e-mailurile pe care, în taxi, în drum spre tribunal, nu apucase să le citească de pe BlackBerry chiar în detaliu. Însă nu se putea concentra, așa că, în schimb, se lăsă pe spate, în scaun. Ferestrele înalte ale biroului ei dădeau spre o casă veche, roșie, din secolul

al XVIII-lea, de cealaltă parte a străzii micuțe, laterale, Ferkens Gränd.

Luă telefonul de pe masă și încercă, a zecea oară, să-l sune pe Mahmoud. Întrucât nu reuși să dea de el, o sună din nou pe Klara, dar și telefonul ei era oprit.

Ce naiba? Ce se întâmpla?

– Cum am reușit eu, în și așa inexistentă mea pauză de prânz, să port discuții telefonice cu un Cardigan¹ de la Săpo?

Pe Gabriella o trecură fiorii și își ridică ochii din calculator. Hans Wiman stătea în picioare, în ușa de la biroul ei. Ochii lui cenușii, inteligenți, cunoscuți din nenumăratele conferințe de presă televizate și din emisiunile suedeze de știri de dimineață, erau fixați asupra ei. Cardigan era porecla lui faimoasă pentru oricine care aparținea unei bresle în care nu era necesar să porți constant costum și cravată.

Wiman purta, aproape întotdeauna, costum. Zenga sau Armani. Chiar și sâmbăta purta costum. Gabriella îl observase de-a lungul timpului, în weekendurile pe care le petrecuse la birou, lucrând la un caz sau altul.

Primul semn că pentru tine cariera la Lindblad & Wiman se apropia de sfârșit era să fi auzit că Wiman a spus despre tine că ești un Cardigan. După aceea era o chestiune de timp, săptămâni sau luni, până când ți se spunea că nu erai „făcut să fii partener“. Nu te dădeau afară, aveau mult mai mult tact de atât, dar însemna că a venit vremea să începi să te gândești la planul B.

– Săpo? își spuse sieși Gabriella.

Nu era pregătită pentru asta. Își făcu repede, în cap, niște calcule. Dacă cei de la serviciile secrete suedeze au vorbit cu Wiman, înseamnă că el deja știa probabil că ea era o cunoștință a „terroristului“ căutat de poliție, a „soldatului de elită“ – depinde ce tabloid citeai – Mahmoud Shammosh. N-avea niciun motiv să umble cu cioara vopsită.

¹ Jachetă (bărbătească) tricotată, cu mâneci largi, încheiată cu nasturi în față (n.red.)

– În legătură cu Mahmoud Shammosh? întrebă ea.

– În legătură cu tine, Gabriella, răspunse Wiman, continuând s-o privească direct în ochi, în timp ce cravata lui roșie strălucea în semiîntunericul biroului.

– În legătură cu mine?

Înghiți greu. Dacă era ceva ce putea să-i pună cariera în pericol, asta ar fi fost, cu siguranță, să devină obiectul unei anchete a celor de la Säpo, nu?

Wiman dădu din cap. Părea să-i facă plăcere s-o vadă cum se zvârcolea în sinea ei. Era un test sau ce?

– Undomn Bronzelius, dacă îmi aduc corect aminte. A menționat că te-a căutat la tribunal.

Gabriella își dresе vocea. De ce se simțea vinovată? Nu făcuse nimic greșit.

– Da, e corect. M-a găsit la tribunal azi-dimineață și mi-a cerut niște detalii despre un amic de-al meu. Mahmoud Shammosh. Din câte se pare, este urmărit pentru crimă în Belgia.

– Doctor Moarte, spuse Wiman.

Zâmbi ușor, aproape imperceptibil. Se pare că ziarele de seară și-a actualizat descrierile pentru a include și statutul lui Mahmoud ca doctorand, la universitate.

– Câteodată, tabloidele astea chiar le nimeresc, nu glumă.

Gabriella nu spuse nimic, limitându-se la a încuviința.

– Te înconjori de prieteni interesați, Gabriella, continuă Wiman.

Un terorist, ha?

Părea să savureze momentul.

– La ce altceva ar trebui să ne așteptăm de la trecutul tău? Poate niște jefuitori de bănci? Sau poate doar niște hoți sau violatori?

Gabriella se înroși la față. Lipsa de sensibilitate din zeflemeaua lui Wiman era, pur și simplu, incredibilă. Se chinuia să nu-l întrerupă.

– Mai exact, cu cât este mai interesantă povestea ta, cu atât mai bine va fi pentru firma noastră, nu-i așa? Un suspect de terorism

ar putea fi o mină de aur pentru un avocat tânăr. Mai ales într-un astfel de caz. Avocat și terorist, prieteni încă de pe băncile facultății. Au pornit-o în direcții diferite, dar, în cele din urmă, s-au reunit într-un proces prelungit, cu ecouri internaționale. Ziarele și televiziunile or să explodeze de fericire. Indiferent de cum se termină, tu-ți vei fi clădit un nume cu rezonanță. Și numele e cel mai important lucru în afaceri.

– Bine, replică Gabriella. Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spunei. Unde vrei să ajungi cu asta?

Era confuză. Unde bătea Wiman?

– Cred că este cel mai bine pentru tine – pentru noi – să iei legătura cu prietenul terorist. Când reușești să stabilești o cale de comunicare, fă în așa fel încât să te angajeze imediat ca avocat, prin urmare, Săpo nu-ți va pune întrebări complicate. Confidențialitatea client-avocat nu te va proteja de ei, decât în momentul în care el îți devine client, așa cum, probabil, îți aduci aminte de la examenul de barou.

Gabriella devenea din ce în ce mai iritată. Nu era cazul să i se aducă aminte de criteriile de bază ale meseriei de avocat. Dar, în același timp, se simțea ușurată. Nu numai că interesul Săpo față de persoana ei nu-i va afecta existența într-un mod negativ, dar va putea chiar să-l ajute pe Mahmoud, cu binecuvântarea șefului ei.

– Odată ce stabilești primul contact, continuă Wiman, și nu am nicio îndoială că asta se va întâmpla într-un viitor cât se poate de apropiat, convinge-l pe Shammosh să vină în Suedia. Este absolut esențial, cu excepția, evident, a cazului în care, din întâmplare, ești și membră a Filialei din Bruxelles a Baroului Belgian, nu-i așa? Odată ajuns în Suedia, va trebui să te asiguri că stă ascuns o vreme, pentru a-i maximiza expunerea în presă. În cele din urmă, evident, va trebui extrădat în Belgia. Și atunci vom fi nevoiți să cooperăm cu o firmă din Bruxelles...

– Să-i maximizăm expunerea? îl întrerupse Gabriella, într-un sfârșit, nemaireușind să se abțină. Vrei să spunei că asta este o

modalitate de a face publicitate companiei, nimic mai mult? Vorbim aici despre prietenul meu. Și, în plus de asta, e nevinovat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu asta ar trebui să fie prima noastră grijă?

Wiman clătină din cap și întinse iar buzele într-un zâmbet ca o lamă de cuțit.

– Gabriella, îți apreciez... cum să-i zic... idealismul? Loialitatea?

Articulă aceste cuvinte ca niște întrebări, ca și cum înțelesul lor îi era, cu adevărat, necunoscut.

– Sunt cazuri și cazuri, Gabriella. Unele pe care trebuie să le câștigăm, ca să beneficiem de notorietate, ca să ne facem un nume. Și apoi altele, în care, să fii un jucător-cheie, pur și simplu, nu e destul. Cazuri în care, de fapt, în cele din urmă, este mai bine să nu câștigi. Cazuri în care este de preferat să ieși la egalitate, dacă vrei. Tu le numești oportunități de a ne face publicitate. OK, atunci așa să fie. Profesia avocățească este o afacere. Dacă dreptatea e chestiunea care te preocupă pe tine, atunci probabil că te-ai simți mai bine alături de Cardiganii de la Procuratură.

Gabriella trase adânc aer în piept. Nu mai avea mult și era asociată cu Cardiganii. Asta n-avea cum să fie de bine.

– Ba, mai mult de atât, asta nu e doar o șansă de a ne face publicitate pentru noi, ci una și pentru tine. Acesta ar putea fi cazul decisiv care îți va influența întreaga carieră. Așa se nasc vedetele. În plus, vei avea șansa de a-ți ajuta prietenul. E o situație din care toată lumea are de câștigat. Nu pierde nimeni nimic.

La ce-ar fi putut obiecta? Ce îi spunea Wiman era că, practic, avea sprijinul oficial al companiei în a-l ajuta pe Mahmoud. Dacă asta se datora faptului că Wiman voia mai multă acoperire în presă pentru companie. Ei bine, asta nu schimba cu nimic lucrurile. Toată lumea avea de câștigat. Gabriella încercă să scape de gustul amar din gură.

– Sună bine, spuse ea. Presupunând că o să ia legătura cu mine.

– O va face. Ține-mă la curent. Vreau să fiu informat pas cu pas. Dacă e nevoie de un loc în care să-l ascundem, am eu grijă de chestia asta. Și când se pornește furtuna, toate cazurile de care te ocupi în mod normal le putem da colegilor tăi. Câteva ore facturabile în plus pentru ei n-au cum să le strice.

Gabriella încuviință, gândindu-se că, în curând, colegii ei vor avea și mai mult motive să n-o poată suferi.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Trenul de mare viteză din direcția Bruxelles încetini, fără niciun zgomot aproape, sub cupola Art Nouveau a celei mai aglomerate gări din Europa, Gara de Nord din Paris. Klara se întoarse spre Mahmoud care încă dormea adânc. Își desprinsese mâna dintr-a lui. Intimitatea lor încă mai persista în atmosferă, ca o umbră, nefamiliară, străină.

Mahmoud se trezi tresărind și privi în jur.

– Am ajuns? întrebă el, uitându-se pe fereastră, spre peronul aglomerat.

Arăta mai odihnit. Se părea că ora aceea de somn l-a făcut să se simtă mai bine.

– Da, răspunse Klara. Acum să vedem dacă am ghicit corect sau nu.

– Sunt polițiști pe aici, spuse Mahmoud. Parcă ziceai că nu prea se apucă să verifice pașapoartele în gară.

– Nu cred, replică oarecum sigură Klara. Nu fac asta decât dacă suspectează ceva. Nu se stipulează în Acordul de la Schengen că toate controalele de rutină sunt interzise?

– Tu ești expertul în politici europene, spuse Mahmoud, ridicând din umeri. Dar sper că ai dreptate. Altfel, lucrurile ar putea deveni destul de complicate.

– Fiindcă ești căutat pentru crimă? șopti Klara, privindu-l pe Mahmoud cu niște ochi mari, mimând inocența.

– Poți să te oprești oricând din a mai afirma că sunt căutat pentru crimă, șuieră Mahmoud, printre dinți. Pe bune, nu este de glumit.

Klara însă nu se putu abține și chicoti nervos. Întreaga situație era atât de absurdă, încât nu putea concepe să nu glumească pe seama ei. Se ridicară și se alăturară fluxului continuu de călători care se îndrepta spre coridorul central.

Klara simți un val de adrenalină începând să-i inunde venele. Până acum totul a mers bine. Nu era o chestie obișnuită să ți se verifice pașaportul la Paris. Fusesse aici de peste zece ori și nu i s-a întâmplat o dată. Până acum țelul Uniunii Europene de a crea o Europă fără granițe a funcționat bine. Mulți oameni făceau naveta între Paris și Bruxelles în fiecare zi. Dar nu călătorise niciodată cu o persoană căutată pentru crimă. Vedea pe chipul lui Mahmoud cât de stresat era: mușchii feței erau încordați și scrâșnea din dinți aproape imperceptibil, ca și cum ar fi mestecat o bucată minusculă de gumă. Coborâră din tren și se îndreptară, împreună cu ceilalți pasageri, spre barierele-turnichet de la capătul peronului. Klara se chinuia să nu se uite la cei doi polițiști care scrutau cu privirea noii sosiți. Nu păreau a fi foarte atenți; de fapt, în marea majoritate a timpului, se uitau mai mult pe deasupra potopului de oameni.

Aproape ajunse, cu Mahmoud, la barieră, când Klara auzi pe cineva strigând după ei. Apoi sunetul pașilor alergând pe peron, apropiindu-se.

– *Monsieur, Monsieur! Arrêtez! Stop!*¹ striga un bărbat în spatele lor.

Simțea că parcă inima i se oprise în loc, ca și cum îi fusese smulsă din piept și aruncată pe peron, drept în fața ei. Se uită panicată la Mahmoud care mergea lângă ea. El îi întâlni privirea. Fermă. Dură. Era în privirea lui o hotărâre care o înfioră. Mahmoud se întoarse încet.

¹ Domnule, Domnule! Opriți-vă! (în fr., în orig.) (n.red.)

Dar bărbatul din spatele lor nu țipa către Mahmoud. De fapt, unul dintre conductorii de tren alerga după un pasager și, ajungându-l, îi întinse o geantă pe care, se pare, o uitase pe scaun, în tren. Dacă ar fi fost în stare să respire, Klara ar fi răsuflat ușurată.

Mahmoud nu părea atât de ușurat. Ba, dimpotrivă, o prinse ferm de braț și o conduse, brusc, prin bariere, intrând în gară.

– Fă numai ce-ți zic eu, spuse el. Nu te întoarce. Suntem urmăriți.

Mai 2003 – decembrie 2010

Virginia de Nord, SUA

Oare așa trebuie să se termine? Nu cu surle și trâmbițe, ci cu un scâncet? Un zbor de zece ore, o săptămână de vacanță obligatorie, o bătaie pe umăr și un birou cenușiu, gol, sub necruțătoarele lumini fluorescente ale biroului lui mohorât?

– O să-ți pregătim propriul birou în curând, îmi spuse Susan fără să mi se uite în ochi.

Dar zilele trec una după alta și încăperea rămâne la fel de vagă ca și noile mele sarcini. Priviri compătimitoare, șoaapte în jurul filtrului de cafea. Nimeni nu știe cine sunt – toată lumea de aici este mai tânără decât mine –, însă se pare că zvonurile m-au urmat.

Sunt bătrânul agent de teren trimis acasă pentru că n-a mai fost în stare să ia deciziile dificile, necesare în vreme de război, cel care nu era format și pregătit pentru misiuni în Afganistan. Nu mă surprinde. Toți suntem spioni. Dacă n-am avea zvonurile, jumătățile de adevăruri, fragmentele noastre scoase din context, n-am mai fi nimic.

Singurii pe care îi mai știu sunt colegii mei care au urcat pe scara ierarhică. Cei care au acceptat să se conformeze și au devenit maeștrii alianțelor necurate. Cei care s-au descurcat mai bine în casele lor de oraș decât în umbră. Cei ale căror aspirații au fost, de la bun început, dejunurile cu consilierii prezidențiali și petrecerile cu ambasadorii. În vremurile de demult, nu dădeam doi bani pe ei, aceiași doi bani pe care nu-i dau nici acum. Dar, indiferent de interesul meu față de ei, se opresc îndatoritori în ușa biroului, privesc fugitiv spre masa mea,

unde totul este perfect aranjat, încercând să nu mi se uite în ochi, bătând cu degetele darabana pe cutia mea goală de corespondență.

- Experiența ta va fi de neprețuit pentru noi, aici, îmi spun ei, calculând cu repeziciune cam de câți ani ar mai fi nevoie ca să mă trimită, definitiv, în vacanță.

Unul dintre ei îmi recomandă pe cineva la o firmă privată oarecare în Irak. Acum totul e privatizat. *Contractori*. Muncă de teren și bani grămadă. „Experiența ta va fi de neprețuit pentru noi, aici.”

Însă nu mă pot hotărî să aplic pentru slujba respectivă. Simplul fapt de a mă ridica din pat și de a-mi pune picioarele pe podea după alte douăsprezece ore de whisky și somnifere constituie mai mult decât pot să fac într-o zi. Și abia dacă îmi iese și asta. Când conduc spre muncă, nici măcar nu arunc o privire în direcția piscinei. Poate că am și uitat cum se înoată. Dumnezeu știe că m-am forțat să uit orice altceva.

Nici nu mai visez în fiecare noapte. Nici măcar coșmarurile mele recurente, cele din care obișnuiam să mă trezesc febril, cu cearșafurile pe jos, ținându-mă de piept, ca un om nebun, căutându-mă, plin de amărăciune, de gloanțe imaginare, de oase rupte. Îmi lipsesc. Când visez, într-adevăr, visez munți. Cadre nesfârșite, în panning¹, de pietrișuri și iarbă, în tehnicolor fragmentat, ceruri de un albastru precum cel din tablourile pictorului neodadaist sau postmodernist timpuriu Yves Klein, vârfuri de munți încărcate cu zăpadă și drumeaguri care nu duc nicăieri, și totuși din ce în ce mai departe. Mă trezesc fără să-mi doresc nimic altceva decât să merg pe drumeagurile acelea.

Așa-mi sunt zilele, așa-mi sunt nopțile. Clipe fără de sfârșit care se transformă în săptămâni și apoi în ani. Vuietul monoton al autostrăzii mă urmărește, oriunde mă duc, ca un țuit în urechi. Îmi primesc, în sfârșit, biroul promis după ce povestea celor petrecute în Abu Ghraib a ținut prima pagină a ziarelor timp de o lună întreagă. Fără niciun cuvânt, nimic. Însă e un fel de reabilitare. O șoaptă abia auzită. Un gest de reconciliere sau o formă de mită. Așa vreau eu să citesc mesajul lor.

¹ Tehnică de realizare a fotografiilor prin declanșare în rafală cu timpi lungi de expunere (n.red.)

Ca și cum încă nu pot fi siguri de mine. Doar că ei știu exact cât de siguri de mine pot fi. Au știut întotdeauna. Cine altcineva, dacă nu un ins loial, neabătut din credința lui, ar mai fi încă aici?

Schimbăm președinți și, drept consecință firească, toată organizația este cutremurată din străfunduri până când totul pică exact în același loc în care fusese de la bun început. Nu, nu este adevărat. Lucrurile se schimbă. Nebunia se ridică, în sfârșit, ca un nor de abur și ne lasă așa cum ne-a găsit cândva. Raționali și posesori ai unei inteligențe practice mai degrabă decât evanghelici. Și ne așezăm confortabili în scaune și citim în *Washington Post* despre ce-am creat noi înșine. O mașină de război alternativă, privată, orientată spre profit. Subcontractorii aceia nesfârșiți. Obiectivul este să îi șochezi până și pe cei din interior, pe cei care ar trebui să știe.

Încet-încet, mă forțez să intru iar în piscină; încet-încet, învăț să înot din nou. Tură după tură, până când nu mai reușesc să le țin șirul, până când brațele îmi sunt atât de obosite, că nici nu mai sunt în stare să ridic telecomanda de la televizorul cu plasmă din apartament, mobilat, până la cel mai mic detaliu, ca o cameră de hotel.

Încet, aproape neobservabil, schimb whisky-ul cu ceaiul, somniferele cu cinci reprize de flotări pe covorul moale al dormitorului, douăsprezece ore de somn fără vise cu șapte ore de somn agitat și coșmaruri, tristețe și o versiune bolnavă, șubredă a existenței. Până când nu mai beau nimic. Nici măcar cafea.

Langley și piscina, și întâlnirile Alcolicilor Anonimi în deprimantele săli de clasă de la Palisades sau Bethesda. Nu am mai mult de atât. Seri în care stau în fața televizorului și mănânc chestii livrate acasă. Iau fiecare zi la rând. La asta se reduce viața mea acum. Nu e mult. Este aproape nimic.

Port cu mine Damascul în medalionul pe care mi l-ai dăruit și care îmi atârnă de gât. Nu se desparte nicio clipă de mine. Tot ceea ce mă determină să fiu mereu pe fugă. Tot ceea ce am abandonat și sacrificat.

Mă umple de goliciune. În fiecare vineri cercetez registrele noastre, în căutarea numelui fiicei noastre. Țin medalionul strâns în pumn și las numele ei să se învârtă peste tot, în nesfârșita noastră bază de date. Spun singura rugăciune pe care o știu, pentru singurul lucru care contează pentru mine: Doamne, Dumnezeuule, fă să iasă zero la căutări.

Mai este o săptămână până la Crăciun. Mi-am cumpărat niște luminițe electrice de pom să le pun pe balcon, într-un fel de încercare de a mima normalitatea. Cutia de la instalația electrică este mare, dar atât de ușoară, că pot s-o car într-o mână, în timp ce-mi caut prin buzunare cheile de la Mazda, în semiobscuritatea din parcare a mallului. Pașii mei răsună cu ecou pe asfalt.

Lângă mașina mea stă un bărbat. Șira spinării și nervii primesc și multiplică sute de impulsuri și reflexe contradictorii cu care creierul îmi este impregnat. Sute de impulsuri contradictorii de a folosi violența și apoi de a fugi. Bărbatul se îndreaptă de spate, se întoarce spre mine, întinzându-se ca unul care a stat în aceeași poziție prea mult timp. Este un gest de invitație, un gest domol care vine din partea cuiva de care nu ai de ce să te temi. Îmi aud pașii încetinind în ecoul parcării. În cele din urmă, mă opresc. Douăzeci de metri de mașină. Singurul sunet pe care îl aud este fâșăitul unui ventilator uriaș. Sau vuietul traficului la trei etaje deasupra noastră. O vibrație puternică, amenințând să dărâme totul peste noi.

Bărbatul se ridică și își înalță brațele deschise incredibil de încet, într-un gest strămoșesc de pace, de intenții bune. Dar numai după ce se apropie de mine cu câțiva pași domoli și scurți, îmi dau seama cine e. Douăzeci și cinci de ani de alianțe neloiale. Totuși, știu cine este.

Are mustața mai scurtă. Chipul îi e îmbătrânit și ridat. Dar nu înfățișarea este cea care îl demaschează. Ci imaginea pe care întâlnirea cu el o provoacă memoriei mele: amintirea unui alt eveniment, din trecut. Felul în care gesturile, mișcările lui mă duc înapoi în trecut, aduc timpul înapoi. Interconectarea lor prin

analiza și clasificarea informațiilor stocate, analiza memoriei prin intermediul contextului dat.

– *As-salam alaykum*, spuse el.

Îmi dreg vocea și-mi scot cheile de la mașină. O deschid cu un clic, cu un bip.

– *Wa alaykum s-salam*.

Luăm loc pe scaunele din față ale mașinii. Doi spioni ieșiți din uz, într-o mașină japoneză, într-un mall american, într-o lume care ne scapă printre degete, în acest prezent imprevizibil la care nu știm cum să ne raportăm. La început nu ne spunem nimic. Stăm în mașină, pur și simplu. Nici măcar nu ne uităm unul la celălalt. În cele din urmă, îmi revine mie sarcina să încep.

– Cum m-ai găsit? îl întreb eu în arabă.

Îmi aruncă o privire oblică, de sus. În ochii lui, o licărire de dezamăgire.

– Cum te-am găsit? Sunt în America de ceva vreme. Am contactele mele. Știi foarte bine cum merge treaba în cercurile noastre. Dacă vreau să găsesc pe cineva, atunci exact asta se întâmplă.

Mă simt ca un prost. N-ar fi trebuit să întreb așa ceva. L-am insultat. I-am insultat calitățile, ce-a mai rămas dintr-o viață care, poate, nu mai constă din aceleași lucruri ca înainte.

– Așadar, zic eu. Acum locuiești aici.

El încuviințează, oftează și-și ridică mâinile.

– Am văzut și eu încotro bate vântul. Imediat după 11 septembrie 2001, lucrurile s-au schimbat. Nu mai era decât o chestiune de timp. Și colegii tăi au fost serviabili și îndatoritori.

– Și acum? îl întreb eu. Acum ce faci?

El îmi zâmbeste trist și se lasă în scaun.

– Acum predau limba arabă la un centru comunitar din districtul St. George. Soția mea și-a găsit iar o slujbă de asistentă medicală.

Se oprește, scutură din cap, evident incomodat de discuția despre partea asta a noii lui vieți. În cele din urmă, ridică din umeri.

– Are cetățenia americană acum și se pare că îi place. Pentru ea, totul a mers repede. Visul american, nu? Muncă grea, două mașini și o căsuță în Millersville?

Zâmbește din nou. Un zâmbet ironic totuși. Nu unul resemnat sau amar. Este zâmbetul cuiva care a înțeles cu mult timp în urmă cât de important este să nu te lupți împotriva curentului, să nu întrebi de ce și să nu te plângi de viața care ți s-a schimbat. Este zâmbetul refugiatului.

– E diferit de cum ne-am imaginat că o să fie, îi spun eu. Totul s-a dovedit a fi altfel în cele din urmă.

El dă din cap că da.

– A trecut multă vreme de când ne-am întâlnit în Stockholm.

În sfârșit, ne apropiem de esențial. Motivul real pentru care a venit să mă caute și care, probabil, e mai complicat decât lasă el să se întrevadă. Fac semn din cap că da.

– Douăzeci și cinci de ani, îi zic eu. De parcă a fost ieri.

– Îți aduci aminte că m-ai întrebat ceva înainte de întâlnirea noastră? Că m-ai rugat să cercetez ceva în mod specific? Ca o favoare. Între spioni.

– Desigur.

Inima mea bate acum gata s-o ia la sănătoasa. Încerc să înghit, dar gura mea a încetat să mai producă salivă.

– A fost un act de curaj. Ți-ai asumat un risc. Să contactezi pe cineva pe care nu-l cunoșteai. Să ceri ceva de natură personală cuiva care te-a convocat la o întâlnire oficială. Este ceva ce nu se întâmplă des. Corect?

Se întoarce în scaun și se uită direct în ochii mei.

– Oricine face asemenea solicitări este fie un ignorant, fie încearcă să se păcălească singur. Ești de acord?

– Ce vrei să spui? Îl întreb eu.

El clatină din cap domol. Arată obosit, bătrân.

– Dar nu ești ignorant. Ai avut bănuielele tale, bine fondate. Și

știai bine că nu voi fi niciodată în stare să le verific. Că nu așa mergeau lucrurile. Știai că nu ți-aș fi dat ceva concret. Ceva care să nu fie nici adevărul și nici o minciună. Totuși m-ai întrebat. Totuși m-ai rugat să aflu cine a ucis-o pe iubita ta, pe mama fiicei tale. M-ai rugat pe mine, deși nici măcar nu știai cine eram.

– Eram disperat, îi spun eu, cu prudență. Și dispus să fac orice.

El clatină din nou din cap și-și deschide rucsacul, scoate din el un dosar bej. Îl pune pe genunchi. Eu închid ochii. Mă las pe spate, simt sângele pulsându-mi, alergând năvalnic prin corp.

– M-ai întrebat pentru că știai că răspunsul meu va fi gol de conținut. Că îți va permite să vezi lucrurile, să le interpretezi după bunul plac. Ai vrut să alegi calea cea mai ușoară. Adevăr sau minciună. Ai ales calea minimei împotriviri. Cine sunt eu să te judec pentru asta?

Nu spun nimic. Abia sunt în stare să respir.

– Și poate că ar fi trebuit să las lucrurile așa. La ce bun acum? îmi zice el. Să reînviem trecutul? A trecut atât de mult timp. Însă viața pe care o ducem noi ne transformă în niște instrumente. Nimic mai mult. Suntem oricând gata să acționăm în baza informațiilor pe care ei aleg să ni le pună la dispoziție. Gata oricând să trecem de partea cealaltă, să adoptăm altă ideologie, alte metode.

Țin ochii închiși și încuviințez. Nu există nicio diferență între noi. Suntem toți la fel.

– Și acum s-a terminat pentru amândoi. Viața pe care ne-am imaginat-o. Și poate că a sosit vremea să încetăm să ne mai mințim pe noi înșine. Ce zici?

Ridică dosarul de pe genunchii lui și îl lasă să cadă pe ai mei. Nu cântărește nimic. Adevărul nu cântărește nimic. Nu deschid ochii până când nu aud portiera închizându-se în urma lui, până când nu-i aud pașii îndepărtându-se prin parcare goală. Nu este nevoie să deschid dosarul. Știu deja ce conține.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Mahmoud era absolut sigur. Când se întoarse o clipă pe peron, reușise s-o vadă, doar dintr-o ochire, pe tipa de la aeroportul din Bruxelles. Mergea calm, la numai câțiva metri în urma lor, printre ceilalți pasageri.

Încă o ținea pe Klara de cot, îndepărtându-se de peron. La intrarea în terminal, el văzu un semn cu o săgeată care arăta înspre sala cu dulăpioarele de bagaje. Un etaj mai jos. Chiar lângă ghișeul de închiriere mașini. Mahmoud simți adrenalina vânzolindu-i-se în sânge, dar încercă, disperat, să nu dea semne că și-a dat seama cine îi erau urmăritorii.

- Cum ai plătit pentru bilete în Bruxelles? îi șopti el Klarei.
- Ăăă, cu cardul de debit, cred.

Mahmoud făcu semn din cap că înțelese.

- La naiba! Trebuia să te fi avertizat. Fir-ar! Se pare că urmăresc fiecare mișcare pe care o facem. Trebuie să fi văzut că ai cumpărat bilete și ne-au urmărit, au luat același tren ca noi.

Klara nu spuse nimic. Se mulțumi să dea din cap. Nu părea speriată, ci doar foarte concentrată.

- Ai telefonul pe care l-am cumpărat în Bruxelles? întrebă Mahmoud.

După ce Klara se întoarse cu biletele de tren, Mahmoud cumpărase două telefoane cu cartelă, care nu puteau fi date în urmărire, în caz că trebuiau să se despartă. În felul ăsta ar fi avut cum să comunice unul cu celălalt.

– Da, răspunse ea. În geantă.

– Bun. Va trebui să riscăm teribil. Cred că cea mai bună șansă pe care o avem este să ne despărțim.

Mahmoud se întoarse spre ea și se uită direct în ochii ei. Ea îi întâlni privirea.

– OK, zise ea.

În primele câteva săptămâni din perioada de pregătire pentru trupele de elită, Mahmoud învățase că nu știi niciodată cum reacționează un om în condiții severe de stres. Unii devin iraționali, își pierd orice control, nu te mai poți înțelege cu ei. Cei care par a fi lideri înnăscuți devin brusc paralizați. Pentru alții, accentuarea stresului îi determină să devină mai concentrați și mai calmi ca de obicei. Cumva știuse de la bun început că n-avea de ce să-și facă griji în privința Klarei. Totuși, faptul în sine pe care îl observa în acel moment îl făcu să se simtă ușurat și oarecum tulburat.

– Și ai și biletul cu combinația pentru seif? întrebă Mahmoud.

– E în portofel, răspunse ea.

– Bun. Uite care-i planul. Mergem în stația de taxiuri ca și cum nimic n-ar fi ieșit din comun. Dacă este rând, așteptăm, calm, la coadă, cu toată lumea. Când vom reuși să prindem un taxi, tu intri prima în el. În momentul în care ajungi în mașină, te așezi pe bancheta din spate, treci imediat pe locul de lângă tine și ieși pe partea cealaltă. OK?

Klara se uită la el stresată. Respira greu. Simțea și ea presiunea adrenalinei.

– OK.

– Eu o să iau taxiul și o să merg mai departe, atrăgând după mine și urmăritorii. O vreme nu te arăți nicăieri, apoi sper că o să poți să deschizi dulăpiorul de bagaje, să iei ce e înăuntru și pe urmă să mergi cu metroul cât mai departe cu putință. Te sun în câteva ore și ne întâlnim din nou.

– Și dacă nu reușesc să scap de ei? Ce facem atunci?

– Păi, o să ne gândim la un alt plan. Dar, momentan, asta e planul nostru. În clipa de față nu avem altceva mai bun.

– Adu-mi aminte să nu mai călătoresc cu tine vreodată, spuse Klara.

Mahmoud se opri, se întoarse spre ea, îi luă chipul în mâini și o trase înspre el, prefăcându-se că o sărută pe obraz.

– Poți să treci prin asta, Klara, îi șopti el. Împreună vom reuși să trecem prin asta. Ce-ți spunea bunicul tău? Stâncă și sare. Din asta ești făcută, corect?

Aproape că ajunseră la stația de taxiuri. Mahmoud simți că pulsul îi accelera și mai mult. Era un moment crucial. Fie se scufunda, fie înota și se salva.

– Așteaptă, îi spuse el Klarei.

Își scoase rucsacul, se aplecă și începu să caute prin el, uitându-se peste umăr. Blonda mergea, la o oarecare depărtare, în aceeași direcție cu a lor. Spre peretele din direcția opusă, el văzu un bărbat, la vreo treizeci și cinci de ani, mișcându-se în același fel. Părea să se potrivească profilului. Un fizic bine clădit, pantaloni militari largi, de luptă. Jachetă de schi și rucsac de pânză. În ureche avea un bluetooth. Cel mai probabil, un american. Deci erau cel puțin doi. Nu vedea mai mult de atât.

– Sunt cel puțin doi, îi spuse încet Klarei, fără să se uite la ea. O tipă blondă, cu o coadă de cal, într-o jachetă Canada Goose. Un tip în pantaloni militari de luptă și o jachetă gri cu roșu, de schi. Șapcă de baseball. Amândoi au bluetooth în ureche. Prefă-te că te întinzi și faci niște exerciții ușoare de încălzire cât timp caut eu în rucsac.

Klara făcu ce i s-a spus. Se întinse și cercetă din priviri terminalul.

– Îi văd și eu. O recunosc pe tipă. A fost la mine în apartament.

Vocea Klarei era tensionată. Mușchii feței i se încordară.

– Klara, concentrează-te, îi șopti Mahmoud. Concentrează-te. Totul ține de tehnică. Nu este loc de emoții aici, înțelegi? Niciun fel de sentimente. Intri și ieși din taxi. Asta e planul.

Klara dădu calm din cap, reușind să se adune.

– Bun. Haide, a venit momentul, zise Mahmoud și se ridică.

Strada pe care se afla stația de taxiuri era animată de un du-te-vino haotic: plină de fum și de mașini, și de afaceriști mergând la întâmplare, cu servietele în mână, de familii cu rucsacuri și hărți turistice, de copii țipând. Cel puțin nu era coadă la taxiuri. Se îndreptară spre primul cu pași hotărâți.

– Știi ce ai de făcut, da? șuieră el printre dinți.

– Nu-ți face griji. Tu fă ce ai tu de făcut, că eu mă descurc, răspunse ea.

Mahmoud deschise portiera taxiului și Klara sări rapid pe bancheta din spate. Alunecă peste tapițeria din piele uzată și crăpată pe alocuri, se aplecă ușor de spate și deschise portiera pe partea cealaltă suficient cât să se strecoare afară, în stradă. Nici măcar nu mai aruncă vreo privire înapoi, spre Mahmoud.

– Louvre, spuse Mahmoud taximetristului.

Era singurul lucru care îi veni în cap în nebunia momentului. Șoferul se întoarse și se uită la el, peste umăr, evident confuz în legătură cu fata care ieșise buluc pe portiera din spate și care stătea ghemuită lângă roata lui din spate.

– Dă-i drumul! spuse Mahmoud, în engleză. Acum!

Șoferul ridică din umeri și porni mașina, conducând atent prin traficul parizian. Mahmoud se întoarse în scaun și îl văzu pe tipul cu pantalonii lui de luptă sărind repede într-un Volkswagen Golf mic, albastru-închis, pe care, probabil, îl lăsase de partea cealaltă a străzii. „Deci sunt mai mult de doi“, se gândi Mahmoud. Blonda rămăsese în stația de taxi, cu degetul pe bluetooth. Mahmoud n-o mai vedea pe Klara, dar, dacă tipa de la aeroport n-o văzuse – și nu dădea semne c-ar fi văzut-o –, cel mai probabil Klara reușise să scape de ei.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Klara fugi, ferindu-se, aplecându-se, de-a lungul șirului de taxiuri, până când simți că nu mai era în raza vizuală a urmăritorilor. Cu colțul ochilor îl putu zări pe individul cu pantalonii militari de luptă traversând strada în pas alergător. Klara se strecură printre două mașini parcate, ca să nu fie observată. Inima îi bătea năvalnic. Apoi tipul se îndreptă spre un Golf albastru-închis, care deja se pusese în mișcare, și se aruncă pe scaunul din dreapta șoferului, pornind, după toate aparențele, după taxiul în care se urcase Mahmoud.

Cu mare atenție, dintre mașinile în spatele cărora se ascunsese, Klara aruncă o privire în jur. Tipa cu coada de cal încă stătea în stația de taxiuri, în fața ieșirii laterale. Părea că vorbea cu cineva la bluetooth, în timp ce scruta cu privirea împrejurimile. Era, în mod sigur, tipa în haine de alergat pe care o văzuse ieșind din clădirea ei. Klarei i se făcu greață, ca și cum mai avea puțin și vomita. De cât timp o spionau? Încercă să-și controleze respirația. Să se forțeze să respire adânc și egal. Fără sentimente. „Lasă-ți la o parte emoțiile. Lasă-ți la o parte gândurile.“

Știa că trebuia să ajungă iar în gară și la dulăpioarele cu bagaje. Încă ușor aplecată, începu s-o ia în josul străzii, ascunsă în spatele mașinilor. Când ajunse la colțul gării, se uită în urmă, de-a lungul trotuarului. Blonda dispăruse. Klara scoase din geantă o pălărie roșie, tricotată, și o trase pe urechi, ascunzându-și cu grijă toate șuvițele brune sub borurile ei. Când termină, își dezbracă haina

bleumarin și o atârnă de geantă. Tremura. Jacheta ei cenușie, pe care dăduse o avere în Anvers, nu era făcută să țină de cald. În Paris era la fel de frig ca și în Bruxelles, dar nu strica să-și modifice înfățișarea cât mai mult posibil.

Își adună toate puterile și se îndreaptă spre intrarea principală. Prin gară treceau, ca un șuvoi, nelipsiții navetiști care se întorceau vinerea la casele lor, iar Klara se lăsă cuprinsă și condusă de val. Urmă indicatoarele care duceau spre dulăpioarele de bagaje și luă scara rulantă un etaj mai jos.

Ca să intre în zona bagajelor, trebuia să treacă printr-un punct de control. Toate gențile erau scanate de un ofițer de securitate morocănos. În spatele barierelor metalice rotitoare de la intrare se formase o scurtă coadă. Când îi veni rândul, Klara își puse geanta de umăr și haina pe banda rulantă.

– Scuzați-mă, zise ea și se întoarse spre ofițer, puteți să-mi spuneți unde aş putea găsi terminalul C193?

Făcu un efort să respire normal. Ofițerul de securitate se uită atent la ea înainte să-i răspundă.

– Secțiunea C este într-acolo, mademoiselle.

Klara îi mulțumi și își recuperează lucrurile de pe bandă. Poate, poate că norocul le surâdea de data asta.

Nu-i luă mai mult de un minut să găsească dulăpiorul pe care îl căuta. Era mic, pătrat, cel mai mic disponibil. Poate șaiszeci de centimetri pe șaiszeci.

Se apropie de el și introduse codul de pe chitanță. Își ținu respirația. Deasupra ușii dulăpiorului pâlpâia o lumină roșie. Pe ecran apărură un mesaj scurt în franceză. Cod greșit. Klara simți că-i fugea pământul de sub picioare. Cod greșit. Scoase chitanța din nou, apăsă iar tastele, de data asta mai încet. După câteva secunde, apărură o lumină verde, apoi, după alte câteva secunde, ușa de la dulăpior se deschise, cu un pârâit mecanic. Klara se aplecă și se uită înăuntru.

Acolo nu era decât o singură geantă îngustă, din nailon. O trase din spațiul mic, la lumină și desfăcu încet fermoarul. Înăuntru se afla un laptop Apple micuț, argintiu. Un MacBook Air. Cel mai mic computer disponibil pe piață. Klara trase înapoi fermoarul și închise ochii pentru o secundă. Ce noroc teribil! Se ridică și se îndreptă spre ieșire. Dintr-odată, ceva, în colțul ochiului, îi atrase privirea. O mișcare de după geamul care separa ghișeele de unde se închiriau mașini și sala bagajelor în care se afla. Își întoarse capul și surprinse ceea ce părea a fi silueta blondei cu coadă de cal.

– Fir-ar! șuieră ea printre dinți.

Dar nu mai era cale de întoarcere. Stâncă și sare. Își croi repede drum printre câțiva călători care își treceau gențile și rucsacurile prin controlul de securitate, menținându-și privirea spre peretele de sticlă. Nu era nimic acolo. Poate că doar își imaginase. Aruncă geanta de nailon pe umăr și ieși din sala bagajelor. „Fără sentimente, se gândi ea. Ieși în stradă și ia un taxi. Sună-l pe Mahmoud. Câte un lucru pe rând.“

În momentul acela o simți. La început doar foarte puțin. Însă n-avea niciun dubiu. Aromă artificială de cireș. Gumă de mestecat americană. Se întoarse brusc. Și acolo, la numai câțiva pași de ea, stătea blonda cu coadă de cal.

Știa, din instinct, că era o greșeală ce făcea, dar nu se putea abține. Inundată de un val de adrenalină, se împinse, făcându-și loc, printr-un grup de turiști japonezi și fugi, panicată, spre scările rulante. Nu se uită înapoi, ci fugi cât o țineau picioarele, prin sala de așteptare. Depart, cât mai departe.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Era aproape de ora de vârf. Taxiul în care se afla Mahmoud și Golful care îl urmărea, la câteva mașini distanță, erau prinse, bară la bară, în traficul parizian de Crăciun. Mahmoud încerca să-și mențină un nivel suportabil de stres. Nimic nu era mai rău decât să nu poți să controlezi situația, să fii la mila altora și a alegerilor lor. Calculă rapid, mental, care îi erau opțiunile. Putea să dispară iar în metrou. În cele din urmă, putea să scape definitiv de urmăritori. Dar era o chestie care presupunea mult timp și multă bătaie de cap. Și își făcea griji în privința Klarei. De ce a pus-o pe ea să verifice dulăpiorul de bagaje?

Nu luase în considerare posibilitatea ca blonda de la aeroport să rămână în urmă. Planul lui fusese unul creat din impuls. Îl stresa enorm. Poate că au văzut-o pe Klara strecurându-se afară din taxi și s-au regrupat? Încercă s-o sune din nou, dar primi același răspuns automat în franceză. Probabil că era ocupată cu dulăpiorul și nu auzise telefonul. Însă nu se putea abține să nu-și imagineze scenarii mult mai rele.

Mahmoud se întoarse. Traficul se mișca îngrozitor de greu. Golful se afla la aproximativ treizeci de metri în spatele lor. Era momentul să ia o decizie. Trebuia să scape de urmăritori și s-o găsească pe Klara. Să-și asume riscul. Era singura cale.

– Pe ce stradă suntem? îl întrebă Mahmoud pe taximetrist.

Șoferul se întoarse spre el și îl privi cu ochii lui de câine bătut.

– Rue La Fayette, răspunse el.

– Unde? Care intersecție?

– Aproape de Rue de Châteaudun. Numai că în traficul ăsta o să ne ia douăzeci de minute să ajungem acolo, spuse șoferul.

Mahmoud părea înfrânt. Se întoarse din nou. Traficul, pur și simplu, se blocase. Văzu cu coada ochiului Golful undeva în spatele lor. Scoase telefonul cu cartelă prepay, formă un număr cu trei cifre și așteptă să se conecteze.

După aproximativ șapte minute, Mahmoud auzi sirenele a două motociclete de poliție. Se întoarse să se uite prin geamul din spate al taxiului. Conduceau printre arterele blocate și se opriră la distanță de-o mașină în spatele Golfului albastru-închis. Taximetristul lăsa geamul jos și scoase capul afară să vadă ce se întâmpla. Mașina fu invadată de un val de aer rece. În jurul lor, șoferii plictisiți întoarseră capetele spre Golf. Mahmoud se aplecă spre taximetrist și îl bătu pe umăr. Omul se întoarse iritat.

– Eu ies, îi spuse Mahmoud.

Îi întinse o bancnotă de zece euro taximetristului care se uita la el surprins.

– Păstrează restul.

Mahmoud se uită peste umăr. Un ofițer de poliție într-o uniformă Kevlar albastru grafit se dădu jos de pe motocicletă și porni spre Golf calm, cu mâna pe armă.

Asta era șansa lui. Deschise portiera și coborî încet pe asfaltul crăpat, alunecând, practic, din mașină. Aerul mirosea a gaze de eșapament și a iarnă. Se târî printre mașini, până când ajunse pe trotuar. Cerul era apăsător și cenușiu. Ca și cum încă nu se hotărâse ce fel de furtună să abată asupra lumii. Temperatura era, poate, cam la un grad peste zero: ploaia se transforma în lapoviță. Înainte s-o ia la picior spre stația de metrou Cadet, se mai întoarse încă o dată și se uită în urmă. Traficul începu să se miște, dar Golful rămăsese acolo, cu luminile de avarie în funcțiune. Poliția îl forțase pe americanul cu pantalonii militari de luptă să iasă din mașină, împreună cu șoferul lui și se certau aprins. Americanul avea gâtul întins, încercând să

țină taxiul sub supraveghere. Oare îl văzuse pe Mahmoud ieșind din mașină? Nu conta. Americanii vor fi destul de prinși în discuții cu poliția, sperând să-i convingă că nu amenințaseră un alt vehicul cu arma. Dacă vor reuși, va fi prea târziu. Când ajunse la capătul scărilor de la metrou, simți telefonul vibrând în buzunar. Klara.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Klara tremura de frig, deși, când coborâse în metrou, își pusese haina pe ea. Își înfundă adânc mâinile în buzunare și se uită în jur pentru a suta oară. Când dăduse, în Gara de Nord, peste blondă și-i întâlnise privirea, chiar crezuse pentru moment că totul se terminase. Că avea să sfârșească totul acolo. Frica pe care o simțise. Panica. Fiindcă și blonda cu coadă de cal o văzuse. Dar fuseseră prea mulți oameni în jur, între ele, și tipa, cu coada ei de cal cu tot, nu putuse s-o prindă din urmă pe Klara, care urcase scările rulante câte două trepte odată, ajungând pe culoarul de tranzit. Fără să se mai uite în urmă, se aruncă pe primele scări spre metrou pe care le văzuse, sări în primul tren care ajunsese în stație și rămase în el până la capăt de linie. Însă fusesse aproape. Mult, mult prea aproape.

– Arăți stresată, Klara, îi spuse Mahmoud. Ești OK?

Klara se crispă când simți mâna rece a lui Mahmoud pe obrazul ei.

– Unde naiba ai fost? îl întrebă ea.

Aranjaseră să se întâlnească în urmă cu cincisprezece minute. Un sfert de oră de paranoia și de chin. Mahmoud zâmbi ușor, cercetând cu privirea stația de metrou.

– Sunt aici de ceva vreme, zise el. M-am gândit că este mai bine să verific împrejurimile cu atenție înainte să-mi arăt mutra.

– Ce? țipă Klara. M-ai lăsat să stau aici, ca o afurisită de momeală, până când te-ai decis că era destul de sigur?

Klara simți cum stresul se transforma în iritare. Cine dracu' se credea? Însă Mahmoud se mulțumi doar să ridice din umeri.

– Îmi pare rău, spuse el. Ar fi fost mai bine să ne fi văzut în altă parte, dacă lucrurile n-ar fi fost în regulă.

Ochii lui căprui și reci scrutară peroanele încă o dată. Privirea lui trăda o nerăbdare care ar fi putut fi luată drept aroganță, aproape nesimțire, însă el nu era așa. El doar depășise momentul și se concentra asupra următoarei faze. Întotdeauna cu un pas, cu o mișcare înaintea celorlalți. Asta îl și atrăsese la el de la bun început și asta o și enervase câteodată, dându-i un sentiment de frustrare.

– Era ceva în dulăpiorul de bagaje? o întrebă el.

Klara îi arătă geanta care îi atârna peste umăr. Bătu ușor cu mâna peste ea și încuviință din cap.

– Un computer, răspunse ea. N-a mers chiar ca unsă operațiunea.

Îi relată despre blonda cu coadă de cal și cum încercase să scape de ea la metrou. Mahmoud dădu calm din cap.

– Îmi pare rău că ai fost implicată în chestia asta, o consolă el.

Klara înclină simplu din cap.

– Eh, rosti ea în cele din urmă. Cred că e, într-un fel, vina mea. Dar tu cum ai scăpat de ei?

Mahmoud zâmbi mândru.

– Am sunat imediat la poliție. Le-am spus că cineva, într-un Golf albastru-închis, amenința oamenii cu un pistol. Poliția a apărut cam în cinci minute. N-aveau cum să mă mai urmărească și pe mine în situația aceea. Sunt un geniu, jur.

Klara se uită la el. Pentru prima dată de când se revăzuseră, arăta așa cum și-l amintea ea. Plin de inițiativă, de neastâmpăr și de o aroganță fermecătoare.

– Deci ai un plan? o întrebă Mahmoud.

Klara nu voise să-i spună la telefon. I s-a părut că era mai simplu să-i explice lui Mahmoud față în față. Îl apucă de braț cu blândețe și-l scoase din metrou. Ajunși înapoi în stradă, fură întâmpinați de fulgi mari, apătoși, gălbui în lumina felinarelor și care se topeau înainte să atingă asfaltul.

– OK, uite cum văd eu planul în continuare, începu ea. Am un iubit în Paris. Sau, mă rog, nu tocmai un iubit, dar ceva asemănător. Un tip. Sau un bărbat, bănuiesc.

Mahmoud zâmbi ironic și oarecum stânjenit, privind undeva departe.

– Nu un tip, ci un bărbat... Am înțeles. Câți ani are?

Klara se prefăcu că nu-l aude.

– Locuiește pe Bulevardul Victor Hugo. Poate că ne poate ajuta el.

– Poate? întrebă Mahmoud, și pe frunte îi apărură o cută de îngrijorare și de surpriză în același timp.

– Da. Este acasă acum, l-am sunat eu. E singur, adăugă ea.

– Singur? întrebă Mahmoud.

Se întoarse către ea. Era ceva compătimitor în vocea lui. Ochii nu-i mai erau reci, ci blânzi. Scânteii întunecate din trecut. Promisiuni șoptite în ambianța bibliotecii Carolina Rediviva, pe poduri umede peste râul Fyris, în asfințit, după nopți nedormite, două trupuri, unul lângă celălalt, pe un pat îngust, într-o cameră decrepită de cămin. Uitase cât de mult îl iubise pe Mahmoud. Fusese singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Cum poți să uiți așa ceva? Își îndreptă privirea către cer și lăsa fulgii să i se așeze, ca lacrimile, pe obraji.

– Este însurat, mai preciză ea. Și are o fiică.

Îi părea rău că i-a spus. Era prea greu de explicat. Nu știa cu ce cuvinte ar putea descrie ce se întâmplase în apartamentul lui Cyril în dimineața aceea. Și așa momentul acela i se părea îndepărtat, ireal. Dar Mahmoud dădu doar din cap, fără să comenteze ceva.

– Și cum crezi că ne poate ajuta el?

– Nu știu. Poate că putem dormi acolo în seara asta. Poate verificăm calculatorul care era în dulăpiorul de bagaje al lui Lindman. Nu știu. Dacă ai un plan mai bun, spune-l. Numai că relația mea cu el nu e tocmai – cum să zic – oficială...

– Putem avea încredere în el? Adică, totuși, e destul de complicată treaba: să te înființezi la el la ușă cu fostul tău iubit, suspect de crimă...

– Am fost discreți, spuse Klara.

Scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea, să facă totul să se potrivească, să fie bine.

– Începusem să am încredere în el. Până când am găsit o fotografie cu el și cu familia lui azi-dimineață. Și bănuiesc că este mai mult în interesul lui să nu se afle că are o relație cu mine.

– Dumnezeuule, strigă Mahmoud. Ai aflat în dimineața asta că e înșurat și are o familie?

Klara încuviință. Se simțea atât de mică, de naivă și de proastă. Mahmoud nu spuse nimic, ci o cuprinse blând de după umeri, trăgând-o aproape de el. Klara îi simți căldura, în ciuda zăpezii, printre hainele lor.

– Îmi pare rău, Klara, zise el. Îmi pare tare rău. Dar da, trebuie să vedem ce e în computerul ăsta și să ne calmăm puțin. Crezi că reușești să-i găsești adresa?

– Da, zise ea, dând afirmativ din cap. Absolut. La ce poți să te aștepți de la un politician conservator ca el dacă nu măcar să-mi protejeze fostul iubit care are o... orientare sexuală complicată. Corect?

20 decembrie 2013

Bruxelles, Belgia

George luă o ultimă îmbucătură din puiul lui vindaloo¹ și puse furculița de plastic înapoi în ambalajul ieftin cu o grimasă de dezgust, după care îndesă în gură o bucată uscată de pâine indiană naan și mestecă până la capăt, încercând să minimalizeze faptul că era atât de fierbinte, încât îi încheștă, practic, maxilarele. Reiper și oamenii lui nu puteau să comande niște mâncare decentă? Se simțea obosit și gras. De când nu se mai dusesese la sala de gimnastică?

Și de ce nu se putea duce acasă? În schimb, îl pusese să-și aranjeze călătorii și să-și închirieze diverse camere de hotel în Paris. Ca o nenorocită de secretară. N-avea niciun sens să întrebe ce mama dracului se întâmpla. Josh, psihopatul, îi zâmbea superior și-i spunea numai lucruri pe care trebuia musai să le știe, nimic altceva. Ce om netrebnic era acest Josh!

Și nimeni de la Merchant & Taylor nu-i mai răspundea la telefon. În curând avea să fie weekendul. Slabe șanse să primească vreun semn de la Appleby. Era o nebunie curată. Își vânduse sufletul să devină cineva în compania aia. Muncise pe rupe pentru prima dată în viața lui. Era un talent în ascensiune, un om format pentru clienți mari, pentru strategii vizionare. Nu îi spusese tocmai Appleby același lucru la cina aceea nemaipomenită de la restaurantul Comme chez Soi? Este posibil, oare, ca asta să se fi întâmplat abia ieri? Se simțea complet deconectat. Lăsat în plata Domnului. Nici măcar nu mai era demn să i se răspundă la telefoane. Se gândea să-i trântască un mesaj lui Appleby să nu-l poată duce, dar se abținu. Nu voia să pară disperat.

¹ Vindaloo este un curry (sos) din estul Indiei, din regiunea Goa (n.red.)

În schimb, se ridică și aprinse lumina în cămăruța de slujnică în care îl pusese. Rămășițele mâncării indiene îi făceau scârbă, mirosul de chimen și de chili îi provocau greață. Strivi ambalajele cartonate și le îndesă în punga subțire din plastic pe care i-o dăduse Josh în urmă cu o jumătate de oră. Trebuia să fie vreun coș de gunoi în bucătărie.

Coridorul în care dădea cămăruța lui era întunecat și George nu reușea să găsească întrerupătorul. Din sufragerie auzea voci înfundate, mormăind de zor. De sub ușa închisă se strecura o fâșie de lumină. Cu punga încă în mână, George se strecură din cameră și traversă palierul. Își țină răsuflarea când simți cum podeaua scârțâia și se mișca sub el. În cele din urmă, ajunse lângă ușă și-și lipi urechea de ea.

– Și toată lumea știe care este planul? Cod Negru. Nu lăsăm nicio urmă. Niciun supraviețuitor. Asta trebuie să fie absolut clar și înțeles. Nu ne putem permite alte greșeli.

Era vocea lui Reiper, seacă și fără sentiment. George crezu pentru o clipă că o să cadă pe spate, că o să leșine. Simțea de parcă tot oxigenul din aer se rarefiase și trebuia să se chinuie să respire.

Niciun supraviețuitor.

Nu putea să-și creadă urechilor că a înțeles corect. Se dădu înapoi de lângă ușă.

Niciun supraviețuitor.

Merse pe vârful picioarelor înapoi în camera lui și aruncă punga din plastic. O mângă portocalie și scârboasă, de pui vindaloo, se scurse pe podea. Cu mâinile tremurând, își scoase portofelul din buzunarul de la geacă și căută, cu degetele, printre buzunărașele fine din piele de vițel. Dozele pe care le ținea în caz de urgență. Apucă o punguță. Turnă cocaina pe masa de calculator cu degetele tremurânde și trase totul pe nas din câteva inhalări rapide. Închise ochii și simți cum aproape levită de pe scaun.

Niciun supraviețuitor.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Clădirea cu cinci etaje de pe Bulevardul Victor Hugo, la numărul 161, în arondismentul 16, era tot ceea ce Mahmoud așteptase întotdeauna de la Paris. O fațadă văruiată în alb, cu ferestre înalte, cu menouri și obloane verzi. Întregul cartier părea locuit de oameni bogați, din generație în generație, care-și permiteau reședințe de lux și grădinari pentru a le îngriji gazonul, grădina, jardinierele de la ferestre sau balcoane. Klara sună la ușa de la intrare.

– Eu sunt, rosti ea în engleză, în momentul în care se auzi cineva răspunzând la interfon.

Ușa se deschise cu un mormăit adânc de protest și cei doi pășiră în răsunătorul hol de la intrare. În jurul lor, pereții erau acoperiți cu fresce cu flori și ghirlande. O lumină caldă era răspândită de un candelabru imens, fixat de tavan. Klara merse spre liftul antic și apăsă butonul.

– Nu luăm liftul, spuse Mahmoud și îi făcu un semn spre scări. Vreau să mă asigur că nu ne așteaptă nimeni când ajungem sus, șopti el.

Klara îi răspunse cu un gest din cap.

Cyril locuia la ultimul etaj. Urcară repede scările, fără să-și vorbească. Ușa lui Cyril era întredeschisă. Mahmoud se uită la Klara, care ridică din umeri și încercă să-i întoarcă un zâmbet nesigur. Exact în momentul în care dădu să împingă ușa, telefonul ei începu să bipuie. Două bipuri distincte. Semnalul clasic pentru mesaje scrise. Lui Mahmoud nu-i venea să creadă.

– Ce naiba? spuse el printre dinți. Nu ți-ai închis telefonul?
Simți cum panica îl inunda până în străfunduri.

– L-ai folosit de când am ajuns aici?

Klara se albise la față încercând să scoată telefonul din geantă.

– Am vrut doar să iau numărul lui Cyril. Dar am sunat de la un telefon fix din oraș. Bănuiesc că am uitat să-l închid, răspunse ea, arătând îngrozită. Crezi că au putut să ne urmărească?

– N-am idee, replică Mahmoud. Însă nu ne putem permite să aflăm chestia asta.

Fură întrerupți de ușa care se deschise. Cyril stătea în fața lor, îmbrăcat impecabil, într-o cămașă Ralph Lauren și pantaloni bine croiți. Părul îi era umed ca și cum atunci ieșise de sub duș.

Lui Mahmoud nu-i trebui decât să se uite o clipă la fața lui ca să-și dea seama că ceva era în neregulă, teribil de în neregulă. Era palid și privirea îi tot fugea către scări. Și era evident că nu știa ce să facă mai întâi cu mâinile. Le întinse spre Klara, apoi le retrase. Încercă să-și vâre mâna stângă în buzunar, dar o scoase înapoi. În fața lor nu aveau un politician francez tânăr, cu o carieră promițătoare, ci un om distrus.

– Klara, spuse el și încercă să zâmbească, deși zâmbetul îi tremura ușor. Ce faci aici? Ai fost atât de misterioasă la telefon. Cine este prietenul tău?

Mahmoud se întoarse către Klara, care nu răspunse la întrebarea lui Cyril. Citea ceva pe telefon. Ochii i se îngustaseră, concentrându-se.

– Klara, spuse Cyril din nou. Intră, nu sta acolo, pentru Dumnezeu.

Klara își întoarse încet ochii dinspre telefon spre Cyril. Îi luă un moment până reuși să deschidă gura.

– Dumnezeu, zise ea, în cele din urmă.

Ochii îi erau goi, adânci, de nepătruns, cu orice urmă de emoție ștersă. Mahmoud cunoștea privirea aceea. O văzuse o singură dată în viață. În urmă cu trei ani, în aeroportul din Arlanda. Chiar înainte

să-și ia Klara bagajele și să se ducă spre controlul de securitate, fără să se mai uite înapoi.

– Ce-ai făcut, Cyril? întrebă ea.

Cyril înghiți greu. Din instinct, lui Mahmoud aproape că i se făcu milă de el. Era clar că nu era obișnuit să fie într-o situație atât de nefavorabilă.

– Klara! Nu înțelegi! Mi-au spus că ai fost luată prizonieră de un terorist și că ar trebui să-i contactez dacă vii pe aici.

Klara scutură din cap, dar nu-l pierdu pe Cyril din ochi.

– Mi-au mai zis că au fotografii, înregistrări audio. Cu noi doi. Că ne-au filmat când eram împreună, în apartamentul tău. Că or să le dea presei dacă nu cooperez. Klara, trebuie să înțelegi! Ai știut întotdeauna că ce-a fost între noi nu era decât ceva temporar, nu-i așa? Am o familie, un copil. Trebuie să înțelegi chestia asta, te rog!

Mahmoud nu avu timp să reacționeze, că-l și văzu pe Cyril întins pe podeaua din granit, gemând și respirând greu, în timp ce-și ținea cu amândouă mâinile vintrele vătămate. Lovitura de picior a Klarei fusese pe atât de explozivă, pe cât de precisă. Se lăsă pe vine lângă el și-și dădu la o parte din ochi o șuviță de păr negru ca pana corbului.

– Unde sunt? șopti ea. În apartament? Pe stradă? Răspunde-mi sau jur că te omor cu mâna mea.

Cyril își ridică privirea spre ea. Ochii îi erau umezi și scâncea încet, ca un câine.

– Nu sunt aici, șuieră el. Nu știu unde sunt. Pe stradă, poate, nu știu, îți jur.

– Unde ți-e mașina? îl întrebă Klara, iar vocea îi era calmă și rece ca stâncile arhipelagului.

– În curtea interioară, răspunse el.

– Dă-mi cheile și portofelul tău.

Cyril ezită și se uită la ea surprins.

– Klara, zău așa, putem rezolva chestia asta, sunt convins...

Ea îl plesni peste față și-l făcu să tacă într-o secundă. Cyril înjură și încercă s-o prindă de mâini, în timp ce se rostogolea pe-o parte. Însă Mahmoud îl opri cu o lovitură de picior sub genunchiul stâng. Cyril urlă și se rostogoli, în schimb, pe spate.

– Dă-i cheile, spuse Mahmoud. Haide, nu vezi că e cât se poate de serioasă?

Cyril făcu un semn spre apartament.

– Sunt pe masa din hol, zise el, învins. Și cheile, și portofelul.

Mahmoud făcu un pas peste el și intră în apartament.

– Ce PIN au cardurile tale? întrebă Klara. Acum!

Cyril mormăi un cod din patru cifre.

– Ai face bine să spui adevărul, îl avertiză Mahmoud, ieșind înapoi pe palier, ținând în mâini cheile și portofelul.

Klara se ridică și își scutură pantalonii de praf. Mahmoud o apucă de mână și o trase de lângă Cyril. Dar chiar înainte să ajungă la scări, ea se desprinse de el și se întoarse la Cyril care abia reușise să se ridice în genunchi. Se aplecă spre el, îl apucă de bărbie și o întoarse în sus spre ea, forțându-l să i se uite în ochi.

– Apropo, spuse ea cu o voce care nu mai trăda niciun fel de urmă de emoție. S-a terminat, ticălosule!

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Mahmoud deschise ușa care dădea în curtea interioară și o trânti de perete, auzind încă ecoul pașilor răsunând în urma lor pe scări. Parcarea îngustă din curtea interioară era luminată slab de o lampă mică. Ningea mai mult decât înainte. Un strat subțire de zăpadă acoperea cele vreo câteva mașini parcate în fața lor.

– Care e a lui? întrebă Mahmoud.

– Un jaguar albastru.

– Discret rău.

Nu le luă mai mult de câteva secunde ca s-o găsească. Mahmoud o deschise și se așeză la volan, pe scaunul din piele uzată de culoarea tabacului. Klara urcă pe partea cealaltă.

– Dumnezeu, Klara, începu Mahmoud. Ce scrie în mesajul acela pe care tocmai l-ai primit? Că te-ai transformat într-o adevărată Lisbeth Salander¹, nu glumă.

Klara vâri mâna în buzunar și-și scoase BlackBerry-ul. Îl ținu cu ecranul înspre Mahmoud. Mesajul era scurt: „Te vor ucide. Stai ascunsă. George.“

– George? întrebă Mahmoud.

– Nu cunosc decât un singur George, preciză Klara. Un tip din Suedia pe care l-am întâlnit de vreo câteva ori la niște petreceri în Bruxelles. Arată ca unul dintre ticăloșii ăia de pe Wall Street și lucrează pentru o firmă de lobby. Chiar nu am nici cea mai vagă idee ce legătură are el cu toate astea.

¹ Eroina din trilogia suedeză *Millenium*, scrisă de Stieg Larsson (n.tr.)

Klara scutură din cap cu putere, ca și cum ar fi încercat să se trezească din vreun vis.

– Este atât de perversă chestia asta, adăugă ea. Mi-am dat seama că ceva era în neregulă din secunda în care Cyril a deschis ușa.

Mahmoud se mulțumi doar să încuviințeze. Minteaa îi era plină și nu mai putea duce mult. Era gata să clacheze. Scutură și el din cap cu putere.

– Trebuie să ieșim de aici, spuse Klara. Cine știe cât timp mai avem, de fapt.

Mahmoud întoarse cheia în contact și Jaguarul porni, gemând. Ștergătoarele înlăturară stratul fin de zăpadă de pe parbriz. În compartimentul secret dintre cele două scaune din față Klara dădu peste o telecomandă pentru poarta de la intrare, iar Mahmoud începu să manevreze mașina spre ieșire. Ajunse în fața porții și se opri, uitându-se la Klara.

– Nu avem de unde să știm ce se află de partea cealaltă a porții, zise el.

Ea nu spuse nimic, pe moment, ci doar se uită drept înainte și încuviință, privirea ei albastră și înghețată fiind de nepătruns.

– N-avem încotro, decât să aflăm, spuse ea și apăsă butonul roșu de pe telecomandă.

Poarta răspunse imediat cu un zgomot surd și începu să se ridice încet.

Mahmoud mări turația motorului, aruncând încă o privire în direcția Klarei.

– Ești mai dură decât pari, o tachină el.

– Așteaptă să vezi, îi răspunse Klara.

Înainte ca poarta să se deschidă complet, Mahmoud apăsă accelerația și dădu drumul la ambreiaj. Motorul de șase cilindri al mașinii hurui și cauciucurile se rotiră de câteva ori până reușiră să muște din asfalt. Țâșniră pe Bulevardul Victor Hugo, fără să-și facă griji de distanța minimă între acoperișul mașinii și poartă și

de faptul că ieșiră razant. Bara de protecție lovi asfaltul în curbă, lăsând scânteii în urmă. Jaguarul derapă pe pavajul alunecos, iar Mahmoud se chinui să mențină controlul asupra volanului. În jurul lor, claxoane și frâne bruște. Câțiva trecători scoaseră capetele de sub umbrele să vadă ce cauza toată tevatura. Nu dură mult și Mahmoud și Klara traversară bulevardul în viteză maximă. Zăpada lovea parbrizul în rafale.

– E cineva în urma noastră? strigă Mahmoud.

Klara se întoarse, întinzându-și gâtul să vadă mai bine.

– Nu știu. Fir-ar a naibii de zăpadă! Nu reușesc să văd pe geamul din spate. Ba, stai! O dubă neagră! Era parcată pe trotuar când am venit. Ne urmăresc. La naiba!

Traficul se mai rărise. Mahmoud rula în viteza a doua și manevră Jaguarul pe banda din stânga. Apăsă accelerația până la capăt. Depăși două mașini și trecu înapoi pe banda din dreapta. Abia auzea claxoanele din traficul de pe sensul opus, ignorând total pumnii ridicați și gesturile obscene. Singurul lucru care conta era să scape, să ajungă cât mai departe.

– Dar acum? țipă el către Klara.

Klara se întoarse din nou, chinându-se să vadă.

– Nu-i văd.

Undeva, în trafic, se auzeau niște sirene urlând. Mahmoud întrezări în oglinda retrovizoare luminile albastre ale mașinilor de poliție.

– Alea vin după noi? întrebă Klara.

Mahmoud ridică din umeri, concentrându-se asupra drumului, asupra asfaltului umed și a zăpezii care nu mai contenea.

– Cine știe? Poate că iubitul tău s-a săturat și ne-a raportat la poliție că i-am furat mașina.

– Nu este iubitul meu. Nu mai e.

Se apropiau de o intersecție. Mahmoud văzu semaforul pe culoarea galben. Schimbă iar benzile și apăsă pedala de accelerație

până la capăt. Fie înoți, fie te îneci. Abia dacă observă o mașină care intră pe trotuar, încercând să-i evite. Sirenele urlau în spatele lor. Duba neagră. Încă pe banda din stânga, conduse direct spre lumina roșie a semaforului, fără să frâneze. Traficul de pe sensul opus de mers părea să se fi oprit, paralizat de nesăbuinta lor. Învârti de volan. Se apropie de o intersecție cu o viteză amețitoare. La dreapta se ivi o alee îngustă care ducea, ca un tunel, spre o parcare subterană. Își puse toate speranțele în acea singură mișcare și trase puternic de volan spre dreapta. Cauciucurile scrâșniră pe asfalt, dar nu-și pierdură forța de tracțiune. Sunetul sirenelor se estompă.

– Unde sunt? Îi vezi? strigă Mahmoud la Klara, neavând nicio idee despre ce făcea.

– Acolo! țipă și ea, arătând spre stânga. Un magazin cu o parcare subterană. Du-te acolo!

Mahmoud văzu semnul. Supermarketul Casino. O săgeată către parcare. La vreo cincizeci de metri. Nu încetini până când nu începu să întoarcă de volan. Mașina intră în curba strânsă în salturi și trosnind din toate încheieturile. Magazinul părea să fie deschis. La intrarea în parcare ajunseră la barieră. Mahmoud se opri, dădu geamul jos și apăsă butonul verde. Îi luă o veșnicie barierei să se ridice. Conduse pe rampa șerpuitoare și intrară în garaj.

– Unde sunt? Îi vezi? întrebă Mahmoud, cu ochii fixați în oglinda retrovizoare.

– Deocamdată nimic, răspunse Klara.

Garajul arăta ca și cum ei ar fi pătruns într-o altă lume. Sub luminile fluorescente, vedeau cum familii mici împingeau cărucioare de cumpărături spre mașinile lor mari. Copii și părinți. Normalitatea lor absolută era de-a dreptul șocantă pentru ei. Mahmoud aproape uitase că existau și lucruri normale, că exista și o lume reală în care nu era căutat pentru crimă. O lume în care nu era amenințat de arme automate, nu lovise politicieni francezi cu cariere promițătoare, nu văzuse un vechi camarad din armată împușcat în cap. Parcă Jaguarul

pe un loc liber. Calm. Ca orice parizian obișnuit aflat într-o vineri la cumpărături. După ce opri motorul, își lăsă ușor capul pe volan, relaxându-se. Îi simți pe frunte răceala, aproape blândă. Își desfăcu încet centura de siguranță. Îl dureau încheieturile mâinilor.

Klara deschise deja portiera de pe partea ei.

– Haide, la naiba! strigă ea. Nu știm cât timp mai avem.

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Nu reușiră să găsească suficient de repede scările, așa că luară liftul spre suprafață, printre cărucioarele de cumpărături îngrămădite într-un colț. Bing Crosby cânta în difuzoare pârâitoare *Silent night*. Pereții liftului erau acoperiți cu mesaje publicitare pentru reduceri la foie gras, scoici și șampanie. Mâncarea pariziană de Crăciun. Klara aruncă o privire spre Mahmoud, care scrâșnea din dinți, cu ochii țintă în față, spre ușile ponosite de la lift. Era și ea foarte concentrată și atentă la orice mișcare. Ca și cum conștientiza spasmul fiecărui mușchi din corp și fiecare gând îi era clar și simplu, esențial.

Ușile se deschiseră și cumpărătorii, cu cărucioarele lor cu tot, se desprinseră unii de ceilalți, părăsind liftul imens unul câte unul. În cele din urmă, în lift nu rămaseră decât Mahmoud cu Klara. Se uitară unul la celălalt. Klara ridică din umeri.

– Haide să mergem.

Ieșiră din lift, în fața caselor de marcat ale supermarketului Casino, sub luminile fluorescente. Și nu se întâmplă nimic. Doar decorațiunile de Crăciun și clienții de vineri.

– Crezi că am reușit? întrebă Klara.

Mahmoud se uită în jur, încordat, aproape ghemuit, ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Așa s-ar părea la prima vedere, răspunse el. Poate că au rămas blocați la semafor.

Începură să se deplaseze, ezitant, către ieșire.

– Nu este nicio dubă neagră, zise Mahmoud, uitându-se pe fereastră.

Când uşile automate se deschiseră, Klara o văzu imediat, chiar şi prin perdeaua densă de zăpadă. Peste stradă, inundată de lumina felinarelor. Aceiaşi ochi de ieri, aceiaşi ochi de mai înainte. Blonda cu coadă de cal. La nici treizeci de metri de ei. Şi blonda îi văzu şi ea.

– Sunt aici! urlă Klara în timp ce se întoarse brusc, apucându-l pe Mahmoud de braţ, trăgându-l înapoi în magazin. Sunt aici!

Dar Mahmoud îşi simţi braţul greu. O trăgea în jos, în loc să se lase dus înapoi în magazin. Uşile automate se închiseră mute în faţa lor.

– Haide, trebuie să ieşim de aici, urlă ea, aplecându-se şi apucându-l, din nou, de braţ.

Uşile de sticlă explodară într-un puhoi de cristale mici. Timpul se opri în loc. Klara se aruncă la pământ, în faţa caselor de marcat. În spatele ei, un raft întreg de vinuri spumoase, frumos expuse drept la intrare, se prăbuşi. Zgomotul de sticle sparte amestecat cu cel al uşii făcute ţandări. Mirosul dulceag al vinului ieftin. Urlete şi haos. În jurul ei, clienţii magazinului se aruncau pe jos, cuprinşi de panică. Din difuzoare se revărsa asupra lor melodia lui Bing Crosby, *Jingle bells, jingle bells, jingle all the way*. Klara continua să-l tragă pe Mahmoud de braţ.

– Haide! Haide!

Se întoarse spre el. Mahmoud zăcea pe spate în mijlocul sticlei sfărâmate. Ochii lui căprui era larg deschişi şi goi în lumina necruţătoare a neoanelor. Pe frunte, chiar deasupra ochiului drept, Klara desluşi o gaură mică şi neagră.

Abia atunci văzu sângele.

Sânge mult, lipicios, răspândindu-se ca o masă vie, ca o aureolă în jurul capului lui, amestecându-se cu vinul risipit din sticlele sparte.

– Moody, Moody, haide, haide!

Îl apucă din nou de braţ, încercând, din răputeri, să-l tragă la adăpostul caselor de marcat sau oriunde altundeva. Dacă exista

undeva posibilitatea de a se adăposti. Oamenii urlau peste tot, cărucioarele erau răsturnate, mărfurile din supermarket erau strivite sub picioare. Iar el era prea greu. Nu-l putea mișca de acolo nici măcar un centimetru.

În schimb, se aplecă asupra lui, lângă gâtul pe care, cândva, îl sărutase de atâtea ori. Bugii ei erau îmbibați cu sângele lui și i se lipiseră de genunchi. Își puse fața lângă gura lui și palmele îi fură străpunse de cioburi de sticlă. Degetele îi căutară pulsul. Dar nu mai era nimic. Nici respirație. Nici puls. Numai ochii lui căprui din care viața dispăruse.

Adrenalina îi curgea în sânge nebunește. „Ăsta este sfârșitul?“ se întrebă ea.

Își ridică privirea. Văzu o femeie și un bărbat alergând prin zăpada care nu mai contenea să cadă. În mâini aveau ceva negru și greoi. Arme.

– Moody! Moody!

Panică. Șoc. Primul sentiment, aproape neidentificabil, al unei tristeți atât de profunde, încât o îngrozea mult mai rău decât asasinii de afară. Îi trebui o fracțiune de secundă să se decidă să nu moară. O străfulgerare a minții. O claritate fără precedent pentru ea. Iubirea ei pentru Mahmoud nu dispăruse niciodată. L-a iubit întotdeauna. Își reprimase sentimentele pentru el, dar nu le uitase. Și putea să-l lase acolo. Împușcat ca un câine, mort, întins pe podeaua murdară a unui supermarket. Descriș ca un criminal și un terorist. Nu se putea termina așa.

– Te iubesc, Moody, îi șopti ea, cu buzele peste buzele lui.

Apoi îi dădu drumul brațului, se ridică și fugi, trecând de casele de marcat, de cumpărătorii îngrămădiți pe podea, și intră în magazin. Undeva, în fundal, auzi sirenele mașinilor de poliție.

Klara fugi prin sticlele sparte, și prin vinul vărsat, și prin haosul total. Nu auzea nici țipetele și nici scâncetele. Alerga în zigzag printre rafturi, cu mintea complet goală. Nu se uită în urmă.

Înăuntru, în supermarket, domnea o liniște ciudată. Clienții mergeau, prudenți, în direcția caselor de marcat, neștiind ce anume s-a întâmplat. În spatele magazinului era un raion cu delicatese pe care nu-l mai supraveghea nimeni. Se părea că tot personalul se îndreptase spre intrare. Klara trecu pe lângă raion și fugi haotic spre o hală de aprovizionare. Un bărbat cu un șorț alb și o plasă de păr pe cap, care, aparent, nu știa nimic despre degringolada de la celălalt capăt al supermarketului, țipă la ea. Klara abia îl băgă în seamă; nu avea ochi decât pentru semnul verde pentru ieșirea de urgență. Blugii plini de sânge atârnav greu pe trupul ei.

Apăsă cu cotul clanța ușii pentru ieșirea de urgență, încercând să evite să-și împlânte așchiile de sticlă și mai adânc în palme. Ușa ducea spre o rampă de încărcare din spatele magazinului. Asfaltul era acoperit cu un strat subțire de zăpadă. În lumina asfințitului, ninsoarea cădea cu repeziciune și în diagonală. Un salt scurt de pe rampă și era deja în curtea din spate a magazinului. Traversă curtea, cu pantofii însângerați lăsând în urma lor, prin zăpadă, dâre roșiatice; apoi trecu de bariera cu semnalele galbene de avertizare și ieși în stradă, unde zăpada deja se topise. O luă spre stânga. Abia după ce alergă vreo sută de metri, îndrăzni să se uite înapoi, peste umăr. N-o urmărea nimeni.

20 decembrie 2013

Virginia de Nord, SUA

O singură mișcare a brațului, urmată imediat de zvâcnirea celuiilalt. Două. Trei. Respiră. Închid ochii și blochez apă, gânduri și amintiri.

O singură mișcare a brațului, urmată imediat de zvâcnirea celuiilalt. Două. Trei. Respiră. Sunt ca o bombă care nu a mai explodat niciodată. Un focos.

Rup ritmul. Înot cu opt mișcări ale ambelor brațe fără să respir. Apoi zece. Douăsprezece.

La capătul bazinului fac o întoarcere, picioarele abia atingând, pentru o clipă, dalele piscinei. Intensitatea cu care împing apa reverberează în mușchii de pe coapse, de pe pulpe. Simt cum energia îmi este convertită, cum forța brațelor se transformă într-o viteză care nu folosește la nimic. Stau sub apă mult mai mult decât trebuie. La jumătatea adâncimii piscinei. Dincolo de punctul în care energia cinetică este depășită de forța de rezistență a apei. Și chiar mai departe de atât.

Continui să mă scufund. Îmi încetinesc și mai mult viteza, picioarele nu mai lovesc apa, brațele se odihnesc. Îmi golesc plămânii. Presiunea din timpane. Sunetul aerului care iese buluc din nări, din gură, din câte îmi dau seama. Simt duritatea fundului piscinei în piept. Vopseaua alunecoasă, strălucitoare a liniilor negre. Plămânii se contractează și se micșorează sub presiunea respirației simulate, fără niciun efect.

Dar nu ajută. Nici măcar asta nu ajută. Gândurile. Amintirile. Mi-am spus rugăciunea. Singura mea rugăciune. Nimic nu ajută.

După ce ies din apă, zac peste marginea piscinei, gâfâind, hiperventilându-mă. Sunt trei ore de când am găsit numele fiicei mele în baza de date. Trei ore de când rugăciunea mea n-a mai fost ascultată. Trei ore de când am înțeles că nu mă mai pot ascunde de propriul trecut.

Stau în Mazda așteptând să se întâmple ceva, orice. Țin atât de strâns volanul, că articulațiile mâinilor mi se albesc. Am senzația că, dacă dau drumul volanului, voi fi luat pe sus. Tot ceea ce am ales să trec cu vederea. Acum se revarsă peste mine ca o maree. Rușinea pe care o resimt este atât de puternică, încât mă împinge în scaunul din imitație de piele.

Am văzut, pe calculatorul meu din Langley, rapoartele și anchetele despre fiica mea din Paris și Bruxelles. Am citit tot ce am putut găsi. Tot pe ce am putut pune mâna cu accesul pe care mi l-au dat. Nu era cine știe ce. Articole de presă. Rezumate. Nimic despre noi. Nimic despre context și motive. Nimic despre umbre. Dar eu știu și așa. Amprente lor sunt greu de confundat. Prietenii arabilor și amortizoarele armelor lor. Fișiere în registrele noastre la care nu am acces. Simplul fapt că există fișiere pe care nu pot să le accesez. Nume de cod și documente clasificate. Secrete peste alte secrete.

În torpedou este un plic subțire bej pe care nu l-am deschis niciodată. E asul meu din mânecă. Singura mea șansă s-o salvez. Să mă salvez pe mine însumi. Trecutul meu pentru viitorul ei.

Îmi aud pașii pe iarba înghețată. Spoturi publicitare de bun gust luminează dalele de granit, lemnul alb, coloanele din PFL goale pe dinăuntru, plasate lângă scările din ardezie, imitând stilul colonial american. Visul american prefabricat. O casă Potemkin, subțire ca foaia de hârtie, mărturie a puterii de cumpărare a clasei de mijloc. O mărturie a succesului care arată de parcă ar putea fi suflat de prima pală mai puternică de vânt.

Stau la capătul scărilor și mă uit în sus, spre ferestrele întunecate. În mâini am plicul bej. Am fost mort. O ramură frântă în fluviul istoriei. Docil, am permis oricărei adieri, fie ea cât de slabă, să mă poarte cu ea în neștire. Dar acum s-a terminat. Apăs butonul la sonerie și un calm bizar coboară asupra mea.

Susan răspunde la ușă surprinzător de repede, având în vedere că e aproape miezul nopții. E încă îmbrăcată în haine de birou, fustă și bluză, într-un stil potrivit anonimatului oricărui manager pe la mijlocul ierarhiei dintr-o companie ca a ei. E încă încordată, stresată, cu o mină de nepătruns, neadaptată la mediul de acasă. Poate că abia intrase pe ușă.

Insistă să luăm mașina ei și conduce, în tăcere, pe străzile pustii de suburbie, pe sub arțarii golași, trecând pe lângă terenurile de fotbal și cuștile de baseball ale unei școli imense, pe lângă casele întunecate și marile, enormele și ridicolele reședințe suburbane, cocoșate sub povara decorațiilor strălucitoare de Crăciun. Conduce pe sub tot acest vis american răpus de oboseală.

Autostrada este pustie, răsunătoare ca un ecou, iar noi nu ne spunem nimic, pătrunși, pe moment, de ritmul cauciucurilor peste imperfecțiunile din asfalt. La radio, cineva sunase să urle ceva despre președinte, despre musulmani, Curtea Supremă de Justiție. Susan apasă câteva butoane de pe volanul îmbrăcat în piele și vocea idiotului amuțește. Mergem spre sud, pe autostrada 245. Spre D.C. Privirea ei este fixată asupra celui mai îndepărtat punct al conului de lumină ce vine dinspre farurile mașinii. Simt ceva ambivalent în gesturile ei. Poate că, în mintea ei, cântărește secrete peste secrete, minciuni peste minciuni. Adevărul. Poate că jonglează cu ele, punându-le pe cântar, ca să le găsească un echilibru.

Într-un final, iese de pe autostradă, o ia în jos spre Parcul Potomac și se oprește la Franklin Delano Roosevelt Memorial. Ieșim din mașină și sunetul portierelor izbindu-se în urma noastră răsună prin tot parcul, până spre lac. Mergem încet spre statuie, unde lumina

artificială îl transformă pe Roosevelt într-o apartiție fantomatică, în scaunul lui din bronz, cu roțile. Tremurăm de frig din cauza curenților înghețați care vin spre noi dinspre lacul de acumulare Tidal. În jurul nostru, monumentele și reflexiile lor îndepărtate strălucesc pe suprafața întunecată și nemișcată a apei. Narcis. Asta am devenit?

– Așadar, spuse ea în cele din urmă. Ce voiai să-mi zici?

Cum stă ea, privind luciul apei, pare pipernicită. Îmi dau seama că am făcut cu toții compromisuri, că toți avem alegerile noastre lipsite de sens. Poate că ale ei sunt mai multe decât ale majorității. Ea este manager de pe vremea când abia dacă erau câteva femei în agenție. Peste câte cadavre va fi trecut, pe câți alții îi va fi ignorat sau folosit ori de câte ori i s-a ivit ocazia?

Mă pregătesc, uimit de propriul meu calm. Încep abrupt.

– Pe cine am ucis în Beirut?

20 decembrie 2013

Paris, Franța

Klara introduse foarfecele adânc în păr, chiar sub nivelul urechilor. Cinci tăieturi rapide și tunsoarea ei, pe care dăduse 85 de euro la Toni & Guy în Cartierul European din Bruxelles, era deja o amintire îndepărtată.

Continuă în sus, în jos, înainte, întorcând apoi capul ca să se vadă și din profil în oglinda mizerabilă a camerei de hotel. Luă șuvițele mutilate și le aruncă în coșul de gunoi de lângă chiuvetă. Plătise hotelul cu banii scoși de la mai multe bancomate din zone diferite ale Parisului, folosind cardurile de credit ale lui Cyril. PIN-ul se dovedise a fi corect. Ticălos laș. Scosese 2 000 de euro de pe carduri, aparent limita tranzacțiilor zilnice cu numerar. Dar era un preț mic pe care îl plătea Cyril pentru trădare. Apoi rupse cardurile în bucățele și le aruncă la gunoi.

Îi luă cincisprezece minute să-și transforme coafura din cea clasică, până la umeri, într-una scurtă, băiețească. Se aplecă și-și scufundă capul în apa rece ca gheața, de la robinet, apoi își turnă în păr o sticlă întreagă de decolorant, masând scalpul, să se uniformizeze.

Tot ce voia era să plângă. Tot ce voia era să se întindă pe cearșafurile înflorate de pe patul tare ca piatra, să tragă draperiile și să se culce. Să doarmă, să doarmă și iar să doarmă. Să nu se mai trezească niciodată. Tot ce voia era să scape sau să renunțe sau, pur și simplu, să închidă ochii și să se transforme în praf și pulbere. Să înceteze să mai existe. Dar lacrimile refuzau să curgă. Și de fiecare dată când închidea ochii, vedea ochii mari ai lui Mahmoud, simțea

mirosul de vin ieftin, gloanțele şuierând pe la urechi. De ce nu putea, pur și simplu, să plângă?

Când decolorantul începu să-i ardă pielea capului, desfăcu prosopul subțire și destrămat pe care îl găsisese în camera de hotel și păși în cada îngălbenită să-și spele părul. Nu era niciun fel de șampon pe nicăieri, așa că se folosi de săpunul uitat de careva. Când termină, se șterse cu prosopul și se mai uită o dată în oglindă. Să spună că era blondă ar fi fost o exagerare. Un soi de șaten deschis, în loc de negru ca pana corbului. Însă părul îi era scurt. Poate că diferența era suficientă. O încercare șovăielnică și clișeistică de metamorfozare. Poate că era ridicolă sau doar își pierduse vremea aiurea. Mai mult un ritual decât o deghizare propriu-zisă. Nu-l putuse salva pe Moody. Dar putea să-i salveze amintirea.

Plecă din fața oglinzii și se întoarse la MacBook-ul micuț, deschis pe pat. Era blocat, parolat, imposibil de spart. Un sfînx electronic. Ascunsă undeva în labirintul binar din fața ei era o informație pentru care unii erau dispuși să ucidă, numai să rămână secretă.

Vru să spargă laptopul, să-i facă bucățele hardul și să-i arunce conținutul pe pat. Să facă orice era nevoie pentru a avea acces la ce se afla înăuntru. În schimb, închise ochii și se lăsă pe spate. Dar se ridică brusc, cu inima săltând în piept.

Jörgen! Evident. Jörgen Apelbom și hackerii lui. Poate că el putea s-o ajute? Se uită la ceas. Nici măcar nu era opt și jumătate. Fără să mai aștepte, trase repede hainele pe ea și ieși buluc pe scări.

Studentul spaniol somnoros, care naviga pe internet, de pe laptopul lui din spatele ghișeului care se presupunea a fi recepția hotelului, nu părea s-o fi recunoscut de prima dată.

– Stau în camera 12, spuse Klara. Mi-am vopsit părul.

Scoase cartela pentru apeluri internaționale pe care o cumpărase ca s-o sune pe Gabriella și se duse spre un telefon public, din colțul străzii. Simțea privirea studentului spaniol urmărind-o, dar îl ignoră. Jörgen răspunse de la primul apel.

– Jörgen! Klara Walldén la telefon. Te-am trezit?

Îl auzi pe Jörgen la capătul celălalt al firului dregându-și vocea.

– Uau, exclamă el. Uau!

– De ce te miri așa? Ce vrei să insinuezi? întrebă Klara. Poate că n-a fost o idee așa de strălucită.

– Tocmai ți-am văzut fotografia în *Aftonbladet*. Ești...

Jörgen își drese din nou vocea.

– Ești căutată de poliție, completă el.

Klara închise ochii și-și trecu mâna prin părul scurt. Căutată. Studentul spaniol îi făcu din mână de după ghișeul de la recepție. Ea îi făcu semn cu mâna să aștepte.

– Vreau să-ți cer o favoare, zise ea. Și să știi că înțeleg perfect dacă nu poți să mă ajuți.

Pentru o secundă nu se mai auzi nimic la celălalt capăt al firului.

– Continuă, spuse Jörgen, în cele din urmă. De ce ai nevoie?

– Am nevoie de cineva care poate să decodeze un calculator. Un Mac. Cineva discret. Dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Cineva care poate să decodeze un calculator? repetă Jörgen, părand prudent, dus pe gânduri.

– Lasă, nu contează, zise Klara. Îmi pare rău că te-am sunat. A fost o prostie din partea mea. Chiar nu vreau să te implic în nimic.

– Unde ești? o întrerupse Jörgen. În Bruxelles?

– Cred că este mai bine să nu știi. Dar dacă poți să găsești pe cineva în Bruxelles, e bine pentru mine.

– Unde te pot contacta?

Klara îi dădu numărul de pe telefonul neînregistrat pe care îl cumpăraseră în Bruxelles.

– Dar, te rog, nu da numărul ăsta nimănui, ai înțeles?

Închise telefonul. În drum spre camera ei, îi mulțumi studentului spaniol, însă îi ignoră încercările de a face conversație. Își scoase blugii, încă uzi după tentativele ei de a spăla sângele lui Mahmoud de pe ei în cada de baie. Patul era tare și prin fereastra deschisă, care

dădea în stradă, năpădea un frig năprasnic. Dar nu conta. Oricum, nu putea dormi.

Klara stătea pe pervaz, cu capul rezemat de geam, când auzi telefonul sunând undeva pe pat. Privea în liniște, în camera întunecată, zăpada care se transforma, încet-încet, într-o ploaie senină, răpăitoare. Când se dădu jos de pe pervaz, își văzu chipul în fereastra obscură. Părul scurt, prost vopsit. Ochii obosiți. Aceeași schimbare pe care o deslușise și la Mahmoud. O stare apropiată de violență, frică paralizantă. Și ceva mai mult. Ceva mai profund, ceva mai întunecat decât noaptea de dincolo de fereastră. Ceva ce abia începuse să sondeze. Jalea copleșitoare, tristețea impenetrabilă. Își trimise gândurile într-o altă direcție, forțându-se să ia distanță de întunericea ademenitoare, de acel sentiment egoist, auto-compătitor, catifelat și aproape învăluitoare, care ar fi estompat orice altceva.

– Nu acum, își șopti ea. Nu în seara asta. Nu până nu se termină toate astea.

Mesajul fusese trimis de pe un număr necunoscut. „Bun, reflectă Klara, nu și-a folosit propriul telefon.“ Era, oare, încă posibil ca ei să-i urmărească toate conversațiile? Poate, era imposibil să-și fi dat seama. Mesajul era scurt:

Prinsengracht 344, Amsterdam. Măine, după ora 10.00. Își spune Blitzworm97. Să-i spui că SoulXsearcher te-a trimis. Fără nume, fără telefoane. Două sute de euro. E OK?

Asta era tot. Ca o confirmare la o programare la doctor. Deși era un nume neobișnuit pentru un doctor. Klara răspunse scurt:

Da. Mulțumesc.

După ce trimise mesajul, închise telefonul și scoase bateria. Apoi își trase din nou blugii pe ea. Erau încă umezi. Dar nu conta. Nu mai putea rămâne acolo nici măcar o secundă în plus. Dacă reușiseră cumva să-i urmărească telefonul, aveau să fie aici din minut în minut. În drum spre ieșire, aruncă telefonul în coșul de gunoi de lângă ușă. Se opri în hol, la calculatorul mizerabil pe care hotelul îl ținea pentru oaspeți. Autobuzele spre Amsterdam plecau din cealaltă parte a Parisului. Următorul, un autobuz de noapte, pleca la ora 23. Se uită spre ceasul de la calculator. 21.30.

Spre Amsterdam.

20 decembrie 2013

Washington, D.C., SUA

Susan se întoarce încet. Privirile ni se întâlnesc. Ochii ei sunt goi, însingurați, cenușii.

– De asta suntem aici? mă întreabă ea. Pentru a răscoli trecutul?

Nu spun nimic.

– Dumnezeuule, continuă ea. Au trecut aproape treizeci de ani. Știi foarte bine cine era. Basil el Fahin. Cel care construia bombe pentru Hezbollah. I-ai văzut...

– Știu cine mi-ai spus tu că era, o întrerup eu. Știu al naibii de bine cine mi-ai spus că era.

Vocea mea, alimentată de adrenalina care îmi curge prin sânge, este complet instabilă. Mă sperie chiar și pe mine. Preiau controlul asupra ei. O subjug. Îmi trec mâinile peste față.

– Știu ce mi-ai zis. Dar nu el a omorât-o pe Anna. Nu mi-ai spus adevărul.

Ceva în atitudinea ei se schimbase. Își arcuiește spatele, trăsăturile i se încordează pentru o clipă, apoi se forțează să revină la normal. Toate aceste semne. Toate aceste minciuni.

– Adună-te, îmi spune ea. Ce este cu tine? M-ai adus aici, în miez de noapte, ca să îmi împui capul cu teoriile tale nebunești?

Dar e ceva aici, o fisură în iritarea ei prefăcută, o ruptură în frustrarea ei simulată. Ceva mult mai adânc. Văd asta în ochii ei. Felul în care-i joacă în cap și rătăcesc peste tot. Poate că este mai dificil să minți un mincinos de profesie. Totuși, este ceva mai mult de

atât. Este ca și cum o parte din ea vrea să-mi spună. O latură a ei care crede că au fost destule minciuni. Există o șansă aici, o fereastră.

Scot plicul, i-l întind. Ca un cuțit pe care îl înfigi într-o fisură, ca s-o lărgești.

– Renunță, îi spun eu. Te rog, Susan, deja știi totul. N-ai decât să te convingi și singură. Totul e acolo.

Vocea îmi este calmă acum, sub control. Mi-o dreg totuși. Îi vântur, încurajator, plicul în față. Își lasă brațele să-i atârne în lături. Rămânem așa o vreme. Fiecare pe talerul lui. Nu îi va lua mult echilibrului acestuia fragil să dea peste cap balanța. Susan ia plicul. Îl ține în mâini, fără să-l deschidă.

Nu știi cât timp durează situația asta ciudată, această intimitate, înghețată. Poate doar o secundă. O alarmă de mașină, urlând undeva în depărtare, ne scoate din starea asta neutră. Aștept până când nu se mai aude.

– Agenția a ucis-o pe Anna, îi șoptesc eu. Tu ai ucis-o pe Anna.

Susan face câțiva pași în spate și se așază pe o bancă înghețată fără să se deranjeze să mai îndepărteze gheața de pe ea. Pune plicul în poală și pare să se piardă în gânduri, cu privirea îngropată în apa neagră din fața noastră.

Mă las pe vine, în fața ei. Nu pot să respir. Ea se întoarce spre mine, ținându-mă cu ochii ei cenușii. Privirea ei devine dintr-odată pură, lipsită de orice ascunzișuri. Pentru moment, fără să caute să înșele, să mă amăgească. Scoate o batistă din poșetă. Se întoarce, șterge o lacrimă din colțul ochiului, își suflă nasul.

– Ai știut de la bun început, nu? întreabă ea.

Tonul vocii i se domoli. Nu-i răspund. E șocant s-o văd așa. Atât de vulnerabilă, brusc. Atât de tânără, aproape ca o fetiță, ca un copil. Și ea, ca și mine, a călătorit și supraviețuit lumii umbrelor de una singură. Suntem ca două gloanțe de același calibru, dar cu traiectorii diferite. Traectoria ei a fost ascendentă și orientată spre exterior. Pentru mine, traseul a fost întotdeauna spre sine. Susan și inteligența

ei de temut, autoritatea ei naturală, neforțată. Cât trebuie să îndure? Câtă singurătate este în ea? Când, în sfârșit, începe să vorbească, n-o face pentru mine, ci pentru ea însăși, pentru monumentele din fața noastră, pentru istoria însăși.

– Sigur, nu așa trebuia să se întâmple. Dar eu n-am știut. Cel puțin nu atunci. Niciunul dintre noi n-a știut. Operațiunea noastră în Damasc era ca o păpușă Matrioșka rusească, iar tu erai prima păpușă mai micuță din interiorul celei mari. Eram atât de tânără, lipsită complet de experiență. Tu erai prima mea responsabilitate, primul agent pe care trebuia să-l coordonez. N-am mai fost în teren, până atunci, decât în Paris, o dată, și asta nu conta deloc. Și n-am nici cea mai vagă idee de ce nimeni nu mi-a spus că noi eram cei care furnizam arme sirienilor. Am fost atât de naivă, că n-am făcut legătura la timp, însă nu știam atunci că întotdeauna sunt alte niveluri, întotdeauna sunt decizii luate de altcineva, într-un alt context. Întotdeauna se fac greșeli și trebuie reparate. Datoriile trebuie plătite. Armele pe care le trimiseseam regimului sirian constituiau un avans la o altă afacere pe care o făcuserăm cu multă vreme în urmă. Compromisul prost făcut, fără niciun fel de asigurări, al altcuiva. Așa funcționa, pe atunci, Războiul Rece. O mână nu știa niciodată ce făcea cealaltă. Am învățat asta, în timp.

Mă ridic, mă îndrept, încet, delicat, temându-mă să nu-i perturb istorisirea, confesiunea. Mă așez pe bancă, lângă ea.

– Și apoi tu ai fost cel care a aflat cine le furniza armele și atunci am știut că era adevărat, că era real ce se întâmpla. Am fost la Daniels și i-am spus, el era pe vremea aceea șeful Serviciului Operațional. Tot ce mi-a zis a fost: „Bine lucrat, draga mea. De aici ne ocupăm noi.“ Și în momentul acela știai că era rău ce urma. În momentul în care ți se spune că „de aici ne ocupăm noi“. Și acum eu sunt cea care spune chestia asta.

Zâmbește trist și clatină încet din cap, lăsându-și privirea să rătăcească de pe suprafața întunecată a apei spre coloanele reci și albe de pe malul celălalt.

– N-a fost decizia mea să te elimin pentru a proteja un secret mai mare. Nu acestea mi-erău ordinele. Nu că ar conta, dar nimeni nu mi-a spus nimic, decât după ce faptul fusese consumat. Sinceră să fiu, nici nu știu de unde a venit ordinul. Poate de la Daniels. Sau, poate, chiar mai de sus. Și nu știu cine a pus bomba. Dar știu că a fost Agenția.

În sfârșit, iată-ne aici, înconjurați de ceea ce-am știut dintotdeauna, ceea ce a fost întotdeauna drept în fața ochilor mei. Ceea ce am ales să nu văd. În sfârșit, iată-ne în mijlocul a ceea ce am încercat o jumătate de viață să evit. Mă izbește un val de amețeală și mă rezem de spătarul băncii, să nu cad. Propria lașitate este atât de palpabilă, atât de teribilă în lumina a ceea ce ar putea constitui adevărul. Dar mă forțez să las deoparte ura față de propria persoană. Trebuie să mergem mai departe, să înotăm până ajungem la suprafață.

– De ce m-ai lăsat să trăiesc, după ce ai aflat că atentatul cu bombă eșuase?

„De ce m-ai lăsat să trăiesc?“ Sună așa de bizar. Cuvintele aproape că mi se blochează în gât. Susan ridică din umeri.

– Și ce era să facem? Să te executăm în Langley? Un accident de mașină în Delaware? Firește, ar fi fost mult prea evident. Dar dacă mureai, după bomba aceea? S-ar fi aflat. Și nu eram siguri că ai fi înțeles legătura între fapte. Dacă nu cumva îți luaseși anumite precauții după atentat. În același timp, sigur s-a trezit cineva de sus care trebuie să-și fi dat seama că nu puteam să ne apucăm să ne împușcăm agenții doar pentru că își făceau treaba. Toată chestia a fost o greșeală de la un capăt la celălalt. O greșeală teribilă. Și, după aceea, ne-am dat seama că ne erai loial. Că ne erai mai mult decât loial.

Inima încetează să-mi mai bată. Căldura și asfaltul, bucățile de sticlă. Ochii tăi obosiți, părul tău ud de transpirație în mașina mea. Respirația abia imperceptibilă a copilului pe pieptul meu. O greșeală. Câtă banalitate! Banalitatea faptului de a fi evitat gândul acela toată viața. Simt contururile unei furii cumplite. Timpul îmi

scapă printre degete. Povestea asta este doar o parte. Trecutul e doar o parte. Poate că încă mai este loc de un viitor.

– Și-n Beirut? întreb eu. Pe cine am ucis în Beirut?

– Pe cel care făcea bombe pentru Hezbollah. Exact cum ți-am spus. Îl căutam de multă vreme și tocmai primișesem informații proaspete că era în Beirut. Am fabricat noi informația cum că el se afla în spatele asasinatului iubitei tale. Era o șansă de a ne atinge scopurile și de a rescrie istoria. Ne rezolva toate problemele. Și ție îți oferea ceea ce căutai, nu? Șansa la răzbunare. Era o situație din care toată lumea avea numai de câștigat. Bine, cu excepția perspectivei morale. Dar, ei bine, înțelegi care este ideea, nu?

Îmi zâmbește din nou trist, fără tragere de inimă. Poate că și ea gândește cum gândesc eu, că nu știm să răspundem răului cu binele; e tocmai ecuația care ne-a adus unde suntem. Relativitatea ne-a ghidat până aici. O ecuație care este perfect normală, până când vălul ne e tras de pe ochi și vedem toată nebunia care zace în noi. Se întoarce spre mine.

– De ce acum? mă întreabă ea. De ce ai ales tocmai acum să vezi ceea ce a fost drept în fața ta în tot timpul ăsta?

Tot ceea ce simt este un hău incredibil căscându-se în mine. Tot ceea ce vreau e să beau.

– Vreau să beau ceva, îi zic eu.

– Nu știam că mai bei încă, îmi spune Susan.

Ei știu totul despre mine.

20 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

– Vă rog, 29,75 de euro, spuse taximetristul, aplecându-se să vadă mai bine impresionantul conac din 1920 strălucind în lumina caldă a felinarelor. Arată ca un castel, adăugă el.

Gabriella își scoase portofelul și îi întinse cardul de credit al companiei. Klara o sunase în urmă cu două ore. Îngrozită și șocată. O voce slabă, deplorabilă. Era un coșmar, o fantezie perversă, bizară. Mahmoud, împușcat în Paris, chiar în fața ochilor ei. Klara era căutată de poliție, iar fotografia ei se afla pe prima pagină a tuturor tabloidelor. Doctorul Moarte și frumoasa asistentă pe lângă Parlamentul European.

– Mă reprezinți? o întrebase Klara. Spune-mi ce să fac.

Prin mintea Gabriellei treceau roiuri de gânduri. Confuzie și frică. Senzația că s-ar putea să se fi băgat în ceva care o depășea. O depășea totalmente. Se gândi la ce-i spusese Bronzelius. Ce se întâmplase cu Mahmoud fusese o neînțelegere, că Săpo părea la curent cu chestia asta. Dar cine îl vânase pe Mahmoud și se pregătea s-o ia în vizor și pe Klara?

– Vino acasă, îi spusese ea în cele din urmă. Vino acasă și rezolvăm cumva toată chestia asta.

Habar n-avea dacă asta era decizia corectă. Poate că ar fi trebuit s-o sfătuiască pe Klara să contacteze poliția franceză. Dacă era să te iei după ziare, n-o căutau decât pentru interogări. Dar Gabriella nu îndrăznea să riște. Imediat după ce terminase conversația cu Klara, îl sunase pe Wiman.

Își luă cardul înapoi și ieși din taxi. Ceasul de pe telefon arăta 0.12. Trecut de miezul nopții. O oră neobișnuită pentru o vizită acasă la șef. Însă Wiman fusese cel care îi sugerase asta. Cumva, îi plăcea chestia în sine. Că lui Wiman îi păsa.

Casa lui era, fără doar și poate, magnifică, se gândi ea, mergând pe alea frumos pietruită care ducea spre intrare. Gabriella auzise și ea poveștile, ca toți ceilalți. Conacul era legendar printre tinerii avocați ai firmei care fuseseră onorați cu o invitație. Era un cub perfect, vopsit crem, cu două etaje, cu o suprafață de aproape 3 000 m². Casa era așezată pe o colină scundă, chestie care o făcea să pară izolată, ca și cum ar fi fost mult prea scumpă chiar și pentru Djursholm, cea mai bogată și mai bine cotate suburbie a Stockholmului. Vântul mugea printre ramurile goale ale stejarilor.

Când apăsă butonul mic și alb de lângă ușile duble de la intrare, soneria scoase un ding-dong prelung și profund. După câteva secunde, ușile se deschiseră.

– Gabriella, bine ai venit! Intră, îi spuse Wiman.

Era, în ciuda orei, îmbrăcat impecabil, în stilul lui obișnuit. Un costum închis la culoare, cu o batistă roșie în buzunarul de la piept. Cămașă albă. Singurul compromis era că nu avea cravată. Ținea în mână un pahar cu whisky. Lichidul chihlimbării părea să strălucească în lumina slabă dinăuntru.

– Îmi pare rău să vă deranjez la ora asta atât de târzie, se scuză Gabriella. N-a fost intenția mea, desigur. Am fi putut discuta și mâine. Nu voiam decât să vă țin la curent.

Wiman făcu un gest de nerăbdare și o conduse prin holul cu pardoseala din marmură.

– Gabriella, eu te-am invitat. Dacă aș fi preferat să aștept până mâine, ți-aș fi spus chestia asta.

O conduse într-o încăpere care părea a fi un birou sau o bibliotecă. Adică existau oameni care chiar mai aveau biblioteci personale? Gabriella se uită în jur, uimită. Trei ferestre înalte, cu

vedere spre mare, ocupau latura cea mai lungă a camerei. Fiind întuneric, doar își imagina marea, dar presupunea că reședința era una dintre proprietățile de pe țărmul mării. Pe peretele alăturat, exista o singură fereastră care avea și ea, probabil, vedere spre mare. Ceilalți pereți erau acoperiți cu cărți, de sus până jos. Lângă ușă, un șemineu în care fusese făcut focul. Oare cât costa o astfel de casă? Douăzeci de milioane de coroane? Mai mult? La asta te puteai aștepta dacă ajungeai partener în firmă?

– Uau! Casa asta este fantastică, spuse ea.

– E de la sfârșitul secolului al XIX-lea, îi preciză Wiman, complet neatins de compliment. Dar a fost refăcută în anii '20 în stil italian. Și am făcut și eu niște renovări, desigur. Pot să-ți ofer ceva? Un coniac? Vin roșu?

Îi făcu un semn către o măsuță din mahon, mică, însă bine garnisită, așezată într-un colț, lângă ferestre.

– Un whisky, răspunse Gabriella.

Simți dintr-odată că o băutură era exact ce-i trebuia în momentul acela.

Wiman se duse spre măsuță și-i turnă o porție zdravănă de whisky într-un pahar similar cu al lui. Își reumplu paharul și apoi puse sticla la locul ei.

– Apă? întrebă el.

Gabriella scutură din cap și Wiman îi întinse paharul, apoi se așezară fiecare în câte un fotoliu Bruno Mathsson, plasate față în față, dinaintea șemineului. Încăperea era întunecată, luminată doar de focul din șemineu și de lampadarul cu design modern de lângă măsuța care servea pe post de bar.

– Mi-a părut rău să aud de moartea prietenului tău. Condoleanțe, spuse Wiman și luă o înghițitură de whisky.

Gabriella sorbi ceva mai mult din pahar și se lăsă pe spate, pe spătarul îmbrăcat în piele de oaie al fotoliului. N-avea de gând să plângă, nu acolo, nu în momentul acela.

– Da, zise ea în schimb. Este îngrozitor. Șocant. Nu cred că am conștientizat încă realitatea faptului în sine.

Nu se putu abține. O lacrimă îi scăpă din colțul ochiului și i se prelinse pe obraz. Era încă recentă, încă atât de greu de înțeles.

Wiman rămase tăcut, mulțumindu-se să se uite la șemineu. Arăta îmbătrânit. Epuizat. Ca și cum o greutate imensă îi apăsa pe umeri. Gabriella nu-l văzuse niciodată așa. De obicei, fața lui părea făcută din teflon, complet rezistent la orice formă de emoție.

– Și ai fost contactată de domnișoara Walldéen? Care, conform surselor media, era cu domnul Shammosh când a fost împușcat în Paris?

Wiman se ridică din fotoliu și puse pe foc un buștean din mesteacăn care începu să pâraie când coaja luă foc. Gabriella auzi vântul șuierând prin copacii străvechi din jurul casei. Își șterse lacrima de pe obraz și-și trecu mâinile prin păr. Înclină ușor din cap.

– Klara m-a sunat în urmă cu puțină vreme și m-a rugat s-o reprezint. Și intenționez s-o fac, evident. Asta dacă este nevoie de reprezentare în cazul ei. Din câte știu, nu e suspectată de nimic.

– Și unde este acum? întrebă Wiman.

– Nu știu. N-a vrut să-mi spună la telefon. Dar i-am zis să se întoarcă în Suedia. Mi s-a părut că ăsta e lucrul cel mai bun pe care îl poate face. Avem timp să discutăm tot ce s-a întâmplat înainte să mergă la poliție. E în șoc, evident. E complet șocată.

– Care este ideea totuși, ce s-a întâmplat? întrebă Wiman, iar vocea îi trăda o oarecare nerăbdare. De ce au fost uciși Shammosh și celălalt suedez? Este extrem de important să aflăm chestia asta.

– Nu știu, răspunse Gabriella. Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Nu sunt convinsă dacă știe mai multe Klara.

– Asta e impresia pe care ți-a lăsat-o? Că habar n-are de ce erau vânați?

– Da, zise ea. Sau nu. Nu cred că ea știe despre ce e vorba. Sau, cel puțin, mie nu mi-a spus.

Wiman dădu încet din cap.

– Ce ți-a zis la telefon, mai exact? Încearcă să-ți aduci aminte cuvânt cu cuvânt.

Gabriella reconstitui conversația lor de la telefon cât putu mai bine. Se simțea ușurată discutând cu Wiman, răspunzându-i la întrebări. Cumva în siguranță. Concentrarea rece, avocățească, asupra detaliilor. O ajuta să ia o anumită distanță.

– Și când se întoarce în Suedia? mai întrebă Wiman, după ce Gabriella termină de povestit. Asta, dacă se întoarce în Suedia. Și care este planul atunci?

– Mi-a precizat că știe un loc undeva, în arhipelag, unde se poate ascunde o vreme, până când ne dăm seama ce se întâmplă și ce avem de făcut. Undeva la ieșirea din Arkösund. Și cred că ăsta a fost motivul cel mai important pentru care am vrut să vă vorbesc. Ce-ar trebui să fac? Ce-ar trebui să spun? Până mâine presa va avea, cu siguranță, o versiune proprie pentru tot ce s-a întâmplat.

Gabriella dădu peste cap și ultima înghițitură de whisky și simți cum începe să se încălzească din interior.

– Deocamdată lăsăm presa deoparte, răspunse Wiman.

Luă paharul gol al Gabriellei și se duse la bar să-l reumple.

– Singurul lucru asupra căruia trebuie să te concentrezi acum este să o aduci înapoi în Suedia. Să te asiguri că rămâne ascunsă o vreme, până ne dăm seama cum stăm. Ține-mă la curent ca să știu exact în ce stadiu ești, OK? Este important să păstrăm legătura.

Wiman îi întinse paharul Gabriellei.

– Să-mi dai toate detaliile de îndată ce pui totul la punct, îi spuse el. Fără acte de eroism de una singură, ai priceput? Vorbesc foarte serios.

Gabriella încuviință și dădu peste cap licoarea dintr-o singură înghițitură.

– Ar trebui să chem un taxi, spuse ea și puse mâna pe telefon.

20 decembrie 2013

Washington, D.C., SUA

Douăzeci de minute mai târziu, suntem într-un bar afumat din Georgetown, într-un separeu, undeva în spate, stând pe niște banchete din mușama vișinie. Este un loc pentru cei ca mine, care nu glumesc când vine vorba de cantitatea de alcool ingurgitată. Primul meu Rusty Nail¹ are un gust plăcut, se duce ușor pe gât, odată cu o doză bună de nostalgie. Al doilea îmi înfige puternic picioarele în dușumea și lasă trecutul să se transforme, pentru o vreme, într-o vagă amintire. Așez paharul înapoi pe masa de culoare închisă.

Susan soarbe tacticos din sifonul ei. Învârte paharul înalt, făcând gheața să se izbească de margini. Clinchetul se îmbină cu un cântec pe care abia dacă îl recunosc. Sunetele acelea calde de chitară electrică și acele versuri despre munții acoperiți de cețuri. În lumina fadă, Susan pare translucidă, aproape fantomatică. A venit cu mine până aici. Oare până unde este dispusă să mă urmeze?

– Așadar, de ce acum? întreabă ea.

Am ajuns. Am urmat tentaculele complicate ale trecutului până aici. Până la suprafață. Până în punctul în care totul se învârte în jurul ideii de a uita și a ierta, de a descoperi ce mai poate fi salvat.

– Fiica mea, îi spun eu. E vorba despre fiica mea.

Expresia de pe fața ei nu se schimbă. Mai soarbe puțin din pahar.

– Klara Walldéen, continui eu. E în registrul nostru. Vreau acces la tot ce aveți despre ea. La toate rapoartele Agenției, la toate

¹ Un cocktail pe bază de whisky și lichior Drambuie (n.red.)

informațiile care vin moment de moment, vreau totul. Și le vreau acum. Imediat. În seara asta.

Susan continuă să se uite la mine. Neutralitatea privirii ei este paralizantă.

– Și dacă le primești? întreabă ea. Dacă primești acces la tot ce-mi ceri, ce se întâmplă? Ce crezi că poți schimba?

Dau peste cap ultima înghițitură din cocktail, simțind cuburile de gheață lovindu-mi-se de dinți. Mă las pe spate și am senzația că încăperea începe să se micșoreze în jurul meu. Cum lumea de afară se dilată, se extinde. Simt căldura alcoolului și tristețea trecutului meu. Simt nerăbdarea și fiorul vânătorii. Simt forța fiecărei decizii greșite eclipsată de puterea unei șanse de a îndrepta ceva, de a repara ceva. Vine o vreme când relativismul nu mai poate salva sufletul unui om. Am atâtea pentru care trebuie să plătesc.

– Despre ce este vorba? o întreb eu. În ce s-a implicat?

Privirea lui Susan trece prin mine.

– De ce n-ai menționat niciodată despre fiica ta?

Chiar dacă știu că n-ar trebui, că am mers deja prea departe, că am trecut de o anumită limită, îi fac semn barmanului și-l văd cum încuviințează, pune mâna pe un pahar, îl umple cu gheață, whisky, Drambuie.

– Eu am întrebat primul, îi spun eu.

– Crezi că poți s-o protejezi? Cum, ascunzând-o? întreabă ea.

Este ceva aproape trist la ea acum. Tenul ei palid pe fundalul vișiniu al spătarului. Obscuritatea încăperii. Primele semne ale pungilor negre de sub ochi pe care nici machiajul nu le mai poate ascunde. E târziu, dar suntem amândoi niște obișnuiți ai nopților nedormite.

– Sper că pricepi că noi știam deja toate astea chiar de când te-ai întors din Damasc, în urmă cu treizeci de ani. Am știut că ai lăsat-o la ambasada Suediei la câteva zile după atacul cu bombă. Am știut că a fost crescută de bunici, în arhipelagul suedez. Am știut de la bun început,

încă din urmă cu zece ani, de cercetările tale prin bazele noastre de date. Cunoaștem totul.

Este ca o ieșire din propriul trup. E șocant. Să te trezești față în față cu propriile iluzii. Să stai, în sfârșit, gol în fața propriei persoane. Să plutești mult deasupra trupului tău, deasupra lumii construite de tine. Simt cum degetele îmi tremură și rezist impulsului de a lua băutura pe care barmanul tocmai a așezat-o în fața mea. Iau doar o înghițitură. Clinchetul gheții. Tot ce-mi spune știam deja. Iau încă o înghițitură. Mă las pe spate, cedez în fața tentației și dau restul băuturii pe gât. Las lichidul să mă ardă pe dinăuntru, să-mi dea un soi de forță, dar și un sentiment de fragilitate în același timp. Singurul secret în care chiar mai crezusem, singurul pe care mă păcălisem singur să-l cred. Nu, nici măcar asta. Cotrobăi frenetic prin plicul pe care Susan îl așezase pe masă, între noi.

– Nu contează, îi spun eu. Nu contează ce știți și ce nu. Susan, dă-mi informațiile despre Klara. Pentru mine, s-a terminat. Sunt sfârșit. O să mă duc la *Washington Post* cu ce știi și cu ce pot dovedi. Jur, Susan, jur pe Dumnezeu. E destul. Dă-mi șansa să repar ce mai pot repara.

Susan pune încet paharul pe masă și se întinde după plic. Îl deschide, fără să spună nimic. Hârtiile dinăuntru, răsfricate pe masă, tremură din cauza curentului provocat de ușa deschisă a barului. Sunt zece. Douăzeci. Poate treizeci de pagini. Toate sunt complet goale. Doar niște hârtii albe, nescrise. Nimic altceva.

Suntem în mașină. Susan conduce calmă prin orașul adormit, spunându-mi despre Klara și Mahmoud. Totul despre greșeli, despre lipsa de control. Totul despre cotidianul ordinar, lipsit de speranță, al lumii noastre. Încă o operațiune care a trecut dincolo de limita rațiunii și a logicii.

Când termină de povestit, dă un telefon și-i cere unui asistent oarecare, aflat la o distanță confortabilă, să-mi aranjeze o călătorie.

Parchează mașina atent în fața clădirii unde se află apartamentul meu. Își întoarce încheietura mâinii și se uită la ceasul ei simplu și foarte scump.

– Mai sunt patru ore până decolează avionul, îmi zice ea. Ai nevoie de un duș și de o oală de cafea. Mai ai vreun alias pe care îl poți folosi?

Îi fac semn că da, gândindu-mă la cele două pașapoarte canadiene, cu nume diferite, puse bine în seif. Am crezut că s-a terminat cu viața asta. Că jocul se încheiase. Dar întotdeauna mai este loc de o mutare. Întotdeauna mai e o șansă.

– De ce, Susan? o întreb eu. De ce faci toate astea pentru mine?

Motorul Fordului toarce încet. Câțiva fulgi de nea dansează sub felinarele din jur.

– Poate că îți sunt datoare, cine știe, îmi răspunde ea. Poate că tu ești cea mai bună șansă pe care o avem acum pentru a rezolva situația asta. Contează?

Deschid portiera. Alcoolul m-a transformat în gaz, permițându-mi să ies plutind din mașină. Nimic nu mai contează. Nimic, cu excepția următoarei mutări.

21 decembrie 2013

Amsterdam, Olanda

În autocarul de noapte, pe jumătate gol și murdar, în drum spre Amsterdam, oboseala puse, în sfârșit, stăpânire pe Klara. Autocarul Eurolines din Paris fusese cea mai bună opțiune pentru ea. Nu se cereau acte de identitate și era prea puțin probabil să se facă un control de frontieră la intrarea în Amsterdam. Eurolines – sistemul de transport continental, înfiorător de încet, al săracilor Europei – era o imagine perfectă în oglindă a rețelei de autobuze și de trenuri și a itinerariilor de zbor ale clasei mijlocii. Aceleași destinații, însă oameni diferiți. În loc de călătorii care trăgeau după ei genți și diplomate Samsonite și familii roșii în obraji, autocarele transportau tâmplari polonezi, cu sticle de votcă și cutii de scule, femei musulmane, înfășurate în eșarfe, cu valizele lor din plastic meticulos împachetate. Poate și câte un student care avea probleme serioase cu lichiditățile și vreo iubită în altă parte a continentului. Klara se întinse pe două scaune, folosindu-și poșeta pe post de pernă și cu chinga de la geanta de laptop dată de câteva ori după brațul stâng și legată bine. Adormise înainte ca autocarul să plece din Paris.

Klara nu se trezi decât după ce autocarul se opri la intrarea în stația Amstel, din centrul Amsterdamului. Era încă întuneric afară și un vânt rece inundă autocarul în momentul în care ușile se deschisera cu un hâșăit. Își puse haina pe ea și-și trase căciula împletită pe cap, îndesând-o pe urechi. Alungându-și somnul de pe ochi, aruncă o privire pe fereastră, așteptându-se, aproape, să vadă dând năvală

o grămadă de polițiști. Dar parcare a pavată din fața clădirii vechi, din anii '30, era complet goală, cu excepția unui singur autocar care staționa, cu farurile stinse, sub un felinar. Klara se alătură grupului pestriț de pasageri care ieșea buluc din autocar. Ceasul din autogară arăta aproape ora șapte dimineața. Mai avea încă trei ore de așteptat.

Străzile și canalele Amsterdamului erau pustii în timp ce ea se îndrepta spre oraș. Vântul trecea prin ea. De fiecare dată când ajungea în Amsterdam, vremea era furtunoasă – un memento brutal și rece al climei aspre a Olandei.

Era febrilă de nerăbdare, aproape ieșită din minți. Să mențină departe de ea gândurile despre moartea lui Mahmoud, despre sângele lui pe ea, despre tristețea copleșitoare atât de palpabilă, toate astea îi solicitau întreaga energie de care dispunea. În anumite momente simțea cum capul, pieptul și inima i-ar fi putut exploda atât de violent, încât ar fi fost în stare să se împrăstie în mii de bucăți în toate colțurile Europei. Se opri și închise ochii pentru o clipă. Se forță să nu se mai gândească la ororile din Paris, ci să se concentreze asupra unui loc în care a fost, dacă nu fericită, cel puțin în siguranță. Și-o imaginea pe bunica ei în sufrageria casei lor, focul din șemineu, fața de masă brodată și porțelanurile fine Gustavsberg. Gustul plăcintelor cu șofran și sunetul furtunii care se apropia. Știa că nu era o soluție permanentă, nici pe departe; ci doar un bandaj temporar pe ciotul unui membru amputat care, pe moment, îi opri sângerarea.

Se așteptase ca persoana care își spunea Blitzworm⁹⁷ să trăiască într-o zonă mult mai rău famată decât se dovedise a fi cea a canalului Prinsengracht¹. Poate un garaj într-o suburbie unde el – un ins ușor obez, purtând un tricou cu titlul seriei cinematografice

¹ Amsterdam are peste 800 km de canale, dintre care cele mai mari sunt: Herehgracht, Prinsengracht și Keizergracht (n.red.)

Star Trek și bând Jolt Cola – își petrecea vremea făurind planuri pentru distrugerea centrelor financiare ale lumii prin atacuri cibernetice bine organizate. Oriunde și-ar fi imaginat, dar nu acolo, printre canalele pitorești și decorațiunile de Crăciun, fix în centrul Amsterdamului. Oare chiar primise adresa corectă? O verificase totuși de o sută de ori înainte să scape de telefon și nu era decât un singur Prinsengracht în Amsterdam.

Numărul 344 părea să indice o casă cu o singură familie. Ferestrele mari, strălucitoare, dădeau spre canal. Înăuntru reuși să vadă o bucătărie din oțel, extrem de curată, unde un bărbat, cu părul grizonant, la vreo patruzeci și cinci de ani, într-un costum bleumarin impecabil, stătea pe un scaun înalt, cu un ziar în față, bând cafea. Era imaginea perfectă a bărbatului european de succes, scoasă parcă dintre paginile secțiunii „Pe ce să-ți cheltuiești banii” din *Financial Times*. Klara simți că rămâne fără răsuflare. La naiba! Tipul n-avea cum să fie Blitzworm. Ceva nu era în regulă.

Trecu repede pe lângă casă și se duse la o cafenea la câteva străzi distanță. Își comandă un cappuccino și două croasante. I se făcuse, dintr-odată, foarte foame. Când mâncase ultima dată? Era confuză, dezorientată. Bărbatul de dincolo de fereastră nu arăta ca și cum ar avea mare nevoie de două sute de euro. Probabil că numai cravata lui costa mai mult de atât. Dar era singurul ei indiciu.

La 10.15 Klara înghiți nervos și sună la ușa de la numărul 344 din zona canalului Prinsengracht. Era transpirată toată, în ciuda frigului iernii. Deasupra Amsterdamului norii atârnav greu și o lapoviță densă îi umezea fața. Dură mai mult de un minut până auzi pași pe scări, înăuntru casei. Încă zece secunde până i se deschise ușa.

O fătucă slăbuță de vreo cincisprezece ani apăru în ușă, în fața Klarei. Pomeți înalți și ochi albaștri, curați. O față prelungă, de câine de curse, cu o gură mult prea mare. Brațe lungi care atârnav pe lângă

corp. Blugi largi și un tricou cu Justin Bieber¹ de mărime mare. Totul la ea era disproporționat. Stângace. Judecând după pomeți și ochii aceia albaștri, Klara bănuia că fata va arăta cu totul altfel după ce va trece de pubertate. Fătuca mesteca gumă. Evident.

– Bună, spuse Klara, în engleză, nesigură cum să înceapă.

Fata se uită la ea. Pe buze arboră un zâmbet copilăresc și arogant.

– Bună, îi răspunse ea. Pe cine căutați? zise fata în engleză americană, aproape fără niciun accent.

– Îmi pare rău, se scuză Klara. Cred că am greșit adresa.

Fata continuă să o privească fără să aibă intenția de a închide ușa.

– Îmi pare rău, se scuză Klara din nou, întorcându-se să plece.

– Intră, spuse fata. Tu ești prietena lui SoulXsearcher, nu-i așa?

Klara se opri, stupefiată.

– Da, îi răspunse ea. Cred că da. Tu ești Blitzworm97?

– Te așteptai la altcineva? o întrebă copila, în timp ce Klara intră în holul bine luminat, inspirat după creatorul, designerul și arhitectul Philippe Starck.

O vază înaltă, cu trandafiri albi, proaspeți, era așezată pe o masă albă, în stil rococo, sub ceea ce ar fi putut fi un Miró² autentic.

– Nu știu, îi răspunse Klara.

– Un tip, poate... continuă fata. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, adăugă ea și îi făcu semn spre scările de la capătul celălalt al holului. Camera mea este la ultimul etaj.

O conduse spre camera ei, urcând trei rânduri de scări. Intrară într-o încăpere mare, ciudată oarecum, cu pereții în pantă și cu două lucarne. Decorul minimalist, de foarte bun-gust, continua și în odaie. Pereți albi și o pardoseală din lemn bine întreținut. Grinzi descoperite și pervazuri din marmură neagră. Dar cineva – probabil Blitzworm97 – se chinuise din răspuțeri să creeze în cameră un mediu urban, mai puțin sofisticat.

¹ Cântăreț de muzică pop/R&B de origine canadiană (n.red.)

² Joan Miró i Ferrà (1893-1983), pictor și sculptor spaniol (n.red.)

Părți mari de perete erau acoperite cu fotografii și postere. Eminem, Tupac, Bob Marley. O fotografie mărită de pe Instagram cu cântăreața Rihanna, probabil, fumând iarbă, clasicul „joint“, țigară conținând cannabis. Pânze mari erau pictate cu graffiti. Picturi cu frunze de marijuana. De sub pat ieșeau două plăci de skateboard. Și o parte a camerei era ocupată de un șir impresionant de computere și monitoare. Patul, creația casei Hästens, acoperit de cearșafuri create de Laura Ashley, era nefăcut. Bikini, șosete și farfurii nespălate, pline de resturi, zăceau peste tot, împrăștiate pe podea.

– Bănuiesc că tricoul cu Bieber e o chestie ironică, nu? întrebă Klara zâmbind.

– Bingo, răspunse fata sec.

Blitzworm97 se așază pe pat și scoase dintr-un sertar al noptierei o punguță cu marijuana și niște foițe de rulat țigări. Fără un cuvânt, începu să-și ruleze o țigară. Era ceva evident rebel în gestul ei, o rebeliune conștientizată și controlată, iar Klara nu-și putu ascunde un zâmbet.

– Deci, Blitzworm97, adăugă ea. Vrei să-ți spun așa sau ai un nume adevărat?

– Poți să-mi spui Blitz, dacă vrei. Sau Blitzie. Mi-e indiferent.

Își aprinse țigara și trase câteva fumuri adânc în piept.

– Vrei? o întrebă fata.

– Cum să nu, Blitzie, zise Klara.

Nu-și mai amintea când a fost ultima dată când fumase marijuana. Poate chiar imediat după ce s-a mutat în Bruxelles, presupuse ea. Nu i-a plăcut niciodată cine știe ce. Dar în clipa aceea, la zece dimineața, cu o adolescentă rebelă din Amsterdam, părea a fi un gest cum nu se putea mai nimerit.

– Nu ești cam tânără pentru așa ceva? o întrebă Klara, trimițând fumul spre tavan.

Blitzie luă țigara înapoi și trase lacom și sfidător din ea.

– Suntem în Amsterdam. Nu-i pasă nimănui.

Klara dădu din cap, înțelegător. Poate că era adevărat.

– Ai o casă frumoasă, spuse ea.

– Cui îi pasă? zise Blitzie. Părinții mei sunt niște capitaliști scârboși. Îi urăsc.

De data asta, Klara chiar că nu-și mai putu ascunde zâmbetul. Poate că era marijuana cea care o făcea să se simtă bine și calmă. Îi venea să se ducă lângă Blitzie și s-o cuprindă de după umeri.

– O să treacă, îi zise ea.

Blitzie ridică din umeri.

– De unde îl cunoști pe SoulXsearcher? o întrebă fata.

– Lucrăm împreună, îi răspunse Klara. Suntem prieteni, într-un fel. Dar tu?

– De pe internet, replică Blitzie, făcând un semn din cap spre calculatoare. El îi cunoaște pe unii pe care îi cunosc și eu. Hackeri. Hackeri adevărați. Ei au încredere în el, prin urmare, am și eu încredere în el.

– Așadar, și tu ești un hacker? o întrebă Klara.

Blitzie dădu din cap afirmativ și se lăsă pe spate, scoțând încet fumul din piept.

– Eu am creat Blitzworm.

Se uită spre Klara, ca și cum se aștepta ca ea să fie dată pe spate complet.

– Oh, exclamă Klara. Scuze, eu nu sunt hacker. Din păcate, nu știu ce e asta.

Blitzie părea dezamăgită.

– Eu am pătruns în serverul de la MIT. Massachusetts Institute of Technology. Cea mai bună școală de criptologie din lume. Le-am lăsat CV-ul meu pe intranetul lor. A fost o mare chestie, la vremea respectivă. Mi-au propus o bursă la ei când voi termina școala. Dar nu mă interesează.

– Uau, se minună Klara. De ce să nu te intereseze? Nu ăsta a fost scopul când le-ai lăsat CV-ul pe intranet?

– Neh, nu mă interesează afurisita lor de școală preparatorie. Oricum, este doar o adunătură de coreeni.

Klara clătină din cap. Marijuana o făcu și ceva mai înceată în reacții. Cum deviaseră la discuția asta? Doar nu era îndrumător de cariere pentru puștani.

– Acultă, Blitzie, am un computer în care nu reușesc să intru. Jörgen sau SoulXsearcher, cum vrei să-i spui, mi-a zis că mă poți ajuta.

Klara scoase MacBook-ul din geantă.

– De ce nu-l duci la un centru specializat în computere Mac? Poate te ajută ei, spuse Blitzie, cu un zâmbet ștrengăresc.

Klara oftă.

– Haide, vrei sau nu cele două sute de euro?

– Prețul tocmai a crescut, zise Blitzie, reaprinzându-și țigara dintre degete. Vreau trei sute de euro.

21 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

Întoarcerea în Suedia făcuse situația și mai bizară, și mai de neînțeles, și mai de coșmar decât fusese până atunci. În micul avion particular, George aproape că se relaxase pentru moment. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, totul i se părea nemaipomenit. Duba neagră a celor de la Digital Solutions, conducând, pe pistă, spre avionul care era gata să decoleze. Nu tu pașapoarte, nu tu controale de siguranță. Doar ieși din dubă, urcă pe scări, apoi se adânci în scaunele din piele ale avionului. Pentru Josh și Kirsten și ceilalți oameni ai lui Reiper, nu părea a fi cine știe ce mare chestie. Poate că ei așa călătoreau în mod normal.

Însă George visase la astfel de situații, sperase să găsească un client cu un asemenea stil de viață, cu astfel de resurse. Colegii lui îi povestiseră despre cum e să lucrezi pentru bănci sau pentru companii de IT, unde consultanții zboară uneori cu directorii, iar George își dorise cu ardoare să vină ziua în care toate astea i s-ar putea întâmpla și lui. Un avion particular. Confirmarea ultimă a succesului total. Dar în acele clipe, în compania găștii de criminali a lui Reiper, sau ce mama dracului vor fi fiind și ăștia, nu se mai putea păcăli. Nu reușea să-și alunge stresul. Și nici măcar nu mai avea o linie sau două de cocaină ca să-i mai însenineze ziua.

În plus, starea de spirit i se schimbase după Paris. Reiper înnebunise de-a binelea. George privise, venindu-i din ce în ce mai greu să-și creadă ochilor, știrile despre moartea lui Mahmoud

Shammosh. Potera care se pornise pe urmele Klarei. Îl făcuse să vomite. Iar el era implicat în toate astea. Cum naiba se întâmplase chestia asta?

Dar măcar Klara dispăruse complet din peisaj, din câte reușise să-și dea seama din fragmentele de informații pe care le pusese cap la cap. Nu dăduse niciun fel de telefoane, nu retrăsese bani de la ATM-uri, nimic. Însă apoi a fost nevoit să traducă o conversație între ea și o prietenă, o avocată a apărării al cărei nume îi era vag familiar. Se pare că îi urmăreau și tipei telefonul.

George ezitase, se gândise că ar putea să mintă. Dar nu îndrăznise. Nu după asasinatul din Paris. Nu după ce îi devenise cât se poate de clar că Digital Solutions erau niște criminali. Niște asasini profesioniști, cu sânge-rece, complet lipsiți de orice formă de compasiune. Așa că o vânduse pe Klara pentru a doua oară. Le-a spus că, după toate aparențele, era în drum spre Suedia. Ce ticălos lipsit de coloană vertebrală era!

La ordinele lui Reiper, George închiriasse o casă în Arkösund. Păreau convinși că la reședința respectivă o să-și facă ea apariția. Treizeci și cinci de mii de coroane era un preț exorbitant, dar lui Reiper nu-i păsa. Cel puțin era o casă frumoasă. Construită la începutul secolului trecut, era o reședință elegantă, zugrăvită în galben și alb, cu o verandă cu vedere spre mare și port. Oamenii lui Reiper se instalară rapid în pridvor și începuseră să supravegheze prin două binocluri mari activitatea din port în ture, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nimeni nu se deranjase să-i explice lui George la ce se uitau, dar își putea da seama și singur.

George era, practic, prizonierul lor. Reiper nu-i spusese nimic, însă era evident că nu putea să plece, pur și simplu. Încuiaseră ușa din față și luaseră cheia. Și era arareori singur în casă, cineva se afla întotdeauna în preajma lui. După incidentul din Paris, Reiper îi luase telefonul. Nu-i precizase nimic în sensul ăsta, însă George trăia permanent cu groaza că Reiper știa că el fusese cel care o avertizase pe Klara.

Se gândi să dea drumul la televizor, dar nu voia să audă iar nesfârșitele știri la zi despre Shammosh și Klara. În schimb, începu să treacă în revistă cărțile din singura bibliotecă din casă, care consta, în exclusivitate, în romane polițiste suedeze, citite și răscitite. Ca orice altă casă de vacanță. Într-un raft, lângă șemineu, găsi și un set complet de reviste de proastă calitate, numite *Amalia*, destinate femeilor. George frunzări ultimul număr. „Malou von Sivers – Cum mă răsfăț zilnic“ era unul dintre titluri. Oftând resemnat, puse revista înapoi, se întinse pe canapea și închise ochii.

– Este greu să nu faci nimic. Te epuizează.

George deschise ochii și-și întoarse capul. Kirsten era așezată pe canapeaua din fața lui. În lumina cenușie a dimineții, nu reușea decât să-i distingă contururile siluetei. Trebuie să fi ațipit, pentru că n-o auzise intrând în încăpere.

– Cu siguranță, răspunse el și zâmbi, cred că am adormit.

Se ridică, fără tragere de inimă, îndreptându-și puloverul bleumarin pe care i-l împrumutase Josh. Reiper nu-i permisesese să meargă acasă, înainte de a pleca, pentru a-și împacheta câteva lucruri într-o valiză. În schimb, George trebui să se descurce cu hainele pe care le avusese pe el, o pereche de blugi și câteva cămăși pe care Josh i le aruncase în silă. Cineva îi cumpărase niște chiloți și niște șosete de la un supermarket oarecare, de undeva. Se simțea ca un idiot. De fapt, toată lumea din cadrul Digital Solutions era îmbrăcată după moda studenților americani. Țoale de antrenament într-o sală de exerciții sau blugi.

– Cred că da, zise ea. Este greu pentru noi toți. Petrecem atâta vreme anticipând, așteptând. Dar asta face parte din fișa postului.

– Parte din fișa postului?

George făcuse tot posibilul să-și aranjeze părul cât se poate de simplu. Kirsten nu era genul lui de femeie. Avea buzele prea subțiri. Folosea mult prea puțin machiaj sau deloc. Și întotdeauna își ținea părul prins la spate într-o coadă de cal. Bine, avea un corp frumos, extrem de bine antrenată, deși își ascundea formele sub treninguri și

hanorace largi, însă trupul ei sculptat era mai degrabă athletic decât estetic. Nu conta oricum, pentru că era singura femeie din echipa lui Reiper. Iar pe acolo era destul de greu să te menții preocupat.

– Și ce anume zice fișa postului?

Kirsten îi zâmbi. Avea o gropiță pe obrazul drept. O făcea să pară simpatcă. Nu tocmai genul de asasin profesionist.

– Minimalizarea riscurilor, răspunse ea. În momentul ăsta îmi spune că trebuie să minimalizăm riscurile. Prietena ta a avut nenorocul de a pune mâna pe niște informații pe care n-a știut cum să le folosească. Nu ne putem asuma asemenea riscuri. Este foarte probabil ca toate consecințele negative care vor deriva de aici să fie de necontrolat. Din păcate.

– Consecințe negative de necontrolat? repetă George, făcându-i cu ochiul. Vorbești întotdeauna în stilul ăsta?

Kirsten ridică din umeri.

– Și ce-ai vrea să spun? Că noi toți o să ne-o luăm prin dos – și nu într-un mod plăcut – dacă informațiile astea devin publice? Crezi că e destul de clar pentru tine acum?

Îl privi cu o expresie plină de o calmă încredere în sine și de o superioritate care dădea în milă. Ca și cum aparținea unei forme de viață mult mai avansate și trebuia să-și aducă aminte că ființele inferioare nu aveau același acces intuitiv la informație de care dispunea ea.

– Da, da. Reiper a încercat să-mi explice, mormăi el. Dar să-i ucizi? Dumnezeu!

– Noi nu ucidem pe nimeni, continuă Kirsten calmă. Noi ducem un război aici, înțelegi? Soldații nu ucid, ci luptă pentru supraviețuirea nației lor. Și noi exact asta suntem. Soldați. Ceea ce facem noi permite lumii ăsteia să continue. Facem sacrificii pentru ca tu și colegii tăi anemici să puteți lucra în fiecare zi și să vă trăiți existența anostă de fiecare zi. Crimă? Cine naiba ești să-mi vorbești mie de crimă? Facem tot ce putem ca să ne asigurăm că nimeni nu-și pierde viața. Poate că nu mă crezi? Poate ai impresia că ne face plăcere chestia asta?

Ochii ei inteligenți îl cercetau atent pe George. Pe fruntea ei fină și neridată apăru o cută. Acea încredere în sine de sorginte pur fizică. Ar fi putut fi luată drept o alergătoare olimpică sau o doctoriță tânără, athletică. Ar fi putut fi orice, numai nu ce era de fapt. Și ce era, în cele din urmă? Un soldat? Un spion? Un asasin?

– Dar, câteodată, la asta se reduc unele operațiuni, continuă ea. Este ca la orice altă bătălie. Tu-ți decizi strategia, plănuiești totul, până la cel mai mic detaliu. Însă de îndată ce se trage primul foc de armă, poți să-ți arunci planurile pe geam.

– Și eu? Cu mine cum rămâne? întrebă George ezitant. E aproape Crăciunul. Cât timp mai trebuie să stau aici?

Kirsten își lăsă capul ușor într-o parte, cu o urmă de umanitate în privire, ca și cum ar fi înțeles că războiul ăsta nu era al lui George. Că el nu alesese să fie acolo.

– Îmi pare rău, spuse ea. Va trebui să rămâi aici până se decide altceva. Reiper a hotărât că nu ne putem permite să te lăsăm să pleci în mijlocul operațiunii.

Se îndreptă și-i făcu din ochi.

– Așa că n-ai decât să te faci comod. Ai putea chiar să ne faci niște chifteluțe suedeze. A venit timpul să-mi preiau tura.

Îi zâmbi din nou și ieși pe verandă să preia sarcina supravegherii.

21 decembrie 2013

Amsterdam, Olanda

Klara puse trei bancnote de câte o sută de euro pe măsuta de cafea.

– Dacă asta vrei cu adevărat, spuse ea. Dar fără alte surprize, bine?

Blitzie apucă bancnotele lacomă și le îndesă în buzunarele de la blugi.

– Chiar ai nevoie de bani? o întrebă Klara. Cu așa niște părinți dezgustător de capitaliști?

Îi zâmbi blând, dar Blitzie se mulțumi să-și strângă buzele într-un bot de adolescentă neimpresionată.

– Vor ca eu să am ceea ce ei numesc o copilărie normală, răspunse ea. Patruzeci de euro pe săptămână. Ca și cum asta te face, în vreun fel, normal.

Se întoarse spre calculatoarele de pe biroul ei și păru să se piardă într-o discuție pe un forum oarecare. „Sigur, nu și-a cumpărat calculatoarele astea cu patruzeci de euro pe săptămână, medită Klara. Poate că există niveluri diferite de normalitate, cine știe.“

– OK, zise Blitzie în cele din urmă. Haide să vedem.

Klara scoase laptopul din geantă și i-l înmână. Blitzie se încruntă în timp ce degetele îi zburară pe tastatură.

– Poți să-l deblochezi?

Blitzie ridică spre Klara privirea ei încetoșată de marijuana.

– Pot să deschid orice. Este doar o chestiune de timp.

– Și cât timp crezi că îți va lua?

Klara nu știa cât de mult va mai putea ține sub control tensiunea și tristețea care amenințau să iasă la suprafață și s-o înece.

– Hopa! Calmează-te! Lasă-mă să mă apuc de treabă și vei vedea.

Blitzie se opri și o studie pe Klara, cu o nouă expresie în ochi. Zâmbetul îi dispăruse.

– Te cheamă Klara, corect? Ești căutată pentru crimă sau așa ceva, în Paris, nu? Ești, cum s-ar zice, o fugară.

Era o afirmație, nu o întrebare. Blitzie se dovedea a fi, în mod evident, un geniu, și nu unul previzibil. Klara încuviință.

– Poate.

– Și ai omorât pe careva?

Klara simți un ghimpe de mânie rupându-se din neliniștea ei și străbătându-i cu repeziciune trupul. De ce naiba trebuia să stea ea acolo, cu puștoaica-minune, o răsfățată și jumătate, să răspundă la întrebări despre exact chestia pe care se străduia din răputeri s-o lase deoparte?

– N-am ucis pe nimeni, răspunse ea. Și nu sunt căutată pentru crimă, fir-ar al naibii! Dacă vrei musai să știi, fostul meu prieten a fost împușcat în cap de niște indivizi pe care nici măcar nu-i cunosc. Îl țineam de mână în momentul respectiv.

Klara nici măcar nu observase că ridicase vocea. Obrajii îi erau scăldați de lacrimi.

– Îl țineam de mână când l-au împușcat. Se făcuse atât de greu. M-a tras după el pe podeaua din supermarket. Și eu l-am lăsat acolo. Singur.

Nu mai putu să continue. Nodul din gât creștea treptat, iar ea își feri privirea. Nu voia să stea acolo și să plângă, nu voia să se gândească la tot ceea ce s-a întâmplat. Nu voia decât afurisita aia de parolă și apoi să plece, să dispară. Să nu încetinească nicio clipă.

Blitzie puse laptopul pe podea și se așeză lângă Klara, pe canapeaua joasă. Își trecu brațul ei slăbuț pe după umerii Klarei. Cu cealaltă mână, îi mângâie obrajii.

– Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare tare rău. N-am vrut. Nu sunt așa de bună când vine vorba de sentimente și chestii din astea. Poate că sunt autistă sau ceva în genul ăsta.

Klara își șterse lacrimile, își trecu mâinile prin părul scurt. Se întoarse spre Blitzie.

– Nu ești autistă, îi zise ea. Ești doar o adolescentă.

Trase adânc aer în piept.

– Uită de mine, te rog, și concentrează-te asupra laptopului.

Blitzie își retrase brațul și luă MacBook-ul de pe podea. După ce căută o vreme pe biroul ei, printre toate chestiile adunate acolo, găsi cu un stick USB, vădit satisfăcută. Îl introduse în laptop, apoi restartă calculatorul. Pe urmă, degetele ei subțiri îi zburară din nou pe tastatură.

– Gata, spuse ea în cele din urmă. Tot ce trebuie să facem acum e să așteptăm. Rulez un program pe care l-am modificat puțin. O să găsim parola, dar o să dureze o vreme. Vrei o bere?

Erau la a doua cutie de Heineken și la al doilea joint, alternând între un maraton Jersey Shore¹ pe MTV – emisiune pe care Blitzie susținea că o ura, dar peste care tot dădea, cu insistență – și canalele de știri. Părea un număr infinit de canale. Dimineața se făcu, pe nesimțite, după-amiază.

„Porcii capitaliști“ ai lui Blitzie administrau un fond de investiții și erau, aparent, obsedați de știri, așa că aveau instalate toate canalele posibile și imposibile de știri. Se pare că moartea lui Mahmoud dispăruse de pe canalele europene. Dar când Blitzie se duse la bucătărie să-și ia niște chestii de ronțait, Klara căută mai departe pe lista de canale de știri și găsi, spre surprinderea ei, o televiziune publică suedeză, SVT24. Se simțea înceată și apatică din cauza berii și a marijuanei, însă în momentul acela era de preferat să fie drogată decât perfect trează.

¹ Reality-show de televiziune în Statele Unite, difuzat pe canalul MTV (n.red.)

Când Blitzie intră în cameră, cu o tavă plină de nachos¹ și sos salsa, văzu emisiunea de știri la care se uita Klara.

„...și cu noi astăzi, în studio, se află Eva-Karin Boman, membru al Parlamentului European din partea Partidului Social-Democrat. Bine ai venit, Eva-Karin.“

Klara dădu mai tare sonorul imensului televizor și se chinui să se concentreze. Imaginea cuprinse în prim-plan chipul puternic fardat al Evei-Karin. Arăta stresată și tensionată.

„În ultimele zile am urmărit evenimentele din jurul unui student la doctorat, din Suedia, căutat de Interpol pentru acte de terorism, începu moderatorul, uitându-se solemn spre cameră. Vinerea trecută, la o oră târzie din noapte, studentul a fost împușcat mortal de niște agresori necunoscuți, în timpul unei lupte armate. Studentul era însoțit de o tânără suedeză, Klara Walldéen, care, în momentul de față, este căutată de poliția franceză pentru a participa la ancheta în vederea elucidării morții lui.“

Moderatorul se opri și camera mări unghiul, pentru a o cuprinde și pe Eva-Karin.

„Klara Walldéen lucrează pentru dumneavoastră de ceva ani, Eva-Karin. De ce credeți că s-a ascuns?“

Apoi zoom pe chipul Evei-Karin.

„Chiar nu știi, Anders. În mod normal te-ai gândi, dacă ar fi să treci prin chinurile prin care se pare că a trecut Klara, că primul lucru pe care l-ai face ar fi să te duci de bunăvoie la poliție. Când te gândești la faptul că ea a ales să nu facă lucrul ăsta, ba, mai mult, să se ascundă, ei bine, nu este de mirare că asta trezește anumite suspiciuni.“

„Ce fel de suspiciuni?“

„Suspiciuni vizând legăturile ei cu niște persoane suspectate

¹ Chipsuri din tortilla, lipia mexicană din porumb, presărate cu brânză sau/și sosuri din roșii și guacamole, o pastă pe bază de avocado (n.red.)

de terorism, de exemplu. Desigur, asta nu e ceva ce am discutat vreodată cu Klara. Rolul ei la mine în birou a fost doar acela de secretară...”

Klara se ridică de pe canapea. Tremura din toate încheieturile.

– Persoane suspectate de terorism! Secretară! urlă ea în suedeză.

Ce mama dracului vrei să spui?

Era evident că moderatorul gândea același lucru.

„Suedezul care a fost împușcat n-a fost dovedit terorist, din câte știm noi.”

„Din câte știm, spuse Eva-Karin. Și nu știm din ce facțiune face parte și nici care este legătura Klarei cu toate astea. Tot ce pot să afirm e că, dacă ea nu are niciun motiv pentru care să se ascundă, atunci o somez să se predea imediat poliției franceze.”

Klara opri televizorul și aruncă telecomanda în capătul celălalt al încăperii. Bateriile se împrăștiară pe pardoseala închisă la culoare, luând-o în toate direcțiile. Nu se așteptase la cine știe ce de la șefa ei, dar că o să apară pe un post TV și s-o murdărească public era cam prea mult, chiar și pentru Eva-Karin.

Blitzie părea complet indiferentă la ieșirea temperamentală a Klarei și se așeză din nou în fața laptopului, fără ca presupusa fugară să bage de seamă.

– La naiba, mormăi ea, cu degetelele zburând deasupra tastaturii. Afurisitul ăsta de cod o să-mi ia săptămâni să-l sparg.

Klara simți cum ceva în ea creștea monstruos. O tensiune arzătoare în tâmpile și în spatele ochilor. Ca atunci când era mică și o copleșea, brusc, un sentiment puternic de nedreptate sau de tristețe. Își lăsă capul în jos, încercând să-și controleze criza de plâns care amenința să izbucnească din clipă în clipă. Ar putea dura săptămâni până când Blitzie va sparge codul. Cum să stea ascunsă săptămâni în șir? Ochii larg deschiși ai lui Mahmoud, sângele, fotografia cu familia lui Cyril, umbrele care o urmăreau prin zăpada proaspătă de la ieșirea din magazinul din Paris – toate i se roteau amețitor în fața

ochilor. Totul curgea prin ea ca un fluviu năvalnic. Nu mai rezista, nu mai avea cum să suporte mai mult de atât. Începu să plângă în hohote. Lacrimile îi șiroiau fiebinți și grele pe obraji.

Dar apoi simți degetele miciute ale lui Blitzie mângâindu-i dosul mâinii. Klara se forță s-o privească prin vălul de lacrimi. Blitzie arăta atât de mică. Atât de îngrijorată.

– Nu plânge, spuse ea. Te rog. Cred că am o idee. Însă este complicat.

23 decembrie 2013

Stockholm și Arkösund, Suedia

Gabriella tremura și-și trase mai tare pălăria pe urechi. Sări pe loc ca să se încălzească. Dar când nici asta n-o mai ajută, scoase un pachet de țigări Benson & Hedges și o cutie cu chibrituri din buzunar. Arse trei chibrituri ca să-și aprindă țigara. Nu mai avea exercițiu. Nu mai fumase de mult dimineața. De fapt, nici n-a fost cine știe ce fumătoare la viața ei. Din când în când, cu Klara și cu Mahmoud, în timpul examenelor sau în puburi, în Londra. Dar, date fiind circumstanțele actuale, părea o chestiune potrivită. Trase câteva fumuri rapide, lăsându-și privirea să rățăcească asupra orașului.

Chiar și după lăsarea întunericului, priveliștea din liftul Katarina¹ era excepțională. Stockholmul strălucea în lumina dimineții, prin fumul care se ridica din hornuri și prin cristalele de gheață. Traficul deja începea să se congestioneze. Îi simțea sub ea vibrațiile și vuietul înfundat. Șinele de metrou păreau ca niște instalații de Crăciun când trenurile treceau în viteză, din ambele direcții, între insulele Södermalm și Gamla stan, vechea denumire a capitalei suedeze. Chiar dacă nu locuia decât la câțiva kilometri distanță și reușea chiar să-și vadă de aici biroul de pe strada și cheiul cu același nume, Skeppsbron, venea rar în zona asta. Simțise întotdeauna că liftul Katarina era pentru turiști. Sau pentru adolescenți. Sau pentru alcoolici. Pentru oricine, dar nu pentru ea. Se întoarse și se uită în urmă, spre pasarelă. Nu se afla nimeni acolo. Era complet singură. Doar cinci minute până la ora opt.

¹ Lift pentru pasageri care face legătura între Slussen (zona locală) și înălțimile insulei Södermalm, în centrul Stockholmului. Liftul este închis pentru public din 2010, dar platforma încă mai poate fi accesată pentru fotografii (n.red.)

Cinci minute rămase. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când primise mesajul pe adresa princephillipmitchell777@gmail.com, cea pe care Klara o rugase s-o creeze. Melodia lui Prince Phillip Mitchell, *I'm So Happy*. De câte ori o ascultase de pe discul zgâriat al Klarei? Sfântul Graal al muzicii soul pe care Klara îl descoperise în fundul unei cutii cu discuri în Piața Vaksala în timpul primului lor semestru la Uppsala. Plătise numai zece coroane pe el. La o licitație online ai fi putut plăti cu mult peste o mie de coroane pe un asemenea disc, și asta dacă aveai norocul chior să dai peste așa ceva. Klara a trebuit doar să-i spună Gabriellei să creeze noua adresă de gmail folosind numele celui care a cântat cea mai frumoasă melodie din lume și să pună trei de șapte la sfârșit pentru ca ea să știe exact ce voia să spună. Și dacă cineva le ascultase conversația, nu va ști niciodată la ce se referise Klara.

Mesajul pe care îl primise venise de la o adresă anonimă de hotmail, fără să fie semnat, și constase într-o listă de instrucțiuni clare cum să ia metroul și taxiurile, astfel încât să parcurgă jumătate de oraș înainte să ajungă la liftul Katarina. Cum trebuia să verifice permanent, să se asigure că n-a fost urmărită de nimeni. Ea urma să ajungă la ora opt fix.

Și era exact opt fix, își dădu seama Gabriella, uitându-se la ceas. Și exact în acel moment auzi liftul punându-se în mișcare și ușile deschizându-se. Când se întoarse spre lift, sentimentul de anticipare îi crescuse la cote uriașe. Dar, în loc de Klara, apărură o adolescentă slăbănoagă, cu haine largi, o șapcă de baseball pe cap și un hanorac sub o jachetă neagră mult prea mare pentru ea. O pasionată de role, probabil. Gabriella oftă și se întoarse spre balustradă. Ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să fii la treizeci și opt de metri înălțime deasupra Stockholmului, într-o dimineață devreme, în ziua dinaintea ajunului Crăciunului, admirând priveliștea.

– Uau, fie ești supărată pe mine, fie deghizarea mea a fost mult mai bună decât speram, spuse adolescenta.

Gabriella se întoarce brusc și se uită direct în ochii albaștri ai Klarei, pe sub șapca neagră pe care scria „MIT“. Nu avea niciun fel de machiaj și era foarte trasă la față. Tenul îi era cenușiu în lumina dimineții, iar buzele decolorate. Zâmbi subtil și trist.

– Klara!

Gabriella se abținu să nu țipe. O îmbrățișă pe Klara strângând-o puternic la piept. Jachetele foșniră una de cealaltă. Orazul Klarei era rece ca gheața.

– Klara, Klara, șopti Gabriella.

Nu reuși să spună mai mult de atât. Orice ar fi putut zice în acel moment era irelevant. În schimb, o strânse pe Klara cât putu de tare, ca și cum, pentru un moment, ar fi putut deveni una și aceeași persoană. Lacrimile Klarei le udară obrajii amândurora. În cele din urmă, se desprinseră din îmbrățișare. Klara încercă, fără rost, să-și șteargă lacrimile, dar ele refuzau să se oprească.

– Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare rău, au fost două zile foarte lungi pentru mine.

Gabriella o mângâie pe obraji.

– Ce s-a întâmplat cu părul tău? o întrebă ea. Arăți precum K.D. Lang¹.

Klara își ridică privirea spre ea și începu să râdă. Râse o dată, apoi zăgazul se rupse și era imposibil să-ți dai seama dacă râdea sau plângea.

– K.D. Lang? întrebă ea, cu lacrimile curgându-i încă șiroaie pe obraji. Asta e tot ce ți-a venit în cap? K.D. Lang! Își mai aduce cineva aminte de ea? Lesbiana Națională a Canadei? Dumnezeuule!

Gabriella râse și ea.

– Da, dar într-un sens bun, zise ea.

– Într-un sens bun? Cum? Poți să arăți ca ea într-un sens bun?

Râsul se potoli și cele două prietene priviră în jur, devenind, dintr-odată, conștiente de locul în care se aflau.

¹ Numele de scenă al cântăreței canadiene de muzică pop și country, Kathryn Dawn Lang (n.red.)

– Mi-ai urmat instrucțiunile? o întrebă Klara.

Gabriella încuviință.

– Instrucțiunile tale de spion. Desigur. De la șase dimineața umblu prin tot orașul.

Klara se uită din nou în jur; o privire hăituită, cercetătoare, speriată.

– Să sperăm că suntem singure, continuă ea. Ai găsit o mașină?

Gabriella dădu din cap afirmativ.

– Am împrumutat-o ieri de la un coleg. Crede că mă duc la IKEA, așa că pot s-o țin pe perioada sărbătorilor.

– Și ți-ai scos bateria de la telefon?

– Da, și am umblat prin toate hainele mele căutând un transmițător sau cum i-ai zis în e-mail.

Klara dădu din cap, mulțumită.

– Haide, spuse ea. Să coborâm.

Södermalm era încă pustie când traversară zona Slussen, din centru, spre hotelul și strada cu același nume, Hornsgatan, unde Gabriella își parcase Saabul ei împrumutat. Gabriella îi luă mâna Klarei și o trase mai aproape. Erau multe de spus, atât de multe de înțeles, atâta tristețe inexplicabilă de mărturisit. Atâtea întrebări importante. Dar nu se putea hotărî să o întrebe nimic din toate astea. Nu încă.

– Cum ai reușit să ajungi în Stockholm? o întrebă ea în schimb.

– Cu autobuzul, răspunse Klara. A durat o grămadă de timp să ajung.

– Și de unde ai hainele astea de skateboard?

Klara aruncă o privire peste umăr, cu ochii cercetând strada.

– Este o poveste lungă. O adolescentă, hackeriță din Amsterdam, mi le-a dat. O să-ți zic despre ea. O să-ți povestesc tot, îndată ce ajungem în mașină.

Un strat subțire de gheață se așezase deja pe geamul din spate al mașinii. Gabriella nu se sinchisi să-l răzuiască. Ștergătoarele or

să rezolve problema. Cu o apăsare de buton, descuie mașina care răspunse comenzii cu un pâlپăit de faruri.

– Conduc eu, spuse Klara. Știu unde mergem. Iar tu o să fii ocupată ascultându-mă.

Le luară două ore și jumătate să ajungă în Arkösund.

Klara conduse încet și precaut și vorbise întruna. Despre Mahmoud. Despre fiecare dintre grozăveniile care i s-au întâmplat. Obrajii îi erau uzi de lacrimile care curgeau fără oprire, însă refuzase orice ofertă din partea Gabriellei de a prelua controlul volanului. Era ca și cum avea nevoie de ceva ca să-i distragă atenția, de exemplu să se concentreze pe condus. Totul era atât de ireal. Atât de coșmaresc. Asasinarea lui Mahmoud. Cyril, șobolanul cu două fețe. Vânătoarea Klarei și computerul. Planul incredibil și nebunesc al lui Blitzie.

– Deci n-ai idee despre ce e în laptopul acela? spuse Gabriella, în cele din urmă. Nici măcar nu știm de ce se întâmplă toate astea?

Klara clătină din cap, fără să spună un cuvânt.

– Și singura noastră cale de a afla constă în a pune în aplicare un plan făcut de o hackeriță drogată, de șaisprezece ani, din Amsterdam?

Klara dădu din nou din cap, zâmbind fără umbră de bucurie și speranță.

– Dar este cumplit de inteligentă, spuse ea. Blitzie e o hackeriță de șaisprezece ani, îngrozitor de inteligentă și teribil de drogată, de acord?

Gabriella zâmbi în replică.

– Da, zise ea. Recunosc că nu avem altceva de partea noastră, în momentul de față. Putem colabora într-un fel cu acel Bronzelius din Săpo?

Klara chicoti, scuturând din cap.

– La naiba! exclamă ea. Într-adevăr, nu prea avem nimic, nu-i așa?

Klaraopri, în cele din urmă, într-o parcare minusculă dintr-un sătuc care – Gabriella putea doar să presupună – era tocmai Arkösund.

Ceva mai încolo pe șosea văzu un debarcader mic și dincolo de acesta, marea cu stâncile ei negre. Motorul se opri. Klara scoase cheia din contact și o întinse Gabriellei.

– Am ajuns, îi spuse ea. Arkösund.

Rămaseră în tăcere pentru o secundă, privind zăpada viscolită cu brutalitate, izbită de parbriz. Încă se mai topea la sol, dar nu pentru multă vreme. În curând se va depune de-a binelea.

– Vorbesc serios, zise Klara. Te înțeleg perfect dacă vrei să pleci. Nu-ți pot cere să stai aici cu mine, când nici măcar eu nu știu ce fac. Și, în definitiv, e Crăciunul.

Gabriella își privi prietena ca și cum n-a auzit sau n-a înțeles nimic din ce i-a spus. Apoi clătină din cap.

– Despre ce vorbești acolo? Să mă întorc? Acum? Termină cu prostiile.

Gabriella deschise portiera și păși în frigul de afară. Fulgi mari de nea îi aterizară pe față, pe păr. Se aplecă și se uită la Klara care era încă în mașină.

– Haide, să mergem. Suntem unde trebuie. Unde ne întâlnim cu prietenul tău?

Klara ieși și ea din mașină, în iarna întunecată. Arătă cu mâna înspre port.

– Acolo, jos. În cincisprezece minute. Sau în douăsprezece minute, ca să fiu mai precisă.

– Douăsprezece? Cât se poate de precis, chiar, spuse Gabriella.

– La ora unsprezece fix. O să vină pe chei și o să stea doar câteva minute. Dacă nu suntem acolo, se întoarce la șase, în seara asta.

Klara aruncă geanta de laptop peste umăr și arătă iar în direcția portului.

– Haide, zise ea. O să alergăm până la port. Simt că îngheț de tot.

În mai puțin de cinci minute ajunseră în portul pustiu. Dinspre mare venea un vânt înghețat care mătura tot în cale și Klara o

conduse la adăpostul unei benzinării închise. Tremurau și dădeau din mâini ca să se încălzească.

– Doar câteva minute, zise Klara.

– Văd că ai o încredere oarbă în Bosse, spuse Gabriella.

Își aduse aminte că prietena ei mai vorbise despre el și înainte. Băiatul cu care Klara crescuse pe insulele din larg, cu care mergea și venea de la școală din clasa întâi până într-a noua. Dar întotdeauna tot ceea ce ținuse de copilăria Klarei i se păruse Gabriellei ceva străin și exotic. Să mergi la școală cu barca și cu aeroglisorul, să vânezi și să pescuiești. Imagini romanțioase în sepia, basmul unei orfeline. Atât de diferit de povestea copilăriei perfect normale a Gabriellei care a crescut în siguranță, într-o suburbie bogată a Stockholmului. Klara nu vorbea des despre arhipelag. Era așa cum era. Însă Gabriella știa foarte bine că, oricât ar fi încercat Klara să scape, ceva avea s-o cheme întotdeauna înapoi. Poate chiar mai mult de când se mutase în Bruxelles.

Brusc, din partea cealaltă a portului se auzi un colcăit înfundat, o bătaie puternică a inimii, o bătaie de tobă.

– Pregătește-te, spuse Klara. Este la doar câteva minute distanță.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

George mușcă din pâinea cu brânză maturată Herrgård și încercă măcar să se bucure că avea acces la ingredientele micului său dejun preferat. Kirsten îl luase cu ea, în urmă cu o zi, la o băcănie, într-un oraș minuscul și umed, numit Östra Husby. Presupuse că îl luase ca să vorbească el cu băcanul, evitând astfel să atragă atenția asupra lor. La dracu'n praznic americanii nu erau tocmai niște obișnuiți ai locului, mai ales în perioada asta a anului. În mașină visase la posibilitatea de a da peste primul nenorocit de fermier pe care l-ar fi văzut și de a-i spune să cheme poliția. Dar Kirsten părea a ști exact ce gândea. Când parcase mașina, inima îi bătea să-i sară din piept, iar planurile de evadare îi susurau pe la urechi ca bulele dintr-o pastilă efervescentă; însă ea l-a prins calm de cot.

– George, îmi placi, i-a spus ea.

Părea sinceră în momentul respectiv. Nu era totuși ceva atrăgător la ea?

– Dar să nu-ți vină, dracu', niciun fel de idei. Să nu te îndoiești nicio secundă că n-o să-ți trag un glonț în spate, dacă încerci ceva.

Își ridică marginea gecii ei căptușite suficient cât să lase să se vadă în tocul de la cureaua un pistol automat mare și cenușiu. Inima lui George mai avea puțin și ceda. Ideea potențialei partide de sex cu ea dispăru din mintea lui George odată cu gândurile de evadare. Kirsten era o criminală. Iar el n-ar trebui să uite asta așa de ușor. În schimb, se concentră asupra sucurilor proaspete din fructe, asupra pâinii și a brânzei Herrgård. Sau a brânzei Cheez Doodles. A berii. A pizzei înghețate și a chiftelelor de cartofi prăjite.

Tremura de frig în bucătăria de țară, modernă și decorată cu bun-gust. Indiferent cât de tare dăduse căldura, vila rămânea rece ca gheața. Cafeaua deja se răcise în cană și unul dintre americani îi băuse restul de cafea din ibricul pe care îl pusese la fiert când se trezise. Mai exact, nici măcar nu se trezise încă; abia dacă dormise. Anxietatea și problemele de conștiință creșteau în el ca un cancer. Se ridică și-și întinse membrele amorțite. Dacă ei l-ar lăsa de capul lui măcar un minut, ar sparge o fereastră și s-ar căra. Să-l ia dracu' pe Reiper cu șantajul lui ieftin, cu tot. I se rupea de toate ilegalitățile pe care le comisese. I se rupea dacă îi trăgeau un glonț în spate sau nu. Să-i ia dracu' pe toți. Ar lua-o la sănătoasa în ciorapi. Dar în camera de la etaj, unde dormea el, puseseră zăvoare și lacăte la ferestre și Josh sau altcineva dormea întotdeauna în celălalt pat. Și până și aici ferestrele erau zăbrele și bătute în cuie. Ușa de la intrare era închisă cu lacăt. Întotdeauna se afla cineva prin apropiere. Erau profesioniști. Nu încăpea nicio îndoială.

Tot ce putea face era să se întoarcă în camera de zi. Să deschidă Xbox-ul pe care îl instalaseră ca să mai treacă timpul și să joace vreo câteva runde de Halo 4 și Modern Warfare 3. Doar ca să-și golească mintea de orice. Să nu se gândească la trecut, nici la viitor. Ci doar să apese butoanele de control ale jocurilor și să-i arate dușmanului virtual cam ce înseamnă să te pui cu angoasa lui George.

Tocmai se așezase la consolă și trecuse de primul nivel al jocului Halo, când o auzi pe Kristen, care fusese de serviciu dimineață, la supravegherea prin binoclu de pe verandă, ridicând vocea.

– Cod portocaliu, spuse ea pe un ton agresiv în casca bluetooth cu care toată lumea, în afară de George, era echipată. Repet, Cod portocaliu. Procent de identificare, șaptezeci la sută. Ținta plus companie urcându-se la bordul unei ambarcațiuni de mici dimensiuni, cu plecare din port. Pe poziții, toată lumea.

Abia își finalizează raportul, că întreaga vilă explodează de viață. Scările mișunau de oamenii lui Reiper care aterizau în hol din toate părțile, mai toți perfect echipați de luptă. În holul de la intrare, își traseră toți

salopete Gore-Tex și bocanci de iarnă. George se ridică și merse încet spre Kirsten care se afla încă pe verandă. Se uita în continuare prin binoclu, raportând constant în cască.

– Ambarcațiunea a acostat și deja se îndepărtează de chei. Cele două ținte s-au imbarcat la proră și se pare că s-au ghemuit pe punte. Ambarcațiunea e o mică barcă de pescuit. Un motor de aproximativ optzeci de cai-putere. Viteză maximă estimată la douăzeci de mile pe oră. O persoană la cârmă. Nu sunt arme vizibile. Fiți pregătiți de interceptare.

La început, George nici nu băgă de seamă că Reiper se dusesse, pe nesimțite, pe verandă, prin cealaltă ușă; în același timp, își punea pe el o salopetă groasă și neagră. Pe cap avea deja o căciulă tricotată, înfundată peste sprâncenele lui stufoase și cenușii.

– Nu ești sută la sută sigură că este Walldéen? întrebă Reiper calm.

– Nu, nu sută la sută, răspunse Kirsten, fără să-și ridice privirea din binoclu.

Ușa de la intrare se închise cu zgomot. Prin geamul de la verandă, George văzu doi bărbați îmbrăcați în negru cu genți mari de formă cilindrică în spinare, alergând spre pontonul care aparținea casei. Barca micuță cu motor, care fusese ancorată acolo de când se mutaseră în vilă, se trezea la viață, viuind.

– Dar pe aproape? întrebă din nou Reiper.

– Cum spuneam, șaptezeci la sută. Ținta e îmbrăcată ca un puștan și e greu să disting trăsăturile din cauza zăpezii. Însă persoana care o însoțește ar putea fi Gabriella Seichelman. Au stat ascunse în spatele benzinăriei. Și n-am văzut barca decât în ultimul moment. A venit dintr-un unghi al naibii de ciudat, cu luminile stinse.

Reiper păru a fi căzut pe gânduri, dar nu mai mult de o secundă.

– Nu ne mai putem permite alte greșeli. Trebuie să fim sută la sută siguri, înainte să intervenim, zise el și apăsă un buton în cască. Începeți planul B și așteptați comenzi de la liderul de echipă. Nu intervine nimeni, sub nicio formă, până nu avem identitatea confirmată.

Se întoarce din nou spre Kirsten.

– Bun, spuse el. O să le urmărim prin radar, să vedem ce destinație au. Bănuiesc că sunt suficient de deștepte, încât să nu se ducă să se ascundă în casa bunicilor lui Walldéen. Nici nu pare să fi fost barca bunicilor care i-a luat din port. Avem vreun fel de informație despre a cui barcă ar putea fi?

Kirsten clătină din cap.

– Nimic. După cum știi, n-am primit niciun fel de informații în sensul ăsta.

Reiper încuviință din cap și, când se întoarce ca să pornească spre barcă, păru a-l observa pe George. Fără măcar să-i dea vreun semn de recunoaștere, se întoarce din nou spre Kirsten.

– Să nu-l pierzi din ochi pe locatarul nostru suedez, ai înțeles? spuse el. Josh a pregătit dormitorul.

– Este în regulă, răspunse Kirsten, fără să ridice privirea. Vom urma întocmai protocolul.

Și cu asta, Reiper plecă. George îi urmări, pentru câteva momente, silueta prin geam, până când dispăru complet în ninsoare. Un minut mai târziu simți, mai mult decât auzi, motorul bărcii zumzâind și ambarcațiunea desprinzându-se încet de lângă ponton. Plutea pe apa cenușie și înghețată cu luminile de navigație stinse.

– George, îl strigă Kirsten, întorcându-se spre el. Noi intrăm în faza operațională și e cel mai bine pentru tine să nu știi ce se întâmplă. Crede-mă pe cuvânt. Așa că am să te încui în dormitor.

George oftă. Nici măcar nu mai avea energia de a protesta. Neliniștea pe care o simțea în piept îi absorbea încet viața din el.

– Pe bune? încercă totuși el să protesteze. Kirsten, fir-ar a dracului de treabă, chiar este necesar?

Ea se ridică și arată spre ușa din capătul holului.

– Nu fi copil, spuse ea încet, cu capul înclinat într-o parte, în timp ce în colțul gurii îi înflori un zâmbet. N-avem toată ziua la dispoziție.

– Mi-e indiferent, zise George resemnat și ridică din umeri.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

Abia după ce barca se întoarse cu o sută optzeci de grade și se pregătea să iasă din portul Arkösund, Gabriella își permise să-și întoarcă fața spre Klara. Erau amândouă întinse pe puntea umedă din plastic a bărcii. Gabriella putea chiar să simtă valurile sub ele. Barca începu să prindă viteză, iar ea sălta de colo-colo, alunecând pe suprafața umedă a ambarcațiunii. Ninsoarea îi curgea pe obraji.

Klara îi întâlnește privirea. Gabriella îi văzu buzele mișcându-i-se, dar vocea îi era înecată de sunetul motorului accelerând.

– Ce? ți-a spus Gabriella.

Klara ridică o mână și arată spre cabina timonierului.

– Haide să intrăm, că îngheț de tot aici! strigă ea.

Se ridicară în genunchi și traversară puntea târându-se. Ușa li se deschise dinăuntru și ele intrară, împiedicându-se, în minuscula timonerie. Un bărbat imens de statură, îmbrăcat în haine de ploaie, o strânse pe Klara într-o îmbrățișare de urs înainte ca ele să apuce să intre de-a binelea în cabină. Arăta cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ele, dar Gabriella știa că era cam de aceeași vârstă cu Klara. Poate că anii aceia în plus puteau fi puși pe seama cheliei crescândă din vârful capului și a părului blond albicios și subțire pe lateral. Nu era un stil obișnuit al anilor acestora, fiind complet lipsit de orice urmă de vanitate. Avea vreo doi metri înălțime și cântărea pe puțin o sută de kilograme. Klara aproape dispăru în îmbrățișarea aceea puternică.

– Ce mama dracu', Klara! spuse el cu accentul lui intens, specific provinciei suedeze Östergötland. În ce belele te-ai mai băgat acu'?

Klara se desprinsese din brațele lui și se aplecă să privească prin hubloul dinspre pupă.

– O să-ți explic, Bosse, îți promit. Mai târziu. Deocamdată primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ajungem într-un loc sigur. Ai văzut dacă mai era vreo ambarcațiune ancorată aici, când am ajuns?

– *Naaay*, spuse el în limbajul folosit, în general, în nord-vestul Angliei, în special în comitatul Greater Manchester, apoi împinse manșa și mai tare, părăsind portul în viteză.

Barca săltă pe valurile mici ca și cum ar fi plutit pe oțel undulat.

– Da' nu-i simplu deloc să vezi ceva pe vremea asta.

Klara îi făcu semn că înțelese. Prin hubloul observă că ninsoarea se intensificase în lumina estompată și cenușie a zilei.

– Bosse, zise ea. Ea este prietena mea cea mai bună, Gabriella.

Gabriella își șterse fața de apă și-i întinse mâna, chinuindu-se, în același timp, să se țină pe picioare în tumultul furtunii care se apropia.

– Gabriella, spuse ea. Mă bucur să te cunosc.

„Mă bucur să te cunosc?“ De parcă era la o petrecere cu vechii prieteni ai Klarei, și nu pe o barcă înghețată, fugind Dumnezeu știa unde.

Bosse o trase spre el și o cuprinse într-o îmbrățișare similară cu aceea în cazul Klarei.

– Și eu mă bucur, sincer! spuse el. Sper că nu tu ai băgat-o pe Klara în belea.

– Nu, n-aș putea afirma că eu am fost aceea, zise Gabriella. Cred că e tocmai invers.

– La naiba! exclamă Bosse și se întoarse. Klara, toată viața ai zburat sub radar și te-ai ținut departe de belele dintr-astea. N-ai avut probleme la școală, ai obținut note mari, ai făcut Dreptul, ai făcut de toate, cum scrie la carte. Iar acu' zic ăștia că te-ai asociat cu

teroriști? Tu, care îmi Țineai predici că mai vindeam și io o poșircă, ici și colo, în Sanden?

– Cred că mi-am pierdut moralul pe câmpul de luptă, răspunse Klara. Dar, apropo de radar, tu nu ai, nu?

Se uită în jur, prin micuța cabină.

– Radar? Adică ai impresia că io nu mă descurc printre insule de unu' singur? De câte ori te-am dus și te-am luat din port? Și tu ai putea să te descurci și-n somn. De ce naiba aș avea nevoie de radar?

– Nu pentru navigație, răspunse Klara. Dar aș vrea să verific dacă suntem sau nu urmăriți.

– Urmăriți?

Bosse își ridică sprâncenele stufoase și își scutură capul imens, mirat din cale-afară. Se uită cu atenție la Klara.

– Ce s-a-ntâmplat cu păru' tău?

– L-a lăsat în Paris, din câte se pare, interveni Gabriella. Oricum, noi unde mergem?

– La moșia lui Bosse, răspunse Klara. Se cheamă Roca Traficanților. Nici măcar nu știu dacă este numele adevărat al locului. Familia lui are acolo o cabană micuță, chiar în arhipelag. Erau contrabandiști, nu, Bosse? Și acolo își Țineau mărfurile? Familia lui Bosse n-a fost niciodată o susținătoare înfocată a politicii Suediei în privința monopolului asupra băuturilor alcoolice.

Bosse zâmbi mândru.

– Ba, taman invers, zise el. Dacă n-ar fi fost monopol, n-am mai fi avut o piață de desfacere. Nu pentru cheștiile făcute de noi, acăsică, sau pentru marfa rusească de contrabandă a lu' bunicu'. El îi zicea depozit. Mergeam cu Klara acolo pe timpul verii, nu-i așa Klara? Pescuiam.

Klara dădu din cap afirmativ.

– Da, și am fost acolo în timpul celui de-al doilea semestru la Uppsala, ca să studiez. Nu există niciun fel de distracții acolo. E

doar o insulă minusculă. Când ești acolo, ai senzația că te afli mai aproape de Finlanda decât de Stockholm, explică ea.

- Este cam dificilă viața acolo. Nu-i apă curentă și nici electricitate, zise Bosse. Dar ieri am dus niște provizii, așa că ar trebui să fie bine pentru voi.

Cu cât se avântau mai departe în arhipelag, cu atât totul devenea mai pustiu și mai sălbatic. Insulele luxoase și bogate în vegetație ale arhipelagului interior lăsau locul unor insulițe cu stânci de culoarea oțelului, cu arbuști pitici și arboret răzleț. Nu mai vedeai case roșiatice pe nicăieri, ci doar o mare rece și mult granit.

Klara rămase vreme îndelungată, privind cu atenție contururile insulelor.

- Acasă? zise Gabriella, luând-o de mână.

O lacrimă, apărută în colțul ochiului ei, fu ștearsă rapid. Klara dădu din cap că da.

- N-ai fi preferat să fii în Aspöja? o întrebă Bosse.

- Nu pot să risc așa ceva, răspunse Klara. Dacă e să fie vreun loc anume monitorizat, atunci acela e casa bunicilor mei. Însă nimeni nu știe despre Roca Traficanților. Și acolo nu există acoperire pentru telefonie mobilă, nici rețea pentru bandă largă și nici măcar GPS-ul nu funcționează acolo foarte bine. Avem ceva timp la dispoziție să ne dăm seama ce urmează să facem.

Își continuă drumul în liniște. Gabriella se așeză pe podea și se lăsă pe spate. Era remarcabil faptul că Bosse nu simțise nevoia să-i ceară socoteală Klarei pentru toate chestiile care i s-au întâmplat, să-i pună mai multe întrebări, să știe mai mult. În schimb, el părea satisfăcut de simplul fapt că ea era acolo, cu el. Tăcerea aceea a lui îi dădea un sentiment de siguranță, se gândi ea, chinându-se să-și țină ochii deschiși.

Cântecul hipnotic al motorului și legănarea monotonă pe valuri îi induceau, inexorabil, o stare teribilă de somnolență.

Fu trezită brusc de vocea Klarei.

– Bosse, spuse ea. Înapoi, fir-ar să fie! Iese fum de pe coșul cabanei!

Gabriella se ridică, trezindu-se de-a binelea. Klara stătea lângă Bosse, cu binoclul la ochi. Într-adevăr, se părea că ieșea fum din coșul micuței cabane care abia se distingea pe insulița aceea îndepărtată, din arhipelag.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

Închis în dormitor, ca un animal. Ca un tigru în cușcă. Nu, prea exagerat. Mai mult ca un câine imbecil care ar face orice pentru mâncarea lui, pentru plimbările lui, pentru afecțiunea stăpânului. George era întins pe pat, îmbrăcat, cu o pătură pe el și cu fața îngropată în pernă.

Pentru prima dată, după foarte mult timp, îi veni să plângă. Cum ajunsese acolo? În urmă cu nici o săptămână, fusese pe culmile succesului în Bruxelles, iar singura chestie care îl deranja era că trebuia să-și petreacă sărbătorile cu familia lui în Stockholm, o chestie destul de enervantă.

Și în clipele acelea și-ar fi dat o mână numai să-l poată suna pe bătrân. Dacă ar fi avut un telefon, l-ar fi sunat imediat și i-ar fi mărturisit totul. Despre Reiper și gașca lui. Despre cocaină. Despre Gottlieb și despre greșeala cretină pe care o făcuse în încercările lui puerile de a câștiga bani ușor și repede. Bani! Ce glumă sinistrală!

– Vin acasă, i-ar spune tatălui său, suspinând. Vin acasă și repar toate relele pe care le-am făcut, și o să fii mândru de mine.

Normal că bătrânul ar fi dezamăgit. Tot ceea ce a făcut George până atunci era exact total opus valorilor familiei sale. Dar tatăl lui ar înțelege. Or, dacă n-ar înțelege, măcar l-ar ierta, nu? Sigur l-ar ierta. George plânse îndelung și cu sughițuri.

– La naiba! urlă el în pernă. La naiba! La naiba! La naaaiba!

Cât or să mai dureze toate astea? Reiper și gașca lui se aflau pe undeva, prin arhipelag, urmărind ceva ce, cu o probabilitate de

șaptezeci la sută, era Klara Walldéen. Nu se îndoia că or s-o găsească și, presupunând că era Klara, or s-o ucidă și pe ea. Așa cum, se pare, uciseseră încă alte două persoane. Din câte știa el. Nu păreau teribil de afectați de asta. Morții erau doar victime colaterale. Victime neglijabile într-un război despre care el nu știa nimic: nici cine îl purta și nici de ce. Câți alții fuseseră uciși? Câți alții deveniseră victime colaterale?

Și ce se va întâmpla după asta? Când se vor întoarce? Or să-și strângă mâinile și or să-i mulțumească lui George pentru sarcina lui bine făcută, apoi o să-i vireze în contul de la Merchant & Taylor contravaloarea serviciilor lui la tariful lui zilnic, plus douăzeci la sută comisionul lui personal? După tot ce-a văzut și-a auzit?

Încet-încet începea să priceapă. Adevărul fusese drept în fața lui, holbându-se la el, în tot timpul ăsta, și refuzase să-l vadă. Dacă era cineva în toată afacerea asta care putea fi numit victimă colaterală, atunci acela era el însuși. Oh, Dumnezeuule! Aveau să-l ucidă și pe el. Plănuiseră asta de la bun început? Appleby a știut și el? Că exista un asemenea risc? L-au trimis, pur și simplu, în fălcile diavolului? Cina aceea de la restaurantul Comme chez Soi a fost ultima a unui condamnat la moarte?

George se ridică în capul oaselor, simțind cum camera se învârtea cu el. Se așeză în genunchi lângă fereastră și se rezemă de pervaz, trase de zăvorul fixat în loc de un lacăt imens. Afară, fulgii care se topeau curgeau în pâraie pe geam. Oare ar fi putut să spargă geamul? Se lăsă și mai mult în față, uitându-se în jos, sub fereastră. Era la etajul trei. Până la iarba îngălbenită de jos erau vreo cinci sau șase metri. Dacă reușea cumva să iasă pe fereastră și să se agațe de pervaz, ar rămâne totuși încă patru metri până la pământ. Kirsten ar auzi geamul spărgându-se și n-ar ezita să-l ucidă în timp ce el ar șchiopăta prin vântul și frigul de afară cu un picior rupt sau scrântit. Suspînând, dădu drumul zăvorului și-și îngropă fața în mâini.

Casa era complet învăluită în liniște. Singurul sunet care se auzea era șuierul vântului pe acoperiș. George deschise iarăși ochii și privi

în jur, prin dormitorul micuț și înflorat. Două paturi nefăcute. O comodă pe care Josh își despachetase toată lenjeria intimă, hainele de jogging și perechile de blugi, toate în teancuri frumos aranjate. Neavând stare, începu să cotrobăie prin sertare. Nu știa exact ce căuta. Orice ar fi fost, sigur n-avea să-l găsească printre chiloții Calvin Klein ai lui Josh sau printre tricourile de la Abercrombie & Fitch.

Ușa joasă și subțire de la șifonierul construit în perete era descuiată și George o deschise ca să arunce un ochi în întunericul dinăuntru. Un aer stătut și rece îl năpădi. Exact în momentul în care dădu să închidă ușa, auzi niște pârâituri și ceva care semăna cu o voce înfundată. Deschise ușa din nou și încercă să-și obișnuiască ochii cu întunericul. În partea stângă, chiar imediat lângă ușă, văzu o străfulgerare de lumină verzuie și palidă.

Se ghemui și-și trecu degetele pe deasupra podelei nefinisate din lemn. Lumina verzuie venea de la un încărcător mic. Îl apucă și-l ținu în lumină, să-l vadă mai bine. În încărcător se aflau un transmițător radio minuscul și o cască bluetooth, model similar cu cele pe care le purtau toți oamenii lui Reiper. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Probabil că plecaseră în așa grabă, încât uitaseră setul de rezervă în dulap. Casca pârâi din nou, câteva fraze sacadate, la care se răspundea cu alte fraze sacadate. Se uită înspre ușa încuiată a dormitorului. Puteai auzi orice în casa asta. O putea auzi pe Kirsten urcând pe scări. Își puse casca în ureche cu mâinile tremurând și se așeză pe podea, cu spatele la ușă.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Klara nu se înșelase. Furtuna limitase vizibilitatea, dar se vedea clar că ieșea fum de pe coșul cabanei. Lăsa binoclul din mână și se întoarse spre Bosse, paralizată de teamă. Cum o găsiseră aici? În singura ei ascunzătoare? Bosse nu încetini, ci doar o privi calm. Cu un zâmbet în colțul gurii.

– Calmează-te, Klara, o liniști el. Am fost aici și am aprins focul înainte să vin în Arkösund, să vă culeg. Doar n-aveam să vă las să crăpați de frig, nu?

– Fir-ar al naibii, Bosse, zise Klara morocănoasă. M-ai speriat de moarte.

Se întoarse spre Gabriella care se trezise din amorțire.

– Dumnezeu, spuse ea. Chiar că ești cu nervii la limită. Cât pe ce să fac atac de cord.

Klara oftă adânc și simți cum inima începe să i se domolească.

– Cât lemn ai pus pe foc, Bosse, de încă mai arde? întrebă ea, întorcându-se spre Bosse.

– Destul de mult, zise Bosse foarte sigur pe el.

Câteva minute mai târziu, Bosse trasa barca spre stâncile rotunjite ale Rocii Traficanților. Klara sări, cu ușurință, de pe punte direct pe stânci, legând frânghia de unul dintre pilonii șubrezi de pe pontonul ros de apă. Fu nevoită să stea aplecată în bătaia vântului și a lapoviței. Cu o mână la frunte, ca să-și protejeze ochii, se uită spre stâncile dinspre căbănuță. Fusese cândva de un roșu stacojiu ca toate celelalte

construcții din arhipelag, dar soarele și furtunile au jupuit și decolorat vopseaua de pe scândurile din pin, vechi de peste o sută de ani. Era un miracol că menourile de la ferestre rămăseseră intacte. Bosse nu fusese tocmai generos cu întreținerea acestei părți a moștenirii lui.

Acostară lângă pontonul dărăpănat, situat în portul natural, cu spatele la continent. De la ponton până la cabană erau, poate, cincizeci de metri. De partea cealaltă a insulei, Klara vedea valurile deja violente și albe de spumă izbindu-se de țarm. Vremea avea să se înrăutățească din ce în ce mai mult pe parcursul zilei și pe timpul nopții. Dincolo de stânci nu era decât nemiloasa mare, întinzându-se rece și cenușie la linia orizontului. Când Bosse a adus-o aici prima dată, și-a zis că, probabil, așa arăta și locul unde se termina lumea.

Se întoarse și-l văzu pe Bosse ajutând-o pe Gabriella să iasă din barcă. Gabriella arăta obosită și ușor dezorientată. Klara se simți vinovată că o târâse după ea tocmai aici. Dar nu știa cum ar putea rezista prietena ei de una singură.

– Ei, strigă Bosse, încercând să învingă vântul și zloata. O să fie nasol la noapte. O vijelie, în cel mai bun caz. Și zăpadă. O să mă gândesc la voi când o să mă cocoloșesc în pat, la căldurică.

Râse și-și trecu brațul în jurul Gabriellei.

– Este puțin diferit de viața ta de orășeană într-o firmă de avocatură, nu-i așa? spuse el, cu satisfacție.

Gabriella îi aruncă o privire iritată. Klara zâmbi în sinea ei. Dacă era o persoană care n-ar trebui subestimată vreodată, aceea era Gabriella. Indiferent de situația cu care se confrunta. Klara o luă de mână.

– Gabriella nu este un avocat oarecare, Bosse, îi explică ea. E prietena mea.

– Bine, bine, replică Bosse. Și tu ai plecat de aici și ai devenit avocat. Și, pe deasupra, nici nu plătești vreun impozit acilea.

Clătină din cap și le conduse spre cabană.

– Te tachinează, îi șopti Klara.

– Sunt convinsă, zise Gabriella cu un zâmbet. Dar haide să

presupunem că voi doi ați evoluat în direcții oarecum diferite, ce părere ai?

Bosse deschise ușa de la cabană și fetele intrară rapid, să scape de furtună. Casa toată era formată dintr-o singură cameră de vreo trei sute de metri pătrați, deschisă spre acoperiș. La un capăt, o scară rablagită ducea spre dormitorul din podul mansardat. În fața șemineului se afla o canapea verde, învechită și cu arcurile lăsate. Pereții erau din pin netratat, exact la fel ca și dușumeaua. Sub mansardă se găsea o bucătărie improvizată, constând într-o sobă cu gaz și câteva lăzi frigorifice. Bosse se grăbi spre sobă și aruncă vreo câțiva bușteni pe foc.

– Ar trebui să aveți destul pentru o vreme, zise el. Am umplut butelia pentru sobă. În lăzile frigorifice o să găsiți lapte și brânză. Am și niște chiftele din cartofi, ouă și sfeclă roșie. Somon afumat. Niște cartofi cruzi. Ar trebui să vă ajungă pentru câteva zile, cel puțin. Și v-am adus și din asta.

Scoase o sticlă de un litru și jumătate de Coca-Cola, cu eticheta jupuită, care conținea un lichid incolor.

– Oh! exclamă Gabriella. Și ce e în sticlă?

Klara clătină din cap.

– Zău așa, Bosse, spuse ea și se întoarse spre Gabriella. Asta este producția cea mai bună a lui Bosse. E deja învechită. Elixir din propria distilerie, dacă nu mă înșel.

– Exact! răspunse Bosse. Specialitatea insulei. Nu există țuică mai bună ca asta de acilea, care-i taman ca aurul lichid. E Crăciunul! O să aveți nevoie de nițică gustărică.

Se uită la ceas.

– Bun, aveți tot ce vă trebuie. O să mă întorc mâine, dacă vremea-i bunicică. Dar, pe moment, am niște treburi de care trebuie să mă ocup.

– Atunci, dă-i bice, zise Klara, dintr-odată ușurată să știe că o să rămână numai cu Gabriella. O să ne descurcăm.

Se duse către Bosse și-l îmbrățișă.

– Îți mulțumesc pentru tot, zise ea încet. Mi-ai salvat viața, din nou.

Bosse părea stânjenit și se mulțumi doar să ridice din umeri.

– Ei, haide. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult.

– Ai făcut destul, răspunse Klara.

Bosse ajunsese la ușă, dar se opri cu mâna pe clanță.

– Apropo, zise el. Pentru orice eventualitate. Ți-am adus pușca.

Făcu un semn spre soba unde arma de vânătoare a Klarei era așezată lângă câteva cutii cu cartușe.

Klara se duse spre el și-l mângâie pe obraji.

– E frumos gestul tău, îi spuse ea. Dar dacă voi avea nevoie de ea, atunci, probabil, va fi deja prea târziu.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

Din locul în care stătea pe podea, cu spatele la ușa încuiată, George putea să audă întreaga casă scârțâind din toate încheieturile și plângându-se de furtuna de zăpadă ca un moșneag. De când își pusese casca în ureche, nu auzi nimic. Dar, când o scosese din dulap, cineva, cu siguranță, comunica prin sistem. De atunci însă, nici musca. George a verificat bateria și volumul de câteva ori, însă totul părea în ordine. Nu putea decât să spera că ultimele ordine auzite nu fuseseră instrucțiuni să schimbe frecvența.

Dar poate că nu conta. Încă nu-și putea da seama ce-ar putea face cu informațiile pe care spera să pună mâna. Era prizonier. Și încă unul laș pe deasupra. După toate aparențele, n-avea nici curaj și niciun fel de instinct de supraviețuire. Cum altfel și-ar putea explica faptul că este tras din ce în ce mai mult și mai adânc în nebunia asta fără să facă nimic în această privință, nici să încerce să evadeze, nici să oprească ce urmează să i se întâmple Klarei? Era atât de adânc băgat în chestia asta, încât nici măcar nu putea să priceapă cum ar putea ieși din cameră. Își înfundă iar fața în palme și gemu prelung.

Apoi îi auzi vocea lui Reiper în ureche, atât de clar, încât sări în sus ca ars, cu inima bătând nebunește, întorcându-se speriat, înainte să-și dea măcar seama că vocea neutră, greu de digerat, venea dinspre transmițător.

– Beta unu către Alfa unu, spuse Reiper.

După o secundă, se auzi vocea lui Kirsten.

– Recepționat. Aici Alfa unu. Recepție.

- Schimbă pe frecvența cinci. Înțeles, recepție.
- Am înțeles. Schimbare pe frecvența cinci. Recepție.
- Recepționat, ne vedem acolo. Terminat.
- Terminat.

George începu să umble la transmițător. Frecvența cinci, frecvența cinci, frecvența cinci. Găsi un buton pe care scria Canale. După ce apăsă de câteva ori, ecranul indică faptul că era pe frecvența cinci. Nu după mult timp, auzi din nou vocea lui Reiper.

- Beta unu către Alfa unu.

Nicio secundă mai târziu, vocea lui Kirsten răsună prin bluetooth.

- Aici Alfa unu, recepție.
- Suntem la adăpostul unei insule, la următoarele coordonate.

Reiper înșiră o serie lungă de cifre. George se ridică și fugi la noptiera lui Josh. Acesta juca Sudoku în fiecare seară, înainte să adoarmă; așa că trebuia să fie un pix pe undeva, lângă patul lui.

- Repet, zise Reiper și reînșiră coordonatele.

George își repetă numerele cu voce tare să nu le uite, până când găsi, în sfârșit, un stilou promoțional de la Merchant & Taylor. Ridică din sprâncene. De unde naiba a pus Josh mâna pe așa ceva? Nu-și amintea să fi avut vreunul la el. Mă rog, nu contează. Concentrat la maximum, reuși să noteze combinația lungă de cifre pe o foaie pe care Josh începuse un Sudoku.

- Repet, spuse Kirsten și citi din nou numerele.

George verifică rândurile scrise de el și observă, cu satisfacție, că le nimerise pe toate.

- Recepționat, spuse Reiper. Ținta este instalată la următoarele coordonate.

O nouă serie de cifre urmă și fu confirmată în același fel. George le copie și pe acestea în josul unei pagini de Sudoku.

- Așteptăm până la lăsarea întinericului și apoi lansăm operațiunea de identificare a țintei. Imediat ce avem confirmare deplină, continuăm cu planul original.

- Recepționat. Terminat.
- Totul e sub control la tine? Recepție.
- Totul se desfășoară conform planului. Recepție.
- Bine. Recepționat și terminat.
- Recepționat și terminat.

George se așază iar pe pat. Se uită la numerele pe care le scrisese. Așa, știa deci unde era Reiper. Știa unde se găsea ținta, Klara, cu o probabilitate de șaptezeci la sută. Așa, și? De îndată ce se făcea întuneric, oamenii lui Reiper o vor identifica. Și o vor ucide. Și probabil că o vor ucide și pe prietena ei, care se aflase cu ea în barcă, în Arkösund. Iar el stătea acolo, încuiat într-un dormitor rece, așteptându-și, cel mai probabil, propria execuție.

De data asta, în fața disperării, nu-și mai înfundă fața în mâini. În schimb, puse casca și transmițătorul înapoi în dulap, de unde le luase. Apoi se duse la ușa încuiată. Trase adânc aer în piept. Sosise momentul să preia controlul asupra situației.

- Kirsten! urlă el cât îl ținură plămânii, bătând cu pumnul în ușă. Kirsten! Trebuie să mă duc la baie! Vino sus! Deschide-mi ușa!

După nici un minut, George auzi scările scârțâind și se opri din bătut cu pumnul în ușă. Se întoarse și aruncă o privire spre gazonul cenușiu, spre merii cenușii și răzleți. În spatele lor simți valurile lovind stâncile erodate. Deja se făcea întuneric. Se uită la ceasul Breitling. Era aproape trei după-masă. Inima îi bătea puternic. Mai strigă încă o dată.

- Kirsten, ce dracu', trebuie să mă duc la toaletă!
- Calmează-te, se desluși vocea lui Kirsten de la etajul de dedesubt.

După încă vreo câteva secunde, se auzi cheia în ușă.

- Vreau să te duci să stai pe pat până descui eu ușa, spuse Kirsten prin lemnul subțire. Așa că dă-te de lângă ușă.

George gemu.

- Haide, pe bune! Și ce naiba crezi că o să fac? O să te atac?

Un amestec de dezamăgire și ușurare îl străbătu când se dădu înapoi de lângă ușă și se duse spre pat. Prima lui idee fusese să se arunce pe ea în momentul în care avea să deschidă ușa. S-o surprindă, să se lupte cu ea, s-o pună la pământ și să-i ia arma înainte ca ea să știe măcar ce se întâmplă. Era un plan bine pus la punct în mintea lui, dar n-ar fi avut niciun fel de sorți de izbândă. Era, probabil, mai puternică și mai deșteaptă decât el. În plus, cu siguranță, tipa lupta murdar. Pentru el, era chiar bine că tentativa lui fusese exclusă imediat.

– Bine, spuse el. Stau pe pat.

Cheia se întoarse în broască și Kirsten rămase în cadrul ușii. Părea foarte atentă și concentrată, cu pomeții mai proeminenți ca de obicei, cu gura întinsă într-o linie subțire.

– Ține-ți mâinile la vedere, zise ea. Și pune-ți astea.

Îi aruncă pe patul nefăcut, drept lângă el, o pereche de cătușe negre, de culoare mată. Nu se mișcă din ușă.

– Vorbești serios? întrebă George. Cătușe? Pe bune? Nu este de ajuns că mă țineți aici prizonier? Nu vă aduceți aminte că toată chestia asta a început cu voi pe post de clienți ai mei?

– Termină cu prostiile, îl întrerupse Kirsten. Pune-le și gata. Și fii mulțumit că nu respect întru totul protocolul. Fiindcă, potrivit regulilor, ar trebui să-ți pun o glugă pe cap și căști pe urechi când nu ești în zona de detenție. Așa că ai face bine să consideri chestia asta o favoare.

– Reguli? mormăi George. Ce naiba de reguli? De când s-a transformat chestia asta în Guantánamo?

Kirsten nu-i răspunse, ci doar îi făcu semn să se grăbească. George își puse cătușele, oftând. Se închiseră fără zgomot și îngrijorător de strâns în jurul încheieturilor.

– După tine, îl zori Kirsten. Știi unde e baia. Sunt la câțiva pași în urma ta. Îmi pare rău, George. Chiar nu cred că o să faci ceva stupid, dar noi avem regulile noastre pe aici.

George încuviință muțeste și făcu un pas incert spre scări. Capul i se învârtea. Poate că asta era singura lui șansă. De ce fusese așa de impulsiv? De ce nu-și făcuse un plan, ceva? De ce era așa de idiot, așa de incredibil de idiot?

La capătul scărilor, pe palier, era o baie pentru oaspeți. Acolo îl ducea Kirsten. Poate că ar putea-o convinge să-l lase să stea în camera de zi o vreme. Să nu se mai plictisească așa de tare. Odată ajuns acolo, ar putea să se gândească la ce are de făcut. Pășea încet, atent, încercând să mai câștige niște timp. Scările se învârteau cu el.

Abia când se uită în jos, spre intrare, își dădu seama că șansa lui se ivise, o șansă mică, minusculă. Se simți dintr-odată exaltat și speriat, întrezărind posibilitatea. Pe pervazul ferestrei de la capătul scărilor, se afla un iPhone pus la încărcat. De unde era ea, la trei pași în spatele lui George, Kirsten nu-l văzuse încă.

În decurs de-o secundă, decise să parieze totul pe o singură carte. Țipând, se prefăcu brusc că alunecă, mai făcu doi pași pe scări, părând că se redresează, apoi se aruncă înainte, îndoindu-se, în așa fel încât să pară că a căzut pe-o parte, împiedicându-se de ultimele câteva trepte.

– Aaaaaaaah, urlă el.

Simți lemnul uzat al scărilor intrându-i în șold. Căzu pe dușumeaua parchetată, lovindu-se la umăr. Însă singurul lucru pe care îl vedea George era telefonul, cu încărcătorul lui. În cădere, reușise să se rotească și să-și întindă brațele spre fereastră. Prinse cordonul încărcătorului între degete și trase cât de tare putu. Telefonul căzu, smuls de pe pervaz, și ateriză pe podea. George ajunse cu capul în calorifer și simți ceva umed și lipicios ajungându-i în ochi. Probabil că-și pocnise o arcadă. Printr-o ceață roșiatică, văzu telefonul în fața lui, pe podea, încă învârtindu-se de la căzătură. Își întinse brațele, puse mâna pe el și-l ținu strâns, aproape.

– Ce naiba! o auzi pe Kirsten hâsâind în spatele lui.

Pașii ei duduiau pe scări. George se încovoie, cu umărul încă pe podea și, cu amândouă mâinile, împinse telefonul pe sub cureaua de

la pantaloni, direct în chiloții albi și strâmți cumpărați de Josh. Pentru prima dată de când îi primise, fu recunoscător că nu erau boxeri. În felul acesta, telefonul nu avea nicio șansă să cadă. Încercă din răputeri să tragă peste pantaloni puloverul imens, de împrumut, de pe el, în așa fel încât să nu se vadă nimic.

Kirsten se afla în spatele lui. „O să mă omoare, reflectă George. Acesta e momentul în care voi muri.“

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, părând a fi îngrijorată de-adevăratelea.

– M-am împiedicat, șuieră George printre dinți, gâfâind. Și cătușele astea nenorocite nu m-au ajutat nicicum.

Kirsten se lăsă pe vine, lângă el, iar George se rostogoli pe spate și își acoperi prohabul.

– Sângerezi, îi zise Kirsten. Ți-ai spart o arcadă. Nu este nimic serios, dar trebuie să-ți pui un plasture, ceva. Haide, du-te în baie și curăță-te.

El se ridică în genunchi. Îl dureau tot corpul, sprânceana îi zvâcnea. Oare era posibil? Chiar era posibil ca ea să nu fi văzut telefonul? Abia îndrăzneă să respire, dar tot reuși să zâmbească.

– Îmi pare rău, spuse el. Pe bune, n-am vrut să cad și să mă rănesc.

– Aha, bine că nu ți-am pus glugă pe cap, că ai fi trecut direct prin fereastră, zise ea sec. În picioare!

George se ridică precaut. Își apăsă cu degetele rana sângerândă și se îndreptă spre baie.

Telefonul era rece și greu pe organele lui genitale. Oare asta era senzația pe care ți-o dădea ultima șansă?

23 decembrie 2013

Stockholm și Arkösund, Suedia

Este același aeroport, însă un alt timp. Lemn și sticlă, și cafenele Starbucks¹. O încredere în sine care nu exista aici în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Bine ați venit în capitala Scandinaviei. Oameni zâmbind. Nu mai e același aer de înmormântare. Dar, în timp ce manevrez Volvo-ul meu închiriat pe autostradă, după ore de zbor și o diferență de fus orar care mă dă peste cap, întunericul Scandinaviei este același. În rest, până și designul mașinii s-a schimbat. Nu mai sunt ca niște coșciuge, ci ca apa, cu linii fluide și geamuri fumurii. De aici încep să-mi refac traseul inițial și să merg pe propriile urme până la capăt.

Conduc pe același asfalt, prin același hățiș de pădure, peste aceleași poduri și câmpuri umede. Același drum unde toate sunt exact la fel cum mi le aduc aminte, și singurul lucru nou sunt eu. Aici voi suferi consecințele acțiunilor mele. Aici voi prelua controlul poveștii și-i voi schimba cursul.

Au trecut douăzeci și cinci de ani de când am condus pe același drum, doar atunci, cea singură dată, și totuși îmi aduc aminte perfect, fără să am nevoie de GPS. Ninge când mă opresc să-mi cumpăr cafea ca să nu adorm. Cristale microscopice strălucesc în lumina neonului de la Shell Select. Din gură îmi ies coloane puternice, compacte de abur. Plăcintele cu scorțișoară sunt mai mari și mai dulci. Cafeaua nu mai este apă chioară, ci amară și amestecată cu spumă de lapte. Arunc

¹ Starbucks Coffe Company este liderul mondial în comercializarea și prăjirea cafelei, dar și o marcă de renume. Prima cafenea Starbucks a fost deschisă în 1971, în Seattle, în istorica piață Pike (n.red.)

jumătate din ea într-un coș de gunoi modern, acoperit cu instrucțiuni tehnice și complicate despre reciclare, și continui să conduc pe drumul negru, aproape pustiu. E dificil să rămân sub limita de viteză. Nerăbdare, teamă, timpul care se sfârșește. Sunt vânat ca un fugar de lume. Iar mie nu-mi trece prin minte decât că regret totul. Și că, poate, nu este nimic pe care să nu-l regret.

Undeva, lângă Norrköping, ies de pe autostradă și intru pe drumuri înguste, bătute de vânturi, unde sunt învăluit de un întuneric atât de intens, încât sunt nevoit să încetinesc, un întuneric atât de dens, că abia lasă lumina farurilor să-l pătrundă. Fiecare mașină care îmi apare în drum este ca o explozie care îmi zguduie întreaga lume pentru o secundă, apoi dispare. N-ar trebui să mă surprindă starea de fapt. Am mai întâlnit-o și înainte. Dar istoria mea este falsă, plină de construcții, de justificări. Nici măcar amintirile mele despre întuneric nu se potrivesc cu realitatea.

De data asta ies de pe șosea chiar înainte de a intra în Arkösund. Evit evidentul. Nu sunt sigur de informațiile pe care le au dușmanii mei. Pădurea s-a mai rărit și este înlocuită cu stânci și tufișuri cioturoase. Ferestrele întunecate ale caselor pustii de vacanță strălucesc în lumina farurilor. Vântul șuieră lovindu-se de mașină și ștergătoarele alunecă pe parbrizul ud de zăpadă și lapoviță. Dacă n-aș vedea pe ceasul de pe bord că este după-amiază doar, aș zice că e miezul nopții. Asfaltul se transformă în pietriș și, în sfârșit, drumul se sfârșește în portul unde nu văd decât o singură barcă purtată de colo-colo, prin vântul năprasnic.

Încetinesc și opresc mașina lângă smocurile de trestie uscată. Îmi trag pe cap gluga gecii Gore-Tex și ies în furtună. Mă aplec asupra portbagajului Volvo-ului și trag fermoarul inert al rucsacului meu din cauciuc, care era deja în mașină când am luat-o de la firma de închirieri. Verific din nou pușca automată elvețiană de pe care am șters și numele modelului, și numărul de înregistrare. Verific din nou încărcătoarele de rezervă. Când sunt satisfăcut că totul e în regulă,

scot din rucsac o salopetă căptușită și impermeabilă, o căciulă, mănuși impermeabile, GPS-ul cu hărți navale, deja încărcate și afișate și cu traseul deja identificat.

Barca micuță cauciucată este exact acolo unde mi s-a spus că o să fie. Ascunsă în tufișuri, la trei metri de ponton. Susan s-a descurcat repede. S-a pregătit bine.

Îmi pun bagajul în barcă și atașez GPS-ul de bordul de comandă din fața mea. Împing barca în apă, aproape de ponton, astfel încât să pot să pășesc în ea fără să mă ud. Îmi intră zăpadă în ochi. Vântul urlă turbat. Chiar și aici, atât de departe de larg, valurile sunt albe de spumă. În larg, totul va fi mult mai rău.

Mă uit la harta marină electronică și fac niște ajustări ale rutei pe care o am de parcurs, astfel încât să fiu la adăpost de vijelie și să rămân ascuns de radare. După câteva încercări, reușesc să intru în barca de cauciuc care se lovește înnebunită de ponton. Îmi scot mănușile și-mi vâr mâinile în buzunare. Degetele mele înghețate reușesc să ajungă până la fermoarul de la buzunarul interior. Îl deschid și simt atingerea argintului învechit al medalionului. Pentru un moment, sunt tentat să-l scot afară, să-l deschid și să te mai văd încă o dată. A trecut atât de mult de când nu te-am mai văzut. Dar este prea întuneric, e prea frig. Nu-mi pot permite să-l pierd. Este parola mea, șibolețul meu. În schimb, îmi închid haina și împing barca de la țărm. Marea este la fel de întunecată ca întreg peisajul din jur. Ruta roșie a hărții maritime din GPS strălucește în lumina ei singuratică, prin lapoviță, prin ninsoare, prin vânt.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Când Klara se trezi, în sfârșit, era deja întuneric. Se ridică în capul oaselor, pe salteaua subțire și privi în jur, în lumina caldă și blândă a focului arzând mocnit în sobă, pe moment neștiind unde se află. Vântul scutură cabana din temelii, învârtindu-se pe lângă și prin ea, șuieră și urlă, zguduie acoperișul din tablă, cutremurând structura străveche. Între rafale, auzi valurile izbindu-se de stânci la nici douăzeci de metri de cabană. Klara își frecă ochii, amintindu-și unde este.

Cât timp a dormit? De îndată ce Bosse a plecat, fusese cuprinsă de o oboseală imensă. Marea și insulele din împrejurimile ei o făceau să se simtă în siguranță. Bosse și Gabriella. Gabriella? Klara se strecură de sub așternuturi, tremurând și se târî ușor spre marginea mansardei unde adormise. Gabriella era întinsă pe spate, pe canapea, dormind în fața sobei, cu o pătură roșie și uzată aruncată peste picioare. Era ceva atât de liniștit, atât de lumesc și reconfortant în scena aceea.

– Gabriella? o strigă Klara încet. Dormi?

Gabriella gemu ușor, se întoarse pe o parte și deschise ochii, clipind des.

– Așa s-ar părea, răspunse Gabriella zgribulită, trăgând pătura pe ea. Ah, este atât de frig! Ce oră e?

Klara aruncă o privire la ceasul de la mână.

– Aproape opt, răspunse ea. Dumnezeule, de când dorm? De șase ore?

– Păi, ai cedat destul de repede, zise Gabriella, apoi se opri, părând a încerca să audă ceva afară. Ce vânt! exclamă ea.

– Da, Bosse n-a exagerat când a zis că o să fie vijelie.

Klara își dădu seama brusc că îi era îngrozitor de foame. Ultimul lucru pe care îl mâncase fusese un sandvici de la benzinărie, când au plecat din Stockholm. Își adună geaca și blugii de pe jos și le îmbrăcă înainte de a coborî scările care duceau spre singura încăpere a cabanei.

– Sandvici cu somon? o întrebă Klara.

Nici nu rosti bine cuvintele, că și împietri în loc, pe scară. Își întoarse capul încet și întâlni ochii căscați de groază ai Gabriellei care se trezise de-a binelea. Auzise și ea.

Poate că era vântul care mugea și zguduia acoperișul. Poate că era un pescăruș rătăcit în furtună. Dar li se părea că suna mai degrabă a voce omenească. Doar o secundă, apoi se pierdu în vuietul vijeliei. Foarte aproape. Klara se simți paralizată. Cum era posibil?

– Ce-a fost asta? șopti Gabriella.

Klara își reveni și coborî cele câteva trepte.

– Nu știu, zise ea în șoaptă. Poate e doar furtuna.

Merse repede, pe vârfuri, până la mica bucătărie. Arma ei de vânătoare era tot acolo unde o lăsase, rezemată de colțul dulapului improvizat. Lângă ea, pe podeaua cabanei, se aflau două cutii pătrate din carton, pline cu gloanțe de rezervă. Oțelul armei era rece și familiar în mâinile Klarei când o ridică. Se aplecă și deschise una dintre cutii, desfăcu arma și puse câte un cartuș în fiecare țeavă. Pușca se închise cu o pocnet înfundat.

Îi făcu semn Gabriellei să se dea jos de pe canapea și să vină spre ea. Lumina difuză din sobă nu reușea să cuprindă toată distanța până la bucătărie, iar Klara reuși doar să distingă silueta ghemuită a Gabriellei. Făcu câțiva pași spre ea. Simți mâna Gabriellei prinzându-se de ea, respirația ei sacadată.

– Ce crezi? șopti Gabriella. A sunat ca o voce, nu-i așa?

Klara ridică din umeri.

– Poate. Este imposibil de spus cu exactitate.

Dar sunase, fără doar și poate, ca vocea unui bărbat. Un ordin scurt, pe un ton puțin cam prea sus, într-un moment în care furtuna se calmase pentru o secundă, să-și tragă răsuflarea.

– Ce ne facem?

Klara resimți neliniștea din vocea Gabriellei. Era o neliniște care avea toate șansele să se transforme, să crească, să devină de necontrolat. Sămânța haosului. Era ceva ce Klara învățase să recunoască în ultima săptămână mult mai mult decât și-ar fi dorit. Și știa că trebuia să găsească, fără întârziere, o modalitate de a o menține sub control. Se întoarse spre prietena ei, îi luă mâinile într-ale sale, lăsând, pentru o clipă, arma la o parte.

– Gabriella, ascultă-mă, îi șopti ea. Nu ne putem permite să ne pierdem cu firea. Nu ne putem gândi decât la ce avem de făcut în momentul ăsta. Nu mâine, nu poimâine, nici măcar peste zece minute. Doar ce avem de făcut acum, în momentul acesta, următorul pas. Înțelegi? Crezi că reușești să faci chestia asta? Lasă-ți frica la o parte.

O auzi pe Gabriella înghițind greu.

– Da, înțeleg, spuse ea printre dinți. Ce crezi? Că o să am un atac de panică sau ceva în genul ăsta? Nu prea cred.

Evident. Fusesse nebună s-o subestimeze pe Gabriella. Evident că era la fel de capabilă, sau incapabilă, ca și ea să facă față acelei situații.

– Bun, șopti Klara. Crezi că reușești să ajungi până la fereastră să vezi ce s-a întâmplat? Eu păzesc ușa.

Klara simți căldura trupului Gabriellei dispându-se de lângă ea când porni, pe vine, spre una dintre cele două ferestre care dădeau spre arhipelag. Dacă cineva ajunsese pe insulă, atunci debarcase în zona adăpostită de vânt și nu acolo unde valurile se înălțau prea sus și se izbeau prea puternic de țărm pentru a acosta. Ușa, de pe care Klara nu-și luase ochii o secundă, era în direcția porțiunii deschise de coastă. Dincolo de ploaie și de vânt, Klara auzea valurile lovindu-se, cu putere, de stânci.

Trecură, poate, zece secunde până când auzi, din nou, vocea șoptită a Gabriellei.

– Klara, vino aici. Probabil că e mai bine să vezi asta cu ochii tăi.

Klara apucă sănătos de pușcă și se furișă spre fereastră. Se lăsă pe vine lângă Gabriella.

– Ce? Ce e? Întrebă ea în șoaptă.

Dar nu fuse nevoie să aștepte să-i răspundă Gabriella. Văzu și singură. Pe aceeași cale pe care veniseră și ele dimineață zăriră lumina intermitentă a unei lanterne.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

George încuie ușa de la baia de oaspeți și aprinse lumina. Încăperea minusculă nu avea ferestre, motiv pentru care, probabil, Kirsten îl lăsase singur. Se privi în oglinda mică de deasupra chiuvetei. Arăta ca naiba. Jumătate de față era acoperită cu sânge. Partea de sus a puloverului era și ea îmbibată, iar rana de deasupra sprâncenei continua să sângereze puternic. George fu nevoit să-și reprime greața, să lupte împotriva impulsului de a vomita și mațele din el. Ura sângele. Mai ales al lui. Dar nu se putea gândi la asta în acele clipe. Presă rana și se aplecă să-și spele fața cât de bine putu.

– Arăți ca dracu', îi spuse Kirsten, când el deschise ușa și ieși din baie.

Îi zâmbi jenată și îi întinse o cutie rotundă. George o luă cu mâinile tremurânde.

– Leucoplast de prim ajutor, zise ea. Ca să nu lași sânge în toată casa.

– Mersi, răspunse George.

– Mi-e teamă că trebuie să te încui din nou în dormitor, spuse ea, făcându-i un semn către scări.

De data asta George nu-și mai târșâi picioarele. Făcu un efort destul de mare să nu pară prea dornic să se întoarcă în cușca lui.

Stând pe pat, ascultă pașii lui Kirsten dispărând pe scările scârțâitoare. După ce se chinui puțin, reuși să desfacă leucoplastul și să-și oprească, cel puțin pentru o vreme, șuvoiul de sânge care curgea din sprânceană. Kirsten nu se deranjase să-i scoată cătușele

și doar scutură din cap când îi sugerase că poate ar fi bine să-i lase mâinile libere. Nu insistase, îngrozit că ar putea să-și dea seama că ceva era în neregulă.

Se ridică, scoase telefonul din chiloți și foaia cu Sudoku din ascunzătoarea de după radiator. După ce se convinsese, pe cât posibil, că nu se afla prin preajmă și deci Kirsten coborâse, se așază din nou pe pat și deblocă telefonul. Tremurând, tastă 911.

Sună de patru ori. Așteptând să i se răspundă, George simți că pulsul i-o lua razna. Încerca, în același timp, să asculte la ușă, ca nu cumva să dea Kirsten buzna. În cele din urmă, auzi o voce calmă, de femeie.

– 911. Cu ce vă pot ajuta?

George simți că-l ia cu ameteală, iar gura i se uscă. De ce nu contactase poliția din Bruxelles cu mult înainte ca lucrurile s-o ia razna în asemenea hal?

– Numele meu este George Löow, spuse el. Bănuiesc că am fost răpit.

– Unde sunteți în momentul de față?

Vocea era calmă, aparent neatinsă de drama inerentă a cuvântului „răpit“.

– În Arkösund, cred. Există un astfel de loc care se numește Arkösund? Undeva în arhipelag, lângă Norrköping? Sunt încuiat într-o casă galbenă de niște americani...

– Vă trimit ajutor imediat, îl întrerupse vocea. Rămâneți la telefon. Vă transfer mai departe, mă înțelegeți? Să nu închideți.

Urmă un clic și vocea fu înlocuită de un sunet gol, atmosferic. Zece secunde. Douăzeci. Treizeci. George ascultă la ușă. Deocamdată niciun zgomot. Apoi se auzi o voce la celălalt capăt. Un bărbat. Un suedez calm, stăpân pe sine.

– Numele meu e Roger, spuse vocea. Fac parte din trupa antitero, în cadrul Säpo.

– Ăăă, bună ziua, răspunse George, oarecum nesigur.

– Unde sunteți?

„Săpo, medită George. Da, așa mai merge.“ Repetă la telefon tot ceea ce știa. Că fusese închis într-o casă galbenă din Arkösund. Încercă să-i explice cam unde era casa față de port.

– Rămâneți unde sunteți. Nu încercați să scăpați sau să fugiți. Ne ocupăm noi de asta. Câți oameni vă păzesc?

– În momentul de față, o singură persoană, răspunse George. Sunt încuiat într-o cameră. Ceilalți se află toți într-o barcă, încercând s-o găsească pe Klara Walldéen. Știți, cea căutată pentru... care este căutată de poliție...

– Câți oameni sunt acolo, în total?

– Cinci, cred.

– Spuneți că știți unde sunt? Că știți unde se află acum Klara Walldéen?

Era un soi de încordare în vocea lui. Era ceva, însă George nu reușea să-și dea seama ce anume. Cu telefonul prins între umăr și obraz, luă, cu mâinile încătușate și tremurânde, foaia cu Sudoku. Citi cu voce tare coordonatele.

– Bun, spuse bărbatul de la telefon. Țineți telefonul în apropiere, pentru orice eventualitate. Poate va trebui să vă contactăm din nou. Nu vă puneți în pericol, telefonând și altcuiva. Este posibil ca ei să vă urmărească apelurile.

– Desigur, consimți George. Și acum ce se întâmplă? Veniți să mă ajutați?

– Vom face tot posibilul, spuse vocea seacă și plină de încredere.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

– Ce e aia?

Vocea Gabriellei abia se auzea din cauza vijeliei și a rafalelor de vânt.

– O lanternă?

Klara simți cum tot corpul i se încordează sub efectul adrenalinei din sânge.

– Arată ca o lanternă, nu-i așa? spuse ea din nou. O fi Bosse?

Klara ridică din umeri.

– Bosse a zis că nu se întoarce până mâine. Și el știe foarte bine că nu are cum să se avânte pe o asemenea furtună.

– Ce-ar trebui să facem acum? întrebă Gabriella.

Klara se întoarse spre ea. Își văzu propria groază reflectată în privirea Gabriellei.

– Nu știu.

Apucă pușca de vânătoare cu o mână, iar cu cealaltă îi deblocă siguranța. Trase adânc aer în piept. Minutele treceau în șir. Viața întreagă i se restrânse în acele degete tremurânde și în tâmplesle pulsând dureros. Mușchii încordați, în așteptare, gata să se destindă.

Apoi cineva ciocăni violent în ușă. Bătăi rapide, puternice. Fasciculul de lumină al laternei pătrunse prin fereastră. Pe urmă se mișcă pe dușumea. Undeva, o voce estompată de mugetul furtunii, imposibil de distins. Klara se lăsă în jos, lipită de perete și-i făcu semn Gabriellei să vină lângă ea. Arătătorul ei se fixă pe trăgaci, tremurând. Bătaia în ușă reveni. Iar apoi, când furtuna se liniști pentru o secundă, se auzi din nou acea voce.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

George tresări când auzi cheia întorcându-se în broasca de la ușa închisorii lui. Își ridică privirea și o văzu pe Kirsten stând în cadrul ușii. I se uită în ochi, îngrozit de-a binelea. Cum era posibil să n-o fi auzit venind pe scări? În clarobscurul încăperii, Kirsten părea neîndurătoare și concentrată. Orice sentiment de solidaritate și de bunăvoință va fi fost între ei dispăruse cu desăvârșire. Se uita la el cu o asemenea răceală, încât George fu nevoit să-și ferească privirea. Măinile îi tremurau. Ce naiba făcuse? Cu colțul ochiului o vedea pe Kirsten ținând în mână un pistol mare și argintiu. La capăt era atașat un cilindru lung și îngust. Un amortizor.

– Dă-mi-l, spuse ea.

Îi vorbea pe un ton jos și foarte calm, îndreptându-se spre el, cu pași mari și hotărâți.

– Ce să-ți dau? întrebă el.

– Telefonul, cretinule, zise ea. Doar nu crezi că aveam să pic așa de ușor de fraieră? Că o să furi telefonul și o să suni la poliție? Chiar n-ai priceput nimic?

Ridică pistolul, îndreptându-l spre el. Amortizorul aproape că-i atingea fruntea lui George. Gura țevii părea enormă.

– Este prea târziu, îi replică George. Am sunat deja la poliție. Sunt pe drum încoace. Nu contează ce-mi faci mie, deoarece pentru tine e prea târziu.

Vocea lui era mai mult șoaptită. Kirsten înghiți greu.

– Ce te-a determinat să faci așa ceva? îl întrebă ea. Ce-a fost în capul tău? Ce-ai crezut că facem aici? Că ne prostim, că ne pierdem

vremea, în arhipelag, de capul nostru, fără niciun fel de protecție? Chiar ai putut să crezi așa ceva? Chiar ești așa de incredibil de naiv?

Kirsten clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Ca și cum nivelul lui de ignoranță era dincolo de capacitatea ei de înțelegere.

– Operațiunea noastră e susținută la cele mai înalte niveluri și poliția suedeză are ordine clare să nu intervină aici. Singurul lucru pe care l-ai reușit cu telefonul tău a fost să-i determini pe cei de la Poliția Secretă Suedeză să sune la noi. Îmi pare rău să te dezamănesc, George. Așa se poartă războiul împotriva terorismului la nivelul la care suntem noi. Așa că, George, dă-mi, dracului, telefonul ăla. Fă-o acum.

Toate speranțele lui se evaporară instantaneu, numai pentru a fi înlocuite cu un sentiment paralizant de disperare. Însă, în același timp, altceva se întâmplă cu el. Simți cum îl copleșește o furie cumplită, neașteptată și, în egală măsură, eliberatoare.

Toate aceste minciuni și secrete, unele peste altele, straturi peste straturi. Tot ce-a avut de îndurat în ultima săptămână. Chiar să fie posibil ca animalele astea să facă, pur și simplu, tot ce vor cu el? Chiar nu erau niciun fel de reguli după care să acționeze? Nu era nimeni care să le ceară socoteală sau să-i întrebe ce mama dracului fac?

Kirsten îi făcu semn, nerăbdătoare.

– Dă-mi-l odată, șuieră ea.

– Nu, îi răspunse el și scutură din cap, iar gura îi era atât de uscată, încât cuvintele mai-mai că refuzau să iasă.

– Poftim? se răsti Kirsten. Cum adică nu?

– Nu-ți dau telefonul.

Abia mai putea respira. Avea să-l omoare. Unul dintre ei oricum avea să-l omoare, indiferent ce se întâmpla. Brusc, i se păru extrem de important să nu se mai lase dominat. Să înceteze să mai coopereze. Fie că avea să conteze sau nu.

George încercă să înghită și să se forțeze să nu se uite la amortizorul imens al armei, ci direct în ochii lui Kirsten. Sub ochiul ei stâng un

mușchi zvâcni, abia perceptibil. Gura ei mare nu mai era decât o linie subțire. Ochii i se micșorară, privind atent.

– Crezi că telefonul ăla contează la ceva? Chiar ești mai prost decât îmi imaginam. Nu vrei să pricepi? Sentința ta la moarte a fost deja semnată.

Vocea îi tremura și creștea în intensitate. Clipi de câteva ori, rapid. George își luă inima în dinți. Văzu cum mâna ei se strânse și mai puternic pe pistol și un val de adrenalină îl invadează instantaneu. Degetul ei arătător se încârligă în jurul trăgaciului. Pe obraz, gura amortizorului era rece și dură. Ceva cald începu să i se răspândească în jurul prohabului. Făcuse pe el.

– Închide ochii, îl sfătui ea.

Vocea îi tremură din nou și o picătură de sudoare îi curse pe tâmplă. George i se uită în continuare în ochi, fără s-o slăbească o clipă. Era ceva în privirea ei. Ceva ce reuși să discearnă prin pâcla care i se așeză pe ochi, din frica lui de moarte. Ceva ce nu fusese acolo mai înainte. O fisură, o crăpătură, o ezitare. Nici măcar unui vânător cu sânge-rece nu-i plăcea să-și ucidă animalul de companie.

– Închide ochii, fir-ai al dracu'! urlă ea.

– Nu, șopti George.

O secundă, infinit de lungă. Singurul sunet era cel al furtunii. Și al inimii lui George. Apoi, un pârâit în urechea lui Kirsten. Amândoi fură smulși din acele clipe tensionate, iar ea apucă bluetooth-ul și apăsă frenetic butonul transmițătorului.

Își mută privirea de la George doar o fracțiune de secundă.

Ce se întâmplă în continuare nu fu decât rezultatul mecanicii pure. O dorință înăscută, disperată, complexitoare de a supraviețui.

George se aruncă pe marginea patului, apucând, în același timp, țeava pistolului cu mâinile lui încătușate și sucind-o, astfel încât s-o îndepărteze de el. Simți explozia și presiunea aerului, și durerea ascuțită a glonțului mușcând din partea exterioară a lobului urechii drepte. Auzi un șuierat în creier, ca și cum cineva dăduse la maximum

sunetul pulsului său. Undeva sub el sau lângă el o auzea pe Kirsten țipând. Se prăbușiră pe podea. George avea senzația că se lupta sub apă, într-un spațiu cu gravitație zero. Nu mai știa care era susul și unde era josul. Ce era gând și ce instinct. Nu-i păsa decât de țeva pistolului, tot ce vedea era gura țevii.

Se apleca și trăgea, se răsucea și dădea cu pumnul unde nimerea. Urmă încă o explozie surdă, iar țeva armei se înfierbântă de la împușcătură. George plesni mâna care ținea arma, îndreptând-o, din nou, departe de el, spre ceea ce presupunea a fi podeaua. Ar fi putut la fel de bine să fie și tavanul. Sau peretele. Lumea era un talmeș-balmeș. Un caleidoscop.

Iarăși tuse. Apoi mâna care ținea pistolul îi dădu drumul. Un țipăt prelung, undeva lângă el. Mâini și unghii zgâriindu-i fața, brațele și pieptul. Unghii care îi căutau ochii. George reuși să-și elibereze brațele și le ridică deasupra capului. Țeva pistolului era încă fierbinte când îl apucă și-l coborî cu putere spre ceea ce presupunea a fi fața lui Kirsten. Lovi cât de tare putu. O dată, la început. Apoi, încă o dată. Pe urmă a treia oară. Auzi oase spărgându-se. Era ca și cum ar fi mușcat dintr-un os moale.

Atacul asupra lui își pierdu din forță. Brațele acelea puternice își risipiseră energia. George ridică din nou patul armei. Era ca și cum ar fi fost orb. Surd. Un organism concentrat numai pe distrugerea dușmanului. Dar vâlul de pe ochi, paralizia pe care o resimțise se întoarseră chiar înainte de a mai lovi încă o dată. Ședea pe pieptul lui Kirsten. Fața ei distrusă de lovituri. Sunetul acela gălgâit, ca și cum respira greoi prin oasele acelea sfărâmate, prin sânge. Își feri privirea și se chinui să se ridice în genunchi. Mâna îi tremura și lăsă țeva armei să se odihnească pe fruntea lui Kirsten.

– Cheile, spuse el. Unde sunt cheile de la cătușe?

Kirsten bâjbâi prin buzunarul de la pantalonii ei militarești și o legătură de chei căzu, cu un clinchet, pe podeaua din lemn.

– Cheile de la cealaltă barcă de pe ponton?

Kirsten scutură din cap.

– Ce naiba ai de gând să faci? Să-ți salvezi prințesa? Cine te crezi?

Rambo?

Vocea îi era încărcată de oboseală, de sânge, de înfrângere.

George nu ezită nicio secundă înainte de a îndepărta țeava pistolului de fața lui Kirsten și de a-i trage un glonț în coapsă. Fu surprins de puterea reculului și aproape căzu pe spate. Kirsten urlă.

– Cheile de la barcă, repetă George.

Kirsten pufni, scutură din cap și mugi ca un animal rănit.

– În dulapul de lângă ușa de la intrare, spuse ea printre dinți. Oricum, le-ai fi găsit și singur, probabil.

George se ridică și reuși să-și scoată cătușele. Nu îndrăzni să se uite la Kirsten, care gemea pe podea. Oare era posibil ca el să fie responsabil de o asemenea distrugere? Se simțea vinovat și n-avea stare. Era o femeie. Bătuse o femeie. O femeie cu care el, până în urmă cu câteva minute, avusese, în perioade de timp disparate, aproape o relație amicală. Cu un efort extrem, se forță să-și alunge asemenea gânduri și să tragă cearșaful de pe pat. Îl rupse, sistematic, în fâșii lungi, late de șase, șapte centimetri. Fără să se uite la Kirsten, le așeză pe podea, lângă ea.

– Poți să-ți legi astea în jurul rănilor, îi zise el.

Apoi se duse la ușă și o încuie în urma lui.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Bătaia persistentă în ușa. Vocea de afară, sfâșiată de vânt. La început, imposibil de înțeles. Apoi, dintr-odată, absolut clară. Klara simți cum frica paralizantă se disipă.

– Bunicule? țipă ea.

Se întoarse spre Gabriella, ușurată.

– Este bunicul! Dumnezeu!

Lăsa pușca pe podea și își trecu mâinile peste față.

– Doamne, ce nebunie! zise Gabriella. Am crezut că o să... nici măcar nu știu ce-am crezut.

Klara deja se grăbea spre ușă. Când o deschise, vântul o luă în primire și Klara trebui să se lupte cu rafalele puternice, ca să nu fie luată pe sus. Zăpada înghețată intră buluc în cabană pe ușa deschisă.

– Bunicule! urlă ea încercând să fie auzită prin vântul puternic. Ce faci aici, pentru Dumnezeu?

Bunicul purta o haină de ploaie portocaliu neon. O pălărie marinărească impermeabilă – atât de purtată, încât deja se înnegrise –, era trasă pe ochi. În spatele lui se vedea o a doua lumină. Încă o lanternă. Klara se uită peste umărul lui și zări, în întuneric, o siluetă întunecată. Bunicul o apucă de cot și o conduse, cu blândețe, în cabană, la căldură, atâta câtă mai era.

– Klara, spuse el, calm. Sperasem să vii să ne vezi de Crăciun.

Îi zâmbi vag și obosit, scoțându-și pălăria și îndreptându-se spre sobă. Crăciun. Klara își reprimase complet gândul că era decembrie, darămite Crăciunul.

– Poftim? zise ea. Ce zi este azi?

– Ajunul Crăciunului, răspunse bunicul. Klara, stai jos, te rog.

Ea își întoarse capul și văzu celălalt bărbat – silueta – venind, precaut și nesigur, spre pragul ușii. Și el era îmbrăcat în haine impermeabile, considerabil mai moderne și cu o tehnologie de fabricare mai avansată decât cea folosită pentru veșmintele bunicului. Puse înăuntru, pe podea, un rucsac negru și rămase în picioare, lângă ușă.

– Cine este? întrebă Klara.

Strângea tare pumnul pe patul armei, cu arătătorul fixat pe trăgaci.

Bunicul își descheie haina de ploaie și o lăsă să cadă pe podeaua din lemn.

– Ca să-ți răspund cinstit, nu știu, zise el. Dar am bănuielile mele.

Se așază pe un scaun din lemn și-i făcu semn Klarei să ia loc pe canapea. Ea se conformă, fără să-l scape însă din ochi pe bărbatul de lângă ușă.

– Este american, cred. A apărut în Aspöja în urmă cu vreo oră.

Klara simți panica amenințând s-o sufocă. Își puse arma pe genunchi, apucând-o strâns cu amândouă mâinile.

– Dumnezeu! exclamă ea. Tu n-ai de unde să știi, însă...

Bunicul îi puse o mână rece pe genunchi și clătină din cap.

– A cunoscut-o pe mama ta, Klara. A dovedit-o în mai multe moduri. Aș fi murit mai degrabă decât să-l aduc la tine, dacă aș fi bănuit că ascunde ceva.

– Dar cum de știi?

Bunicul îi aruncă o privire piezișă și îi făcu din ochi.

– Am metodele mele, după cum știi, răspunse el.

– Nu poți să ai încredere în Bosse și pace bună, își dădu ea seama.

Bunicul se întoarse spre Gabriella și-i zâmbi.

– Ce faci, Gabriella? o întrebă el. A trecut ceva vreme de când nu te-am văzut.

Klara însă nici măcar nu-i auzea. Ochii ei erau fixați asupra

bărbatului care stătea în picioare lângă ușă. Acesta scutură zăpada de pe glugă cu mănuașă lui groasă și apoi o trase de pe cap.

Arăta la vreo șaizeci de ani, cu un trup clădit ca al unui atlet maratonist. Părul îi era tăiat scurt, dar negru și des, precum coama unui cal. Obrajii și bărbia îi erau acoperite cu o barbă scurtă și țepoasă, de o zi. Ochi căprui și piele măslinie. Poate că avea origini arabe sau mediteraneene. Klara îi întâlni privirea, însă el și-o feri. Bărbatul aceasta n-o înfricoșă; în schimb, îi dădu impresia că era cufundat într-o tristețe profundă. Ca și cum ar fi stat prea mult și mult prea singur în compania unui imens regret.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Stau, în zăpada apăsătoare, lăsând furtuna, ninsoarea să se învârtă în spirale în jurul trupului meu adăpostit în salopeta impermeabilă Gore-Tex; mă las legănat de vânt la fiecare pală. Închid ochii în timp ce bătrânul bate în ușă cu pumnul, strigă în contra vântului, în dialectul lui melodios. Furtuna îi îneacă strigătul, îi smulge cuvintele, trimițându-le în toate direcțiile, sfărâmându-le în atomi, în bucăți de vocale, de consoane care se învârt fără de țintă în ninsoare, în mare.

Când ușa se deschide, este ca și cum aș orbi, ca și cum ochii ar refuza, pe moment, să primească semnalele pe care le trimite creierul. Poate că e un mecanism de apărare? Singurul rămas, cel definitiv, cel mai puțin definit dintre toate. Mecanică în loc de psihologie. Un corp contondent cu care să mă apăr de momentul în trebuie să ajung, în sfârșit, față în față cu produsul trădării mele. Dar, în cele din urmă, evident, nu am unde să mă ascund și ochii, pur și simplu, se adaptează la lumină.

Printr-o perdea de zăpadă, o văd în chenarul dreptunghiular al ușii. Stă în prag, slabă și obosită, încercând să împiedice furtuna să ia ușa pe sus, cu totul. Într-o mână are o pușcă de vânătoare care pare imensă față de trupul ei subțire și ceva la felul în care o ține dă impresia de o abilitate firească, înăscută de a o mânui.

Mă chinui să disting încăperea din fața mea și întâlnesc privirea ei directă. Ochii îi strălucesc ca apa în întuneric. Sunt ochii tăi.

Nimic nu mă poate apăra de constatarea subită că inima care îi bate în piept este inima mea. Că sângele ei e sângele meu. Ideea în sine e mult prea mare pentru a o putea pricepe până la capăt. Furtuna s-a mutat la mine în creier și se întetește. Tot ce am gândit până acum. Tot ce nici măcar nu am avut curajul să-mi spun mie, dar care a crescut în mine toată viața. Totul este ruină acum. Rămășițe ale acestei furtuni. Am lăsat-o singură. Ai milă de mine.

Îl văd pe bătrân luând-o, cu blândețe, de braț și conducând-o înapoi în cabană. Ea se așază pe canapea în fața sobei. El își scoate pălăria impermeabilă de pe cap. Cizmele lui lasă urme umede pe podeaua din lemn nelăcuit. Intru în încăpere încet, prudent. Îmi scot gluga, îmi pun rucsacul pe podea, în fața ușii. Zăpada se topește pe mine și cade pe dușumea fără zgomot.

Lângă sobă stă încă o femeie, la fel de tânără. Își mută frenetic privirea de la Klara la mine, trecându-și, iar și iar, mâinile prin părul ei roșcat. Face chestia asta ca să nu intre în stare de șoc, ca să se mențină sub control. Probabil că a crezut că am venit să le omorâm.

Bătrânul vorbește domol, într-o limbă bizară. Nu am ideee ce-i spune, cât știe sau cât de multe bănuiește. N-am schimbat cu el mai mult de cele câteva cuvinte pe care le-am învățat în limba lui, înainte de a veni aici, la el și la soția lui.

„Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră. Klara e în mare pericol. Am venit s-o ajut.” Și apoi i-am dat medalionul soției lui. Fotografia fiicei sale. Ochii ei când i-au întâlnit pe-ai mei: albaștri azur, ca un cer de iarnă. Aceiași ochi pe care n-am să-i uit niciodată. De ce au decis să aibă încredere în mine? A fost ca și cum au știut instinctiv cine eram. Ca și cum m-ar fi așteptat.

Bătrânul terminase de vorbit și tânăra, cea care este fiica mea, dacă pot măcar să-i spun așa, dacă pot să-mi permit să rostesc cuvântul ăsta, se întoarce, în sfârșit, spre mine. Aud valurile

lovindu-se și revărsându-se peste stâncile de granit; vântul care nu slăbește niciodată din intensitate. Inima furtunii. N-am crezut nicio clipă că am să reușesc să ajung până aici. Iată-mă la finalul planului meu. Din tot n-a mai rămas decât haos, noroc, adevăr. Vocea ei este mai profundă decât m-aș fi așteptat. Engleza ei este britanică și foarte firească.

– Bunicul zice că ai cunoscut-o pe mama, spune ea. Cu siguranță, ți-ai ales un moment foarte ciudat ca să-mi faci o vizită.

23 decembrie 2013

Arkösund, Suedia

George coborî scările împiedicându-se, aproape scăpând din mâini pistolul greu și ținându-se de balustradă ca să-și recapete echilibrul. Greață, șoc, sânge. Imaginea lui Kirsten, cu chipul distrus de lovituri și faptul că el fusese cel care o bătuse. Abia ajunsese în baie, la timp, ca să vomite.

Două convulsii puternice, de neoprit. Ochii i se umplură de lacrimi de la acreala vomei, a urinei și a sângelui de pe el. Capul îi zvâcnea dureros, fața îl durea, trupul întreg zvâcnea întruna și sângera cumplit.

Când simți că n-a mai rămas nimic în stomac, se lăsă lângă veceu, cu spatele lipit de un perete din piatră naturală, frumos finisat și renovat. Deasupra lui auzi un zgomot ca și cum cineva își târșăia picioarele, apoi apasă clanța ușii de la dormitor. Își ținu răsuflarea. Știa că încuiase ușa aceea și că luase cu el toate căștile și transmițătoarele radio, de frică să nu-și contacteze Kirsten prietenii ei dragi. După un minut, se așternu din nou liniștea. Oare el o omorâse? Nu se poate s-o fi omorât. Îi vorbise înainte să plece și se mișcase aparent, de colo-colo, prin dormitor chiar în urmă cu câteva minute. Dar tăcerea aceasta era înspăimântătoare. Poate că era rănită de moarte?

Nu știa cât timp rămăsese acolo nemișcat, în cele din urmă își dădu seama că îi clănțăneau dinții de frig. Se chinui să se ridice în picioare și să-și scoată cămașa peste cap. Era grea de atâta sânge îmbibat. Își dădu jos și pantalonii, și chiloții plini de urină. Gol și

tremurând din cap până în picioare, se uită în oglindă. Dumnezeu! Intră în dușul imens și dădu drumul la apa fierbinte. Apa curgea pe el, amestecându-i-se cu lacrimile.

Se forță să iasă din duș după doar câteva minute. N-avea timp de pierdut. Dar măcar picioarele nu-i mai tremurau așa de tare. Găsi într-un buzunar leucoplastul de la Kirsten. Își puse o bucată peste sprânceană. Apoi încă o bucată pe lobul urechii. În oglindă arăta ca o biată ființă nenorocită și obosită.

Gol încă și tremurând de frig, se duse într-unul dintre dormitoarele albe, frumoase și stilate, unde dormeau oamenii lui Reiper și începu să caute prin sertare, scoțând totul afară, fără milă, fără să se gândească, până când dădu peste hainele unuia dintre ei. Blugi peste blugi. Tricouri și pulovere. Măsuri mari, dar erau curate și calde. Își puse două perechi din fiecare. Totuși, încă nu reușea să-și oprească mâinile din tremurat. Sub un teanc de lenjerie intimă, găsi un încărcător de rezervă care părea să se potrivească la pistolul lui Kirsten. Și-l vârî în buzunar și ieși pe scări.

Capul i se învârtea cumplit. Fugi. Fugi. Fugi. Nu se putea gândi la altceva. Să tragă, pur și simplu, o haină pe el, cât putea de repede, să iasă pe ușă afară și să alerge prin zăpadă. Orice, numai să plece de acolo. Să plece cât mai departe posibil de cruzimea lui Reiper și de chipul desfigurat al lui Kirsten.

Și apoi? Unde se va duce? Unde se va ascunde? Și dacă avusese dreptate Kirsten când îi spusese că poliția suedeză era de acord cu acțiunile lui Reiper și ale găștii lui de criminali, și-i sprijinea în demersurile lor? N-ar fi fost cu nimic mai în siguranță în apartamentul lui din Rådmansgatan.

Și pe urmă mai era și Klara în ecuație. Abia o cunoștea. Nu era stilul lui să-și bată capul cu ce li se întâmpla altor oameni. Fiecare trebuia să-și poarte singur de grijă. Însă el era spionul. El o târâse în chestia asta. Chiar dacă își dorea din tot sufletul, era ceva în toată

afacerea asta ce nu putea abandona. Faptul că el știa unde era. Poate că ar putea s-o avertizeze? Ce alternativă avea?

O haină groasă, impermeabilă era agățată de un cârlig, în hol. Și-o aruncă pe umeri și îndesă pistolul în buzunar. Haina era cu un număr mai mică. S-o ia naiba, nu mai conta. Pe cuier mai erau și o pereche de mănuși și o pălărie. Se mișcă rapid, de frică să nu fie cuprins de îndoieli dacă își permitea să se relaxeze, fie și pentru o secundă.

Cheile erau, într-adevăr, agățate în dulapul de lângă ușă. Scoase și iPhone-ul, dar rezistă impulsului de a suna pe cineva, indiferent pe cine. În special pe taică-său. Nu putea să-și asume riscul de a fi prins din nou. Cu câteva apăsări pe ecranul telefonului, deschise aplicația cu hărți.

Câteva secunde mai târziu, reuși să-și încarce coordonatele pe care le dictase Reiper. Navigare pe mare cu Google Maps? Și încă pe furtună? Era o nebunie curată. Dar n-avea altceva. Harta arăta o insuliță în arhipelag. Făcu zoom pe imaginea din satelit. Era pe insulă ceva ce semăna cu o cabană. Acolo trebuia să ajungă? Oare acolo era Klara? Bateria telefonului era încărcată aproape complet. I se păru suficient.

Când deschise ușa, vântul rece năpădi în hol. Își trase pălăria pe frunte și fugi până la ponton. Urmele pașilor lui fură repede acoperite de zăpadă în timp ce sări în barcă și dădu drumul la supapa rezervorului de combustibil. Măcar verile petrecute în arhipelag, când era copil, l-au învățat cum să conducă o barcă pe mare. Chiar și așa, reuși să pornească motorul abia din a treia încercare.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Nu-i răspund. Nu am răspunsuri și nici cuvinte cu care să explic. Tot ce știu este că adevărul m-a ajuns, în sfârșit, din urmă. Că minciunile n-au fost niciodată spuse până la capăt. Fața ei îi trădează epuizarea, dar este foarte frumoasă. Și totuși e ceva implacabil în expresia ochilor ei. Ceva puternic și hotărât care mă debusolează. O încăpățănare pe care n-o regăsesc în mine. Probabil că vine de la tine. De fapt, știu sigur că vine de la tine. Îmi feresc privirea cu orice preț.

Incapabil să-i vorbesc sau să-i explic, mă duc spre fereastra care dă spre arhipelag. Privesc atent, scrutând întunericul. N-avem idee cât de multe știu dușmanii noștri.

– Cine mai știe că ești aici? o întreb eu fără să mă întorc spre ea.

Imaginea mea, reflectată în oglindă, se suprapune peste a ei. Părul îi este scurt, tăiat neglijent și vopsit prost. O deghizare de amator care nu poate să ascundă faptul că părul ei este negru ca pana corbului, așa cum fusese și al meu cândva. Că pielea ei e pielea mea.

Își înclină capul, își dă la o parte o șuviță de păr de pe frunte, ochii i se învârt în cap neîncetat. Mă doare s-o văd atât de neliniștită. Acea paranoia și acea tristețe a căprioarei vânată. Există, oare, un fel de a fi în lumea asta care să-mi fie mai familiar decât ăsta?

– Nimeni, răspunse ea. Nu mai știe nimeni că sunt aici.

Mă întorc. N-avem timp pentru asta.

– Fii serioasă, îi zic eu. Te-am găsit. Bunicul tău știa unde ești. Mai încearcă o dată. Cine mai știe că ești aici?

Cuvintele îmi sunt prea dure. Vocea mea este pregătită pentru interogări. Trăsăturile feței i se înăspresc, devine tăcută, însă mocnește în străfunduri.

– Cine naiba ești să vii aici și să-mi pui mie întrebări? se răsti ea. Nici măcar nu știu cine ești.

Cuvintele ei ard și abia reușesc să mă eschivez. Nici măcar nu știe cine sunt.

– Îmi pare rău, îi răspund eu. N-am vrut să par lipsit de tact. Dar nu avem timp. O să-ți explic, însă în momentul de față va trebui să mă crezi pe cuvânt că sunt expert în astfel de situații. În plus de asta, dacă n-aș fi fost aici pentru că sunt dispus să te ajut, ai fi fost deja moartă.

Klara schimbă câteva priviri cu prietena ei roșcată, care încuviințează muțeste, privind-o cu blândețe.

– OK, replică ea. Singurul care știe că sunt aici este prietenul care ne-a și adus în locul ăsta cu barca lui și apoi a plecat. O să revină în zori să vadă dacă totul e în regulă. El a fost cel care i-a spus bunicului.

Îi fac semn că înțeleg.

– Cui a mai spus?

– N-a mai spus nimănui. Pot să garantez asta.

– Crede-mă. În momentul de față nu poți să ai încredere în nimeni.

– Am încredere în el, mi-o întoarce ea. În aceeași măsură în care am încredere în mine.

– Și totuși i-a spus bunicului tău, adaug eu.

Ea nu-mi răspunde. Prietena ei își dregе vocea. Privirea îi joacă prin încăpere; își freacă mâinile de corp, de frig.

– Și tu? o întreb eu. Cui i-ai spus?

Cunosc toate semnele. Toate indiciile, toate fisurile. Toate felurile în care corpurile noastre ne trădează.

– I-am menționat, în treacăt, șefului meu, începe ea. Dar el este avocat și Klara e clientul nostru. Sub nicio formă n-a divulgat

nimănui nimic. Ar fi dat afară din barou dacă ar dezvălui cuiva locul în care suntem.

– Tu ești Gabriella Seichelman, corect? Lucrezi la Lindblad & Wiman, în Stockholm?

– De unde știi cine sunt? mă întreabă ea.

Nu-i răspund. Nu contează. Nu mai avem timp.

– Ei știi că ești aici.

Mă întorc spre Klara.

– Oamenii care te vânează știu că ești aici. Motivul pentru care încă nu au atacat e pur tactic. Așteaptă să se facă întuneric. Sau, poate, ca furtuna să se mai domolească. Bănuiesc că nu sunt atât de versați într-ale arhipelagului, pe cât este bunicul tău.

Arunc încă o privire în întunericul de afară. N-are sens. Nu e nevoie. E doar un reflex. Vânătorii sunt întotdeauna invizibili.

– Dar cum e posibil asta? întreabă Klara, cu o voce care trădează faptul că nu vrea să accepte.

– Eu te-am găsit, îi răspund. Oamenii care te vânează sunt ca mine. Locul în care te afli a fost comunicat prea multor oameni. Mi-am dat seama singur cine este prietena ta.

Îi fac un semn cu capul spre Gabriella.

– Dacă eu știu, și ei știu la fel de bine. Și, crede-mă, ei au metodele lor de a extrage informațiile care le trebuie. Chiar și de la avocați. Mai ales de la avocați.

Simt cum stresul crește în mine și mă forțez să-l țin sub control. Să-l împing în adâncul stomacului. Chiar dacă ei nu mi-ar fi spus că au vorbit în dreapta și-n stânga despre destinația lor, eu tot aș fi știut că dușmanii noștri sunt aici, deja. Un al șaselea simț. O miasmă. O vibrație în aer care n-are nimic de-a face cu furtuna.

– Stai departe de ferestre, îi spun eu.

Mă așez pe călcăie, în fața ei. Mă uit direct în ochii ei. Forțându-mă să-mi croiesc drum prin barierele ridicate de ea în fața mea. Fac un efort să-mi mențin privirea în ochii ei. E mult mai mult decât albastrul acela

în ochii ei luminați de focul mocnit din sobă. Este o sinceritate anume, sfidătoare. Ochi meniți pentru idealuri, nu pentru compromisuri. Sunt exact așa cum mi-i amintesc și sunt mult mai mult de atât.

– Klara, îi zic eu.

Este prima dată când îi spun pe nume.

– Este extrem de important să fii cinstită cu mine. Să știu că-mi spui adevărul. Noi... tu ești într-un mare pericol, după cum bine știi. Poate că vom găsi o modalitate de a supraviețui, dar numai dacă îmi spui tot ceea ce știi.

Ea mă privește fără să clipească, fără emoție și fără să pară că pricepe ce-i spun. Dar mâinile îi trădează neliniștea. Se zbat și tremură nervos.

– De ce? De ce-ar trebui să am încredere în tine?

– Fiindcă am venit de foarte departe anume ca să te ajut. Sunt multe interese aici, și unele foarte importante, și în momentul de față sunt singurul căruia îi pasă de ce ți se întâmplă.

– De ce? mă întreabă ea din nou. De ce-ți pasă de mine?

Îmi țin răsuflarea. Nu mai avem timp. S-a scurs.

– Am cunoscut-o pe mama ta, îi spun eu. S-a întâmplat în urmă cu multă vreme, foarte multă vreme și vreau să repar ce s-a distrus. Sau poate că nu pot să repar nimic, dar vreau să fac ceva ca să-mi plătesc datoria față de ea.

Ea nu-mi mai spune nimic. Ochiul continuă să se rotească în jurul încăperii. Își freacă mâinile de corp. Prietena ei se așază lângă ea. Îi ia mâna într-a ei. Cu colțul ochiului, îl văd pe bătrân uitându-se atent pe fereastră, în întuneric.

– Spune-i bunicului tău să stea departe de fereastră, îi zic eu.

Ea îi vorbește pe scurt bunicului, spunându-i ceva în limba aceea pe care n-o pricep și se întoarce iar spre mine.

– Ai computerul? o întreb eu.

Cele două tinere schimbă o privire imperceptibilă, dar plină de subînțeles. Klara dă din cap că da.

– Da, îl avem, răspunde ea.

– Ce e pe el? Ai văzut ce conține?

Ceva în privirea ei albastră, înghețată, se intensifică. Ceva dur și complet indiferent. Nu are niciun motiv să aibă încredere în mine. Doare, chiar și așa.

– Ce crezi că este pe el? mă întreabă ea. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi. Altfel, de ce încercați toți să ne ucideți?

– Ce cred eu? Pot să încep prin a-ți spune ce știu.

Le văd concentrarea din ochi accentuându-se. Poate că, într-adevăr, ele chiar nu știu nimic. Așa că le zic ce mi-a spus Susan. Adevărul. Sau ce-ar putea fi adevărul.

– Prietenul lui Mahmoud Shammosh, încep eu. Lindman. A fost contractor al guvernului Statelor Unite ale Americii în Afganistan. O companie l-a angajat să preia suspecti de terorism din Afganistan și să-i interogheze folosind ceea ce am putea numi metode neconvenționale.

Mi-e greață de mine însumi. Mi-e greață de cuvintele pe care le aleg. O iau de la capăt.

– Ce vreau să spun este că Lindman a lucrat pentru o companie care acționa, indirect, în numele Serviciului American de Spionaj. Digital Solutions i-am spus noi. Nimic ciudat în asta și prin asta. Este o parte necesară a muncii noastre, o soluție de a ne păstra curăț și de a nu ne trezi cu amprente noastre peste tot. Aceste companii constau în agenți de teren scoși în rezervă, oameni de care nu mai avea nimeni nevoie și care sunt controlați în prezent de corporațiile-fantomă create de noi. Această companie...

Mă opresc, gândindu-mă cum să exprim următoarea parte a dezvăluirii, astfel încât să fie exactă. Pe cât se poate.

– Cei de la Digital Solutions trebuiau să interogheze teroriștii pe care îi prindeam noi. Primiseră instrucțiuni cât se poate de clare să folosească cele mai dure metode. Câini și execuții înscenate. Apă. Metode care nu lasă urme pe termen lung. Metode care sunt tortură, indiferent de ce se spune la nivel oficial. Genul de

metode pe care CIA le-a folosit și înainte, în Abu Ghraib. Dar ceva s-a schimbat în rău în compania asta. Nu știu exact ce n-a mers cum trebuie, dar începuseră să depășească o limită pe care nu le-a impus-o nimeni. S-o depășească dincolo de orice rațiune. Ne-a luat ceva vreme să aflăm ce se întâmpla. Șocuri electrice, decese. Niște lucruri îngrozitoare. O cruzime de nedescris.

– De ce? mă întrerupe Klara. Dacă nu li s-a cerut să facă asta, atunci de ce o făceau?

Ochii ei aruncau scântei. Oscilând între stres și îndoială, și încă ceva. Ceva mult mai întunecat. Ridic din umeri. Cât de mult îi pot dezvălui? Câte minciuni mai pot debita înainte ca ultima picătură să se fi scurs, cu adevărat? Ceva în mine taie adânc, ca o lamă de metal, un impuls fizic de a fi complet sincer. Cu toate acestea, când deschid gura, pe ea nu ies decât jumătăți de adevăruri.

– Nu știu. Poate că deveniseră lipsiți de puterea de a avea emoții prin metodele pe care le folosiseră deja? Poate că s-au gândit că pot extrage informații pe căi mai... rapide? Și sunt unii oameni care nu așteaptă ordine. Unii oameni sunt, pur și simplu, sadici.

Amintiri din Irak și Afganistan. Bateria de la mașină și prizonierii din Kurdistan, distruși, absolut spulberați. Interogările improvizate din Beirut și Kabul. Sunt multe exemple, multe justificări și explicații și atât de multă suferință. Atât de multe de plătit.

– Tot ce știu este că, imediat ce am aflat ce se întâmpla, am anulat operațiunea. Asta a fost în urmă cu câteva săptămâni. Dar unii dintre cei responsabili de operațiune au o lungă istorie în cadrul serviciului de spionaj. Au contacte. Contacte și multe, și pe mulți la mână. Știu prea multe despre prea multe operațiuni. Știu prea multe despre prea mulți oameni, mulți dintre ei sus-puși în organizație. Așa că, în loc să fie trimiși acești agenți imediat acasă, li s-a dat sarcina de a face curățenie după ei înșiși. Și aici totul a degenerat. Credem că soldatul suedez Lindman a dat peste niște informații despre această operațiune, pe care intenționa să le facă

publice. Știm că lucra pentru Digital Solutions în Afganistan. N-am nici cea mai vagă idee de ce l-a contactat pe Shammosh. Însă m-ai întrebat ce cred că se găsește pe laptopul acela? Cred că laptopul aflat în posesia ta acum conține dovezi în privința operațiunii care, dacă ar fi făcute publice, ar distruge multă lume.

Furtuna de afară poate că s-a mai domolit. Poate că vântul e mai puțin hotărât, poate are mult mai puțină putere de a zgudui ferestrele, de a se da de-a dura pe acoperiș și de a izbi apa de stânci.

– Evident că nu este nevoie să-ți spun ce s-ar întâmpla dacă informațiile astea ar ajunge publice, nu-i așa? îi zic eu. Care ar fi consecințele? Chiar acum, când Statele Unite sunt pregătite să se retragă din Afganistan? Dacă informațiile în speță ar ajunge în mâinile publicului, ar fi haos din nou.

Dar este mai mult de atât. Întotdeauna e mai mult de atât. Ceea ce Susan nu mi-a spus, iar parfumul secretului, urmele pe care le lasă îmi sunt evidente. Torturile, soldații sub acoperire și psihopații, toți plasați cu mare atenție la hotarul între mărturisire și tăgadă. Toți aranjați meticulos la distanțe convenabile, cu declarații de negare a absolut oricăror acuzații deja pregătite și frumos lustruite, stocate pe hard-driverul cuiva anume. Să fim noi dispuși să plătim acest preț pentru tăcere? Mai este ceva pe computerul acela. Ceva mai mult. Întotdeauna e ceva mai mult.

– Dar n-ai văzut totuși ce conține, într-adevăr, acel computer? mă întreabă ea.

– Mi s-a spus ce-ar putea conține, îi răspund eu.

– Afirmi că ar duce la haos, continuă Klara. Că dacă informațiile sunt făcute publice, va fi haos.

Klara nu mai clipește. Nu mai tremură și nu-și mai frământă mâinile. Stă complet nemișcată.

– Poate că haosul este justificat, zice ea.

– Crezi că asta ar fi vrut prietenul tău, Mahmoud? o întreb eu.

Nu am timp să reacționez înainte că ea să mă lovească cu toată forța ei, chiar deasupra ochiului stâng, cu ceea ce trebuie să fi fost un pumn încheștat. O străfulgerare de durere, lacrimi. Clipesc și-mi ridic brațele în defensivă, prinzându-i cealaltă mână înainte să mă poată lovi din nou. Este surprinzător de puternică.

– Dumnezeule, Klara, strig eu. Potolește-te! Ce faci?

Prietena ei se ridică de jos și o prinde pe Klara în brațe. Bătrânul îi mângâie părul, șoptindu-i.

– Să nu-mi spui pe nume, zice ea. Dacă îmi mai spui pe nume o singură dată, te omor. Înțelegi? Te omor. Tu și prietenii tăi, oamenii tăi nenorociți... voi sunteți responsabili de toată nebunia asta! Tu! Și criminalii tăi nenorociți! Nu ai dreptul să-mi spui pe nume. Nu ai permisiunea să-mi folosești numele. Mă înțelegi sau nu?

Vocea ei e un șuierat, cu tonalități joase ca ale unui animal. Ochii ei sunt plini de o ură pură, nediluată și trebuie, pentru a căta oară, să-mi feresc privirea. Îmi ridic mâinile.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, îi spun eu. Înțeleg că ești stresată îngrozitor.

– N-are a face cu stresul, îmi scuipă ea în față. Chiar nu pricepi? Are a face cu faptul că oamenii tăi l-au omorât. Tu l-ai împușcat în fața mea. În timp ce-l țineam de mână. A murit într-o baltă de vin ieftin, într-un nenorocit de mall. L-am lăsat acolo, pur și simplu. Pricepi chestia asta? Stres? Du-te dracului!

– Nu vreau decât să te ajut! îi zic eu.

– Nu-mi pasă de Afganistan, continuă ea să țipe. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă câți mor. Câți americani mor. Câte școli n-or să fie niciodată construite. Câte spitale sau ce altceva mai vrei. Nu-mi pasă! Crezi că asta o să schimbe momentul acela în care a murit? În care oamenii tăi l-au împușcat ca pe-un câine? Că asta o să schimbe ceva pentru el? Pentru mine? Spune-mi!

Dau din cap că nu.

– Dar tu poți să minimizezi suferința, îi spun eu.

Ea rămâne tăcută pentru o clipă. Mi se uită drept în ochi. Am nevoie de o putere supraomenească pentru a nu-mi feri din nou privirea. Când vorbește din nou, este perfect calmă.

– Problema e că vreau să fie mai multă suferință, zice ea. În momentul ăsta nu-mi doresc decât să detonez o bombă în mijlocul tevaturii ăsteia. Vreau să vă văd pe toți suferind. Vreau să vă văd murind. Înțelegeți ce-ți spun?

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Îi luase zece minute lui George să-și adapteze ochii la întuneric și de fiecare dată când se uita la harta luminoasă de pe ecranul telefonului, avea senzația de orbire instantă, așa că se chinuia să se uite cât mai puțin. În schimb, se strădui să-și cartografieze traseul pe niște hărți vechi, laminate, pe care le găsisese dosite sub consola de navigație. Barca se clătina și se scutura îngrozitor. Furtuna înecase zgomotul motorului.

Menținuse o viteză constantă. Destul cât să gliseze și să rămână deasupra valurilor, dar nu destul de rapid încât să piardă controlul. Ud până la piele, murat de lapoviță, ninsoarea și apa sărată a mării care curgeau pe el întruna, înghețându-l până la os. Dar nu-l deranja. Era ca și cum se afla în altă lume în care nici zăpada și nici vântul nu-l mai atingeau.

Nu avea niciun plan. Cu toate acestea, se simțea mai ușurat și mai puțin stresat de când l-a întâlnit prima dată pe Reiper. S-a întâmplat abia în urmă cu două zile, însă avea sentimentul că se scursese un an. O viață de om. Oricum, își ținea propria soartă în mâini. Trecuse de partea cealaltă. Nu mai era un mercenar în armata de asasini ai lui Reiper. Urma să contracareze.

– *Yippee ki-yay, motherfuckers!*¹ urlă el furtunii, cât îl ținură plămânii.

¹ Replică celebră, intraductibilă, din seria cinematografică de acțiune *Die Hard*, folosită de personajul principal, interpretat de Bruce Willis (n.tr.)

După vreo jumătate de oră, George încetini și manevră barca într-un adăpost relativ al unei stânci mici și acoperite de ienupăr. Într-un compartiment de sub bancheta din spate era o ancoră mică, ruginită, pe care o aruncă peste bord, ca să rămână în loc. Se adăposti cât de bine putu și scoase telefonul. Barca se legăna puternic pe valurile care se izbeau de stânci. Zăpada se topea și-i curgea șiroaie pe față. Aproape că nu mai avea semnal la telefon. Încă vreo câțiva metri mai încolo și nu l-ar mai putea folosi deloc.

Compară imaginile de satelit cu harta și simți pulsul accelerându-i-se. Dacă interpretase cum trebuie datele de pe harta aia, era la mai puțin de o milă marină de insula unde, după spusele lui Reiper, se ascundea Klara. Gașca de criminali ai lui Reiper trebuia să fie pe undeva pe aproape. Tastă repede în telefon coordonatele pentru propriile lor poziții și acul hărții digitale se mișcă ușor spre est.

George oftă adânc și greu. Se concentrase atât de mult pe propriile acțiuni, încât nici măcar o clipă nu se gândise la riscul de a da nas în nas cu Reiper și caracudele lui.

Și acum ce? Ce-ar trebui să facă? auzi el aievea vocea lui Kirsten și-i văzu chipul batjocoritor.

Cine te crezi? Rambo?

Își alungă din minte fața ei bătută crunt. Dar vocea îi rămase în cap. Nu, nu era Rambo. Evident că nu. Ținu telefonul în mâinile înghețate și se gândi din nou la opțiunea de a suna pe cineva. Însă ultimul lui apel dusesese la un întreg dezastru. Și dacă poliția nu era de partea lui, pe cine ar fi putut suna?

Singurul avantaj al lui George consta în faptul că era absolut sigur că Reiper nu l-a considerat niciodată drept o amenințare. Probabil că se întrebau deja de ce nu au primit niciun fel de vești de la Kirsten, dar se îndoia că ei ar bănuși vreo clipă că George fusese vinovatul. În ochii lor, el nu era nimic altceva decât un avocatul curățel, un prostănac, un idiot folositor. Și asta era singurul lui avantaj posibil. Venise momentul în care fie înota, fie se scufunda.

Scoase pistolul lui Kirsten din buzunarul adânc al hainei lui impermeabile. Era atât de negru, încât părea să absoarbă și puțină lumină reflectată de zăpada proaspăt așternută. Găsi gheara extractoare care deschidea magazia de cartușe și reîncărcă arma cu gloanțele de rezervă pe care le găsisese în casă. Puse arma înapoi în buzunar și închise telefonul. Sosise momentul.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

– N-avem timp de așa ceva, spuse bărbatul.

Era ceva aproape implorator în tonul lui. O nuanță de disperare într-o voce care până atunci fusese rațională, perfect lucidă.

Klara nu-și feri privirea. Hăul căscat în ea refuza să se închidă, dar pentru moment fusese depășit de ura fosforescentă, de adrenalina care îi alerga prin sânge. Încheieturile i se albiseră în momentul în care pumnul i se izbi de tâmpla bărbatului. Tot ceea ce a ținut în ea, de la moartea lui Mahmoud, o copleși dintr-odată, o făcu să-și piardă controlul.

Dar apoi simți cum furia scădea treptat; lumea din jurul ei începea să-și recapete contururile. Încercă să rețină furia aceea minunată, încercă să se concentreze asupra ei, să n-o lase să se retragă înapoi în matcă, înapoi în adâncuri, lăsând-o singură cu tristețea și golul din inima ei. Însă nu reuși. Îi scăpă printre degete, ca nisipul fin.

Se așeză pe canapea. Capul îi deveni brusc greu; fu nevoită să-l susțină în palme. Undeva, lângă ea, o percepse pe Gabriella. Simți mâinile aspre ale bunicului pe gât. După ceea ce îi păru o eternitate, se uită din nou spre bărbatul acela.

– Deci, spuse ea. Ne-ai zis că o să ne scoți din asta vii și nevătămați. Atunci, ai face bine să ne spui și cum.

Bărbatul se așeză pe vine în fața ei. Pe obraz avea o cicatrice roșie, proeminentă.

– Ai un croșeu de dreapta destul de puternic, zise el.

Pe buze îi apăru un zâmbet. Ceva în zâmbetul acela era atât de familiar. Atât de absolut de familiar. Erau atât de multe întrebări care nu puteau fi puse. Atât de multe gânduri care trebuiau să mai aștepte. Pe mai târziu.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Klara.

– Trebuie să văd ce se află pe computerul acela, spuse el. Ce este pe el reprezintă asul nostru din mânecă, moneda cu care vom negocia.

Se opri pe moment, înainte să continue. Era o ușoară ezitare în spusele lui.

– Misiunea mea e să recuperez acest computer și să mă asigur că nu ai făcut niciun fel de copii după ce e acolo. Șeful meu mi-a acordat autoritatea de a vă promite că totul se termină aici. Că, în momentul în care îmi vei da computerul și informațiile de pe el, totul se va sfârși cu bine.

Era ceva în felul în care a spus-o. Dubiu sau ezitare. Ceva care îl deranja.

– Ideea e că nu am încredere în șeful meu, rosti el în cele din urmă. Nu am încredere în nimeni. Dacă le dai computerul, nu mai ai nimic cu care să negociezi. Și dacă nu mai ai cu ce să negociezi, nu mai ai protecție. Au murit deja atât de mulți oameni. N-o să conteze pentru ei dacă mori și tu. Sau, dimpotrivă, va conta. Nu sunt animale. Însă riscurile pe care le prezintă asemenea informații sunt, evident, considerate mult prea mari. Dacă renunți, de bunăvoie, la asul tău din mânecă, după tot ce-ai văzut, după tot ce ai aflat...

Se opri. Întoarse capul. Ceva îi atrase atenția și privirea i se îndreptă spre fereastră. Rămase jos o secundă în plus, înainte de a se ridica și de a traversa încăperea cu o viteză și o grație surprinzătoare. Scoase din rucsacul lui de călătorie o pușcă ornamentată de camuflaj. Se auzi un sunet metalic în momentul în care o încarcă. Un clic în momentul în care îi atașă un obiectiv telescopic. Se descheie la haină. Își trase gluga pe cap.

– Așteptați aici, le spuse el. Orice faceți, nu vă apropiați de ferestre.

Și cu aceste câteva cuvinte, ieși pe ușă și dispăru în întuneric.

– Ce se întâmplă? șopti Gabriella.

O prinse pe Klara de braț și mai puternic.

– A auzit și el, zise bunicul Klarei. Un motor. După sunetul pe care-l scoate, pare a fi o barcă apropiindu-se de țărm.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Furtuna se întete, iar marea deveni mai dură în momentul în care George naviga în jurul insulei pe care se gândea să debarce. Valurile deveniră mai mari și mai puternice. Spori viteza și simți cum mica lui ambarcațiune fu ridicată de marea învolburată. Auzi sunetul elicelor învârtindu-se în aer, înainte ca barca să aterizeze iar pe valuri. Întunericul era gros, să-l tai cu cuțitul.

George avea sentimentul amețitor că fusese foarte aproape de a pierde controlul bărcii. Cu o mișcare disperată a încheieturii, aduse motorul în poziția neutră. Apa năpădi pe proră. Barca se aplecă și fu împinsă înapoi de furtună. Manevra lui nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Panica îl cuprindea la fiecare nou atac al valurilor. Împinse maneta de viteză și mai tare, așteptând ca mișcarea să-și facă efectul și învârti cârma în direcția corectă. Sau, mă rog, ce credea în momentul acela a fi direcția corectă. Barca se clătină, însă nu avansă mai deloc.

Când se află pe creasta valurilor, reuși să vadă ceea ce ar fi putut fi insula unde se refugiase Klara. O lumină difuză, aproape invizibilă care ar fi putut veni de la fereastra unei cabane de mici dimensiuni. Se apropia tot mai mult cu fiecare val. Nu reuși să distingă detaliile în întunericul dens. Doar o masă neagră, în mijlocul unei obscurități vaste.

Până când se trezi față în față cu ea. Puse motorul în marșarier, trase de manetă cât de tare putu. Auzi fuselajul izbindu-se de stânci. Simți cât de complet de irelevant deveni motorul în marea tumultoasă

care îl conducea de la sine. Valurile întoarseră barca într-o parte și o presă de stâncile negre ca smoala.

– La naiba! urlă George.

Barca se lovi și se zgârie de stânci. Hârșiitul elicelor din oțel pe granit se auzi prin vuietul furtunii.

– La naiba!

Dădu drumul cârmei și se aruncă pe punte. Se târî în patru labe prin apa înghețată de pe proră. Putea să simtă sub el stâncile zgâriind și creștând fuselajul din fibră de sticlă. Era doar o chestiune de minute până când aveau să taie carena. Zăcând pe burtă, George încăleacă peste bordaj. Își băgă laba piciorului drept în valul înspumat și simți stânca alunecoasă sub talpa ghetei. O apă rece, neîndurătoare. În jurul lui, numai întuneric, apă înspumată și tenebre. Valurile trăgeau barca înapoi departe de țărm, apoi se dezechilibra, chiar înainte ca mișcarea pendulatorie să izbească iar ambarcațiunea de stânci.

Își puse iar piciorul pe stâncile alunecoase, își pierdu din nou echilibrul, dar cumva reuși, chiar și așa, să-și răsucescă trupul peste bord, rămânând agățat cu un picior în barcă. Apucând disperat de balustradă, și-l eliberă pe celălalt și se aruncă în apă. Simți cum picioarele îi alunecă pe stâncile șlefuite de apă și că nu reușește să se prindă de nimic. Curentul prinse barca în mrejele lui și-o trase de lângă stânci. George se forță să se ridice și să împingă cu mâinile, încercând s-o îndepărteze. Valurile se izbeau peste tot, în jurul lui, iar furtuna urla și șuiera cumplit. Reuși să se apuce, în sfârșit, de o stâncă teșită. Se chinui, cu mâinile înghețate și amortite, să se prindă bine. Simți cum piatra îi tăia degetele.

Lovi apa și stâncile cu piciorul stâng și găsi o scobitură la nivelul liniei de plutire a bărcii. Întins pe burtă, se chinui să se ridice, din ce în ce mai mult. Bâjbâia cu mâinile prin apă, să găsească ceva de care să se apuce bine. Barca se izbi cu zgomot de stânci, la câțiva centimetri de el. Auzi sunetul pietrelor sfâșiind fuselajul, simți apa involburată lovindu-i-se de picioare; reuși, în sfârșit, să se prindă bine de o stâncă

și se trase în sus, pe costișă. Sub el, barca fuse spartă de-a binelea și, răsucindu-se în valuri, se umplu cu apă.

George se așeză iar pe burtă, între tufele de ienupăr măturate de vânt, încercând să-și recapete răsuflarea. Reușise să scape cu viață. Dar cam atât, aproape la limită. Își întinse gâtul, privind spre cabana mică din fața lui.

Și, încă o dată, flacăra infimă a speranței lui muri.

În fața lui, în zăpadă, stăteau la pândă doi bărbați înveșmântați în negru. Haine negre, măști negre de schi. Țineau în mâini arme automate de calibru mic, cu țevice îndreptate spre el.

– George, zise Josh. Arăți ca naiba.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Barca venea din direcție greșită. Dinspre nord, cu valurile lovind-o din față. Prin binoclul cu vedere nocturnă, în infraroșu, o văd dispărând în crevasele înspumate și reapărând apoi pe creasta valurilor. Aud sunetul motorului în toiul furtunii. Un amator. Ba mai rău de atât. Cine o fi? Un sinucigaș, un nebun complet? Când barca va ajunge la stânci, va fi distrusă, sfărâmată. Nu poate fi unul dintre dușmanii noștri. Să fie prietenul Klarei? El cunoaște insulele astea, genul ăsta de furtuni. N-ar veni niciodată din direcția aceea.

Mă las pe genunchi. Amintirile mă invadează ca un torent. Bunele intenții și rezultatele devastatoare. Frica. Vidul. Tot ceea ce plănuim. Toate strategiile și toate țelurile pe termen lung pe care ni le propunem. Toate barierele și mecanismele de apărare. Toate tertipurile la care recurgem pentru a minimaliza riscurile, pentru a le anticipa. În cele din urmă, tocmai necunoscutul, inexplicabilul, neprevăzutul absolut sunt cele care ne distrug.

E ceva în aer. Ceva mai mult decât zăpada și furtuna. Îmi îndrept binoclul spre stâncile lângă care bătrânul acostase cu barca fără niciun efort, chiar în mijlocul naturii dezlănțuite. Nu-i văd decât pupa. Cealaltă parte a ei e ascunsă după stânci. Dar mai e ceva, ceva mai mult de atât. O umbră. O siluetă. Un ponton sau o carenă. Poate altă barcă? Poate că inamicii noștri sunt deja aici?

Pulsul mi se mărește. Zac pe burtă și mă târăsc de-a lungul falezei, departe de cabană. Îmbrățișez mitraliera cu mâna dreaptă și cu cealaltă dau la o parte zăpada apăsătoare. Undeva, pe stânci, aud sunetul unei

bărci lovindu-se de bolovanii de granit. Aud pe cineva strigând, cu putere, de două ori. Ca o pasăre țipând în furtună.

Mă târăsc în cerc. Dacă dușmanii noștri sunt deja aici, cu siguranță, și ei urmăresc barca și ce se întâmplă cu ea. Așteaptă să vadă ce presupune neprevăzutul pentru ei. Insulița este lucioasă și nemiloasă. Numai câteva stânci, câteva tufișuri oferă un oarecare adăpost. Îmi îndrept binoclul în infraroșu spre direcția din care venise sunetul. Văd barca lovită de valuri. Apoi, de pe ea, o siluetă se chinuie să ajungă pe stânci. Cineva escaladează și alunecă în zăpada mocirloasă.

– Cine ești? spun eu în șoaptă, doar pentru mine.

Bărbatul se prinde bine, se ridică deasupra liniei de plutire a bărcii, în siguranță. Rămâne lat pe stânci, poate trăgându-și răsuflarea. Arată ud până la piele. Înghețat. Naufragiat. După un moment, își înalță privirea și trăsăturile i se crispează. Este la doar douăzeci de metri de mine. Ce vede el și eu nu pot vedea? Îmi îndrept binoclul spre stânca lucioasă. Câteva tufișuri. O crevasă în stâncă. O mișcare, câteva mișcări. Mâna mi se încleștează pe armă.

Cineva se desprinde din întuneric. O siluetă neagră. Cu o glugă pe cap. Un bărbat cocoșat de vânt, dar cu o armă pe umăr. În spatele lui, altă siluetă. Nu sunt mai mulți? Trebuie să mai fie încă un grup.

Însă, în momentul de față, nu sunt decât doi. Asta e tot ce știu. Și al treilea, un necunoscut. Oare asta e șansa pe care o așteptam? Singurul avantaj pe care îl am este elementul-surpriză. Dacă n-ar fi fost bărbatul de pe barcă, am fi fost asaltați în cabană. Cum să valorific la maximum șansa asta? Estimările fără sfârșit. Calculele. Probabilitățile.

Strâng arma mai tare. O proptesc de umăr, o potrivesc. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai aflat într-o asemenea situație. Respir. Clipesc de câteva ori, ca să văd mai bine prin zăpadă. În fața mea, bărbatul înveșmântat în negru ridică arma, o îndreaptă spre silueta care zace lată la pământ, neajutorată. Sunetul împușcăturii ricoșează de pe stânci și dispare în miezul furtunii, în zăpadă.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

George închise ochii. Își lăsă capul pe roca de granit, simți umezeala înghețată a pietrei pe obrazul lui amorțit. Simți cum zăpada se așază pe el în vârtejuri. Fusese în zadar. Totul. Era prea târziu.

– Doamne, Dumnezeule, șopti el. Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă.

Desluși aievea, în fața lui, chipul Klarei. Văzu nasul și pomeții sfârâmați ai lui Kirsten. De ce nu acționase mai devreme? Cu colțul ochiului, îl zări pe Josh ridicându-se și venind spre el. Cu arma pe umăr. Josh n-ar fi făcut aceeași greșală pe care a făcut-o și Kirsten.

– Deci, ai evadat din casă, spuse Josh. Incredibil. N-aș fi crezut că ești în stare. Ce-ai făcut cu Kirsten?

George nu răspunse în niciun fel. Abia dacă auzise vocea lui Josh. Nu mai conta nimic. Absolut nimic.

– N-are importanță, zise Josh. N-avem timp pentru așa ceva. La revedere, George.

Sunetul împușcăturii. Camuflat, în mod bizar, de furtună. Sfâșiat de vânt. O străfulgere în fața ochilor lui George. Așteptă să vină și durerea. Așteptă lumina, calmul de după. Așteptă ca lumea să înceteze să existe.

Dar singurul lucru pe care îl auzea era furtuna. Tot ce simțea era zăpada pe un obraz și stânca înghețată sub celălalt. Confuz, deschise ochii și-și întoarse capul spre Josh. Însă Josh nu mai era acolo.

În schimb, pe stânci, un cadavru. Ceva întunecat se scurgea din cap în zăpadă. Sânge. Celălalt bărbat îmbrăcat în negru se aruncase după niște stânci, pe buza prăpastiei, unde, probabil, se și ascunsese

când George apăruse dinspre mare. Tipul ținea o mână peste o ureche și urla ceva. Poate că vorbea cu Reiper prin transmisie radio.

Ce se întâmplase? Altcineva trăsese. George clipi. Se ridică în patru labe, se rostogoli pe o parte. Lumea, în jurul lui, începu să reînvie.

Celălalt bărbat stătea cu spatele la George, uitându-se spre insulă, peste marginea prăpastiei. George căută frenetic în buzunarele hainei lui impermeabile. În cele din urmă găsi pistolul. Mâna îi era atât de înghețată, încât abia putea să-și miște degetele, și trebuia să se chinuie să apuce strașnic de amortizorul fixat de Kirsten, amortizor care se încurcase în căptușeală. Trase atât de tare de el, că se rupseră și căptușeală, și buzunar. Abia apoi scoase pistolul. Se chinui să țină arma în mână, o scăpă pe jos, se izbi de stânci, dar reuși s-o prindă înainte să cadă în valuri. Era mare și greu de mânuit. Era ireală. Totul i se părea ireal.

În întuneric, George simți mai mult decât văzu unde se afla ascuns celălalt bărbat, deși nu putea fi la mai mult de zece metri în fața lui. Cine era? Chuck? Sean? Nu erau numele lor adevărate. Tipul își întoarse capul, aparent nesigur, asemenea lui George, de ce se întâmplase. Pistolul cântărea enorm în mâinile lui. Zăcea pe burtă și degetele înghețate țineau pistolul, ținând spre silueta întunecată. Se chinui să-și alunge toate gândurile din cap, să nu se gândească la vinovăție, la consecințe. Să se concentreze pe supraviețuire. Numai pe asta. Și apoi apăsă pe trăgaci.

Unu, două, trei focuri lătrară în întuneric. Estompate de vuietul furtunii. Bărbatul urlă, se împiedică de stânca de lângă el, căzu pe spate, după tufișuri.

Tremurând de frig și de șoc, George își croi drum, târându-se. Descrie un cerc larg în jurul stâncii după care era bărbatul pe care îl împuşcase. Urcă spre cabana mică din fața lui.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

În cele din urmă, totul se rezumă la şansă. La banalitatea luptei în sine. Stau ghemuit pe vine. Îmi îndrept iar binoclul în infraroșu spre stânci. Văd trupul căzut în zăpadă. Văd bărbatul din mare zăcând pe buza prăpastiei, trăgând cu arma, ridicându-se în genunchi. E înarmat. Dușman sau prieten? Șansă. Mă ridic, dar îmi țin spinarea încovoiată, mă fac mic. Nu-l pot lăsa să ajungă la cabană. Nu-mi pot asuma riscul. Mai fac câțiva pași repezi. Din cauza grijii, sunt neatent.

Știu înainte de a simți durerea. Așa cum știu întotdeauna. Așa cum am știut mereu. Că legăturile sunt mortale. Că nu minciunile în sine, ci adevărul e cel care ne amenință existența. Apoi brusc durerea. Undeva în spate. Intensă și absolut mortală. Și alunec pe stânci, în zăpadă. Mă rotesc și cad. Și iar durere. În umăr, în mână. Timpul se oprește în loc.

Așa se sfârșește totul.

Sunt întins pe spate. Zăpada îmi curge pe față. Deschid ochii și-i văd umbra aplecându-se deasupra mea. Cicatricea palidă de pe obraz lucind în întuneric. Pușca zace pe genunchi. Nici măcar nu e surprins.

– Am crezut că te-au trimis în spatele unui birou, pe undeva, zice el.

N-am nimic de spus. Simt sângele năvălind în gură. Îl scuipe într-o

parte. Știam că el era. Chiar dacă Susan n-a vrut să-i spună numele sau unul dintre numele lui. Ne privim. Suntem încă în Kurdistan, în Afganistan. Așa se sfârșește totul.

– Susan te-a trimis? mă întreabă el.

N-am nimic de zis.

– Mi-ai împușcat unul dintre oameni, adaugă el.

Nu mai am nimic de pierdut. Nimic de câștigat. Dau din cap că da. Scurp sânge, dar gura se umple din nou. Îl las să-mi curgă de pe buze.

– Nu era nevoie să se termine așa, îi spun eu.

Vocea îmi e înfundată, guturală, înecată în sânge și moarte, încât abia mă mai înțeleg eu singur. Însă el este obișnuit să asculte mărturisirile muribunzilor. Se apleacă mai mult spre fața mea.

– Așa cum? mă întreabă el.

Trupul îmi este atât de greu. Atât de greu, că trece prin zăpadă, prin stâncă. În același timp e atât de ușor. Atât de ușor, încât, în momentul în care închid ochii, mă înalț ca o pană, devin una cu fulgii de nea, cu furtuna însăși. Dispar. Mai ușor decât fulgii de nea. Mai ușor decât vântul. Un trup plin cu heliu. Un trup din plumb. Deasupra norilor, unde cerul este azuriu. La fiecare răscruce, fuga este alegerea mea. Iar acum e prea târziu. N-a mai rămas nimic care să-mi salveze sufletul.

Când deschid ochii, el deja începe să se ridice. E enorm în întuneric. Eu sunt acum nesemnificativ. Nu mai constitui o parte a misiunii lui. Sunt doar o coincidență. Ceva neprevăzut de care a avut grijă și apoi a lăsat în urmă. Tușesc. Mă forțez să rostesc câteva cuvinte cu gura plină de sânge.

– Nu este nevoie ca ea să moară.

E un efort supraomenesc. Mă înec în propriul sânge. Undeva, de departe, aud vocea lui.

– Nu te-ai schimbat deloc, zice el. Asta a fost întotdeauna problema ta. Inima ta simțitoare.

Mă străduiesc să-mi întorc capul într-o parte, ca să-l pot vedea. Este atât de incredibil de greu să-mi țin ochii deschiși. În același moment, aud un pocnet. Vag, dar distinct, ca o explozie controlată. Într-o lumină rece și ciudată, îl văd ridicându-se de la pământ. Îl urmăresc cu privirea zburând, imponderabil, pentru o clipă, prin furtună. Îl văd aterizând în zăpadă. Răsfrânt, nemișcat.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

– Pune pe tine hainele astea impermeabile, spuse Klara.

Dintr-o cutie ponosită din lemn, de lângă ușă, ea scoase un maldăr de cauciuc galben, mirosind a terebentină și îl aruncă spre Gabriella. Klara deja se încălțase cu o pereche de cizme și îmbrăcase niște pantaloni imenși cauciucați care o făceau să pară ca un copil, prin comparație. Gabriella desfăcu maldărul și începu să descâlcească o pereche de pantaloni mizerabili.

– Este o barcă, fără doar și poate, zise bunicul Klarei.

În ciuda sfatului primit de la american, bunicul stătea în genunchi, lângă fereastră, uitându-se în întunericul de afară. Sunetul bărcii apropiindu-se de țărm se intensifică.

– Fir-ar, ce fel de nebun ar încerca să acosteze cu vântul în pupă?

Bunicul se întoarse și se uită atent la Klara care își încheia nasturii de la haina de ploaie, cu gluga deja acoperindu-i fruntea în întregime.

– Ce ai de gând, Klara? întrebă el. Doar nu te duci după prietenul american, nu?

Klara își suflecă mânecile hainei. Când fu mulțumită de rezultat, se aplecă și deschise cutia cu muniția de rezervă. Luă un pumn de cartușe și le îndesă în buzunare.

– Nu știu, zise ea. Dar e bine să fii pregătit pentru orice. Trebuie să fim gata să ne cărăm de aici la primul semn.

Desfăcu arma să vadă dacă era încărcată sau nu. Apoi se întoarse spre bunicul ei și ezită pentru o clipă.

– Buni, spuse ea, în cele din urmă. Mi-ai zis că ești absolut sigur că omul ăsta a cunoscut-o pe mama.

Bunicul se întoarse spre ea. Arăta obosit. Afară, sunetul motorului creștea mereu, din ce în ce mai tare.

– Ce te-a făcut să fii așa de sigur?

Înainte ca bunicul să-i poată răspunde, auziră o bufnitură, un zgomot infernal sub casă. Bunicul se întoarse spre fereastră.

– Ce-a fost asta? șopti Gabriella.

– Barca s-a izbit de stânci, a intrat direct în ele, răspunse bunicul Klarei.

În virtutea instinctului, Gabriella se duse spre fereastră, ghemuindu-se să nu fie zărită. Reuși să vadă doar ninsoarea și contururile celor mai apropiate tufișuri. O stâncă. Niște umbre mișcându-se acolo la nivelul liniei de plutire a ambarcațiunii. Poate că era doar imaginația ei. Vântul se mai domolise, totuși vuia în continuare. Se auzea continuu sunetul bărcii lovindu-se de stânci. Și, poate, în depărtare, o voce. Înainte ca Gabriella să spună ceva, un pocnet înfundat străbătu furtuna.

– Ce-a mai fost și asta? întrebă ea.

Undeva, o voce se auzi țipând, iar apoi tăcere. Gabriella se întoarse spre Klara. Dar nu văzu decât ușa trântindu-se în urma ei.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

Vântul se potolise oarecum. Ninsoarea însă se întetise. Klara stătea în picioare, cu spatele la peretele cabanei. Arma era înghețată în mâinile ei. Gândurile îi zburau prin minte și inima îi galopa în piept. Ce se întâmpla? Ridică încet lanterna pe care o găsisese prin bucătărie.

În momentul acela auzi. Estompați de vânt și de zăpadă: pași alerti. Apoi un hârșăit și o detunătură. Ca și cum cineva ar fi alergat, târându-și picioarele prin zăpadă și apoi ar fi căzut pe stâncă. Se lăsă pe un genunchi, cu arma pe umăr. În mâna stângă ținea și țeava puștii, și lanterna. Cineva tușea, horcăia, scuipa. Apoi ceva care semăna cu o voce. Poate la zece metri distanță de ea. Nu mai departe de atât. De partea cealaltă a casei. Pe urmă, o altă voce. Chinuită, șoptind. Klara exhală. Inhală. În acel moment era totul sau nimic.

Aprinse lanterna și se învârti rapid, trecând de partea cealaltă a cabanei. Încă pe vine, cu piciorul stâng în zăpadă, pe stânci. Patul armei îi mușca din umăr. Țeava puștii de vânătoare și raza de lumină îndreptate spre locul de unde veneau sunetele. Timpul se opri în loc.

Lumina lanternei surprinse trei oameni. Doi bărbați îmbrăcați în negru. Unul era pe vine și unul în picioare. Întins, la pământ, era americanul. Sânge negru pe zăpada albă.

Cineva a spus ceva. Toate sunetele păreau întârziate, prelungite, imposibil de distins sau de înțeles. Tipul care stătea în picioare ridică o mână, orbit de lumina lanternei. Totul se mișcă în reluare, ca și cum ar fi fost sub apă. Se concentrează asupra tipului care stătea

pe vine, lângă american. Chipul lui. Cicatricea aceea. Părul cenușiu de sub bereta neagră. Ochii aceia care scânteiau în noapte.

Îi luă o veșnicie bărbatului cu cicatrice să-și îndrepte spre ea țeava micii mitraliere. Îi luă o veșnicie celuilalt să-și ridice arma. Klara apăsă trăgaciul și simți cum forța de recul o aruncă pe spate.

Apoi, lumea se reîntoarce la viteza normală. Detunătura puștii fu asurzitoare. Bărbatul cu cicatrice fu aruncat cât colo, pe stânca acoperită cu zăpadă, și ateriză la baza unui ienupăr însingurat și golaș.

În spatele ei, Klara auzi o tuse mecanică. De trei ori. De patru, cinci ori. Apoi un declic. Când se întoarce și îndreptă lanterna în direcția aceea, îl văzu pe bărbatul care mai înainte fusese în picioare, lângă american, zăcând apoi pe spate, în zăpadă. Klara auzi în spatele ei, undeva, o respirație gâfâită și chinuită. Un geamăt vag. Pași târâindu-se prin zăpadă și peste stânci. Se întoarce cu precauție în direcția din care veneau pașii, din nou cu spatele la cabană, până când fasciculul de lumină se opri pe o apariție ciudată. Bărbatul era înalt și slab. Fața îi era brăzdată de răni și de o bandă adezivă care atârna în bucăți sfâșiate. Buzele îi erau vinete și înghețate. În mână ținea un pistol cenușiu negru, cu un cilindru lung atașat de țeavă. Bărbatul scăpă arma în zăpadă și se sprijini de peretele cabanei. Închise ochii.

Klara se chinui să țină arma, neștiind încotro s-o îndrepte.

– Cine ești? îl întrebă ea.

Întoarce arma spre bărbatul acela, ținti, ezită. Se aplecă spre el. Era ceva familiar în fața aceea distrusă.

Făcu un pas înspre el. Bărbatul își ridică mâinile, încercând să se apere.

– George, spuse el. George Löow.

Klara se opri, scuturând din cap. Urechile îi țiuiau de la detunăturile de mai devreme. Vântul îi viscolea ninsoarea în față. George Löow? Chiar era adevărat ceea ce tocmai auzise?

– De unde naiba ai apărut? întrebă ea.

George ridică din umeri și se uită drept în față, incapabil să rostească vreun cuvânt. Klara ezită și se întoarce spre americanul din zăpadă.

– Ești bine? îl întrebă ea pe George, în timp ce se îndrepta spre american.

– Da, sunt OK. Cred.

Vocea lui George era dogită și goală.

Klara se aplecă asupra americanului, cercetându-i trupul cu lanterna. Era sânge peste tot, mult prea mult sânge. Ochii îi erau închiși, dar buzele i se mai mișcau încă, abia perceptibil. Din colțul gurii curgea un firicel de sânge. Klara își puse urechea deasupra gurii lui, simțind în nări mirosul de sânge, mirosul morții.

– Nu te-am putut proteja.

Vocea americanului era atât de slăbită, atât de năclăită.

– Nu le da ce vor.

Tăcu dintr-odată. Închise ochii, apoi îi deschise din nou. Klara tăcu și ea. Îl mângâie ușor, ezitant, pe frunte.

– Nu le da ce vor. Nu poți avea încredere în ei.

Klara se strădui să stea dreaptă, să rămână stăpână pe sine. Simțea cum mâinile începeau să-i tremure, cum lacrimile amenințau s-o inunde.

– Totul va fi bine.

Era tot ce putea spune. Nu însemna nimic. Nimic nu avea să fie bine.

Brusc, americanul deschise ochii larg. Klara simți cum încerca să se ridice, să vină mai aproape de ea. Vocea lui era atât de năclăită de sânge și de moarte, încât Klara nu reuși să priceapă ce voia să-i spună.

– Încet, zise ea. Ușor. Ușor...

Se aplecă iar asupra lui și-i așeză capul înapoi în zăpadă. Își puse urechea iar deasupra gurii lui, simțindu-i buzele uscate pe lobul urechii.

– Mai este ceva, mormăi el.

– Ce mai e? șopti Klara.

Sângele dădu năvală peste buzele americanului. Încercă să-l scuipe și apoi să-l înghită.

– Nu doar...

Se lăsă pe spate, pe stânca golașă, chinându-se să respire, apoi închise ochii.

– Nu doar tortură, mormăi el, în cele din urmă. Prea mult... totul e prea... prea mult. Prea multe crime. Să cauți ceva. Ceva ce ei... ce ei nu vor putea mușamaliza. Ceva ce nu se poate nega.

Klara nu știa ce să spună. Îi ținu doar capul în mâini, mângâindu-l pe obraz.

Pe urmă, el deschise ochii din nou. Se uită prin ea, dincolo de ea.

– Mama ta, șopti americanul. Te-a iubit. Mai mult decât orice pe lumea asta.

După aceea, numai tăcere. Numai vântul. Numai zăpada. Klara îi luă una dintre mâini într-a ei. Pumnul lui strâns. Înghețat. Gura lui deschisă. Ochii lui goi, încetoșați. Klara îi deschise cu greu pumnul, ca să-l țină de mână. Dar, din pumnul desfăcut, ceva căzu în zăpadă. Ea dibui primprejur, îl găsi. Argintul era surprinzător de cald la atingere. Cu degetele înghețate, deschise medalionul micuț.

23 decembrie 2013

Arhipelagul Sankt Anna, Suedia

George stătea pe puntea de la proră a bărcii mici și privea în jur. Noaptea era neagră ca smoala. Furtuna se mai potolise, dar barca se zbătea și sălta neobosită pe valuri. Își amintea doar fragmente din evenimentele care îl aduseseră aici. Impresii, ca și cum ar fi trăit într-un vis. După ce ambarcațiunea se zdrobise de stânci, nu mai ținea minte decât frânturi, amintiri vagi și întrerupte despre frig și groază. Băgă de seamă că avea haine uscate pe el. Umerii și picioarele îi erau înfășurate în două păaturi imense. Încă tremura din toate încheieturile, însă nu în modul acela incontrollabil dinainte.

– Ești încă viu, din câte văd.

George își întoarse capul. Klara stătea lângă el, pe punte, rezemându-se de consola cârmei. În întuneric, arăta de parcă ar fi purtat aceleași haine galbene, de ploaie, pe care și le amintea vag, ca și cum totul s-ar fi petrecut în urmă cu câteva zile. George dădu din cap afirmativ.

– Unde suntem?

George țipă ca să fie auzit în zgomotul produs de vânt și de motorul bărcii. Zăpada viscoala în jurul lor, amestecându-se cu imaginile care îi reveneau în minte, perindându-se aievea prin fața ochilor. Țevi de arme. Chipul însângerat al lui Kirsten. Frigul pe care îl simțise pe stânci. Pistolul din mâna lui. Detunăturile gloanțelor trase de el. Alungă din minte orice gând asupra consecințelor acțiunilor lui. Trupurile căzute în zăpadă. Scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea de toate astea.

– Pe barca bunicului meu, îi răspunse Klara.

Tânăra veni mai aproape de el, aplecându-se ca să nu fie nevoită să răcnească.

– Ai fost inconștient o vreme. Bunicul a avut niște haine în plus pentru tine. Apoi ai adormit câțva timp pe punte. Nu-ți amintești nimic?

George scutură din cap.

– Ce se va întâmpla mai departe? întrebă el.

Klara ridică din umeri.

– Nu știu, zise ea. Iar tu ai multe explicații de dat.

George se întoarse spre ea, irealitatea săptămânii trecute lovindu-l cu toată forța. Își îngropă fața în mâini.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare teribil de rău.

– Ți pare rău? întrebă Klara. Mi-ai salvat viața. Ne-ai salvat viețile tuturor. Dacă n-ai fi apărut atunci, cu barca ta, acolo unde ai apărut, am fi fost executați, cred.

George scutură din cap din nou. Trase pătura mai aproape de el, mai strâns în jurul trupului lui, și se întoarse iar spre Klara.

– Dar este mai mult de atât, spuse el. Dacă n-aș fi fost eu, n-ați fi ajuns în mijlocul tărașeniei ăsteia. Am lucrat pentru ei, pentru americani. Eu am fost cel care v-a pus microfoane în birou, eu am fost cel care...

– Cel care mi-a trimis mesajul acela, în Paris, corect? îl întrerupse Klara.

George îi făcu semn că da.

– Păi, da. Însă n-ai nici cea mai vagă idee la ce te-am expus. La ce m-am expus eu însumi.

Klara scuiă spre apă.

– Nu mai contează acum, zise ea. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat și gata. Trebuie doar să găsim o modalitate să ieșim din asta.

O siluetă se desprinsese din întunericul bărcii, dinspre pupă, și veni, aplecată, spre ei. Încă o fată, într-o haină galbenă, imensă, de ploaie. George se întoarse și văzu un bărbat în vârstă la cârmă, chiar în spatele

lui. Bărbatul își ridică mâna, în semn de salut. Chiar și în întuneric, părea să zâmbească.

– Ah, deci ți-ai revenit? îi spuse tânăra lui George.

– Așa s-ar părea, mormăi el.

Ea se țină cu o mână de balustradă și se așeză pe punte, în fața lui.

– Numele meu este Gabriella, spuse ea. Sunt prietena Klarei și, pentru moment, avocata ei. Înainte de a continua, aș vrea să-ți sugerez să mă lași să te reprezint și pe tine.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, George simți că buzele i se răsfrângeau, de la sine, într-o grimasă care se voia un zâmbet.

– Voi, avocații. Niște vulturi nenorociți, zise el. Nu pierdeți nicio ocazie să vă vindeți marfa.

Nu era sigur, dar simți cum, în întuneric, Gabriella zâmbea la rândul ei.

– Tarifele mele sunt foarte accesibile. Ba chiar sunt *pro bono*, adică pe gratis, preciză ea. Dar tu și Klara aveți nevoie de cineva să vorbească în numele vostru. Dacă eu vă sunt avocată amândurora, nimeni nu mă poate forța să dezvălui detalii despre unde sunteți și așa mai departe. Planul e ca bunicul Klarei să vă ducă să vă ascundă în altă parte. Cunosce pe cineva în Săpo și o să încerc să rezolv problema asta. Ce zici, e în ordine?

George îi făcu semn din cap că da.

– Ce alternativă am? spuse el.

– Bun, răspunse Gabriella. O să ne ocupăm de formalități mai încolo. Știu că este târziu și că prin ce-ai trecut tu e o nebulie curată, însă trebuie să-mi spui tot ce știi despre oamenii care o vânează pe Klara. E foarte probabil ca ea și poate și tu să fiți puși sub acuzare pentru o grămadă de lucruri. Pot să vă amenințe cu extrădarea în Statele Unite. În momentul de față este posibil ca tot ceea ce știți voi doi să fie singura șansă de a ieși din toată tevatura asta.

George își dresе vocea și se întoarse iar spre Klara.

– Cât de mult știi din toate astea, Klara? o întrebă el. Despre ce este vorba?

Gabriella puse o mână pe umărul Klarei înainte ca ea să-i poată răspunde.

– George, crede-mă pe cuvânt, începu Gabriella. În momentul de față e mai bine să nu știi detaliile astea. Dar dacă e să încerc să rezolv ceva din toate astea, trebuie să știu totul.

George încuviință. Își scoase o mână de sub pătură ca să-și ștergă zăpada de pe față, apoi se întoarse spre Gabriella.

– OK, conchise el, suficient de tare încât să se facă auzit peste sunetul motorului și al mării. Uite cum stă treaba.

Și le dezvălui totul. Despre Reiper. Despre Merchant & Taylor și despre cina de la restaurantul Comme chez Soi. Apoi despre casa de pe Bulevardul Molière și noaptea în care Reiper l-a forțat să coopereze. Le-a povestit despre Gottlieb și despre contractele confidentiale pe care i le arătase Reiper. Le-a relatat despre intrarea prin efracție în biroul Klarei și despre Kirsten și Josh. Despre avionul privat și despre Arkösund. Despre telefonul pe care îl dăduse la 911. Și despre cum aproape fusese executat, dar, în schimb, o dovedise pe Kirsten. Despre noaptea teribilă, îngrozitoare, care în acele clipe părea atât de departe, însă care nu se terminase încă de-a binelea.

Gabriella îl întrerupsе periodic, cerându-i detalii specifice sau să repete anumite chestii, anumite nume, momentul exact când a sunat la 911. Ca un avocat legitim și dur.

Când terminară, George se simțea ciudat de calm. Pentru prima dată de când începuse calvarul, nu mai era singur. Rămaseră în tăcere o vreme, ascultând sunetul motorului și al mării. Simțind ninsoarea curgându-le pe obraji.

George înghiți greu, ezitând.

– Ce s-a întâmplat pe insulă? începu el. Cu Reiper și Josh și toată gașca? Sunt morți?

– Cercetăm în continuare. Dar, sincer, sper să fie așa.

După câteva minute, bătrânul reduce viteza bărcii și se aplecă peste cârmă.

– Klara, strigă el. Suntem aproape. Ești gata?

Klara îi făcu semn că da și se întoarse spre George.

– Gabriella va lua altă barcă de aici, spuse ea. Tu rămâi cu mine, ai înțeles?

George încuviință.

– Sigur, spuse el. Nu este ca și cum aş avea alte planuri. Unde mergem?

Klara îi aruncă o privire Gabriellei, care scutură din cap.

– Până plec, răspunse ea, e mai bine să nu știu unde mergeți.

Bătrânul dirijă barca în adăpostul format de două insulițe întunecate. Marea era ciudat de liniștită în acea zonă, într-un contrast puternic cu furtuna de mai devreme. Undeva mai departe străluci dintr-odată o lumină puternică. Simți că i se usucă gura.

– Acolo! spuse el și se lăsă pe un genunchi, ca să poată arăta direcția, în timp ce pătura de pe umeri îi căzu, dar el nici nu băgă de seamă. E cineva acolo. O lumină!

Klara îl luă de mână și-l trase jos pe punte.

– E în ordine, spuse ea. E semnalul nostru.

Ridică o lanternă pătrată și uzată, folosită pentru transmisiuni Morse și trimise câteva semnale de răspuns. Bătrânul deja pusese barca în direcția luminii pâlpâinde.

Când Klara termină mesajul, se târî spre pupă și scoase parâma de la locul ei. După încă vreo câteva minute, se treziră alături de un vapor bătrân, de lucru, care, fără doar și poate, a văzut zile mai bune la viața lui. Un bărbat imens, cu un păr teribil, îmbrăcat în haine impermeabile din cap până-n picioare, îi aștepta pe puntea de la prora.

– Klara, urlă el. Ei drăcie! Ce mai faci?

– Suntem bine, îi răspunse Klara. Însă cred că în momentul de

față cel mai bine ar fi să nu vorbim despre asta. Gabriella o să urce la bord, nu-i așa?

– Desigur, replică gigantul. Dar tu încotro te îndrepti?

Îi vorbi într-un dialect atât de ciudat, încât George abia îl înțelegea. Era dialectul celor din provincia Östergötland. George nu auzise pe nimeni să-l vorbească, și mai ales cu o asemenea ușurință.

– Bosse, este mai bine dacă vorbim despre asta altă dată. Gabriella trebuie să ajungă în Stockholm cât mai repede posibil și cât mai mult sub limita de detecție a radarelor. Crezi că te descurci să faci chestia asta?

Gigantul chicoti, se rezemă de balustradă și o prinse pe Gabriella de talie. O ridică ușor, ca pe un fulg și o depuse pe bordul vaporului.

– Sub radar? zise el. Păi, ăsta-i taman stilul meu și tu știi asta tare bine, Klara. Apropo, sal'tare, Gabriella.

– Bună, îi răspunse aceasta.

Klara ridică o geantă mică de laptop și i-o înmână Gabriellei.

– Bun, atunci, zise Gabriella. O să dau de voi cât de repede pot.

Klara începu să se îndepărteze de vapor.

– Nu așa de repede, o opri gigantul. Am aici pe cineva și trebuie s-o recuperați de la mine. E încăpățânată ca un catâr.

O bătrână, cu un păr lung și alb, prins într-o coadă la spate, ieși din cabina vaporului. O mângâie pe Gabriella pe obraz.

– Ce faci tu, Gabriella? o întrebă bătrâna.

Gabriella dădu doar din cap și o îmbrățișă.

– OK, răspunse ea. Totul va fi OK.

– Asta-i bine, spuse bătrânica. Să ai grijă, scumpo.

Bătrâna ținea un coș în mână și i-l înmână Klarei înainte să coboare în barca lor cu o surprinzătoare agilitate.

– Klara, copila mea dragă, zise ea. Doar nu credeai că o să te las să sărbătorești Crăciunul fără mine, nu? Am adus cina de Crăciun cu mine. Nițică salată de hering, șuncă și pâine de secară. Și șnapsul bunicului, specialitatea lui de Crăciun, evident.

– Slavă Domnului că n-ai uitat șnapsul, spuse bunicul.

George o privi pe Klara punând cu blândețe coșul pe punte, apoi ea se aruncă în brațele bătrânicii.

– Bunico, începu Klara să plângă. Draga mea bunică.

23 decembrie 2013

Nordul Insulei Rimnö, Suedia

Klara trase pătura moale, de lână, până sub bărbie și-și odihni capul pe genunchii bunicii. Canapeaua albă era atât de moale, încât se întreba cum de o susținea. Obrajii îi ardeau în lumina focului.

Mâinile aspre ale bunicii o mângâiau pe păr și pe frunte. George nimerise într-unul dintre cele trei dormitoare mici și adormi de îndată ce ajunseră la casa de vacanță de pe malul estic al Insulei Norra Rimnö. Bunica îl învelise cu una dintre păturile acelea noi și închise încet ușa în urma ei.

Casa de vacanță aparținea, de fapt, unei familii din Stockholm care o cumpăraseră în urmă cu câțiva ani și munciseră foarte mult la ea și, evident, cheltuiseră o grămadă de bani transformând etajul într-un apartament cu un stil nu prea respectabil „New England“, de un gust destul de îndoielnic. Pereți albi, perne bleumarin și pături Lexington, o marcă suedeză. O pereche de vâsle încrucișate erau atârinate pe pereți. Singurul lucru care mai lipsea era o poză cu familia Kennedy.

Dacă n-ar fi fost într-o stare de șoc intens, Klara ar fi râs copios.

Un prieten de-al bunicului îi dăduse cheia de la casa de vacanță ca să vină din când în când pe aici, s-o verifice, în timpul celor cincizeci de săptămâni pe an în care proprietarii nu erau în arhipelag. Totuși, în ciuda decorului, era o ascunzătoare perfectă, până când... Da, până când ce? Klara nu avea energia să se gândească la asta. Nu avea energie să se uite în urmă la ce s-a întâmplat sau să-și imagineze cum se va termina. Nu voia decât să zacă, pe canapeaua aceea nemaipomenită, în căldura aceea nemaipomenită, cu bunica mângâind-o cu blândețe

pe frunte. Dacă viața ar fi reprezentat doar acele momente, atunci ar fi fost absolut mulțumită cu chestia asta.

Totuși nu reușea să adoarmă, nu reușea să se relaxeze, să nu-și mai facă griji și să nu-și mai caute răspunsuri, nici măcar pentru un moment. Tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână a fost prea mult pentru ea. Totul s-a schimbat pentru totdeauna. Secrete atât de mari, încât nu reușea să le înțeleagă. Mahmoud era mort. Iar ea nu voia să confrunte realitatea acestui fapt. Și americanul. Inima i-o luă iar la goană. Era prea mult.

Deschise ochii încet și se retrase din îmbrățișarea bunicii. Se ridică de pe canapea și lăsă pătura să alunece pe podea.

– Buni? zise ea.

Bunica se întoarse spre ea. Camera era slab luminată, dar focul din șemineu îi făcea pielea să strălucească de parcă ar fi fost luminată din interior.

– Da, Klara.

– Americanul, continuă Klara. Cum de puteți fi siguri, tu și bunicul, că o știa pe mama? Fiindcă avea medalionul? Adică oricine ar fi putut pune mâna pe medalionul acela, nu?

Bunica nu-i răspunse, ci doar se ridică încet, ușor ca o felină și merse pe podeaua albă până la micul coș de Crăciun pe care îl adusese cu ea. Se aplecă și luă din el ceea ce părea a fi un plic îngălbenit de vreme.

Se întoarse la canapea, se așeză iar lângă Klara și îi lua o mână într-ale ei. Depuse, cu grijă, plicul în cealaltă mână.

– Klara, rosti ea duios. Iubita mea, Klara.

Bunica trase adânc aer în piept. Ochii aceia, gândi Klara, nu pot să ascundă absolut nimic.

Își retrase încet mâna și deschise plicul. Înăuntru era o singură fotografie color, strălucitoare, ca și cum ar fi fost dezvoltată recent sau în urmă cu multă vreme și ținută în vid în tot acest timp. Klara înghiți greu.

Imaginea era supraexpusă și înecată în lumină. Un bărbat stătea în umbra unui balcon imens. În brațe ținea un copil mic, înfășurat într-o păturică împletită în nuanțe de albastru-deschis. Se uita cu ochii mijii spre ceea ce ar fi putut fi un soare orbitor și părea a încerca să-și apere ochii cu mâna. Dar fotograful fusese prea rapid.

Un păr des și negru. Piele măslinie. O buză de sus curbată și pomeți înalți și bine definiți care îl făceau să pară și autoritar, dar și sensibil în același timp. Pe masă, în fața lui, era o scrumieră pe jumătate plină și un pachet roșu de țigări cu niște litere rusești imprimate pe el. În fundal se distingeau blocuri mari de apartamente, cenușii, de culoarea nisipului, aproape translucide în lumina intensă a soarelui.

Nu exista niciun dubiu că persoana din fotografie era versiunea mai tânără a bărbatului a cărui mână o ținuse Klara în momentul morții lui, pe insulă. Klara se uită spre bunica.

– Întoarce fotografia pe partea cealaltă, spuse bunica.

Klara ezită, dintr-odată nesigură că voia să știe mai multe, că inima ei ar putea suporta mai mult de atât. În cele din urmă, întoarce fotografia. Doar câteva cuvinte, scrise citeț, clar, de mână. „Klara și tatăl ei, Damasc, 25 iunie 1980.“

24 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

Gabriella ieși din metrou la Östermalmstorg. Bosse îi găsise niște prieteni de-ai lui care s-o ducă până în Stockholm.

– Sub limita de detecție a radarului, spuse el.

Undeva suna un clopot de biserică. Lumânările de Crăciun ardeau la fiecare fereastră. Era parcă o altă lume, cu decorațiuni de Crăciun și ghirlande, și cu un strat subțire de zăpadă. O lume în care totul era liniștit, senin, luminat cu bun-gust și complet eliberat de orice conflict și moarte. Străzile erau pustii, cu excepția unui singur taxi.

– Crăciun Fericit! spuse taximetristul, când Gabriella se așează pe bancheta din spate.

Dumnezeule, chiar era ajunul Crăciunului. Gabriella dădu doar din cap și îi indică adresa.

Taxiului îi luă mai puțin de zece minute să ajungă în Djursholm. Pe traseu depășiseră șapte mașini și un autobuz ocazional. Acesta era cel mai pustiu moment al anului? Cu puțin înainte de șapte în dimineața de ajun.

Gabriella plăti taximetristul. Mormăi un „Crăciun Fericit“ deoarece avea senzația că șoferul n-ar fi vrut s-o vadă plecând fără să primească măcar o urare. Străzile nu fuseseră curățate și taxiul lăsa în spatele lui urme proaspete în zăpada căzută de curând, îndepărtându-se încet, aproape pe nesimțite, de-a lungul Bulevardului Strandvägen.

Dacă locuința lui Wiman i se păruse bizară și înfricoșătoare prima dată când o vizitase, în acel ajun de Crăciun arăta aproape comic de confortabilă. Un strat pufos de zăpadă proaspătă, plăcută, acoperea tufșurile frumos îngrijite, gazonul, cărarea care ducea spre ușa de la intrare. Deschise poarta cu grijă, iar zăpada de deasupra ei îi căzu peste mâini. Era ușoară și pură ca aerul. Luminile de exterior erau aprinse, dar ferestrele erau întunecate, cu excepția lumânărilor de sărbătoare aprinse pe pervazuri.

Gabriella se simțea calmă. Concentrată. Observă în trecere împrejurimile, absorbită însă de treaba pe care o avea de făcut. Trecea printr-un moment de viață și de moarte, de acțiune sau doar de liniște pentru totdeauna. Nu mai exista cale de întoarcere. Nu mai erau alternative. Acela era momentul.

Pe partea laterală a casei, o lumină caldă se revărsa din câteva ferestre. Gabriella bănuia că erau cele de la bucătărie și camera de zi. Urcă cele câteva trepte, cu zăpada scârțâind sub picioare, și sună la ușă. După mai multe secunde, ușa se deschise larg. O fetiță cu un păr blond și lung, îmbrăcată într-o pijama roz, stătea în cadrul ușii, în lumina blândă a holului.

– Cine ești? o întrebă fetița.

– Numele meu este Gabriella, spuse ea. Bunicul tău... este pe aici?

– Bunicul încă nu s-a îmbrăcat, răspunse fetița.

Rămase nemișcată, fără să cheme vreun adult și fără să-i facă semn Gabriellei să intre.

– Tu știi că este Crăciunul, continuă fetița.

– Păi, încercă Gabriella să se justifice, știu. Însă am nevoie urgentă să vorbesc cu bunicul tău.

– Sunt trează de la cinci dimineța. Știi de unde știu chestia asta? Fiindcă am primit un ceas în ciorap. Vrei să-l vezi?

Întinse mâna pe care era legat un ceas mic, din plastic roșu.

– Maria, strigă o voce familiară dinăuntrul casei plăcut luminate și confortabile. Maria? Tu ai sunat la ușă?

– Este aici o fată cu părul roșu, răspunse Maria.

În spatele fetei, în hol, Gabriella văzu pe cineva care, după toate aparențele, trebuia să fie Wiman, apropiindu-se. Era aproape de nerecunoscut. Părul nu-i mai era dat cu gel pe spate, ci în neorânduială și neașteptat de cenușiu. În loc de ochelarii lui cu rame subțiri din oțel, purta o pereche cu rama groasă și rotundă, din plastic. Și în loc de costumele lui marca Zegna, pe care le purta în mod normal, era îmbrăcat într-un halat de baie, roșu-închis, zdrențuit, cu un W brodat în auriu pe buzunarul de la piept. Picioarele goale și palide ieșeau caraghios de sub marginile halatului.

– Gabriella? spuse mirat Wiman.

Își trecu mâinile prin părul nepieptănat, într-o încercare deșartă de a și-l aranja.

– Este Crăciunul, pentru Dumnezeu. Ce cauți aici?

Vocea îi era la fel de reținută ca întotdeauna. La fel de autoritară și obișnuită să dea ordine care să fie urmate îndeaproape. Însă își ferea privirea, iar mâinile păreau să aibă o voință a lor, anume, alternând între aranjarea părului și trasul de nodul cordonului care-i strângea halatul.

– Trebuie să vorbim, zise ea. Acum.

Când Wiman intră în bibliotecă, ducea cu el o tavă cu căni de cafea aburindă și cornuri cu șofran. Dincolo de ferestre, deasupra apei, cerul se luminase aproape imperceptibil. Gabriella luă loc pe unul dintre scaunele din fața șemineului, nemișcată în strălucirea domoală a focului. Dintr-o altă parte a casei se auzea zgomotul slab al unei emisiuni pentru copii la televizor.

– Așadar, Gabriella, începu Wiman. Dacă este să fiu complet cinstit cu tine, aș zice că a apărea pe neașteptate la ușa mea, în ziua de Crăciun, nu e tocmai cea mai bună metodă de a trece de la asociat al firmei la partener.

Aceași voce. Aceași ironie paternă. Dar fără niciun efect asupra Gabriellei. Deja nu-și mai amintea cum era să-i fie frică de el și să-l și

respecte în același timp. Simțea ca și cum întreaga ei lume își schimbase complet polaritatea. Ca și cum vraja s-ar fi rupt, pur și simplu.

– De ce-ați făcut-o? întrebă ea. Sau, de fapt, mi-e indiferent de ce. Dar, sincer, nu pricep cum ați putut s-o faceți. Chiar dumneavoastră, dintre toți oamenii, tocmai dumneavoastră!

Wiman puse, calm, tava pe măsuta din fața șemineului. Aceeași măsută la care stătuseră în urmă cu doar câteva zile, în ceea ce părea un cu totul alt timp, o cu totul altă lume.

– Să fac ce anume? întrebă Wiman și se așează pe scaunul din fața Gabriellei, același pe care șezuse și data trecută.

O studie calm, cu interes.

– Ce crimă nemaigândită am mai comis și de data asta?

Gabriella clacă. Expresia aceea insistentă. Nu era privirea unui Iuda.

– Dumneavoastră erați singurul care știa de venirea Klarei în Suedia, spuse ea. În afară de mine. Erați singurul care știa că prietena mea vrea să se întoarcă și să se retragă pe insulă.

Wiman ridică din sprâncene și făcu un gest, oferindu-i Gabriellei niște cornuri cu șofran. El însă luă doar o înghițitură mică de cafea fierbinte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă sec Wiman, aplecându-se înspre ea și privind-o direct în ochi.

Avea o expresie diferită pe care Gabriella nu o mai văzuse. O notă de căldură, ceva care semăna teribil cu o simpatie autentică. Ea trebuia să fie sigură. Păruse atât de evident că Wiman fusese cel care o trădase, într-un fel sau altul. În clipa aceea însă simțea cum certitudinea începea să se disipeze.

– Klara s-a întors ieri, începu ea calm. Am pornit spre Arkösund și, apoi, mai departe, în arhipelag.

Simțea că nu se putea abține. Că trebuia să-i spună, să exprime în cuvinte ceea ce i se întâmplase. Cât mai la obiect și cât mai exact

posibil, lăsa ultimele douăzeci și patru de ore să se deruleze, fără oprire.

– Trebuia să mă fi sunat, spuse Wiman, când, în final, ea tăcu.

Se aplecă iar spre ea și îi reumplu ceașca de cafea.

– Ar fi schimbat cu ceva ce s-a întâmplat? întrebă Gabriella.

Wiman ridică din umeri.

– Probabil că nu, răspunse el. Nu știu mai multe decât tine. Tot ce știu e că agenții de la Săpo nu cred că prietena ta este teroristă. După ce ai plecat de la mine, am făcut niște cercetări, pe cont propriu. Am contactat câțiva prieteni din serviciile secrete, dar și unii din – cum să le zic – cercuri mai influente.

– Ce vreți să spuneți? îl iscodi ea.

– În cercurile liderilor politici. În guvern. Nu contează. Ideea este că prietena ta a intrat într-o tevatură mare de tot. Nu e vina ei, sub nicio formă. Dacă am înțeles corect, prietena ta a pus mâna pe niște informații și niște americani vor să le recupereze.

Gabriella sorbi niște cafea fierbinte și dădu din cap în semn de răspuns.

– Și prietena ta are aceste informații în posesia ei? continuă Wiman.

– S-ar putea spune și așa, răspunse ea, lăsându-se pe spate și respirând adânc.

– Și aveți vreun plan anume? Pentru ce urmează să faceți? Sunt niște interese extrem de puternice în joc, cred că nu este nevoie să-ți spun eu asta.

– Avem un plan, confirmă ea. Dar nu e unul foarte bine pus la punct.

Gabriella se trezi când ușa de la bibliotecă se deschise.

Se ridică în scaun și își trecu, instinctiv, mâinile prin păr. Oh, Dumnezeu, adormise? În mijlocul discuției? Focul aproape se stinsese. Cât timp dormise?

În ușa stătea nepoata lui Wiman, Maria.

– Sărbătorești Crăciunul cu noi? o întrebă ea. Să știi că, dacă vrei, poți să rămâi. Vin și verișorii mei. Au un cal. Odată, m-au lăsat să...

– Maria!

Era vocea lui Wiman.

– Ți-am zis s-o lași pe Gabriella să doarmă.

– Dar era trează! strigă Maria.

Fata își încrucișă brațele și făcu bot. Wiman coborî și îi șopti ceva la ureche care o făcu să țipe de încântare și să iasă fugind din încăpere. Gabriella își dădu seama că era ceva docil în versiunea aceea domestică a lui Wiman, ceva complet incompatibil cu imaginea de avocat neclintit și lipsit de emoție pe care o cultivase la birou.

Intră în bibliotecă și se așeză iar pe scaunul din fața ei.

– Ai adormit, spuse el. La ce noapte ai avut, nici nu mi-a trecut prin gând să te trezesc. În plus, o să ai nevoie de odihnă.

– Ce vreți să spuneți?

Gând Gabriella îi spusese despre planul Klarei, Wiman păruse sceptic, cel puțin la început. Dar se oferise să le ajute cu orice îi stătea în putință, folosindu-se de cunoștințele lui pentru a încerca să ducă totul la bun sfârșit. Fusesse ultimul lucru pe care Gabriella îl așteptase de la el. Ca Wiman să le fie loial.

– Cât timp ai dormit, am lucrat. Am sunat niște prieteni și le-am cerut să-mi plătească niște datorii mai vechi și, ca să fiu sincer, am cerut niște favoruri pe ici, pe colo. Dar se pare că o să aveți parte de șansa care vă trebuie. Un avion zboară deja peste Atlantic. Cineva cu extrem de multă putere decizională se află la bordul lui. Cineva din CIA. Va fi aici în...

Wiman se opri să-și consulte ceasul de la mână.

– În șapte ore.

24 decembrie 2013

Nordul Insulei Rimnö, Suedia

În cele din urmă, Klara puse fotografia pe genunchi și-și ridică privirea. Întunericul din casa de vacanță începu, încet-încet, să se retragă în fața unui răsărit calm și cenușiu. Bunica se așezase pe vine, dinaintea sobei, punând, cu grijă, încă un buștean pe cărbunii care se stingeau deja. Coaja lemnului pâraî ușor, apoi bușteanul luă foc de-a binelea.

– Deci, el a adus fotografia? întrebă Klara.

Bunica se ridică încet de lângă foc și-și scutură niște fire imagine de praf de pe pantalonii ei vechi de catifea reiată, înainte de a se întoarce spre Klara.

– Nu, răspunse bătrâna care părea tristă, având un aer vinovat și complet pierdută în gânduri.

– Nu înțeleg, spuse Klara. De unde aveți fotografia?

Bunica se așază chiar pe marginea canapelei pe care Klara stătea în continuare, cât mai departe de ea. Se uită la nepoată cu ochi cercetători. Ca și cum încerca să înregistreze fiecare nouă expresie, fiecare mușchi care i se mișca pe față.

– Eu și cu bunicul avem fotografia asta dintotdeauna, rosti ea în cele din urmă. Am ținut-o într-un plic, în sertarul cu lenjerie, încă de când l-am primit de la Ministerul Afacerilor Externe, odată cu toate lucrurile mamei tale, la câteva luni după moartea ei.

Klara încercă din răspuț să înțeleagă ce i se spunea, dar nu reușea întru totul. Poate că săptămâna care trecuse fusese prea îngrozitoare pentru ea. Se simțea confuză, ca și cum deținea toate informațiile de

care avea nevoie, însă nu reușea să le pună cap la cap, ca să le priceapă sensul.

– Vrei să spui că ai avut fotografia toți anii ăștia? Întrebă ea. Că a zăcut, pur și simplu, într-un sertar? O fotografie cu tatăl meu? În tot acest timp?

Bunica dădu din cap, fără să-și ferească privirea.

– Mi-e teamă că da, admise ea.

– Și nu te-ai gândit să mi-o arăți? Nu ți-a trecut prin minte că aș putea fi interesată? Doar m-ai văzut stând ore întregi printre fotografiile din mansardă. Nu te-ai gândit nicio clipă că aș vrea să știu?

Simțea cum cuvintele îi rămaseră în gât. Nu putea să mai suporte acele întrebări fără răspuns.

– Îmi pare rău, spuse bunica. N-am știut ce este bine și ce e rău în situația asta. Erai atât de mică, atât de singură, Doamne, atât de singură. Iar eu și cu bunicul te-am crescut ca pe a noastră, ca pe propriul copil.

O lacrimă i se scurse pe obraz. Nu se chinui s-o șteargă. Klara se uită la ea. N-o văzuse niciodată plângând.

– Pur și simplu, n-am știut când să-ți arătăm fotografia. Când aveai cinci ani? Zece? Douăzeci? La început erai prea mică, apoi ne-a fost prea frică să nu fii confuză, să nu simți că te-am dezamăgit cu ceva. Că el te-a dezamăgit, că n-a fost aici. Că noi n-am încercat să-l găsim.

– Așa că a fost mai simplu să mă mințiți?

Klarei îi păru rău c-o spusese chiar în momentul în care cuvintele îi ieșiră pe gură. Bunica nu-și mai feri privirea. Ochii ei albaștri străluceau în lumina zorilor.

– Da, îi răspunse ea. A fost mai ușor să te mințim. N-am știut unde ne va duce adevărul.

24 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

În holul de la Radisson Blu Waterfront, atmosfera de sărbătoare era reținută. Pe băncile din lemn ușor stăteau, peste tot, cohorte de familii în așteptare, familii din diferite țări, dar din aceeași lume: genul de oameni din clasa superioară, care se lăfăiau în haine Ralph Lauren. Un brad enorm de Crăciun, decorat cu ornamente în discrete nuanțe de cenușiu se încadra perfect în schema coloristică generală. În fundal, cineva cânta *Baby, It's Cold Outside*, la un volum perfect echilibrat.

Gabriella nu ajunsese încă la recepție când, cu coada ochiului, îl văzu pe Anton Bronzelius ridicându-se de pe un scaun și apropiindu-se de ea. Era nebărbierit, dar, altfel, arăta exact la fel ca în urmă cu câteva zile.

Bronzelius îi întâlni privirea Gabriellei și-i făcu din cap aproape imperceptibil, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, ca și cum ar fi vrut să-i semnalizeze faptul că nu erau singuri. Gabriella se uită precaută de jur împrejurul sălii și își dădu seama că unii dintre bogătanii pironiți pe băncile din lemn erau, în fapt, colegii lui Bronzelius. Înghiți greu. „Dumnezeule, se gândi ea, n-am aproape nimic cu care să negociez.“

– Crăciun Fericit! spuse el.

Se aplecă spre ea și o îmbrățișă, șoptindu-i în ureche.

– Dă-mi telefonul în lift.

– Crăciun Fericit și ție, îi răspunse Gabriella și se retrase din îmbrățișare, ca să nu pară nefiresc de lungă.

Gabriella simți un val de adrenalină care aproape o năuci. Nici nu băgă bine de seamă că Bronzelius o conducea spre lifturi. Îi voia telefonul, exact așa cum o avertizase Wiman. Asta înseamna că prima parte a planului mergea fără cusur. Sau că Wiman o trădase. Nu se putea gândi la asta în momentul acela. Nu avea încotro.

Își dădu seama că Bronzelius îi vorbea din nou. Folosind o altă voce, mai clară, mai protocolară. O voce menită pentru înregistrările audio.

– Mergem la etajul șapte. Te vei întâlni acolo cu colegii noștri americani. Etajul a fost izolat și nimeni nu intră și nu iese, iar dumneata vei fi percheziționată înainte de a ți se permite intrarea în apartament.

Intrară în lift. De îndată ce ușile se închiseră, Bronzelius îi făcu semn să-i dea telefonul. Ea se supuse. „Fă ce ți se cere sau mori.“

Când liftul se opri la etajul șapte, Bronzelius mormăi ceva în transmițătorul căștii de la ureche și ușile se deschiseră fără un sunet. Mocheta groasă estompa zgomotul pașilor, iar lipsa ferestrelor îi crea o stare de confuzie. Era ca și cum ar fi intrat într-o altă dimensiune.

În fața uneia dintre ușile de la capătul culoarului stăteau doi bărbați imenși, tunși scurt și îmbrăcați în costume negre. Gabriellei nu-i luă mai mult de o aruncătură de ochi ca să-și dea seama că erau americani.

– Dă-mi poșeta și așază-te cu fața la perete, îi ordonă unul dintre paznici în engleză, în momentul în care Gabriella și Bronzelius se apropiară de ușă.

Ea se uită la Bronzelius, care ridică din umeri și îi făcu semn din cap să se conformeze. Bărbatul în negru îi înmână poșeta colegului său și o percheziționează pe Gabriella foarte meticulos.

– Ești în regulă, îi spuse el și se retrase.

Colegul îi scoase MacBook-ul din geantă și i-l înmână.

– Păstrez celelalte lucruri până terminați aici, o anunță el.

Apoi mormăi ceva în transmițător, scoase o cartelă albă și o introduse în încuietoarea ușii. Cu un bip metalic, ușa se descuie și tipul o deschise, permițându-i Gabriellei să intre.

Înăuntrul sufrageriei bine proporționate a apartamentului, o femeie era așezată pe un scaun înalt și modern, roșu la culoare și care se rotea. În spatele ei, se desfășura, prin geamurile unui spectaculos perete din sticlă, o vedere nemaipomenită asupra unui Stockholm acoperit de zăpadă. Gabriella avea senzația că putea să întindă doar mâna și să atingă primăria care dormita sub un strat de ninsoare albă, chiar dincolo de fereastră.

Femeia din fața ei părea să fie de vreo șaizeci de ani, poate chiar puțin mai în vârstă. Era mică de statură, îmbrăcată într-o jachetă sobră, bleumarin, cu pantaloni albaștri, asortați și cu o bluză albă. Machiajul îi era subtil, iar părul vopsit blond era tuns scurt, într-un stil complet nememorabil. Era ceva la ea, în general, care o făcea greu de reținut. Lucra ca funcționară în slujba statului, un director de agenție. Cineva cu care mergi în metrou în fiecare zi, timp de zece ani și n-o bagi în seamă nici măcar o dată.

Gabriella se îndreptă spre una dintre canapelele micuțe sub privirea scrutătoare a femeii. Ochii ei cenușii erau cercetători și surprinzător de tineri. O străfulgerare de curiozitate în privire. Gabriella auzi clicul metalic al ușii care se închidea în urma ei.

Femeia se ridică grațios, într-o singură mișcare deliberată și fluidă. Se duse spre fereastră și rămase cu spatele la Gabriella.

– Stockholm este un oraș foarte frumos, spuse ea. Nu pot să cred că n-am fost niciodată aici.

– Dumneavoastră sunteți Susan? o întrebă Gabriella.

Gabriella își schimbă greutatea pe celălalt picior, în timp ce-și ținea computerul strâns la piept. Totul se întâmplase atât de repede. Și întâlnirea asta fusese aranjată atât de brusc, atât de decisiv.

– Da, răspunse femeia. Eu sunt directorul Departamentului de Afaceri cu Orientul Mijlociu în cadrul CIA. Eu sunt răspunzătoare pentru ce vi s-a întâmplat duminică și clienței duminică. Îmi pare foarte rău. O situație neplăcută în care v-ați trezit fără voie.

Gabriella nu spuse nimic, ci doar se așeză pe una dintre canapelele din încăpere. Susan se întoarse cu spatele la panorama pe care tocmai o admirase și o cercetă iar pe Gabriella.

– Bănuiesc că ăsta este laptopul căutat de toată lumea? zise ea.

Gabriella se aplecă spre măsuța de cafea din fața ei și se întinse după una dintre sticlele așezate acolo. Avea gura, dintr-odată, incredibil de uscată. Deschise o Fanta și luă o înghițitură sănătoasă direct din sticlă.

24 decembrie 2013

Nordul Insulei Rimnö, Suedia

Totul este atât de cenușiu. Nesfârșitele răsărituri și amurguri ale iernilor din arhipelag. Valurile încă se izbeau de stâncile de lângă pontonul nou și rezistent al casei de vacanță, însă furtuna trecuse, îndreptându-se spre est, lăsându-i Klarei devastările din urmă. Consecințele. Curgeau pe ea fulgi mari de zăpadă, iar ea stătea cu capul în piept, rezemată de peretele proaspăt vopsit al casei. Nu mai rămăsese nimic din ceea ce crezuse odată că era adevărat. Nimic din ceea ce crezuse că fusese ea. Nu-l auzi pe George decât în momentul în care se trezi cu el în dreptul ei.

– Crăciun Fericit! îi ură el.

Klara se întoarse spre el. Fața îi arăta îngrozitor. Umflată, acoperită cu tăieturi care începeau deja să prindă coajă.

– Crăciun Fericit! îi șopti ea ca răspuns.

El îi întinse o pătură. Una dintre păturile noi și colorate, model Klippan, cu care, după toate aparențele, casa era ticsită. Klara o luă și o trecu pe după umeri.

– Nu vrei să intri în casă? o întrebă el. Bunica ta pare de neconsolat.

Klara își îngropă fața în lâna moale a păturii.

– Nu cred că mai pot să suport multe, zise ea, șoptit.

– A fost o noapte lungă, zise el. O săptămână lungă. O săptămână al naibii de lungă. Dar o să îngheți de frig aici. Nu știu ce s-a întâmplat între tine și bunica ta. Și nu știu cât timp avem la dispoziție, însă nu crezi că un sandvici cu șuncă este o idee nemaipomenită în momentul ăsta?

– Nu mi-e foame, spuse ea.

– Bine, fie, mormăi el și se așează confortabil lângă ea.

Simți brațul lui George cuprinzându-i umerii cu din ce în ce mai multă încredere, în cele din urmă prinzând-o de-a binelea și trăgând-o spre trupul lui cald. Îl lăsa s-o ia în brațe. Își puse capul pe pieptul lui. Sunetul valurilor. Fulgii de nea. Nici măcar nu se chinui să-și oprească lacrimile.

Când Klara se desprinsese în cele din urmă din îmbrățișarea lui, cei doi erau aproape acoperiți, din cap până în picioare, cu un strat proaspăt de zăpadă. Ea își scutură părul și se ridică. George îi urmă exemplul. Klara văzu cum îi clănțăneau dinții.

– Și acum ce se întâmplă? întrebă el.

Klara clătină din cap.

– Cine știe? Gabriella urmează să se întâlnească azi cu persoana ei de contact din Săpo. O să-l sune pe Bosse când află ceva. Apoi Bosse o să ne sune pe noi.

Ușa care dădea spre docuri se deschise și bunicul Klarei ieși cu două câni aburinde în mâini.

– Klara, spuse el. Fată dragă, vino înăuntru ca să nu îngheți sloi.

Făcu doi pași pe pontonul înghețat și le întinse cănila, una ei și una lui George. Mirosul dulce al vinului fiert umplu aerul. George acceptă cana din mâinile bătrânului, cu recunoștință. Bunicul se aplecă spre Klara și-i mângâie obraji uzi de zăpadă.

– Indiferent care îți sunt intențiile într-un anumit moment, în cele din urmă se va dovedi că alegerea a fost greșită, spuse el. Asta e singura lecție pe care ți-o dă viața.

Klara luă cana din mâinile lui și-și lipi obrazul de mâna sa uscată, simțindu-i căldura pe pielea umedă și înghețată. Clătină încet din cap.

– N-a fost greșită, spuse ea. N-ați greșit. N-aveați cum să faceți o alegere, bună sau rea, în momentul acela. Ați făcut ce ați crezut de cuviință. Ați făcut întotdeauna totul pentru mine.

Bunicul o trase înspre el. Mirosea a vin fiert, a cafea și a alcool. Undeva, lângă ei, George tuși.

– Dumnezeule mare! exclamă el. Ce este în vinul ăsta fiert?

Bunicul se întoarse spre George cu un zâmbet ștrengăresc pe buze.

– Jumătate vin fiert și jumătate specialitatea arhipelagului, preciză el. Doar nu crezi că doar Bosse are acces la băutură de prima mână, pe aici, nu?

24 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

Sucul n-o ajutase deloc. Gâtul Gabriellei era ars, de parcă ar fi fost frecat cu glaspapir. Încercă să-și dreagă vocea. Mai luă o gură de Fanta.

– Da, spuse ea în cele din urmă. Acesta este laptopul.

Se aplecă și îl împinse pe masa din sticlă, spre Susan. În acel moment, o ușă se deschise și în încăpere își făcu apariția un bărbat. Era un ins cu o mină serioasă, brunet, îmbrăcat într-un costum negru și boțit. Părea cam de aceeași vârstă cu Gabriella. Purta o cămașă albă, dar fără cravată.

– Acesta este colegul meu. El va verifica dacă ăsta este, într-adevăr, calculatorul cu pricina, o lămuri Susan.

Gâtul Gabriellei se îngustase și mai mult.

– OK, zise ea. Este codat. Nici măcar nu știm ce e pe el.

Își trecu mâna prin păr, agitată. Gândindu-se că trebuia să preia controlul asupra situației, asupra propriei persoane. Dacă nu se calmează, or să înceapă să bănuiască ceva.

– Așa o fi, replică Susan. Cel mai probabil așa e. Dar mi-e teamă că am foarte multe de vorbit cu dumneata și clienta dumitale. Ați fost părtașe și supuse unor lucruri la care n-ar fi trebuit să fiți expuse. Și chiar dacă vina nu vă aparține, totuși există o problemă.

Felul în care îi vorbea Susan suna ca o amenințare. Privirea îi era sticloasă și rece, cercetătoare. Era exact așa cum spusese americanul de pe insulă. Dacă nu ai niciun as în mânecă, nu ai niciun fel de protecție împotriva lor.

Bărbatul în costumul boțit îi aruncă Gabriellei o privire scurtă, înainte de a deschide laptopul și de a apăsa butonul de pornire. Gabriella închise ochii. Stresul era prea intens. Auzi degetele tipului zburând pe tastatură. Se lăsă pe spate, pe canapea. Cum își imaginaseră ei că planul le va reuși? Când Gabriella deschise ochii, doar puțin, cu mare grijă, ca și cum n-ar fi îndrăznit să vadă ce se întâmpla, văzu că tipul era încruntat. Ochii lui aruncau săgeți în ecranul computerului, de parcă nu-i venea a crede ce i se prezenta acolo. După câteva secunde întoarse ecranul spre Susan și își ridică privirea spre Gabriella.

– Ce este asta? Vreo glumă sinistră? întrebă el.

Gabriella își îndreptă spatele. Privi spre ușa pe care intrase în urmă cu doar câteva minute. Haide, acum!

– Cum este posibil așa ceva? o auzi pe Susan. Cum, după toate chestiile prin care ați trecut, să nu înțelegeți cât e de serioasă situația? Ce naiba speri să câștigi cu chestia asta?

Susan nu părea genul de femeie care înjura în mod normal. Întoarse ecranul în așa fel, încât și Gabriella să vadă ce era afișat pe el. Pe un fond alb, pe tot ecranul, apăreau câteva litere mari și roșii: „DRACU’ SĂ VĂ IA, PORCI FASCIȘTI!“ Dacă situația n-ar fi fost atât de oribil de stresantă, Gabriella ar fi râs copios. Blitzie părea a fi exact așa cum o descrisese Klara. Înainte ca Gabriella să poată spune ceva, auzi cum cartela era folosită pentru a deschide, iar, ușa de hotel. Unul dintre bodigarzi își iți capul.

– Unul dintre colaboratorii noștri suedezi spune că domnișoara e așteptată la telefon.

Bărbatul în negru făcu un semn din cap spre Gabriella. Tânăra rămase fără aer. Era ca și cum ar fi uitat cum se respiră. Nu știa nici ea cum, dar reuși să deschidă gura și să strecoare câteva cuvinte.

– Dacă vreți vreo explicație de la mine, spuse ea, sufocându-se, probabil că cel mai bine ar fi să mă lăsați să răspund la telefon.

Arată înspre ușă. Sperase să fie mai dură și mai puternică în astfel de situații. Dar era complet depășită de împrejurări; nu avea altă opțiune decât să se lase dusă de curent.

Susan se uită la ea, confuză, de parcă suprafața ei poleită fusese zgâriată.

– Un telefon? întrebă ea. Ți bați joc de mine?

– Nu, răspunse Gabriella. Nu-mi bat joc de nimeni. Dacă vrei informațiile dumitale nenorocite, atunci o să mă lăsați să răspund la telefon.

Susan scutură din cap și-i făcu semn bărbatului în costumul boțit să plece. Tipul se ridică și se furișă din încăpere, pe ușa prin care venise. Susan o cercetă pe Gabriella minuțios, ca și cum ar fi ținut să-i dea de înțeles că ea deținea, în continuare, controlul situației.

– Bine, spuse ea, în cele din urmă.

Gabriella se ridică și se îndreptă spre bodigardul care ținea în mână telefonul ei mobil. Aruncându-i o privire scurtă peste umăr lui Susan, deschise ușa și ieși în holul fără ferestre al hotelului.

Gabriella ignoră celălalt bodigard și începu să meargă spre lifturi. Telefonul îi vibră în mâini și abia după câteva clipe reuși să-l ducă la ureche. Acesta era momentul.

– Da, spuse ea. Gabriella la telefon.

Tăcere la celălalt capăt.

– Alo, încercă ea din nou.

După încă o secundă, în telefon se auzi o voce metalică, subțire.

– Este absolut scârbos, zise cineva care nu putea fi decât Blitzie, însă vocea era deformată de un modulator de vreun fel sau altul. E scârbos ca naiba, îți zic, ce e pe calculatorul ăsta. Cadavre și torturi și mai știu eu ce. Filmări și fotografii. Evident că n-am avut timp să mă uit la tot ce este pe el. Dar e absolut plin de ororile astea, fără doar și poate.

– Deci ai parola? întrebă Gabriella.

Se simțea de parcă sufletul i se ridicase deasupra propriului corp.

Ca și cum vedea totul de deasupra, din afara ei. Apartamentul în care era Susan și ea, la doar câțiva metri distanță, ținând telefonul la ureche, în mijlocul unui coridor sufocant de hotel. Era ireal.

– Da, da, zise Blitzie. Evident. Când parola corectă a fost introdusă în laptop, a ajuns automat și la mine. Am tastat-o și gata. Floare la ureche. Ce vrei să fac mai departe?

– Cât de multe chestii sunt pe el? întrebă Gabriella.

– Nu știu, replică Blitzie. Unu, două, trei... cel puțin cinci filme în care, ăăă, sunt torturați oameni, bănuiesc. Poate cam cincizeci de poze. Cadavre și alte chestii scârboase. Sunt și câteva documente Word, dar cred că...

Brusc, Gabriella își aduse aminte ce spusese Mahmoud despre Lindman, ce spusese Klara despre americanul care murise pe insulă: că mai este ceva, că este mai mult de atât. Ceva imposibil de negat.

– Deschide documentele Word, spuse ea.

– OK, zise Blitzie. Rămâi pe recepție.

Urmă un moment de tăcere. Gabriella aruncă o privire spre cei doi paznici de la ușă. Erau nemișcați, iar ochii lor o pironeau fără s-o slăbească o clipă.

– Deci, reveni Blitzie. N-am nici cea mai vagă idee. Este doar o listă cu nume în arabă și niște date de naștere.

– Poate sunt prizonieri, mormăi Gabriella. Deschide altul.

– Același lucru, spuse Blitzie. Nume și numere.

Trebuia să mai fie ceva. Ceva de care nu se puteau spăla pe mâini. Sau poate că și americanul, și Lindman se înșelaseră?

– Asta e tot? întrebă Gabriella. Ești sigură?

– Păi, nu mai văd altceva. Stai... mai este și un PDF.

Nu spuse nimic o vreme.

– La naiba, exclamă Blitzie în cele din urmă. Trebuie să vezi chestia asta. Ți-o trimit pe telefon. E nebunie, îți zic.

Un val de entuziasm și ușurare o inundă pe Gabriella.

– OK, spuse ea. Să nu faci încă nimic cu informația asta, bine?

– Doar nu sunt nebună, răspunse Blitzie și închise telefonul.

Când Gabriella se întoarse în camera de hotel, afară se făcuse deja întuneric. Se părea că fulguia ușor. În lumea de dincolo de ferestrele imense se pregătea un Crăciun frumos. Și în camera de hotel se făcuse întuneric, iar singurele lumini erau cele două veioze micuțe de pe masa din colț.

Susan stătea pe scaunul de lângă fereastră, verificându-și telefonul. Își ridică privirea în momentul în care Gabriella deschise ușa.

– Așadar, începu ea. Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă aici?

Gabriella se așează pe canapea și se lăsă pe spate. Atmosfera din încăpere se schimbase considerabil. Se întreba dacă Susan își dădea seama în ce măsură se schimbase totul. Dar va înțelege cât de curând.

– Când omul dumitale, mai înainte, a introdus parola în computerul pe care îl aveam cu mine, a fost redirecționată automat către un prieten, începu Gabriella. Computerul pe care vi l-am dat nu este decât o carcasă. Hardul a fost schimbat cu cel care acum se găsește în laptopul prietenului de care îți spuneam. Așa că toate informațiile după care ați alergat în dreapta și-n stânga nici măcar nu mai sunt în calculatorul ăsta. Înțelegi dumneata cam cum stă treaba?

– OK... încercă Susan să tatoneze terenul. Continuă.

– Așa că în momentul în care prietenul meu a primit parola, am primit și accesul la toate informațiile stocate în laptop.

Dacă Susan erau sau nu șocată sau dacă era măcar puțin supărată, nu lăsă să se vadă nicio clipă. Dădu doar din cap, cum nu se poate mai calmă.

– Și ce anume era stocat în acest laptop? întrebă ea.

– Nu știi? întrebă la rândul ei Gabriella, cu îndoială în glas. Ai trimis după noi o gașcă de asasini doar așa... ca o simplă măsură de precauție?

Susan clătină din cap calm și se aplecă ușor în față.

– Evident că știi, în mare, ce-ar trebui să fie pe acest calculator,

spuse ea, încet, deliberat, ca și cum ar fi vorbit unui copil. Însă habar n-am cam ce detalii sunt pe el. Am înțeles că ar fi niște interogatorii intensificate și că firma căreia îi fuseseră încredințate – și care fusese responsabilă pentru una dintre agențiile noastre – s-a dat la fund și nu a mai urmat ordinele.

Gabriella nu spuse nimic. *Interogatorii intensificate*. Deci exista ceva în eufemismul ăsta birocratic care suna mai rău decât cuvântul *tortură*.

– Este îngrozitor, continuă Susan. De-a dreptul îngrozitor. Dar trebuie să înțelegi că noi nu am aprobat niciodată asemenea operațiune. Noi am angajat această companie pentru a avea grijă de anumiți prizonieri și de a ține niște interogatorii în conformitate cu procedurile noastre interne. Din păcate, mercenarii ăștia și-au luat legea în propriile mâini. Când ne-am dat seama ce se întâmpla, am luat imediat măsurile necesare pentru a le opri activitatea. Apoi, după ce am aflat că vreo câteva fotografii care arătau ce se întâmpla în timpul acestor teribile interogatorii au ajuns în alte mâini, am făcut greșeala de a lăsa această companie să ne convingă că poate să pună lucrurile în ordine. Acest fapt v-a periclitat viața, a dumatăle și a prietenei dumatăle, iar eu regret sincer lucrul ăsta. Dar, privind în urmă, poate că ar fi trebuit să ne recunoaștem imediat greșelile, nu-i așa? Adică tot ceea ce s-a întâmplat a fost scăpat de sub controlul nostru. Noi facem tot ce putem să reducem acest gen de operațiuni, însă, din păcate, nu putem controla fiecare aspect al acestei teribile mașinării a spionajului internațional, oricât de mult ne-am dori lucrul ăsta.

Chiar și în acele clipe, în fața a ceea ce Susan, cu siguranță, recunoștea a fi o înfrângere clară, ea încă mai juca același rol. Era sinistru de impresionantă prestația ei.

– Prietenul meu a murit, spuse Gabriella, iar vocea îi era, de data asta, rece și detașată. Din cauza deciziilor voastre nenorocite, a fost împușcat într-un afurisit de supermarket.

– Și pentru asta îmi pare sincer rău, răspunse Susan.

Prin armura oțelită a vocii ei de un profesionalism rece și calculat, pătrunse o umbră de căldură omenească, ceva care o făcea pe Gabriella să vrea s-o creadă pe cuvânt.

– Poate că îți pare rău cu adevărat, zise Gabriella. Dar, în rest, minți de îngheață apele.

Susan se retrase puțin, ca și cum Gabriella ar fi încercat să-i șteargă o palmă peste față.

– Ce te face să spui una ca asta? întrebă ea.

– Pentru simplul motiv că așa este, răspunse Gabriella. Interogatorii intensificate? Pe bune? Dumneata chiar vrei să susții că asta au fost? Avem fotografii și filmări făcute cu prizonierii care erau arși cu țigări, măcelăriți, electrocuțați, torturați dincolo de orice mijloace medievale la care s-ar putea gândi cineva cu mintea întreagă. Și dumneata vrei să continui să susții că au fost niște simple interogatorii de rutină?

– Trebuie să înțelegi însă un lucru, începu Susan, cu vocea iar tăioasă și rece. Noi n-am vrut nicio clipă acest lucru, n-am dat nimănui asemenea instrucțiuni și nici n-am avut vreo intenție să urmărim un astfel de rezultat. Lucrurile au degenerat.

Gabriella se mulțumi doar s-o privească. Apoi îi aruncă telefonul pe masă, făcându-l să alunece înspre ea. Susan nu făcu nicio mișcare să-l ia, ci-l lăsă acolo, cu ecranul strălucind în lumina slabă.

– Ce e? întrebă ea, făcând un semn spre telefon.

– Un document în PDF pe care l-am găsit pe hard, împreună cu filmările și fotografiile de care discutam, preciză Gabriella. Conține două scrisori. Una este de la dumneata către o persoană pe care o bănuiesc a fi directorul CIA, datată în urmă cu un an. Poate că ți-o amintești, cine știe? În scrisoare rezumai rata mare de succes înregistrată în timpul unei operațiuni din Afganistan, întreprinsă de o companie numită Digital Solutions. Îl avertizezi pe director că metodele folosite de compania respectivă s-ar putea să nu fie permise în manualele agenției. Cred chiar că ai folosit cuvântul „brutal“, dacă nu cumva mă înșel?

Susan se întoarce cu spatele la Gabriella și privi pe fereastră la ninsoarea domoală.

– Al doilea document, continuă Gabriella, este semnat de directorul CIA. Se arată în scrisoare că, în urma consultărilor cu Casa Albă, decizia Domniei Sale este să continue cu operațiunea controlată de Digital Solutions și să facă tot posibilul s-o ajute, menținându-se, în același timp, în zona gri. Cine știe ce-o însemna și asta?

– Gri, spuse Susan, bănuisc că se referă la umbre. Acesta e limbajul nostru când vrem să menținem diseminarea informațiilor la un absolut minim, ca apoi să negăm orice fel de implicare. Când eliminăm pe cineva din baza noastră de date și din sistemele contabile, când ștergem orice urmă din registrele noastre, când facem în așa fel, încât să pară cum că n-au existat niciodată. Și exact asta am și făcut.

Oftă și schiță un semn din cap spre telefon.

– Nici măcar scrisoarea aceea nu e înregistrată nicăieri. După cum poți observa și singură, nu există un număr de referință atașat documentului. Numai o dată. Dar cei de la Digital Solutions au insistat să știe că ceea ce fac ei este recomandat și aprobat de noi.

Susan clătină din cap, încet, deliberat.

– Înțelegi cam la ce nivel de haos vom ajunge dacă asemenea scrisori sunt date publicității? Începu ea iar. Pentru Afganistan, evident. Pentru noi. Pentru întreaga lume arabă. Dacă fotografiile astea sunt pe atât de îngrozitoare pe cât crede prietena ta că sunt, și cu scrisorile care fac ca totul să pară ca fiind parte dintr-o strategie oficială – cum să nu ne urască dacă apucă să vadă așa ceva?

Se opri pentru un moment, părând să fi căzut pe gânduri.

– Și se va transforma în haos și pentru voi. Pentru dumneata, dar mai ales pentru Klara Walldéen și pentru amicul vostru de la telefon. Știu că nu este vina voastră, că doar jucați un joc în care ați fost forțate să intrați. Și poate că asta a fost cel mai bun rezultat la care v-ați fi putut aștepta de la o atare situație. Ați reușit să ajungeți puțin mai departe. Dar când toate astea vor ieși la suprafață, nu vă mai poate proteja nimeni.

Interesele celor implicați aici sunt mult prea mari. Nu putem tolera ca un astfel de material să ajungă în mâinile presei fără niște consecințe serioase. Înțelegeți? Veți fi în postura lui Assange sau a lui Snowden, în cel mai bun caz. Prinse în vreo ambasadă sau în cine știe ce țară uitată de lume care ar fi de acord să vă primească. Deja sunteți niște exilate.

Cuvintele americanului de pe insulă. „Imediat ce își dau seama că nu ai nimic cu care să negociezi, ți-ai pierdut toate drepturile. Nu le da ce-ți cer.“

– Dacă se află, spuse Gabriella calm.

Susan se aplecă spre ea și i se uită direct în ochi.

– Poftim? întrebă ea. Ce-ai spus?

– Am spus că ceea ce descrii dumneata – haosul, consecințele – se va întâmpla dacă materialul va ajunge în mâna presei, corect?

Susan dădu din cap, evident confuză, uitându-se încă în ochii Gabriellei.

– Da?

– Dar nu vrem ca informațiile astea să ajungă publice, zise Gabriella. Nu acum. Avem de gând să protejăm aceste informații. Să fim siguri că niște copii sunt stocate undeva unde voi nu aveți cum să ajungeți la ele. Dar dacă aflăm că veniți după noi, vom apăsa butonul acela, de panică, și informația va ajunge direct la public. Nici măcar nu mă voi uita la documente. Și nici Klara n-o va face. Nu vrem să știm. Și nici nu vrem haos pe conștiință. Vrem doar să supraviețuim. Vrem să lăsăm chestiile astea în urmă și să ne vedem de viață.

Gabriella înghiți greu, însă gustul oribil din gură nu-i dispăru. Repetase deja discursul de atâtea ori cu Klara în mașină, în drum spre Stockholm și chiar pe vapor, după toate ororile întâmplate. I se părea un preț incredibil de plătit: să nu poată să răzbune moartea lui Mahmoud sau să dezvăluie lumii numele celor responsabili pentru toate câte s-au întâmplat. Să-i lase să scape basma curată după asemenea crime. Dar după cum își dăduseră seama, nu aveau altă soluție. Probabil că Susan le spusese adevărul: dacă informația

devine publică, ele ar deveni niște proscrise. Și, mai grav, aveau să înrăutățească situația cu Afganistanul și cu Irakul, și cine mai știe ce alte lucruri s-ar putea întâmpla. Fusesse destulă suferință, asta, cu siguranță. I se părea incredibil gândul că o puștoaică de șaisprezece ani din Amsterdam era gardianul unor informații care ar fi adus lumea în genunchi sau mai rău de atât. Gabriella privi chipul chinuit al lui Susan și se gândi la miile de secrete pe care le ascundea femeia asta. Oare va decide să-l lase din mâini pe acesta?

– Puteți avea încredere în acest prieten? întrebă Susan.

Gabriella ridică din umeri.

– Sper din tot sufletul că da.

– Nu văd ce altă opțiune am la dispoziție, spuse ea. Nu vrem ca informațiile astea să ajungă publice. Mai ales acum.

Se opri, părând că se gândește la ceva.

– Ce pot să spun? zise ea în cele din urmă. Bănuiesc că va trebui să sperăm că prietenul vostru este de încredere. Cred că vă dați seama ce înseamnă să vă pierdeți încrederea în el, nu?

Gabriella nu spuse nimic. Pe chipul lui Susan înflori ușor un zâmbet.

– Balanța terorii, spuse ea. Amenințarea unui distrugerii de ambele părți care nu poate fi pusă sub semnul întrebării. Nu m-aș fi gândit niciodată că în termenii aceștia voi descrie relația Statelor Unite cu niște avocați tineri din Suedia. Dar se pare că vremurile s-au schimbat.

Susan se ridică și-și întinse mâna spre Gabriella, care o primi ezitând.

– Trăim niște vremuri noi, cu adevărat.

– Mai avem încă o condiție, o întrerupse Gabriella. Americanul care a venit ieri cu noi pe insulă. Trebuie să-i spui Klarei tot ceea ce știi despre el.

Susan îi aruncă o privire învinsă. Dintr-odată, Gabriellei i se păru că în fața ei avea o ființă omenească.

– Întotdeauna sunt multe în joc, spuse ea. Atât de multe, încât uneori pierdem din vedere tocmai oamenii. Atât de multe, că oamenii își pierd orice semnificație.

Scoase un stilou din buzunar și scrise ceva pe o bucată de hârtie, pe care apoi i-o înmână Gabriellei.

– Spune-i să mă contacteze când va fi în stare s-o facă. Măcar atât pot să fac pentru ea. Măcar atât îi datorez lui.

26 decembrie 2013

Stockholm, Suedia

George rămase în întuneric, pe scările din fața apartamentului tatălui său, din Rådmansgatan, ezitând. Imaginea lui din oglinda liftului arăta ceva mai bine decât un personaj dintr-un film de groază, dar era departe de cea a lui George cel lustruit și poleit.

La telefon, bătrânul trecu de la enervare până la o neașteptată îngrijorare pentru George când acesta îl sună seara târziu, în ajun de Crăciun, ca să-i spună despre accidentul de mașină care nu i-a permis să vină acasă de sărbători. Spre surpriza lui, a trebuit chiar să-l convingă pe bătrân să nu se urce în primul avion spre Bruxelles pentru a-l vizita pe George în spitalul unde a pretins că se recupera.

În realitate, zăcea într-un apartament în Vasastan, la nici cincisprezece minute de casa părintească. Acolo îl duseseră, mai întâi cu elicopterul din arhipelag și apoi, sub escorta poliției, după ce Gabriella l-a asigurat că a reușit să ajungă la un fel de învoială ciudată cu ei.

Își dăduse seama că n-o să afle niciodată tot ce s-a întâmplat și despre ce a fost vorba în cele din urmă. Klara și Gabriella fuseseră cât se poate de atente la ce vorbeau de față cu el. Aminteau de un computer. De niște filme. De guvernul american. Doar atât a reușit să pună cap la cap. Și dacă era să fie sincer cu el, nici nu voia să știe. Un agent Săpo chiar își ceruse scuze față de el pentru tot ce se petrecuse. O greșeală cumplită. Să nu spună nimănui despre ce i

se întâmplase de fapt. Nu i-a menționat care ar fi fost consecințele dacă s-ar fi apucat să deschidă gura față de careva. O amenințare surdă, nedefinită.

Dar nu conta. Nu exista niciun risc că ar putea divulga cuiva ceva. Nu voia decât să uite totul. Un lucru pe care insomnia și cele câteva ore de somn intermitent și împănate cu coșmaruri nu i-l permisese. Oriunde se întorcea, vedea chipul distrus al lui Kirsten. Orice zgomot i se părea o împușcătură.

Apăsă butonul soneriei. În câteva secunde, ușa fu dată de perete. Bătrânul stătea în ușă, cu brațele întinse.

– George, strigă el. Întoarcerea fiului risipitor!

Îl îmbrățișă așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci, cel puțin nu în amintirea lui. În sfârșit, părintele îl împinse ușor ca să-l cerceteze cu de-amănuntul.

– Oh, Dumnezeu! Arăți absolut îngrozitor! Intră, o să-ți torn un pahar mare de Armagnac. Ai voie să bei? Nu te-au trecut pe pastile dintre acelea pe care n-ai voie să le iei dacă bei alcool, nu? Oricum, lasă asta, ai nevoie de un pahar de ceva, asta e clar. Ellen! Toarnă o tărie pentru George! N-am văzut pe nimeni care să aibă nevoie de o tărie mai mult ca el!

Bătrânul îl conduse în sufrageria unde toată familia era adunată în bisericuțe peste tot, pe canapele – ca de obicei, de sărbători. Bradul de poveste, cu lumânările aprinse, fusese instalat în colțul lui dintotdeauna. Masa de desert era încărcată până la refuz și gata să cedeze sub greutatea ei, iar focul ardea cu o asemenea intensitate, că George se temea că s-ar putea să fie prea mult pentru bietul șemineu.

Frații lui mai mari și cumnații lui erau adunați, cu toții, în jurul lui, să-i inspecteze rănilor, prefăcându-se că vor să-i dea câte un pumn în stomac, tachinându-l că era jalnic la volan, întrebând ce s-a întâmplat cu Audi-ul lui. Ellen i-a pus în brațe o farfurie plină ochi cu curcan împănate și cu o garnitură diversificată.

În cele din urmă, se înfundă în canapea cu o farfurie de brânză și un pahar de vin de Porto lângă el. Membrii familiei lui fie plecaseră, fie se retrăseseră în alte încăperi. George se simțea plin și îi era cald și, pentru prima dată de la cumplita noapte din 23, simțea că-l ia somnul. Abia trecuseră trei zile de când o atacase pe Kirsten și fugise pe insulă cu barca. Trei zile de când împușcase doi oameni.

Și toate chestiile astea de Crăciun. Tot confortul și familiaritatea. Tot ce urâse înainte cu toată ființa. Dintr-odată, se simți lipsit de apărare în fața sentimentelor acestora. Dintr-odată, parcă se cufunda într-o baie caldă după ce i-a fost foarte, foarte frig. Se lăsă pe spate și permise sentimentului de liniște și siguranță să-l cuprindă.

– Dormi?

George își ridică privirea și-o văzu pe Ellen în ușă, în halat de baie. Focul se domolise, dar încă ardea mocnit, învăluind încăperea într-o strălucire plăcută și caldă.

– Nu prea, răspunse George.

Limba, dulceagă de la vinul de Porto, se lipise de cerul uscat al gurii. Încercă să se ridice cât de cât. De fapt, era mai mult adormit decât treaz.

– Ți-am zis că o să așteptăm până mâine ca să-ți dăm cadourile, ca să te refaci cât de cât până atunci, spuse Ellen. Dar ieri a venit un pachet pentru tine. M-am gândit că o să vrei să vezi ce e.

Îi întinse un pachet destul de mare, livrat de DHL. Ellen radia de curiozitate. George luă din mâinile ei pachetul voluminos și învelit într-un ambalaj protector. Îl rupse, la fel de curios. Înăuntru era o cutie, ceva mai mică decât o cutie de pantofi și perfect pătrată. Inima îi bătea puternic în piept, iar capul i se învârtea, amețit de frică.

– Mulțumesc, Ellen. O să mă uit la chestia asta mai târziu, spuse el.

– Sigur, îi răspunse ea. Cum vrei.

Ieși din sufragerie, evident dezamăgită.

George puse pachetul în fața lui, pe măsuta de cafea și se holbă la el. Sosise ieri. După ce tot se terminase. Scenarii nebunești îi fugeau prin mintea deja epuizată. Era o bombă. Aveau de gând să-l arunce în aer, să se aleagă praful de el, ca nu cumva să divulge ceea ce știa.

Dar pachetul nu era cine știe ce greu. Dacă era o bombă, nu putea fi foarte puternică. Și, oricum, nu aveau niște metode mai eficiente de a ucide oamenii, decât cu bombe trimise prin poștă?

În cele din urmă, curiozitatea câștigă în fața fricii. Într-un moment decisiv ridică de pe masă cutia și-i rupse folia protectoare din plastic.

Înăutru era o cutie din lemn de cireș. Pe partea din față, o plăcuță argintie. George simți că pulsul i se acceleră, dar nu de frică, ci de plăcerea anticipării. Pe plăcuță scria *Officine Panerai*. Deschise cutia reverențios.

Un ceas Panerai 360 M Luminor era așezat frumos pe o pernuță din catifea albastră. Cadranul negru tăciune al ceasului. Numerele luminoase, de un galben plăcut. Designul simplu, minimalist. Cureaua din piele, de un bej blând, cu cusături aspre. George trebui să clipească de vreo câteva ori ca să fie sigur că nu visa. Cam cât costa un astfel de ceas? 50 000 de dolari? Mai mult? Asta dacă mai găseai așa ceva pe undeva. A fost produs în ediție limitată; doar trei sute de exemplare.

George,

*Un mic simbol al recunoștinței noastre. Totul e bine
când se termină cu bine. Te așteptăm la birou nu mai
târziu de 3 ianuarie.*

Scrisoarea era semnată de Appleby. George trânti capacul cutiei și se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii închiși. Merchant & Taylor. Appleby. Toată nebunia prin care a trecut. Prin care ei l-au pus să treacă. Era de neconceput faptul că ar fi putut să se întoarcă în biroul din Square de Meeûs. Nici nu se punea problema.

Încet, se ridică iar în capul oaselor. Se aplecă spre măsuta de cafea

și deschise puțin capacul de la cutia din lemn de cireș. Prin mica deschizătură, văzu certificatul de autenticitate. Câteva curele de schimb. Unelte minuscule, într-o punguță. Deschise capacul până la capăt și, cu atenție, atinse cu degetul cadranul din sticlă al ceasului.

Îl luă cu grijă de pe perniță și-l ținu la lumina difuză a șemineului. Îl întoarse și începu să studieze inscripția de pe spatele capacului.

Trebuia să-l încerce, așa, doar ca un test. Să simtă pielea moale a curelei și oțelul negru și rece al ceasului pe piele. Greutatea perfect echilibrată. I se potrivea ca o mănușă pe mâna lui, ca și cum ar fi fost făcut anume pentru el, numai și numai pentru el.

Nu se putea abține să nu zâmbească larg și din ce în ce mai mulțumit. O căldură plăcută îi radia în tot trupul. Mândria. Nu merita el o astfel de viață, în acele clipe, mai mult ca oricând?

1 aprilie 2014

Washington, D.C., SUA

Klara își rezemă capul de fereastră murdară a taxiului. În căști i se auzea Arvo Pärt¹ cântând. *Spiegel im Spiegel*. O vreme, după Crăciun, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în pat, în casa bunicilor ei, asculând melodia asta repetată mereu, de douăzeci, treizeci, patruzeci de ori pe zi. Privind în tavan, ieșind din cameră numai ca să se holbeze la mâncarea din farfurie sau să se ducă la baie. Își scosese cartela SIM din telefon ca să nu primească niciun fel de apeluri de la Gabriella sau de la vreuna dintre cunoștințele ei din Bruxelles. Pentru toată lumea, era epuizată din cauza stresului și-și luase concediu medical.

Pierduse șirul zilelor în care zăcuse așa. Poate că au fost doar câteva zile, poate o săptămână încheiată. Doar muzică și fețele îngrijorate ale bunicilor.

În cele din urmă, evident, n-a putut s-o țină pe Gabriella departe. Într-o bună zi se înființase, pur și simplu, pe marginea patului Klarei. Puțin mai stresată ca de obicei. Puțin mai maturizată ca înainte. Ignorând și protestele Klarei, și furia ei anemică, Gabriella reușise s-o scoată din pat.

După ce o forțase să se îmbrace în niște haine călduroase, o conduse la parter, apoi pe ușă afară direct spre barca unde așteptau deja bunica, bunicul și Bosse. Și așa se întoarseră pe Roca Traficanților. Să-și ia arhipelagul înapoi, cum îi zisese bunicul. Să elimine teroarea. Să-și recapete amintirile ei frumoase.

¹ Compozitor originar din Estonia (n.red.)

Rămaseră pe insulă doar o după-amiază. Nu mai era nimic acolo care să le aducă aminte de noaptea aceea teribilă. Nu mai era sânge. Nu mai erau cadavre. Nu mai erau urme de gloanțe. Nimic. Era doar o insuliță, ninsă și stâncoasă, în mijlocul mării. Bosse pornise soba de gaz și pusese niște cafea la fiert. Abia dacă își vorbiseră.

Dar după aceea, lucrurile deveniră mai ușoare. În mare parte, datorită Gabriellei care a avut grijă de toate detaliile practice. A contactat-o pe Eva-Karin Boman, prezentându-se drept avocata Klarei și înmânându-i demisia după ce s-a asigurat că Eva-Karin îi va da Klarei echivalentul unui an în plata compensatorie. Gabriella era dură și puternică. Mult mai dură și mai puternică decât Klara. Gabriella se întorsese la muncă chiar înainte de Anul Nou. În calitate de partener. Cel mai tânăr partener din firmă. Poate cel mai tânăr partener într-o firmă de avocatură în toată Suedia.

După ce Klara își părăsise patul, făcuse tot posibilul să rămână pe picioare. La început a făcut câteva ceva pe lângă casă. A gătit alături de bunica. A ieșit cu barca, împreună cu bunicul.

După o săptămână, și-a pus niște haine de stradă, iar Bosse se oferă s-o ducă în oraș. Începuse cu Söderköping, ca să nu fie dintr-odată sufocată de civilizație. A cumpărat niște paperback¹ și a mâncat o pizza pe strada Skönbergagatan. A făcut o plimbare prin peisajul iernatic, lăsând normalitatea perfectă a locului și a momentului să-și facă simțită prezența. Seara, a luat autobuzul spre Norrköping, unde s-a dus singură la film. O comedie de doi bani. Dar a făcut-o să se simtă iar vie. Aproape.

După încă vreo câteva săptămâni, s-a dus în Stockholm pentru un weekend, s-o viziteze pe Gabriella. Au mers la cumpărături, la NK și Nitty Gritty. Au mâncat scoici într-un bistro nou-deschis. Apoi au băut ceva la Riche, unde Klara s-a sărutat o vreme cu un

¹ Exemplar al unei ediții ieftine, de mare tiraj, ale cărei coperte, confecționate din carton subțire și flexibil, sunt prinse la cotor prin încheiere; carte broșată (n.red.)

copywriter, pe o canapea. Râzând. Puțin beată. Clătinându-se în drum spre casă, de-a lungul apei înghețate, cu un hotdog 7-Eleven în mână. Începea încet-încet să se obișnuiască iar cu viața asta liniștită și de-a dreptul nemaipomenită.

Dar când s-a întors în arhipelag, tot ceea ce s-a întâmplat i-a revenit iar în minte, în valuri. Era ca și cum nu putea să scape de umbra trădării. Trădarea tatălui ei, trădarea lui Cyril și, mai ales, de propria-i trădare.

Indiferent de ceea ce făcea sau nu, nu reușea să scape de ideea că era responsabilă de moartea lui Mahmoud, cât și de cea a tatălui ei.

Oricum, nu putea continua așa, zăcând în camera copilăriei ei, învârtind în cap mereu, iarăși și iarăși, aceleași gânduri. Singura cale de a evita căderea aceasta era să se mențină activă.

La mijlocul lunii martie, îl contactă pe fostul ei profesor și îndrumătorul lui Mahmoud la doctorat, Lysander, și stabilește să se întâlnească la un prânz la restaurantul Saluhall, în Uppsala.

Nu se schimbaseră deloc. Păr grizonant, de culoarea oțelului și o ținută rigidă. O inimă blândă pe care o ascundea cu succes sub o perdea de fum degajată de țigările lui Gitanes fără filtru. Își dăduse, evident, seama că în spatele morții lui Mahmoud trebuia să fie ceva mai mult decât povești răspândite prin ziare de către Bronzelius și colegii lui. Nu-l puteai păcăli pe Lysander să creadă că Mahmoud venise în contact cu o rețea teroristă prin cercetările lui pentru doctorat și că apoi a încercat să se infiltreze în ea. Și că asta a condus la moartea lui eroică. Totuși, Lysander n-a încercat s-o determine pe Klara să divulge informații în acest sens, motiv pentru care ea îi era recunoscătoare. Lysander a fost de acord, imediat și fără niciun fel de ezitare, s-o lase pe ea să termine disertația lui Mahmoud.

Așa că ea s-a dus în Bruxelles pentru a-și aranja mutarea. Găsi o garsonieră mică, undeva în cartierul Luthagen din Uppsala, și preluă biroul lui Mahmoud de la universitate. Poate că nu era sănătos ce făcea. Poate că nu era procesul normal de revenire după moartea cuiva. Dar ea hotărâse că asta avea de făcut.

Și astfel, când, în cele din urmă, de la fereastra biroului ei a văzut că gheața de pe râul Fyris dispăruse aproape complet, când Uppsala a început să freamăte de pregătirile pentru Walpurgis și balul de primăvară, Klara a deschis sertarul în care ținea biletul cu adresa de e-mail a femeii care se recomandase drept Susan.

Chemase un taxi și-l rugase pe șofer să oprească la stația de metrou de la Smithsonian. Căldura zilelor de primăvară timpurie o învăluie de îndată ce deschise portiera din spate a mașinii. Totul în jurul mallului era verde și plin de alergători și de oameni ieșiți în pauza de prânz. Era prima dată când se afla în Statele Unite. Cum era posibil să nu mai fi fost niciodată acolo? Totul părea atât de familiar. Își scoase căștile din urechi, lăsând această lume nouă să o învăluie întru totul, fără niciun filtru.

Îi luă jumătate de oră să ajungă pe Dealul Capitoliului. Aruncă o privire scurtă la harta din telefon. Făcu dreapta pe Independence Avenue, în jurul clădirii Congresului american, și apoi stânga, pe First Street. Mirosul de vară, de hotdog și de ceapă de la tonetele din colțul străzii. Femei și bărbați în costume trecând grăbiți pe lângă ea în toate direcțiile, alergând spre următoarea întâlnire importantă și complet lipsită de sens. Totul o făcea să se simtă confuză. În urmă cu șase luni, era și ea la fel ca ei. Dar asta a fost cândva. Într-o altă viață.

Și iat-o, în sfârșit, chiar în fața ei. Clădirea Curții Supreme a Statelor Unite, albă și mândră, ca un templu roman.

Klara o văzu imediat. Spre stânga, la jumătatea treptelor. Singură, mică și palidă. Ușor de ținut minte. Nu era cineva pe care să n-o remarci. Exact așa cum se autodescrisese în e-mail. Klara privi în sus, spre firmamentul clădirii. EQUAL JUSTICE UNDER LAW.¹ Oare Susan intenționase să fie ironică în momentul în care a ales locul ăsta pentru întâlnirea lor?

¹ *Judecată dreaptă și egală garantată prin lege*, în traducere liberă, motto-ul Curții Supreme de Justiție în America (n.tr.)

Klara urcă scările și se așează pe o treaptă în spatele femeii.

– Bun venit în Washington! îi ură Susan, fără să se întoarcă spre ea.

Ochii ei păreau pironiți pe clădirea Capitolului. Klara nu-i răspunse nimic.

– Vara a venit devreme anul ăsta, adăugă Susan.

– Așa s-ar părea, spuse Klara, încuviințând.

Susan trase adânc aer în piept.

– Deci, spuse ea. Ce vrei să știi?

Erau înconjurate de sunetele orașului, de trafic, de vaietul sirenelor. Klara își întinse gâtul și-și umplu plămânii cu miresmele verii timpurii. Venise momentul.

– Spune-mi, cine era? răspunse ea tot printr-o întrebare.

La început, Susan nu păru s-o audă. Apoi se întoarse încet spre Klara. Ochii ei erau cenușii ca stâncile arhipelagului, și în același timp aveau culoarea cenușii, cât și a lamelor de ras.

– I-a plăcut să înoate, răspunse ea.

Mulțumiri

Aș vrea să mulțumesc tuturor celor de la Wahlström & Widstrand, dar, mai ales, editorului meu, Helene Atterling, care a înțeles imediat ce vreau de la cartea aceasta și care mi-a acordat șansa să fac ceea ce mi-am propus. Îi mulțumesc Juliei Lövestam; Åsei Selling; Astri von Arbin Ahlander; Håkan Bravinger; Johan Jarnvik; Pelle Hilmeresson. Acum este rândul tău... Și, în sfârșit, soției mele preaiubite, Liisa. Am reușit.